

உ
ஸ்ரீராமஜயம்.

16
A STORY
OF THE
GLORIOUS MAINAVATHI.

மகாமகிமைபொருந்திய

மை வை தி க் க கை த.

இஃது,
சிலகனவான்கள் வேண்டுகோளின்படி

புதுவைமாநகரம்,
பு. சு. நாராயணதாசர் அவர்களால்
இயற்றப்பட்டு,

சேன்னை - சூளை
எஸ். பி. இராஜாராமவர்களால்

த ம து
ஸன் ஆப் இந்தியா பிரெஸ்ஸிற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1903.

REGISTERED COPY RIGHT.

விலை அணா 12.

வி-பி-சார்ஜ் அணா 3.

உ
கணேசர் துணை.

ரிஜிஸ்ட்டர் அறிவிப்பு.

இதனால் சகலருக்கும் தெரிவிப்பது யாதெனில், 1867 வது வருஷத்திய 25-வது ஆக்ட்டின் 20-வது பிரிவின் 6-வது விதியின் பிரகாரம் இந்நூலை இங்கிலீஷ் இலாகாவாகிய மதராஸிலும் பிரஞ்சு இலாகாவாகிய புதுச்சேரியிலும் காரைக்காலிலும்காப்பிரைட்ரிஜிஸ்ட்டர்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் இந்நூலுக்கு டையவராகிய எஸ். பி. ராஜாராம் ராஜா ரீசுவரின் உத்தரவின்றி இதை வேறு பாஷையில் மொழிபெயர்த்தாலும் அல்லது, இதற்கு கண்டிருக்கிற பாகங்களைப் பிறர் அச்சிடுதலும்கூடாது. அப்படி அச்சிட்டால் அதனால் உண்டாகும் நஷ்டத்தை வசூல் செய்யப்படும்.

—(0)—

முக்கிய கவனிப்பு.

இப்புத்தகமாவது இன்னும் இதரமான புத்தகங்களாவது ஓளவுதங்களாவது தேவையானவர்கள் அடியிற்கண்டிருக்கும் கம்பெனியா ரவர்களுக்கும் கெழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். கேட்டலாக தேவையானவர்கள் எமக்குத் தெரிவித்துக்கொண்டால் இனாமாக அனுப்பப்படும்.

எமது விலாசம்.

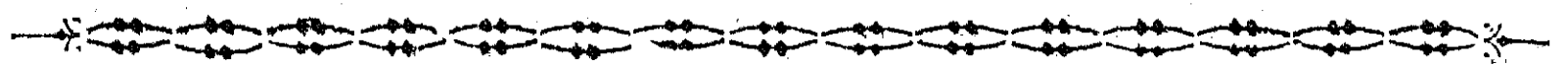
எஸ். பி. ராஜாராம் அண்டு கோ,
ஸன் ஆப் இந்தியா பிரெஸ், ஆரிமுத்துமேஸ்திரி தெரு,
சூளை போஸ்ட், மதராஸ்.

மகாமகிமைதங்கிய மைனாவதிக்கதையின்

முகவரை.

திருமகளது கடைக்கனோக்கம் பெற்ற கௌடபங்காள தேசத்தரசன் பட்டத்தரசியாகிய மைனாவதிக்கு அநேகநாளாய் பிள்ளையில்லாக் குறையால் மிக்க கவலையடைந்து தருமகுண சீலனாகிய அரசனுடன்தானும் நாட்டைவிட்டு யாத்திரைசெய்து வெகு இடுக்கண்கள்பட்டு ஓர் காட்டில் அரசன் நித்திரைசெய்யக் கண்ணை இமைகாப்பதுபோல நாயகனைக் காத்திருந்த உத்தமியாகிய மைனாவதியை பிரமராக்கதன் எடுத்துக்கொண்டுபோய் வடவால மரத்தின் பொந்தில் வைத்துக்கொள்வதும், உடனே அப்பிரமராக்கதன் கண்களிரண்டுங் குருடானதுமன்றிப் பெரியவியாதி ஜனித்து துக்கப்படுவதும், கற்புக்கரசாகிய மைனாவதி, நகமும்சதையும்போல ஒருவரைவிட் டொருவர் பிரியாதிருந்த தனது நாயகனைப் பிரியச் செய்த தன்விதியை நினைந்து புலம்புவதும், அரசன் நித்திரைதெளிந்தெழுந்து மனைவியைக்காணாமல் பரதவித்துக் காடெல்லாந்தேடியிலேவதும், முடிவில் யானையினால் சுபுத்திமாமுனிவரைக் கண்டு பிள்ளைவரம் பெற்றதும், அம்முனிவராலேயே ஆலமரத்தின் பொந்தில் பிரமராக்கதனால் சிறைவைக்கப்பட்ட தன் மனைவியைத் தருவித்துக் கொடுத்ததும், மகரிஷியை பக்திவினயமாய்ப் பணிந்த மைனாவதிக்கு சுபுத்திமாமுனிவர் புத்திரஉற்பத்தி யாகும்படி குளிகையொன்று தந்ததும், அரசனும் அரசியும் முனிவரிடத்துவிடைபெற்றுத் தங்கள் நகரத்தையடைந்து முனிவருடைய ஆசீர்வாதத்தினால் பெற்ற குளிகையின் மகத்துவத்தால் புத்திரனைப் பெற்றதும், புத்திரன் விருத்தியடைந்து யுவராஜனாகியகாலத்தில் அரசன் தேகவியோகமடைந்ததும், இந்த துக்கத்தினால் மைனாவதி கலக்கங்கொண்டு மாறாத் துயர மடைந்து அழுதகண்ணுஞ் சிந்தையுமாக மேடையின்பேரில் உலாவிக்கொண்டு தன் பார்வையை நாலுதிக்கிலுஞ் செலுத்திக்கொண் டிருக்கையில் ஓர் திக்கில் மகாத்துமா ஒருவர் விறகுசுமைகட்டித் தன் தலையின்மீது வைத்துக்கொண்டுவருகிற விந்தையைக் காண்பதும், அன்றிரவில் பெரியோராகியஜாலந்தர

நாதரைத் தெரிசித்து அவரிடம் உபதேசம் பெறுவதும், தினமும் இரவிற்கென்று ஜாலந்தரநாதரைச் சேவித்து வருவதுமாக இருக்க, இதனைத் தாதிகளறிந்து மருமகளுக்குச்சொல்ல மாமியார்போவதையும் வருவதையும் மருமகள் ரூபில்கண்டு அரசனுக்கு அறிவித்ததுடன் அழைத்துக்கொண்டுபோய் ரூபில் காட்டி இப்படி நினதன்னை சோரம்போவதால் ஊரிலுள்ளகுடிகளால் நிந்திக்கப்பட்டு உனக்கு அவமானம் நேரிடுமென்று பலவாகச்சிற்றரசனுக்குப்போதிப்பதும், இதனைக்கேட்ட அரசன் இடியோசையைக்கேட்ட நாகத்தைப்போல மிகவும் ஏங்கி நாணமடைவதும், பின்பு மந்திரிகளால் ஜாலந்தரநாதரை வஞ்சநெஞ்சத்துடன் வரவழைப்பதும், பலவிதலாகிரிவஸ்துக்களில் நஞ்சைக்கலந்து விருந்திட்டு மூன்றாநாளிரவில் சிலதூதர்களால் ஜாலந்தரநாதரைத் தூக்கிக் கிணற்றிற்றள்ளுவதும், மறுநாட்காலையில் பாடாங்கல்லை அக்கிணற்றின்மேற்போட்டுச் சுண்ணாம்பினால் கட்டுவதும், கிணற்றில் போடப்பட்ட ஜாலந்தரநாதர்தன்மேல்ஜலம்படாமல் இடைவெளிவிட்டுக் குடையைப்போல்நிற்க, கீழ்மட்டத்திற்போய் உட்கார்ந்து யோகசாதனஞ் செய்துகொண்டிருப்பதும், அன்றிரவில் மைனாவதிசென்று ஆசானைக்காணாமல் பரதவிப்பதும், காணீபாநாதர் ஆசானைத்தரிசிக்கவேண்டி சிஷ்யர்களுடன்வந்து இருப்பிடத்தில் ஆசானைக்காணாமல் அங்கு தங்கியிருப்பதும், மைனாவதி ஆசான் வந்திருக்கிறாரெனக் கருதி சென்று பார்க்க ஆசான் அல்லாததால் காணீபாநாதர் திருவடியில்விழுந்து ஆசானைக்கண்டு அவரிருப்பிடத்தை யெனக்கறிவியும் சுவாமி யென்று வேண்டிக்கொள்வதும், அவரும் அப்படியே தெரியப்படுத்துகிறேனென்றுசொல்லி ஆசானைத் தேசதேசங்கள்தோறஞ் சென்று தேடுவதும், அங்கோரிடத்தில் கோரக்கநாதரைக்கண்டு எனது சற்குருநாதரைத் தாங்கள் கண்டதுண்டோவென்று விசாரிக்க, அவர் யோகதிருஷ்டியினற்பார்த்து நினது ஆசான் கௌடபங்காள தேசத்தரசனுல் கிணற்றில் தள்ளப்பட்டு அக்கிணற்றிலேயே யோகஞ்செய்து கொண்டிருக்கிறாரென்று சொல்லக்கேட்டு காணீபாநாதர் தன் சிஷ்யர்கள் கூட்டத்துடன் திரும்பி கௌடபங்காள தேசத்தை யடைவதும், மைனாவதி மறுபடியும் தன்னுசான் வந்திருக்கிறாரென்று போய்ப்பார்த்து ஆசான் அல்லாததால் காணீபாநாதரை விசாரிப்பதும், அவர் நமதாசாரியர் நின்குமாரனுல் அரண்மனைக்குள் ளிருக்கும் கிணற்றில் தள்ளப்பட்டிருக்கிறாரென்று சொல்வதும்,

அவ்வுத்தமி இதற்கென்ன உபாயஞ் செய்யலாமென்று வினவுவதும், காண்பாநாதர் நினதுபுதல்வனாலேயே வெளிப்படுத்தவேனுமென்று சொல்வதும், அவ்வாறே அந்த கற்புடையமாது சென்று மகனைத் திருத்தி காண்பாநாதர் திருவடியில் வீழ்த்தவதும், அவரால் சில உபாயங்கள் சொல்லக்கேட்டு அந்தப்படியே செய்து ஜாலந்தரநாதரைக் கிணற்றிலிருந்தும் வெளிப்படுத்தி அவரால் அரசன் உபதேசிக்கப்பெற்று விரக்தியடைந்து சகலசம்பத்துகளையும் ராஜரீகத்தையும் வெறுத்துப் பரதேசியாகி தேசங்கள்தோறஞ்சென்று பிச்சையெடுத்து ஆத்தம திருப்திசெய்துகொண்டு தன்தங்கை வீட்டையடைந்து அவளால் கொடுக்கப்பட்ட அடையைப் பூசியாமல் அவ்வடையை அங்கொருமேடையின்பேரில் வைக்க நகரம் யாவும் எரிந்து சாம்பலாகியதும், மச்சேந்திர நாதரைக்கண்டு சேவித்து அவரால் சிலசங்கை தீர்ந்து தன் அடையால் நகரம் பற்றியெரிந்ததைக்கண்டுமைத்துனன் ஆச்சரியமடைவதும், நடந்தவுண்மையை மனைவி சொல்லக்கேட்டமன்னவன் மைத்துனன் துமகிழையாய் நின்றுமைத்துனனை ஆசாரியனெனமதித்து அவர் திருவடிகளில்விழுந்துவெசுவாக நமஸ்கரித்து அவரால் பிரம்மரிஷ்டடையும் மகாவாக்கியோபதேசமும்கூட உற்பத்திலயத்தையும் அறிவிக்கத்தெளிந்து சற்குருகிருபையால் சகலத்திலும் விருப்பமற்று வெறுப்புற்று விடைபெற்றுநகரத்தையடுத்து ஆசாரியன் உபதேசித்ததை யுச்சரித்துக் கொண்டிருக்க இதையறிந்தமனைவி அரசன் பக்தியைக் கெடுக்க அதனால் அரசனுக்கு சகலத்திலும் விரக்திபிறந்து நாட்டைத்துறந்து கரட்டையடைந்து இரவும்பகலும் நித்திரையின்றிப் பகவானைக்காணவேண்டுமென்று ஓடித்தேடித் திரிந்தலைந்துகொண்டிருக்க மனைவியும் அன்னையும்தேடிகொண்டுவந்து சாதுவைக்காண்பதும், கண்டுபலகுறைகளைப்புகன்று ஒலமிட்டழ், மன்னவன் பகவத்பக்தியிலேயே மனதைச்செலுத்தினவனாக வசனிப்பதைக்கண்டு மருகி மாமியைநோக்கி ஓ அம்மா! நாமிங்ஸ்தானே நிவாசமாகி இவரைச்சேவித்துக்கொண்டிருக்கலாமென அந்தப்படியே செய்யுமென்றுசொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு தான்கொளடபங்காள தேசத்தையடைந்து மைனாவதியைக்கண்டு தொழுது அவள் புருஷாகாரத்தினால் ஜாலந்தரநாதரிடத்தில் உபதேசம்பெற்று அவருக்குத் தொண்டுசெய்திருந்தாள். இங்கே அரசன்மனைவி தனக்குள்ள ஆஸ்தியைவரவழைத்து அந்த கேஷத்திரத்தில் மடமொன்று கட்டி யதிலிருந்துகொண்டு தன்கணவனை

யும் அவருடனிருக்கும் சாதுக்களையும் ஆதரித்துக்கொண்டிருந்து முடிவில் நற்கதியையடைந்தாள். அரசனோ மனைவி இறந்தபின்னிருந்ததிரவியத்தை யெல்லாம் ஏழைகளுக்குக் கொள்ளைவிட்டுத் தான் அவ்வூரில் பிசுபுயெடுத்துப் பசியாறிக்கொண்டு என்றுமழியாத ஜீவன்முத்தராக விருந்தார்.

மறுபடியும் கோபீசந்தனநாதர் திரும்பிவந்து ஆசானருளைப் பெற்று அன்னையாகிய மைனாவதியும் புதல்வனாகிய கோபீசந்தனரும் யாத்திரை செய்துகொண்டு வருவதும் மார்க்கத்தில் ஒருபிராமணன் இவ்விருவரையும் அதிகாரிபிட மழைத்துப்போய் பழிவார்த்தை சுமத்தியதும், அதிகாரி இருவரையும் கொலைபாளிகளால் வெட்டிவிடச்சொல்வதும், அந்தப்படியே கொலைபாளிகள் செய்வதும், அவர்களுக்கு விபத்துநேராமல் பிராமணனுக்கும் அதிகாரிக்கும் விபத்து நேரிடுவதும், அதைக்கண்டஊரார் இவர்கள் மிகவும் மகிமைபொருந்தியவர்களென்று மதித்து பயபக்தியுடன் சிலநாளாவத துபசரித்து அனுப்புவதும், ஆசாரியனைச்சேவித்து பூரண கிருபையையடைந்து நித்தியமுக்தர்களாய் ஜீவத்துடன் உலாவிக்கொண்டிருக்கிற இக்கதைக்கு அமிர்தத்தைத்திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுவோமென்றால் அந்த அமிர்தந் தனைப்புகித்த இந்திராதிதேவர்களுக்கும் பரமபதத்தை யடையச்செய்யவில்லை. இந்த ஜீவன் முக்தர்களின் கதாவமிர்தம் செவிமடுத்தவர்கள் ஜீவன்முக்தியை யடைவதுந்தவிர எவனான ன் கீர்த்திப்பிரதாபமடைவார்கள். ஆகையால், இக்கதைக்கு இக்கதையே நிகரல்லாமல் வேறுகதையைக்காணேன். இதன்சாரமானது கலவியறிவுடைய சாதுக்களையன்றி மந்தமதிகளும் பண்டிதபாமரரும் எளிதிலுணரும்படி மகராட்டிரபாஷையி லிருந்ததை மொழி பெயர்த்துத் தமிழில் வசனரூபமாக வெழுதப்பட்டது.

முகவுரை முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீராமஜயம்.

மகிமைபொருந்திய

✻ மைவதிக்கதை ✻

கணபதி துதி.

வெண்பா.

தாபங்கள் மூன்றுந் தணிந்துலகத் தென்றுமுய்யு
மாவிரதை மைவ வதிக்கதையைச்—சோகமுறச்
சொல்லு மயிற்பெரிய தொந்திவயிற் றெந்தையாங்
கல்விக் கணபதிதாள் காப்பு.

சரஸ்வதி துதி.

வெண்பா.

காமக் கடன்முழ்கிக் கண்டுகரை சேரறியாப்
பூமன்ன நன்னை புகழ்பெற்ற—தாமிதனைப்
பார்க்குள் விரித்துரைக்கப் பங்கயன்றன் நேவிமிக
வார்க்குஞ் சிலம்பொலிதாள் வாழ்த்து.

திருமால் துதி.

விருத்தம்.

அண்டரண் டங்களுக்கு மாதியாய் விளங்குஞ் சோதி
கொண்டல்மே னியனா யெங்குங் குறிப்பிட நின்ற கோமான்
அண்டர்க்கன் றமுதளித்த வரவனை தூயிலுஞ் செல்வன்
புண்டரீ கப்பொற் றுளைப் போற்றினேன் போற்றி னேனே.

இலக்குமி துதி.

விருத்தம்.

பங்கய மலரிற் றேன்றிப் பார்தனி லுலாவி யெங்குந்
தங்கியே செல்வஞ் சீருந் தழைத்தின்பம் பெருகி வாழ
மங்களத் திருக்கண் ணோக்க மருளுமா தவியின் பாதஞ்
சங்கையிற் லாமற் போற்றிச் சரண்புகுந் தவாதீர்ந் தேனே.

விருத்தம்.

மான்மழு வேந்திக் கையில மார்பினின் மாலை துன்னச்
சேனுறை சடையிற் கங்கைத் திங்களு ந்துலங்க தேவி
தான்விளங் கிடச்சி ரத்திற் றனிப்புலி யாடை நீ றுந்
தோன்றிடத் தரித்தவீசன் னுணைமலர்ப் பாதம் போற்றி.

பார்வகுதுதி.

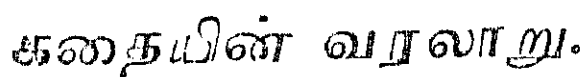
விருத்தம்.

தக்கன்றன் றவத்திற் றேன்றித் தக்கன்வேள்வியினில் மாய்ந்து
அக்கண மலைக்கு வேந்த னகமகிழ் மதலை யாகித்
திக்குக னெங்குந் தானாய்ச் சிரித்துமுப் புரமெ ரித்த
முக்கணன் பாகத் துச்சா முண்டிதா னென்றும் போற்றி.

அவைபிடக்கம்.

விருத்தம்.

இருளினைப் போக்கி யெங்கு மொளிதரும் பருதி யைப்போ
வருளெனு முங்கள் நோக்கா லடியனு முய்யும் வண்ண
மருளாலிக் கதைபு கன்றேன் மகான்கள்யா வருமிக் காதைப்
பொருள்தனை யுணர்ந்து பேதப் பிழைபொறுத் தருளு வீரே.

ஸ்ரீகொண்டல் வண்ணன் புண்டரீக பக்தனுக்காக நின்ற பண்
டரிபுரத்திற் கிடையில் ஆண்டரும்போற்றும் திண்டிர்வனத்தி லிரு
க்கும் உத்தமசித்தர் முதலானவர்களும், காலையி லெழுந்து திவ்விய
மான சந்திரபாகாநதியிற் படிந்து ஜபதபங்கள் முடித்து மூலாதார
முத லாராதாரங்களையுந் தரிசித்து நாதாநந்தவசமாகி சோதியைக்
கண்டு அகசோதியைக்காணும் பரஞ்சோதியாகிப் பாப்பிரமத்தைக்
காணாமற்கண்டு பரமானந்தக்கடலில் மூழ்கினவர்களாகி ஜீவன்முக்தி
யடைந்த அனேக சாதுக்களின் கதைகளை வடமொழியிலியற்றி அத
னாவ்வுலகிலுள்ள மானிடர்களை யீடேற்றப் பிரம்மாம்ஸம்பெற்றுத்
திரிகாலங்களையு முணர்ந்த நபாஜிசித்தரிடஞ்சென்று, அவரது திரு
வாழ்ந்தாமரைகளுக்கு அனந்தம் வந்தனங்கள்செய்து ஓ சத்புருஷாத
ரே! கற்பிற்சிறந்த உத்தமகுணமைனாவதியென்னும் மாதுசிரோமணி
ஜீவன் முக்தியடைந்த கதையைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி யெங்களைப்
புனிதர்களாகச் செய்யுமையாவென்று வணங்குகிறேன்.

மகாயோகியான நாபாஜிசித்தர் நாமின்னுசெய்த பாக்கியமேபாக்கியம் என்று சந்தோஷசித்தராய் அகங்குளிர்ந்து முகமலர்ந்து ஓ சித்தர்களே! மிகவும் பரிசுத்தர்களே! இம்மைனாவதியின் பெருமையை என்னொருவனா லுரைக்கப்போமோ? ஆதிசேஷனாலும் விரிக்கப்போமோ? தேவர்களாலும் துதிக்கப்போமோ? மூவர்களாலும் மதிக்கப்போமோ? மற்றியாவர்களாலும் சொல்லக்கூடாதாயினும் எனக்குத் தெரிந்தமட்டுஞ்சொல்லுகிறேன் என்று வழிபடுகடவுளை வணங்கி பரமாசாரியனைப்போற்றிச் சொல்லத்தொடங்கினார். ஓ சீலர்களே! சற்சங்கத்துக் கனுசுலர்களே!

பூமாதுக்கோர் திலகம்போலவும், புகழ்பெற்ற மணப்பெண்ணுக்கோர் மங்கலசூத்திரம்போலவும், அழகிய வனிதையின் மூக்கில் ஒளிபெற்றோருங்கும் மூக்குத்தியைப்போலவும், கிரகக்கூட்டங்களில் சந்திரனைப்போலவும், காடாந்தகாரமான இருளைப்போக்கும்சூரியனைப்போலவும், நவநிதிகளும் பொருந்திய அளகாபுரியைப் போலவும், இணைசொல்வதற்குக்கூடாத சொர்க்கலோகத்தைப்போலவும், சிறப்புற்றோருங்கும் கௌடபங்காளதேசமென்றோர் நகரமுண்டு. அநாகரமானது பாங்காக உயர்ந்தோங்கி வளர்ந்த தென்னமரங்களாலும், பலா, வாழை, கமுகு, நாவல், முதலாகிய கனிகளைத்தரும்பல விதசெடிகளாலும், தேகாரோக்கியத்தைத்தரும் திராட்சை முதலிய கொடிகளாலும், மல்லிகை, முல்லை, இருவாக்ஷி, செண்பகம், மந்தாரை, கோங்கு, மனோரஞ்சிதம் முதலாகிய மலர்ச்செடி கொடிகளாலும் செழித்தும், தழைத்தும், பூத்தும், காய்த்தும், பலகனிகள் நிறைந்தும், அக்கனிகளினின்றும் தேனானதுபெருகிநதிப்பிரவாகத்தைப் போலப் பரவியோடும் ஓடைகளும்,நஞ்சை, புஞ்சை,வயல்களில் கிளிகள்முதலான பலபறவைகள் கூட்டங் கூட்டமாகவந்து சேரவும் நெல்முதலாகிய கதிர்களிலுள்ள தானியங்களைத்தின்று தண்ணீர் அருந்தி ஆணும்பெண்ணும் கூடிக்குலாவித்திரியும். ஓசையும் குயில்கள் பாடும் இனிமையும் மயில்களாடும் ஓய்யாரங்களும் அன்னப்பக்ஷிகளின் நடையின் ஓயிலும் இன்னும் பலபறவைகளின் தொனியாரவாரங்களும் அண்டமுகட்டையளாவும் கோட்டையினாலும், ஆழமறிவ தரிதாகிய அகழியினாலும், யானைகள் தங்குஞ் சோலைகளாலும், குதிரைக்கூட்டங்க ளடங்கிய சாலைகளாலும், மட்டுமித மில்லா ஓட்டகங்களும், ரதங்களும்தங்கும் கொட்டாரங்களும், கால்

படைகளடங்கும் மாளிகைகளாலும், வேதமோதும் பிராமணர்கள் வசிக்கும் வீதிகளாலும், சூத்திரியர்கள் திகழும் வீதிகளாலும், பல விதவியாபாரங்கள் செய்யும் வைசியர்வீதிகளாலும், உழுதுபயிர்செய்யும் சூத்திரர்வீதிகளாலும் பரதநாட்டியத்திலும் சங்கீதவித்துவத்திலும் தேவேந்திரனையுமகிழ்ச்செய்யும் ரம்பை, ஊர்வசி, திலோர்த்தமை என்னும் தேவதாசிகளைப்பார்க்கிலும் அதிக அழகுமேதர்ந்தநாட்டியமும், கனமாகிய சங்கீதத்திலும் சிறப்புற்ற தாசிகள் வீதிகளாலும், அழகுபெற்று விளங்கும் அந்நகரத்தை அரசாசுத்திசெய்யும் அரசனாகுணமும் நடவடிக்கையும் எப்படிப்பட்டதென்றால், சொந்தபந்துஜனங்களிடத்தில் என்றும் தாசுண்ணியமும், சேவகசிப்பந்தி ஜனங்களிடத்தில் நீங்காததயவும், சாதுக்களிடத்தில் எப்போதும் பிரியமும், ராஜாக்களிடத்தில் சதாநயமும், நுஷ்டஜனங்களிடத்தில் மறவாதகமையும், வித்வஜனங்களிடத்தில்பயமும், மனைவியைச்சார்ந்த ஜனங்களிடத்தில் விருப்பம் வெறுப்புமில்லாத ஒரு பரியாயமாக நடப்பவன். சத்தியத்தில் அரிச்சந்திரனுக்கு நிகரானவன். சூடிகளிடத்தில்நயபயமாக ஆறிலொருபங்கு கப்பம்வாங்குபவன். நான்குவருணத்தாரும் அவரவர்கள் குலதருமந்தப்பாமல் நித்தியவீதிகளைநடத்தும்படி தண்டனைகண்டனை செய்பவன். தன்ஆளுகைக்குட்பட்ட நாடுகளெங்கும் புலியும் பசுவும்பேதமின்றி ஓர் துறையில் தண்ணீரைக்குடிக்கவும் மாதமும்மாரி மழைப்பொழியவும், முப்போகம் விளையவும், தொண்டர்கள்யாவருங் கொண்டாட, மணாநிலவழுவாமல் முப்பத்திரண்டறங்களும நடத்திக் கண்ணாக்குப்பிந்தினவனான தருமபூபதிக்கு நிகரான பொறுமையும், திறமையும், கீர்த்திப்பிரதாப செளந்தரியமும், தன்னைவிட்டகலாவண்ணம் நீதியாய் அரசுபுரிபவன். இவனுடைய பெயர் திரிலோக சந்தனமகாராஜன். மைனாவதி என்னும் பெயரினை வாய்க்கப்பெற்றவளே.

வெண்பா.

அன்னை தையாய் மடியாள் பணியுமலர்ப்
பொன்னி னழகும் புவிப்பொறையர்—நுன்னம்
வேசி ஆயிலும் விறன்மந் திரிமதியும்
பேசி லிவையுடையாள் பெண்.

வரலாறு.

என்றபடி தன்கணவனுக்கு அன்னபாளுதிகளைப் பரிமாறி அருகிலிருந்து கணவன்களிக்கும்படி பலசந்தேதாஷ்வார்த்தைகளைப் பேசி

—❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖—
 க்கொஞ்சங்கொஞ்சமாகப் பிரசாதத்தை வைத்துப் புசிக்கச்செய்து
 பிள்ளையைப் போஷிக்கும் அன்னைக்குரிகரானவனும் நாயகனுக்குப்
 பணிவிடைசெய்வதில் வேலைக்காரிக்கு நிகரானவனும் வடிவழகில்
 மகாலட்சுமிக்கு நிகரானவனும் பொறுமையில் பூமிதேவிக்குச் சமா
 னமானவனும் ரதிகேளியில் வேசிக்கு நிகரானவனும் புத்திசாதுரி
 யத்தில் மந்திரிக்குச் சமமானவனுமான குணநலங்கள் பொருந்தி
 யமாதினது பெருமையைப் பேசிப்புகழ்த்தக்க உத்தமப்பெண் என்
 றுமூதியோர்கள் சொல்லியபடி இம்மைனாவதியும் தன்பதிக்குத்
 தொண்டிசெய்வதிலும் போஷிப்பதிலும் அதிகப்பிரியமுடையவளாகி
 இல்லறதருமத்திற்குரிய நன்னடக்கையுடையவளாய்த் தன்கணவனை
 விட வேறுதெய்வமில்லையென் றுணர்ந்து இஷ்டப்படிநடந்து சதா
 பக்திசெய்துகொண்டிருந்தாள். இப்படிக்கிருக்கிறபோது தம்பதிக
 ளிருவர்களுக்கும்ஓர் மனக்குறையுண்டாகியது. அதுயாதெனில், நம
 க்குச் சகலபாக்கியங்களும் குறைவின்றி இருந்தும் நமதுகுடிவிளங்க
 ஓர் பிள்ளையில்லாதுபோனதால் பலனில்லை. நமக்குப் பின்னிட்டு இந்
 தநகரத்தையாளவும், நங்குலம் மேலுமேலும் விருத்தியடையவும்
 அதைக்கண்டு நாம்சந்தோஷிக்கவும் முன்னென்மத்தில் நல்லநோன்பு
 நோற்காதபடியால் இந்தென்மத்தில் பிள்ளையில்லாதபாவிகளானோம்.
 இதன்றி பிள்ளையில்லாப் பாவிகளுக்குப் பரலோகஞ் சித்தியாதென்
 று பெரிபோர்கள் கூறியிருக்கின்றார்கள். ஆகையால் நாம் செய்தபா
 வத்தை எந்தமார்க்கத்தில் ஒழித்துப் புண்ணியாத்துமாக்களாகிப்
 புத்திரப்பேற்றைப்பெறுவோமென்று இரவும்பகலும் இதுவே ஏக்க
 மாகி சஞ்சலமனத்தினராய் ஊண் உறக்க மற்றவர்களாக்கிடவுளைத்
 துதித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வண்ண மிருக்கையில் திரிலோ
 கசந்தனமகாராஜன் ஒருநாள் கொலுக்கூடத்திற்குவந்து சிங்காதனத்
 தில் வீற்றிருந்து அருகிலிருக்கும் முதல்மந்திரியை நோக்கி ஐயா
 முதல்மந்திரியே ! எனக்குப்பின் இந்தநகரத்தையாளுவதற்குப் பிள்
 னையில்லாததால் யானும் என்மனைவியும் மிகக்கவலையால் மெலி
 ந்து வாட்டமடைந்து முன்னென்மத்தில் புண்ணிஞ்செய்யாததனால்
 பாவிகளானோம். இப்பாவத்தையொழித்துப்புத்திரப்பேறடையும்படி
 யாங்கள் வெளிப்பட்டு வர்னப்பிரஸ்தாசிரமத்தையடுத்துப்போய்சில
 நாளையில் வந்து சேருகிறோம். அதுபரியந்தம்நீங்கள் இந்தநகரத்தை
 மணீந்தி வமுவாமல் பாதுகாத்துவரக்கடவீர்களென்று சொல்லி
 முத்திரை மோதிரத்தையும் சகலசம்பத்துகளையும் மந்திரிவசமாக்கி

விட்டு அவ்வரசன் சிங்காதனத்தைவிட்டெழுந்து வேகமாகநடந்து
 அந்தப்புரஞ்சேர்ந்து மனைவியையழைத்து ஓ பெண்ணே ! புத்திர
 பாக்கியம் வேண்டிப் பெரியோர்கள் திருவருளைப்பெற்றுவர வெண்
 ணிப்போகிறேன். ஆகையால் தடையொன்றும் சொல்லாமல் விடை
 தரவேண்டுமென்று சொல்ல, அதற்கு மைனாவதி அரசனோர்க்கி
 எனது பிராணநாயகரே! பெண்கள் பதியைவிட்டுப்பிரிந்து தனித்து
 இருப்பதுநியாயமல்லவென்று நூல்கள் முறையிடுகின்றன. அன்றி,
 மலரும்மணமும்போலவும், பாலுஞ்சுவையும்போலவும், கரும்பும்ருசி
 யும்போலவும், தயிரும் வெண்ணெயும்போலவும், ஒருவரைவிட்டொ
 ருவர்பிரியாமல் நகமுஞ்சுதையும்போல நாமிருவருங் கூடிக்கலந்திரு
 ந்தோம் அப்படிக்கிருந்தநம்மிருவரையும் கர்மமானதுதொடர்ந்துகிர
 கங்களின்ரூபமாய்ப்பிரியச்செய்ததே ! ஒருநிமைப்பொழுதும் தங்க
 ளைவிட்டுப்பிரியாமலிருந்த யானெப்படி பிரிந்துயிர் தரித்திருப்பே
 னென்று கண்ணுங் கண்ணீருமாய்க் கலங்கி அழுதுவாழிக் கத
 றுவதைக்கண்ட அரசன் பெண்ணே! நீ என்பிரிவைப்பற்றி துக்க
 ப்படவேண்டாம். நான் உன்னெதிரிலிருந்து விடைகேட்கிறபோதே
 என்பிரிவைச்சகியாமல் கதறுகிறீர் நான்கண்ணிற்படாமல் மறைந்து
 போவேனெனயாகில் பிராணனை விட்டுவிடுவாய்போலத் தோன்றுகிற
 து. ஆகையால், உன்னைத்தனியே விட்டுவிட்டு நான்போவதில்லை.
 இதை உண்மையென்று கருதி உனக்குண்டான கவலையைமாற்றிச்
 சந்தோஷமாக உனது அபிப்பிராயமெதுவோ அதைமனதில் வையா
 மல் உண்மையைத் தெரியச்சொல்வாயென்று தேறுதலையெய்த அதற்
 குமைனாவதி எனது குலதெய்வம் தாய்தந்தைபந்துக்கள் யாவும்
 நீரேயென்று உண்மையிலேயே நம்பியிருக்கும் அடியாளுக்கு நேத்
 திரஸ்தானமாய் விளங்கும் கண்ணாளரே ! தங்கள் திருவடிசாக்ஷியாய்
 என்மனதிலெந்தக்கோரிக்கையுங்கிடையாது. தங்கள்பிரிவைச்சகிக்கா
 தது ஒன்றேயாம். இதைப்பற்றித் தாங்கள் தீர்க்காலோசனைசெய்து
 அடியாளைப்பாதி யாளாய் இங்குவிட்டுவிட்டுத்தேவரீர்பாதி யாளாய்ப்
 போகாமல் தங்கள் திருவடிச்சாயலைப்போல நடிக்கும் என்னையுந் தங்
 களுடன் கூட்டிக்கொண்டு போகும்படிவேண்டுகிறேனென்று சொல்
 லிப் பாதங்களில்விழுந்து கண்ணீர் ஆராய்ப் பெருகவிட்டுக்கொண்டு
 ஒவென்றுகதறியழுகிற தன்மனைவியை அரசன் இருகரங்களினாலு
 ந்தழுவிப்பிடித்துக்கன்னத்தோடுகன்னம்சேர்த்து முத்தமிட்டுத்தன்
 மடியின்பேரில் உட்காரவைத்துக்கொண்டு பலவித நயவார்த்தை

களைச் சந்தோஷமுண்டாகும்படி இனிமையாகப்பேசித் தேறுதல் செய்து அழுகையைமாற்றி எனது மனதிற்கினிய டெண்ணரசே! நீ விசனப்படவேண்டாம். சீக்கிரம்பிரயாணப்பட்டுச் சொல்லிநவரத்தினங்களிழைத்த முடிபுகிருதி ஆடையாபரணங்களைக் களைந்துவைத்து மரவரி சடைமுடியுடன் தாமரைமணி - துளபமணிமாலைகளைத் தரித்துப் பன்னிருதிருநாமமணிந்து தாம்பரத்தினஞ்செய்த குண்டலங்களைச் செவியிற்பூண்டு இடையிற்பீதாம்பரமுடுத்து ஜோலனாவத்தோளில்மாட்டி சுரக்காயைப்போல நீண்டபித்தளைப்பாத்திரத்தைக்கையிற்பிடித்துப் பகவானைத்துதித்து மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு நடுராத்திரியில் அரண்மனையைவிட்டுவெளிப்பட்டுக் காவலாளரை யெச்சரித்துப் பாதசாரியாய் நடந்தார்கள்.

இவ்வண்ணம் நடந்து அப்போது ஆங்காங்குள்ள வீடுகள்தோறஞ்சென்று அன்னபிஷேக எடுத்துப் பசிதாபந்தீர்ந்து திண்ணைகளிலுஞ் சத்திரங்களிலும் ஜனசஞ்சாரமில்லாத தோப்புகளிலும்படுத்து நித்திரைசெய்பவர்களாய் புராணஸ்தலங்களும் பாடல்பெற்ற ஸ்தலங்களுமாகிய ஸ்ரீசைலம், மல்லிகார்ச்சனம், அஹோபிலம், நிவிர்த்திசங்கம், கெடிகாசலம், வெங்கடாசலம், நரசிம்மபுரம், காஞ்சீபுரம், சிதம்பரம், அருணாசலம், கோகரணம், அஷ்டகேஸ்வரம், ஜநார்த்தனம், மைந்தபர்வதம், அனந்தசயனம், கோகுல பிருந்தாவனம், ஹரித்துவாரம், கிருஷ்ணா, கோதாவரி, சரஸ்வதி, கௌதமி, காவேரி, துங்கபத்திரா, பெண்ணை, கருடநதிமுதலாகிய தீர்த்தஸ்தானம் ஸ்தலவாசம் தேவதேரிசனம் பாகவதசேவை செய்துகொண்டு முடிவில்வதரிகாசிரமம் சேர்ந்து அங்குள்ள வதரிநாராயணரைசேவித்து அத்தலத்திலுள்ள சோலைகளுக்குள் புருந்து வடதிசையை நோக்கி ஐந்துநாள் பிரயாணம் செய்து காட்டிலுள்ள கனிகளைப்பிடித்துக் களைத்தண்ணீரை யருந்தி ஓரிடத்தில் மனைவியுந்தானுஞ்சயனித்து நித்திரைசெய்கிறபோது அங்கு மிருகங்களின் மிசுதியும் ஆரவாரமும் விசேஷமாயிருந்ததனால் மைனாவதிக்கு நித்திரைபிடியாமல்பயங்கரமடைந்து தன்கணவனுக்கு மிருகங்களினால் ஏதாவது விபத்து நேரிடப்போகிறதென்று நித்திரைசெய்யாமல் வெகுஜாக்கிரதையாய்கண்ணை இமைகாப்பதுபோலக் கணவனை அந்தவுத்தமி பாதுகாத்திருந்தாள். அப்போது அங்கிருக்கும் வடவாலமரத்தில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தபிரம்மராக்கதன் இவர்களிருவரையும் பார்த்து இப்

பெண்ணை நமக்கு மனைவியாகவும் இப்புருஷனை நமக்கு ஆகாரமாகவும் பகவான் கூட்டிவைத்தாரென்று தனக்குத்தானே யோசித்து அடங்காதசந்தோஷத்தினால் கொக்கரித்து ஆரவாரஞ் செய்துகொண்டே மரத்தைவிட்டுக்கீழிறங்கி அவர்கள் சமீபத்தில்வந்து நாயகனைப்பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்கும் வனிதையை நோக்கி, ஓ பெண்ணே ! நீங்களார் ? கொஞ்சமேனும் பயமின்றி என்னுடைய வனத்தில்வந்து தங்கியிருக்கவேண்டிய காரணமயாது ? இதோ படுத்திருப்பவன்யாவன் ? இவன் உனக்கென்ன வேண்டும ? மிகவும் அழகுவாய்ந்த நீ இந்த கேவலமானகுரூபியுடன்கூடிவந்த காரணமயாது ? இவ்வகளெல்லாம் ஒன்றுமொளியாமல் உண்மையைச்சொல்லுவாயாகில் உன்னைமன்னித்து எனக்குமனைவியாகக்கொள்வேன். மொழிபிரட்டு ஏதாகிலுமிருக்குமாகில் இவனுடன் உன்னையும்பிடித்து விழுங்கிவிடுவேன் என்றுசொல்லிப்பயமுறுத்திய பிரம்மராக்கதனை நோக்கி ஐயா மகானுபாவதே ! இவர் கௌடபங்காளதேசத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்யும் திரிலோகசந்தனமகாராஜன். இவரதுபட்டத்தரசியாகிய என்பெயர் மைனாவதி. எங்களுக்கு நெருளாய் புத்திரசந்தானமில்லாததால் கவலையுண்டாகி பிரமைமேலிட்டு நாடுநகரங்களை மந்திரிவசம் ஒப்புவித்துவிட்டு நாங்கனிந்தக்கோலத்துடன் நகரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டு திவ்யதேசங்களும் ஆங்காங்கு பலவித்திருக்கோலங்கொண்டிருக்கும் பகவானைச்சேவித்தும் நதிகளில் மூழ்கிக்கொண்டும் பெரியோர்களைத்தெரிசித்தும் இந்தக்காட்டில்வந்துசேர்ந்தோம். எங்கள் முன்னோர்கள்செய்த மாதவப்பயனோ அல்லது யாங்கள் ஜென்மாந்திரத்திற்செய்த புண்ணியபலனோ அன்றி பெந்தப்பெரியோர்களைத்தெரிசித்தபுண்ணியபலனோ அல்லதுஎந்தப்பெரியோரது கிருபாகடாக்ஷமோ தேவீருடைய சேவை எங்களுக்குக்கிடைத்தது. இனிமெங்கள் எண்ணம் நிறைவேறுவதற்குத் தடையேயில்லை. ஆதித்தனைக்கண்டபனிபோல எங்கள்பாவம் தங்களைச்சேவித்த மாத்திரத்தில்உருமாய்ந்து நீங்கிவிட்டது. எங்கள் தவம் இன்றல்லவேவாபலித்தது. எங்கள் பாக்கியமேபாக்கியம் என்றசொல்லி மைனாவதி பிரம்மானந்தமடைந்து பிரம்மராக்கதன்றிருவடியில்விழுந்து சேவித்தாள். உடனே வஞ்சநெஞ்சமுடைய பிரம்மராக்கதன் அந்தஉத்தமியினது கற்பின்நிலையையறியாமல் 'சூலத்தளவேயாகுங்குண'மென்பதற்கிணங்க ராக்கதசூலத்திற்குத் தக்ககுணத்தைப்படைத்த அந்தனுஷ்டன் கற்பின்நிலைதவமுத மைனாவதியை இரண்டுகரங்களாலும் தூக்கிக்

கொண்டு சீதையை ராவணன் வஞ்சித்துக்கொண்டு போனதுபோல ஆகாயமார்க்கமாகக்கிளம்பி வடவாலமரத்தின் பொந்தில் மைனாவதியைச்சேர்த்தான். தக்ஷணமே அந்தப்பிரம்மராக்கதனுக்குப் பதிவிரதாதோஷத்தினாலே கண்கள் இரண்டும் குருடாயிற்று. அன்றியும், பதிவிரதையைக் கூடி யணையவேண்டுமென்று கருதிய மனம் நடுக்கமுண்டாகியது. மேலும் பதிவிரதையைத் தன்கரங்களினால் தொட்ட பாபத்தினால் தேகமுழுமையும் பெருவியாதி சம்பவித்துவிட்டது. இந்தப்படியாகக் கண்களிரண்டும் போய்க்குருடாகித் தேகமெங்கும் பெருவியாதியுற்று மனநடுக்கமுண்டாகி ஐயோ நாம்அநேகாளாக இந்த வடவாலமரத்தில் வசித்துக்காலம்போக்கிக்கொண்டிருந்த நமக்கிர்த துற்குணமேனுண்டாகியது? இந்தப் புண்ணியவதி மிகக்கற்புடைய மாதாசிரோமணியைப்போலதோன்றுகிறது. இவ்வுத்தமியின்பதிவிரதாக்கினியேநம்மையிவ்வண்ண மாக்கிவிட்டதென்று பலவிதமாக வெண்ணியெண்ணிக் கதறியழுது முடிவில் இவ்வன்னையே யிவ்வளவுமகிமைபொருந்தினவளாயிருந்தால் இவளது நாயகன் மிக உத்தமனாயிருப்பானென்பதற்கு ஐயமில்லை. இதுவென்ன அநியாயம்? நம்முடைய பேதமையை யென்னென்று சொல்லுவோம். இந்த அம்மணியாலே நமக்குநேரிட்டதுன்பம் மிகக் கஷ்டமாயிருக்கிறதே. இவளது நாயகன் துயில்விட்டெழுந்து தன்னாயகியைக் காணாமல் மனம்நொந்து யாதேனுஞ் சொல்வானாகில் தடையில்லாமல் அந்தசொற்களின்பலன் நம்மை யின்னமென்னென்ன வாதைப்படச் செய்யுமோ நாமறியோமே யென்று திகிலடைந்தான்.

பின்பு ராக்கதன், அந்த உத்தமபுருஷன் நித்திரையினின்றும் விழித்து எழுந்திருப்பதற்குள் இம்மாதை முன்னிருந்தவிடத்தில் விட்டுவிட்டு வந்தால்தான் இவள் புருஷனால் நமக்கு யாதொரு கஷ்டமுமில்லாமல் இப்போது பிராப்தமாயிருக்கிற இந்தப் பாபமும்நீங்குமென்று தோன்றுகிறபடியால் இம்மாதைக் கொண்டுபோய்ப் புருடனிடம்விட்டுவருவதே நலமென்று கருதினபோதிலும் கண்கள் குருடாகிய நாமெவ்வண்ணம் இம்மாதனைக் கொண்டுபோய்விடுவது? ஐயோ! நானறியாமல் வினேதேடிக் கொண்டேனே. உன்மையிலேயே அக்கிரமஞ்செய்த பாவியாகிய என்னைத்தெய்வம் தண்டிக்காமல் விடுமோ? கேடுசம்பவிப்பதற்கு முன்னதாகப் புத்திகெட்டுவரும் என்பதுபோல மதிக்கெட்டு அஞ்ஞானந்தகாரத்தி லகப்

பட்டுக் கண்கள்கெட்டு தேகங்கெட்டு துக்கப்படும்படி நேரிட்டது. ஐயோ யானெப்படி யிப்பாவத்தைப் போக்கிக்கொண்டு உத்தமதே கத்தை யடையப் போகிறேனென்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தான். இவனிப்படியிருக்க, மைனாவதி ஆலமரத்தின் பொந்திலிருந்துகொ ண்டு தன்கணவனைநினைந்துநினைந்துருகி என்னொண்டவனே! காட்டில் பேசுவதற்குஒருவருமின்றித் தனித்துஎன்னைத்தேடித்தேடித் திரிகி றீரோ! எப்படி மனம்நொந்துகொள்ளுகிறீரோ! இந்தக்கொடியபா வி யிப்படி நம்மிருவரையும் பிரித்துவிடுவானென்று அறியாமற்போ னேனே. தெரிந்திருந்தால் உடனேதங்களை எழுப்பிவிடுவேனல்லவா? இந்தக்கபடந்தெரியாமல் இச் சண்டாளனை யோகபுருஷனென்று எண்ணியல்லவோ வகைமோசம்போனேன். இனியெப்போது தங் கள் திருமுகத்தைப்பார்க்கப்போகிறேன். இன்னமும் உயிரை வை த்துக்கொண்டிருக்கிறேனே. முன்னம் ராவணன் சுந்தியாசிலேடந் தரித்துவந்து சீதையை வஞ்சித்துக்கொண்டபோய் அசோகவனத் தில் சிறைவைத்ததைப்போல இந்தப்பிரம்மராக்கதன் என்னைவஞ்ச னையாக எடுத்துவந்து இந்த ஆலமரத்தின் பொந்தில் சிறையிருக்க வைத்தானே அந்தவசோகவனத்திலேனும் விடிகொண்டாடைய புதல் வி தரிச்சிடை அடிக்கடி சீதைக்குத் தேறுதல்சொல்லிப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். இங்கேயெனக்குத் தேறுதல்சொல்லவும் பேச வதற்குங்கூட ஒருவருமில்லாமல் அனாதையைப்போலத் தவிக்கின் றேனே. திக்கற்றபாவியானேனே. அந்த ஸ்ரீராமர் சீதையைத்தேடிக் கொண்டு காட்டிலலைந்ததைப்போல் என்னைத்தேடிக்கொண்டு ாடுக் காட்டிலலைகின்றீரோ? அவருக்காகிலும் தம்பி லட்சுமணர் துணையா கவிருந்து அடிக்கடி தேறுதல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

அப்பால் ஜடாயுவினால்ராவணன் சீதையையெடுத்துக்கொண் டுபோனென்று சொல்லத்தெரிந்தும் மார்க்கத்தில் அடையாளமா கத்தெரிந்துகொள்ளும்படி சீதை சில ஆபரணங்களை மூட்டையாகக் கட்டிக் கிஷ்கிந்தையில் போட்டுவிட்டுப்போன குறிப்பை சுகீவ னால் ஆபரணங்களைப்பார்த்தும் வாய்மொழியினாலறிந்தும் ஸ்ரீராமர் அதற்குத்தக்க யோசனைகளைச்செய்து வானரசேனைகளுடன்சென்று லங்கையைக்கிட்டி ராவணன் ராக்கதர்களை வதைத்து என தன்னை யாகிய சீதையைமீட்டு அயோத்திமா நகரத்தை யடைந்து பட்டா பிஷேகராக சுமங்கல கரத்துடன் நகரத்தைப் பரிபாலித்திருந்தார். அதுபோலத் தங்களுக்குத் தேறுதல்சொல்லவும் துணையாக விருக்

கவும் ஒருவருமில்லாமல் இருள் சூழ்ந்தகாட்டில் தனித்து ஒண்டி யாகித் தவிககின்றீரோ? அல்லாமலும் ஸ்ரீராமருக்கு ஜடாயுவும் கக் கிரீவனும் சீதையின் இருப்பிடத்தைச் சொல்லியபடியால் ஸ்ரீராமர் வானரசேனைகளைக்கூட்டிக்கொண்டுபோய்ச் சீதையைமீட்டுக்கொண் டெவந்தார். என்னுடைய நிலைமையை ஒருவருமறியமாட்டீர்களே; எவ்வண்ணம் என்னை இச்சிறையில் நின்றும் மீட்கப்போகிறீர்? யாராகிலும் உம்முடைய மனைவியை ராக்கதன் எடுத்துக்கொண்டு போயினுனென்று சொன்னாலல்லவோ உமக்குத்தெரிந்து தக்கயோச னையுடன்வந்து ராக்கதனை வென்று என்னை யழைத்துப்போவீரெ ன்ற நம்பிக்கையுண்டாகும். ஒருவரும் அறியாததால் அடியாருக்கு நம்பிக்கை ரவலேசமும் இல்லையே என்னைப்போல் பாவியும் உலகத் திலுண்டோ? நான் எப்படி உயிர்தரித்திருப்பேனென்று வெகுவா கப்பிரலாபித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இப்படியாக மைனாவதி துயரப்பட்டுக்கொண்டிங்கே ஆலமரத் தின்பொந்தில் இருக்க, அங்கே திரிலோகசந்தனராஜன் நித்திரைதெ ளிந்தெழுந்து மனைவியைக்காணாமல் மயங்கித் தியங்கி நாலாபக்க மும் ஒடித்தேடியுங்காணாமல் மனங்கலங்கி அடிபெண்ணே! இக்கொ டியகாட்டில் என்னைத்தனியேவிட்டு மிருகங்களினால் கொல்லப்பட்டு மாய்ந்துபோனாயோ? அல்லது காட்டிலுங் கல்லிலும் முள்ளிலும் என்னுடன் நடக்கச்சக்தியற்றுக் கால்களேநாயினாலும் வெய்யலின் தீக்ஷண்ணியத்தினாலும் ஆகார நித்திரை யில்லாததினாலும் தே கம்மெலிந்து இந்தக்கஷ்டத்தை யனுபவிப்பதைப் பார்கிலும் மரண மடைவது மெத்தவும் நலமாமென்று மனோரிச்சயஞ்செய்து எந்தச் சூனையிலாகிலும் விழுந்து மடிந்துவிட்டையோ? அடி என்னுயிருக் குயிராகியமானே! நானினி யெவ்வண்ணம் உன்னைப்பிரிந்து பிரா ணனுடன் உலகத்தி லிருப்பேன்? அடி சொற்றவறுத பாவையே! லக்குமிக்கு நிகரான வடிவழகமைந்த பூவையே! இனியொருக்கால் யான்காண்பனோ நின்னையே! அடியெனதாவியே! உன்னை யிந்தக் காட்டில் தாரவார்க்கப் பிரம்மதேவன் விதித்தவிதியோ! அல்லது யார்செய்தசதியோ! யாதொன்றும் அறிகிலேனே கிளியைவளர்த் துப் பூனைக்கிரையாகக் கொடுத்ததைப்போல உன்னை அருமையாகப் பாதுகாத்து சகலககத்திலுங் குறைவின்றிப் போஷித்துப் புத்திரப் பேறடைய யிக்காட்டிற்கழைத்துவந்து வகைமோசத்தினால் நின்னை

யிழந்தேனே. அடி என்மனதிற்கினியமானே! யான்பசிதிரப் பருகுந் தேனே! தெவிட்டாவமுதே! என் தீவினைக்கோர்மருந்தே! ராஸெப் படி நகரத்துக்குச்செல்லுவேன்? சென்றாலும் உன் தாய்தந்தைபந்து க்கள் முதலானோருக்கு என்னபதில் சொல்லுவேன்? யாவரும் நிற்றி க்க உடலெடுத்தேனே. உலகத்தில் என்னைவிடப்பாவியும் உண்டோ வென்று இவ்வண்ணமாகப் புலம்பிக்கொண்டு அக்காட்டி னுள்ளமரச் சோலைகளால் முடப்பட்ட இடத்திலும் புதர்களிலும் தேடித் தேடி வேசாறீ ஆயாசமேலிட்டு ஓர் மாத்தடியில் உட்கார்ந்து உல கத்தில் மானிடர்கள் ஒவ்வொருவரும் மிகவுந் தங்களுக்கு நேரிடுந் தஷ்டங்களைப் பகவன்னொமத்தியானத்தினால் போக்கிக்கொண்டு சுகத் தையடையலாமென்று பலநூல்களுங் கூறுவதால் அந்த உண்மை யையறிய வேண்டுமென்று கருதி கேசவா! நாராயணா! மாதவா! கோவிந்தா! முருந்தா! நந்தமந்தனா! கோபாலா! பக்தவத்சலா! வே ணுகானலோகா! கிருஷ்ணா! கஜேந்திரவரதா! ஜகந்நிவாசா! ஸ்ரீநிவா சா! சர்வேசா! தேவதேவா! வாசுதேவா! அருந்தசயனா! அப்பிர மேயா! அதோக்ஷஜாதிரிவிக்கிரமா! வாமனா! மதுருதனா! சாரங்க தரா! சக்கிரபாணி! பத்மநாபா! தாமோதரா! பிரகலாதவரதா! ருக் குமணிரமனா! அனாதபந்தோ! அபத்பாந்தவா! இருமுகேசா! தின தயாளா! இலக்குமிநரசிங்கா! மோகநான்கா! அடி மேனாடைய மனை யானேத்தந்து ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று பக்தியு ண் நிச்சலமாகத்துநி த்துக்கொண்டே அவ்வரசன் தன்னைமறந்து பகவானுடைய திரு வடியில் லயித்து ஸ்தம்பித்துத் தூணைப்போல அசைவற்றிருந்தான்.

இந்தப்படியாக திரிலோக சந்தனமகாபாஷன் பகவத்தியானத் திற்சொக்கித்தன்னைமறந்துமூன் றாமாளாவும் ஆகநித்திரைகவந்து இருக்கிறபோது அக்காட்டி னுள்ள மிருகங்களிற் சில வந்துபார்த்து இதைன்ன மனிதசஞ்சார மில்லாத இக்கொடியாவனத்திற்கு வந்து கண்ணை மூடிக்கொண்டு இருக்கிற இவன்பாரோதெரியவில்லை. இதை யறியவேண்டுமென்றுயோசிக்கிறபோது அவைகளிலொருபுலியானது மற்றமிருகங்களைப்பார்த்து ஓ நேசர்களே! யான் சொல்லுவதைக் கவ னமாகக்கேளுங்கள். அதென்னவென்றால், காட்டில்வசிக்கவேண்டிய மனிதன் நமது காட்டிற்குவந்து கண்ணைமூடிக்கொண்டு மௌனமா கப் பேசாதிருந்தால் இவன் தவறியாவானோ? இவன் தவறியல்ல வதோ மோசவண்ணங்கொண்டு இவ்வண்ணமிருக்கிறான். அதற்கு

க்கிஞ்சித்துஞ் சந்தேகமில்லை அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகப் பாருங்
கள். இவன் முதுகில் அம்புறுத்தாணி தரித்திருந்தவடு காணப்படு
கிறது. அல்லாமலும் இவன்கைகளைப்பாருங்கள். விற்பிடித்தவடுவும்
பாணந்தொடுக்கிற வடுவுமிருக்கிறது இதனால் நம்மை இவன்கொல்ல
வந்தவனாகத் தோன்றுகிறது. ஆகையால் நம்மைக்கொல்ல மோசவெ
ண்ணங்கொண்டு சமயம்பார்த்திருக்கும் இவனை முன்னதாகவேநாம்
கொன்று தின்றுவிடுவோமென்ன, அதற்கு அக்கூட்டத்திலிருந்தயா
னை ஒன்றுசொல்லுகிறது. கேளும் நேசர்களே! “ஆய்ந்தோய்ந்துபா
ராதான் தான்சாகக்கடவன்” என்ற முதியோர் மொழியாதலால்,
இவன்கண்ணைத்திறந்தபின் தீரவிசாரித்து நமக்கு நஷ்டமில்லாதிரு
ந்தால் விடுவோம்; கஷ்டம் நேர்டுகிறபகஷத்தில் நீ சொல்லியபடி
இவனைக் கொன்றுவிடுவோமென்னக்கேட்டமிருகங்கள் யாவும் சம்ம
தித்து அவ்வரசனைச்சுற்றிக்கொண்டு வெகுஜாக்கிரதையாய்க் காத்தி
ருந்ததுகள். இப்படியிருக்க அரசன் மூன்றாநாளிரவில் கண்ணைத்தி
றந்து பார்க்கிறபோது மிருகங்கள் தன்னைச்சூழ்ந்திருப்பதை யறிந்து
இதுவென்ன நமக்கு நஷ்டகாலமாக விருக்கிறதென்றுணர்ந்து பக
வான் சங்கற்பமின்றி அணுவும் அசையாதாகையால் முன்ஜென்மத்
தில் துஷ்கர்மம்செய்திருந்தால் அதன் பலன் நம்மையடையாமல்
விடமாட்டாது. இதற்கிணங்கத் தான்வசிப்பதோ வெள்ளிமலை. தன்
கையில் தாங்கி இருப்பதோ பொன்மலை. தனக்குநேசனோ நவநிதிகளு
க்குங் காரணாகிய சூபேரன். தானோ தேவர்களுக்கெல்லாம்
அதிபதியாகவிருந்தும் சிவபெருமான் பூர்வகர்மபலத்தினால் கபாலங்
கையிலேந்திக்கொண்டு பிசைசூயெடுக்கும்படியாக நேரிட்டது. அப்
படிப்பட்ட கடவுளையே கர்மம்விடாதிருக்க நாமென்ன அற்பம்! நம்
மையந்த கர்மசேஷம் சாமானியமாகவிடுமோ? விடாது. ஆகையால்,
நன்மையும் துன்மையும் சமமாகவே அனுபவிக்கவேண்டும். இந்தப்
படி யனுபவிப்பதே உத்தமபுருஷனுக்கு அழகென்று தனக்குத்தா
னே யோசித்து யான் எனதென்னும் மமகாரத்தைப் பற்ற
றுத்துப் பகவான் திருவடியில் சிந்தையைப்பதித்திருந்தான். அப்
போது யானையானது அரசனைத் தன் தும்பிக்கையினு லெடுத்துப்பிட
றியின் பேரில் வைத்துக்கொண்டு கூட்டங்களுடன் அந்தக்காட்டிற்
கருகிலிருக்குஞ் சோலைக்குள்சென்று அங்குதவஞ்செய்து கொண்டி
ருக்கும் ரிஷிகளுக்கெல்லாந் தலைவராகிய சுபுத்திமாமுனிவரிடம்விட்

டது. உடனே அரசன் அம்முனிவருக்குத் தீர்க்கதெண்டனிட்டி கைகட்டி வாட்பொத்திக்கொண்டு மிகவும் வணக்கமாக நின்றான்.

இந்தப்படியாகத் தன்னைச்சேவித்துத் தானென்னும் ஆங்காரத் தைவேரோடு பற்றறுத்து வணங்கி இணங்கிநிற்கும் அரசனைக்கண்ட சுபுத்திமாமுனிவர் தன்யோகநிருஷ்டியினால் அரசனது வசலா றனைத்தையும் அறிந்துகொண்டு அரசனைநோக்கி மன்னாபிசைத்தன் னுயிர்போலக்காத்து சகலிக்கும் உத்தம அரசனே! நகரத்தில் வெப் பல்-பனி-காற்று-மழை தேகத்திற்படாமல் வெகுசுருமாரமாக உலா விக்கொண்டு ஏழை பரதேசிகளுக்குப் பசிதீர ஆன்னமிட்டுமணாதி தவறாமல் குடிக்கைக்காப்பாற்றிவருகிற விரதத்தைவிட்டுக் காடாந் தகாரமான இருள்சூழ்ந்தவனத்திற்கு மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு நீ வந்தகாரணம் யாது? உன்னுடைய பத்தினியாகிய உத்தமியை யெங்குதாரவார்த்தாய்? இவைகளெல்லாம் ஒன்றுமொளியாமற் சொ ல்லென்ற முனிவரைவணங்கி அரசன் சொல்லத்தொடங்கினான்.

கேளும் எமதாண்டவரே! தங்களுக்குத்தெரியாத தொன்றுண்டோ? சகலமும் அறிந்துகொள்ளும் யோகநிருஷ்டியை யுடைய தேவரீருக்கு யான் சொல்லவேண்டுமோ? அடியோனைப் பரிசோதிக்கும்பொருட்டு வினவியதாகத்தோன்றுகிறது. ஆதிலும் உண்மைக் கோர்நாளும் பழுதில்லையென்ற முதியோர்வாக்கியப்படி யானிங்கு வந்த காரணமும் யிடைபில் மனைவியை யிழந்த மதிமோசத்தினை யும் எவ்வளவும் பிசகாமல் “உற்றது சொன்னால் அற்றதுபொருந்து” மென்னும் பழமொழிக்கிணங்க உண்மையைச் சொல்லுகிறேன் அதெ ன்னவெனில், தங்களுடைய கிருபையினால் எல்லா பாக்கியங்களும் எங்களுக்குக் குறைவற்றிருந்தும் புத்திரபாக்கிய மொன்றில்லாக் குறையால் என்மனைவியும் யானும் தவளிகளைப்போல வேடம்புனை ந்து நாடுநகரங்களைத் துறந்து சகலசங்கந்தையும்ஒழித்து வெகுதேசங்களெல்லாந் திரிந்து பிச்சையெடுத்துப் பசிதாகம்நீர்ந்து முடிவில் இவ்வனத்திற் கருகிலிருக்குஞ் சோலைக்குள் தாழ்ந்து அங்கிருந்த வடவாலமரத்தடியி லிறங்கி நடந்தகிரமத்தினால் ஆயாசமேலிட்டு யான்படுத்து நித்திரைசெய் தெழுந்து பார்க்கிறபோது என்பக் கத்தில் படுத்திருந்த மனைவியைக்காணாமல் அக்காட்டிலுள்ள சந்து பொந்து புதர்களெல்லாந் தேடித்தேடி வேசாழி விடாய்ப்பட்டு அக் கோர் மரத்தடியில் உட்கார்ந்து பத்தினியின் கவலையை யொழித்து

இந்திரியாதிகளையடக்கிப்பகவன்மாமங்களைத்தியானித்து என்னைமறந்திருக்கிறபோது இந்த மிருகங்களெல்லாம் என்னைச் சூழ்ந்திருக்க கண்களைத்திறந்த மாத்திரத்தில் கண்டேன். உடனே இந்தயானையா னது தன் தும்பிக்கையினால் என்னையெடுத்துவந்து தங்கள்திருவடி யின் முன்விட்டது. இதுவே என்னுண்மையான வரலாறு. அன்றி யும், யான் முன்ஜென்மத்தில் யென்னபுண்ணிடஞ்செய்தேனோ அல் லதுஎந்தமகாத்துமாவின் குளிர்ந்த திருக்கண்பார்வை கடாக்கதிகப் பெற்றோனோ தங்களுடைய தெரிசனம் இந்தயானையின் புருஷாகார த்தினால் கிடைக்கப்பெற்றேன். இனியெனக் கனுகூலமாகாத காரிய மும் உண்டோ என்பாக்கியமே பாக்கியமென்று சொல்லிப்பணிந்து நிற்கும் அரசனேநோக்கிச்சுபுத்திமாமுனிவர்சொல்லத்தொடங்கினார்.

கேளும் உத்தமகுணத்திலும் நற்றவமுயற்சியிலும்கிறந்த அரசர் கோமானே ! நீ சொல்லியவெல்லாம் உண்மையே. உனக்கு மனை வியின்விஷயத்திலும் புத்திரப்பேறடையவேண்டுமென்ற கோரிக் கையும் விசேஷமாக விருக்கிறது. இவ்விரண்டில் ஒன்றுதான் கிடை க்கும். மற்றொன்று கிடைக்கமாட்டாது. அதுயாதெனில் புதல்வன் வேண்டுமானால் மனைவிகிடைக்கமாட்டான். மனைவிவேண்டுமானால் புத்திரப் பேறு கிடைக்கமாட்டாது. ஆகையால் இவ்விரண்டில் உனக்குவேண்டியதொன்றைத்தருகிறேன் விருப்பமுள்ளதுஎதுவேவா அதைக்கேளுமென்றார். அதற்கரசன் வெகுவாகயோசித்து எங்கள் குலந்தழைக்கும்படி அனுக்கிரகஞ் செய்ய வெழுந்தருளிய ஐயனே அடியேனுக்கு புத்திரப்பேறடையும்கூடியான வரமொன்று கிருபை செய்தால் போதும். இதுவேயெனக்கு மேலானபாக்கியம். இதற்காக வல்லோ யித்தனைகஷ்டப்பட்டு யிங்குவந்தேன். கிருபைசெய்யவேண் டும். எங்கள்குலதெய்வமே யென்று சொல்லிப் பக்திசிரத்தையுடன் அம்முனிவரது உபய திருவடிகளிலும் தன்சிரம்படிய சேவித்து அடியேனுக்குத்தேவரீரது திருவடிகளேதஞ்சமென்றடைந்ததிக்கில் லாத அனாதைக்கு அருள்புரிவது மிகவும்தங்களுக்குக் கீர்த்தியாகு மென்று வேண்டிக்கொள்ளும் அரசன்மேல்கருணையென்னும் மழை யைப்பெய்துகவலையென்னும் அக்கினியைத்தணித்து அரசனே! நீர் கேட்டபடி புத்திரன் ஒருவன் கிடைப்பான். அவனால் நீ சகல சுகங் களையும்அனுபவித்துச்சுகித்திருக்கக்கடவாயென்று வாழ்த்தினார். அ ரசனும் அடங்காமகிஷியடைந்து முனிவரிடத்தில் விடைபெற்றுத்

தன்னகாத்நைதநோக்கிப் பகவத்தியானஞ் செய்துகொண்டே போவதை சுபுத்திமா முனிவர்கண்டு வியப்படைந்து சம்சாரத்தின்மீதில் வெறுப்படைந்த இந்தமன்னனுக்கு நிகரான அரசர்கள் உலகத்திலுண்டோ? மனைவியேவண்டாம; மகன்கிடைத்தால்போதுமென்ற மேலாய எண்ண முண்டாயிருக்கிறதே இவனுக்கல்லவோ உத்தமபதவி கரதலாமலகம்போல விளங்கும். மேலும் ஒருவனுக்கு மகாவிஷ்ணுவின் அம்சத்தில் கிஞ்சித்தேனும் இல்லாவிடில் பாருலகத்திற்கு அரசனாகமாட்டான் என்றபடி இவனுக்கு எற்கெனவே மகாவிஷ்ணு அம்சம் பொருந்தியிருந்து விஷயாசக்தியில் ஈடுபட்டுவீண்காலம் போக்காமல் சதாகாலமும் பகவன்னாமத்தியானஞ் செய்துகொண்டு பற்றற்றவனாகவிருக்கு மிவனுக்கு அனுகூலமாகாதகாரியமும் உலகத்திலுண்டோ? இவனுக்குள் அவனும் அவனுக்குளிவனும் பொருந்தியிருப்பதால் இவனேயவன். அவனையிவனென்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லைபென்று அம்முனிவர் தனக்குத்தானே யோசித்து அரசனைப்பலவாறுகொண்டாடித் தன்னெதிரில் நிற்கும் மிருகக்கூட்டங்களில் யானையைநோக்கி ஓகரியே! நீவிரைவாகச்சென்று அதோபோகிற மகாத்துமாவை நினது முதுகின்பேரி லேற்றிக்கொண்டு வாக்கடவாயென்ன, அந்தப்படியே அவ்வியானையானது லேகமாக நடந்து அரசர்கோமானைத் தன்முதுகின்பேரிலேற்றிக்கொண்டெவந்து முனிவர்முன்விட்டது. அரசனும் யானையைவிட்டிற்றங்கி சுபுத்திமா முனிவரைப்பணிந்து எமது குலதெய்வமே யாதுகாரணத்தாலோ ணைநோக்கிச்செல்லு மென்னை இந்த யானையானது சுமந்து வந்து தங்கள் சமுகம்விட்டது அதனைத்தெரியச்சொல்லவேண்டும் சுவாமி யென்றுவேண்ட, அதற்கம்முனிவர் ஒபண்ணியபுருஷனே! நின்மனதைச்சோதிக்கும்பொருட்டுக்கற்படையமங்கையைவரவழத்து நின்னாடின் கூட்டியனுப்பாதபடியால் என்மனதுக்குத் திருப்தியுண்டாகவில்லை. ஆகையால், நின்மனைவியையுங்கூட்டியனுப்புகிறேன் அழைத்துக்கொண்டு போகக்கடவாயென்றுசொல்லி எதிரிலிருக்கும்யானையைப்பார்த்து ஓ லேழமே! இந்தசோலைக்கு அருகிலிருக்கும் வனத்திற்குள் வடவாலமரமொன்றிருக்கிறது; அந்தமரத்தின் பொந்தில் இம்மகாத்துமாவின் மனைவியிருக்கின்றாள்; அம்மாதனையெடுத்துக் கொண்டு வாக்கடவாயென்ன, அந்தப்படியேயானையானது வடவாலமரத்தைநாடிப்போயிற்று. அப்போது அரசன் மகரிஷியைவணங்கி ஓ சுவாமி! அடியேனுடையமனைவி எவ்வண்ணம் வடவாலமரத்தின்

பொந்திற்குள் போயிருக்கிறாள்? அந்த விருத்தாந்தத்தை விவரமாக யானறியச்சொல்லவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ள, அதற்கு அம் முனிவர் அரசனேநோக்கிச் சொல்லுகின்றார்.

கேளாய் அரசனே! நீமுன்னம்வந்து தங்கிய வடவாலமரத்தில் பிரம்மராக்கதனொருவனிருக்கிறான். அவன்நீ வித்திரைசெய்வதைய றிந்து தீய எண்ணத்துடன் மரத்தைவிட்டுக் கீழிறங்கி உனது மனையானை எடுத்துக்கொண்டுபோய் அம்மரத்தின்பொந்தில் சேர்த் தமாத்திரத்தில் பதிவிரதையைத் தொட்டெடுத்ததோஷத்தினால் அவன்தேகமெங்கும் பெருவியாதிபுண்டாகியதுமன்றி உத்தமியைப் பார்த்தகண்களிரண்டுங் கெட்டுக் கற்புடையமங்கையைக்கருதினமன த்திற்குநடுக்கமுண்டாகிவெகுசிரமப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். அம் மாதுசிரோமணியோ நின்மீதுவைத்திருக்கும் அன்பினால் அழுது துயரமுற்று நின்னையே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற கண்களை யுடையவளாக விருக்கின்றாள் என்று சொல்லக்கேட்டஅரசன் பெரி யோர்களைத் தரிசித்தபலன் வீண்போகாதென்று சந்தோஷித்தனா கிஇருக்க, முன்னம் வடவாலமரத்தேநோக்கிச்சென்ற யானையானது அம்மரத்தைக்கிட்டித் தன்னுடைய தும்பிக்கையை மரத்தின்பொந் தில்விட்டு மங்கையைஎடுத்துத்தன் முதுகின்பேரில் வைத்துக்கொ ண்டிவந்து முனிவர்முன்னம்விட்டது. அம்மாது பரமபக்தியுடன்நா யகனுக்கு முன்னம் வந்தனஞ்செய்து பின்முனிவருக்குத் தெண்ட னிட்டாள்; இதைக்கண்டமுனிவர் சர்க்கரைப்பந்தலில் தேன்மாரிபொ ழிந்ததுபாலமிகவுஞ் சந்தோஷித்துப் பதிக்குத்தக்க சதியும் பெ ண்டிக்குத்தக்க புருஷனும் வாய்த்ததால் இவர்கள் மெத்தவும் புண் ணியாத்துமாக்கொன்று கருதி அம்மாதிரியும் வாழ்த்திக் குளிரைக யொன்றைக்கொடுத்து இதையெடுத்துக்கொண்டுஉங்கள் நகரஞ்சே ர்ந்து பருவத்தினன்று கசியாயிருந்து பாயசத்திற் சேர்த்துப் புளி ப்பாயாகில் திவ்யக்ஞான சம்பன்னான புத்திரன் உதிப்பான் போய் வாருங்களென்று சொல்லி இருவரையுங்கூட்டி யானையின்மே லேற் றிக்கொண்டுபோய் அவர்கள் நகரத்தில் விட்டுவரும்படி திட்டஞ்செ ய்து அனுப்பினார். தம்பதிகளிருவரும் முனிவரிடத்தில் விடைபெற் றுக்கொண்டு யானையின் மீதேறிச்சென்று தங்கள் நகரத்தின் அருகி லோர் சோலையிலிறங்கியானையை அனுப்பிவிட்டுத் தங்கள்வரவைமந் திரிகளுக்குத் தெரிவிக்கும்படி வேவுகாரரையேவினார். அவர்கள்செ

ன்று ராஜசபையையடுத்து அரசனும் அரசியும் நகரத்துக்குப்புறம்
பே சோலையில் வந்திறங்கியிருக்கிறார்கள். இதுசங்கதியைத் தங்களு
க்குத் தெரிவிக்கும்படி எங்களுக்கு அரசன்கட்டளை யிட்டாரெ
ன்று சொல்லிவணங்கினார்கள். அரசன்வந்து சோலையிலிறங்கியிருக்கி
றாரென்று வேவுகாரன் சொல்லக்கேட்ட அந்தசபையிலுள்ளமந்திரிக
ள்முதல்யாவரும் என்றுமிலாத ஆந்தமடைந்தவர்களாகி அரசன்
வரவை யறிவித்த வேவுகாரர்களுக்குத் தக்கபரிசளித்துப் பரலோ
கத்தையடைந்ததங்களுயிரனைத்தும் மீண்டும்வந்து தேகத்திற்புருந்
ததுபோல்மிகவும் உற்சாகத்துடனயானைகுதிரை ஒட்டைரதம்பதா
திகளுடன்சகலமானமங்கல வாத்தியங்களுங்கோஷிக்க மந்திரிகள்முத
லாகயாவருஞ்சென்று அச்சோலைக்குட்புருந்து அரசனைக்கண்டிவண
ங்கிபலவித உபசாரவார்த்தைகளைப்பேசி அரசனது தவக்கோலத்
தைமாற்றி ஆரகேசூரகடகங்கணமுதலானவரத்தினுபரணங்களும்கூட
மேலாகியவஸ்திரங்களுகொடுத்து தரிசித்துக்கொள்ளும்படிச்செய்து
அறுகலையன்னம் பரிமாறிச் சந்தனபுஷ்ப தாம்பூலாதிகளையுதவி
ரம்பப்,மேனகை, ஊர்வசி, திலோத்தமைபென்னும் தேவதாஸ்திரீ
களுக்கு நிகரான தாசி ஜனங்கள் பரதநாட்டியஞ்செய்யவும் அரசன்
அங்குவீற்றிருந்தார். அப்போது மந்திரி அரசனைப்பணிந்து கேஷம
லாபங்களை விசாரித்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படிக்கிருக்க பிராமண
ஸ்திரீகளும் அனேகதாசிகளும் கூட்டமாகக்கூடிக்கொண்டுசென்று
அரசியைக்கண்டு பிராமணஸ்திரிகள் அஷ்டதைகளைசிரமேற்போட்டு
வாழ்த்தவும், தாசிகள்வணங்கி வெருவாக அரசிக் குடசரிக்கவும் சில
நாடிகள் அரசியின் தவக்கோலத்தைநீக்கி நவரத்தின ஆடையாபர
ணங்களைத் தரிப்பிக்கவும் சிவப்போய்வந்த சமாசாரத்தை விசாரிக்
கவும், இன்னும்பலவிதமாக உபசரிக்கவும் அரசிவீற்றிருந்தாள். பின்
பு முதல்மந்திரியானவன் அரசனை ரதத்தின்பேரி லேற்றிக்கொண்டு
ஆலவட்டம் கவரிவிச மகரதோரணம்பிடிக்க பூரிபேரி பாங்கா முத
லாகிய மங்கலவாத்தியங்கள் கோஷிக்க பாடகர் பண்பாட தாசிஜன
ங்களாட கட்டியன் எச்சரிக்கைசொல்ல சகலாடம்பரத்துடன்கோலை
யை விட்டு வெளிப்பட்டார்கள்.

அப்போது தாசிகளும் அரசியை முத்துச்சிகையி லேற்றிக்
கொண்டு ஸ்திரீகூட்டங்கள், பாலா, நாடி, பிச்சுவா, வான் முதலா
கிய ஆபுதங்களைப்பிடித்து சிவிகையின் நரப்பறமும் ஒழந்துகொ

ண்டுபுறப்பட்டு அரசனேறியிருக்கும் ரதத்துக்குப்பின் பந்தோபஸ்தாக நடந்தார்கள். இவ்வண்ணம் சகலசம்பிரமத்துடன் நகர்வலம்செய்கின்ற அரசனையும் அரசியையும் அவ்வூர் ராஜவீதிகளிலிருக்கும் வீடுகள்தோறும் வசிக்கும் புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் மேடையின் பேரிலிருந்துபார்த்துஇந்த தருமப்பிரபு நீழிகாலமிருந்து அரசசெய்யவேண்டு மென்பார் சிலர்; இந்த மகாராஜன் புத்திரபாக்கியத்தைப் பெறாட்டைவிட்டுச்சென்று நெடுநாளானதால் இந்நகரம் லக்ஷ்மி கடாசூம்நீங்கிக் கருணைமாறி யிருந்ததென்பார்சிலர்; இந்த உத்தம னாகியமன்னனுக்கு மகப்பேறில்லாமற் போகுமோவென்பார்சிலர்; இம்மன்னவனுக்குத்தருமங்களும் நற்குண இயல்பும்பிராமணபக்தியும் பெரியோர்கள் விசுவாசமும் பொருந்தியிருக்கிறபடியால் தானாகவே புத்திரபாக்கியம் கிடைக்கும். எளிதாகிய மார்க்கத்தைவிட்டு மலைகல்லி எலிபிடித்து வந்ததைப்போல காட்டிற்குச்சென்று கெட்டலைந்து வெகுபிரயாசப்பட்டு பெரியோரையடுத்துப் பிள்ளை வரம்பெற்றுக் கொண்டு வந்தார் என்பார் சிலர்; இம்மன்னன் தானொருவனேசென்று புத்திரப்பேறடையாமல் மனைவியையும் அழைத்துச்சென்றது மேலான கஷ்டமே யென்பார் சிலர்; இந்த கற்புடைய மாதரசு பூர்வத்தில் யாதுகருமஞ் செய்தாளோ அதன் பலன் வீண்போமோ? நற்கருமஞ்செய்திருப்பாளாகில் இத்தனைகாலமாய் பிள்ளையில்லாமற் கவலைப்படுவாளோ? நாயகனுடன் காட்டிற்குப்போய் சங்கடப்படவேண்டிய காரணமே யில்லையென்பார்சிலர்; இவ்வுத்தமிக்குப் பிள்ளையின் கவலை நீங்கியபடியால் பூர்ணச்சந்திரனுக்கு நிகராகமுகம்பிரகாசிக்கின்றது யென்பார்சிலர்; இம்மாதா நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்குப்போய் நெடுநாளானதால் பிள்ளை வரம்பெற்றே வந்திருப்பாளென்று சிலரும், பிள்ளைவரம் பெற்றுகிலும் பெருதாகிலும் இவர்கள் சுகமேவந்து நகரத்தைச் சேர்ந்தார்களே யிதுவே நமக்கெல்லாம் மெத்தவும் சுகமாகுமென்றிப்படியாக நகரவாசிகளெல்லாம் பலபலவிதங்களாகப்பேசிக்கொண்டு விழித்தகண் விழித்தபடி அவ்விருவருடையவடிவழகைப்பார்த்து பிரமித்துச்சித்திரப்பதுமைகளைப்போல அசைவற்றுநின்றிருந்தனர். அரசனும் தேவியும் நகர்வலம்புரிந்து அரசன்மனைமுகப்பில்நிற்க, சிலமங்கையார்கள் பூரணகும்பங்கள்முதல் பற்பலவிதங்களாகிய திருஷ்டிகள்கழிக்க அரசன் ரதத்தைவிட்டும் அரசி சிவிகையைவிட்டு மிறங்கி அந்தப்புரஞ்சேர்ந்து தேகாயாசம் போக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். சேனைகளெல்லாம் தங்கள் தங்களிடம் புக்கிருந்தார்கள்.

ன்று ராஜசபையையடுத்து அரசனும் அரசியும் நகரத்துக்குப்பறம்பே சோலையில் வந்திறங்கியிருக்கிறார்கள். இதுசங்கதியைத் தங்களுக்குத் தெரிவிக்கும்படி எங்களுக்கு அரசன்கட்டளை யிட்டாரென்று சொல்லிவணங்கினார்கள். அரசன்வந்து சோலையிலிறங்கியிருக்கிறாரென்று வேவுகாரன் சொல்லக்கேட்ட அந்தசபையிலுள்ளமந்திரிக ள்முதல்யாவரும் என்றுமிலாத ஆநந்தமடைந்தவர்களாகி அரசன் வரவை யறிவித்த வேவுகாரர்களுக்குத் தக்கபரிசளித்துப் பரலோகத்தையடைந்ததங்களுயிரனைத்தும் மீண்டும்வந்து தேகத்திற்புகுந்ததுபோல்மிகவும் உற்சாகத்துடனயானைகுதிரை ஒட்டைரதம்பதா திகளுடன்சகலமானமங்கல வாத்தியங்களுங்கோஷிக்க மந்திரிகள்முதலாகயாவருஞ்சென்று அச்சோலைக்குட்புகுந்து அரசனைக்கண்டுவணங்கிபலவித உபசாரவார்த்தைகளைப்பேசி அரசனது தலக்கோலத்தைமாற்றி ஆரகேயூரகடகங்கண்முதலானவரத்தினுபரணங்களும் மேலாகியவஸ்திரங்களுகொடுத்துதரிசித்துக்கொள்ளும்படிச்செய்து அறுசுவையன்னம் பரிமாறிச் சந்தனபுஷ்ப தாம்பூலாதிகளையுதவி ரம்பை,மேளகை, ஊர்வசி, திலோத்தமையென்னுந் தேவதாஸ்திரீகளுக்கு நிகரான தாசி ஜனங்கள் பரதநாட்டியஞ்செய்யவும் அரசன் அங்குவீற்றிருந்தார். அப்போது மந்திரி அரசனைப்பணிந்து சேஷமலாபங்களைவிசாரித்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படிக்கிருக்க பிராமணஸ்திரீகளும் அனேகதாசிகளும் கூட்டமாகக்கூடிக்கொண்டுசென்று அரசியைக்கண்டு பிராமணஸ்திரிகள் அசுஷதைகளைகிரமேற்போட்டு வாழ்த்தவும், தாசிகள்வணங்கி வெகுலாக அரசிக் குபசரிக்கவும் சில தாசிகள் அரசியின் தலக்கோலத்தைநீக்கி நவரத்தின ஆடையாபரணங்களைத் தரிப்பிக்கவும் சிலர்போய்வந்த சமாசாரத்தை விசாரிக்கவும், இன்னும்பலவிதமாக உபசரிக்கவும் அரசிவீற்றிருந்தாள். பின் பு முதல்மந்திரியானவன் அரசனை ரதத்தின்பேரி லேற்றிக்கொண்டு ஆல்வட்டம் கவரிவீச மகரதோரணம்பிடிக்க பூரிபேரி பாங்கா முதலாகிய மங்கலவாத்தியங்கள் கோஷிக்க பாடகர் பண்பாட தாசிஜனங்களாட கட்டியன் எச்சரிக்கைசொல்ல சகலாடம்பரத்துடன்சோலையை விட்டு வெளிப்பட்டார்கள்.

அப்போது தாசிகளும் அரசியை முத்துச்சிவிகையி லேற்றிக் கொண்டு ஸ்திரீகூட்டங்கள், பாலா, நடபடி, பிச்சுவா, வான் முதலாகிய ஆயுதங்களைப்பிடித்து சிவிகையின் நாற்புறமும் சூழ்ந்துகொ

ண்டுபுறப்பட்டு அரசனேறியிருக்கும் ரதத்துக்குப்பின் பந்தோபஸ்தாக நடந்தார்கள். இவ்வண்ணம் சகலசம்பிரமத்துடன் நகர்வலம்செய்கின்ற அரசனையும் அரசியையும் அவ்வூர் ராஜவீதிகளிலிருக்கும் வீடுகள்தோறும் வசிக்கும் புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் மேடையின் பேரிலிருந்துபார்த்துஇந்த தருமப்பிரபு நீழிகாலமிருந்து அரசசெய்யவேண்டு மென்பார் சிலர்; இந்த மகாராஜன் புத்திரபாக்கியத்தைப் பெறாட்டைவிட்டுச்சென்று நெடுநாளானதால் இந்நகரம் லக்ஷ்மி கடாசூம்நீங்கிக் கருணைமாறி யிருந்ததென்பார்சிலர்; இந்த உத்தம னாகியமன்னனுக்கு மகப்பேறில்லாமற் போகுமோவென்பார்சிலர்; இம்மன்னவனுக்குத்தருமங்களும் நற்குண இயல்பும்பிராமணபக்தியும் பெரியோர்கள் விசுவாசமும் பொருந்தியிருக்கிறபடியால் தானாகவே புத்திரபாக்கியம் கிடைக்கும். எளிதாகிய மார்க்கத்தைவிட்டு மலைகல்லி எலிபிடித்து வந்ததைப்போல காட்டிற்குச்சென்று கெட்டலைந்து வெகுபிரயாசப்பட்டு பெரியோரையடுத்துப் பிள்ளை வரம்பெற்றுக் கொண்டு வந்தார் என்பார் சிலர்; இம்மன்னன் தானொருவனேசென்று புத்திரப்பேறடையாமல் மனைவியையும் அழைத்துச்சென்றது மேலான கஷ்டமே யென்பார் சிலர்; இந்த கற்புடைய மாதரசு பூர்வத்தில் யாதுகருமஞ் செய்தானோ அதன் பலன் வீண்போமோ? நற்கருமஞ்செய்திருப்பாளாகில் இத்தனைகாலமாய் பிள்ளையில்லாமற் கவலைப்படுவானோ? நாயகனுடன் காட்டிற்குப்போய் சங்கடப்படவேண்டிய காரணமே யில்லையென்பார்சிலர்; இவ்வுத்தமிக்குப் பிள்ளையின் கவலை நீங்கியபடியால் பூர்ணச்சந்திரனுக்கு நிகராகமகம்பிரகாசிக்கின்றது யென்பார்சிலர்; இம்மாதா நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்குப்போய் நெடுநாளானதால் பிள்ளை வரம்பெற்றே வந்திருப்பாளென்று சிலரும், பிள்ளைவரம் பெற்றுகிலும் பெருதாகிலும் இவர்கள்கமேவந்து நகரத்தைச் சேர்ந்தார்களே யிதுவே நமக்கெல்லாம் மெத்தவும் சுகமாகுமென்றிப்படியாக நகரவாசிகளெல்லாம் பலபலவிதங்களாகப்பேசிக்கொண்டு விழித்தகண் விழித்தபடி அவ்விருவருடையவடிவழகைப்பார்த்து பிரமித்துச்சித்திரப்பதுமைகளைப்போல அசைவற்றுநின்றிருந்தனர். அரசனும் தேவியும் நகர்வலம்புரிந்து அரண்மனைமுகப்பில்நிற்க, சிலமங்கையார்கள் பூரணகும்பங்கள்முதல் பற்பலவிதங்களாகியதிருஷ்டிகள்கழிக்க அரசன் ரதத்தைவிட்டும் அரசி சிவிகையைவிட்டு மிறங்கி அந்தப்புரஞ்சேர்ந்து தேகாயாசம் போக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். சேனைகளெல்லாம் தங்கள் தங்களிடம் புக்கிருந்தார்கள்.

பின்பொருநாள் அரசன் கொலுக்கூடத்திற்கு வந்து சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து மந்திரிகளை நோக்கி யான் நகரத்தைவிட்டுப்போனநாள் முதற்கொண்டு நேற்றையவரைக்கும் அரசாங்கியில்நடந்த விவகாரங்களையும் கஜானாவிலிருக்கும் பொக்கிஷங்களின் கணக்குமுதலானதுகளையும் சொல்லுங்களென்றுவினவ, மந்திரிகளும், ராயசர், சராப்பு முதலானவர்கள் சொல்லவும், கணக்குமுலியமாய் யாவற்றையும் அறிந்துகொண்டு தன்னைவிடமிகவும் நீதியாக அரசுசெய்துவந்த மந்திரிகளையும் ராயசர் முதலானவர்களையும் வெகுவாகக்கொண்டாடி அதிக உற்சாகத்துடன் அந்தப்புரஞ்சேர்ந்தான். உடனே மந்திரிகள் முதல்யாவரும் கொலுக்கூடத்தைவிட்டுத் தங்கள் தங்கள் அகஞ்சேர்ந்தார்கள். இந்தப்படியாக அரசன் அனுதினமும் கொலுக்கூடம் சேர்ந்து சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து மனுநீதிவழுவாமல் மிகவும் தருமமாய் அரசுபுரிந்துவந்தான். இந்தப்படியாக அரசுபுரிந்துவருகிறபோது சதுர்த்தசிகடந்துமறுநாள் பருவம்வந்தபடியால் அத்தினம் சுபத்திமா முனிவர் சொல்லியபடி பிராமணர்கள் அதிதிகள் யேழை பரதேசிகள் முதலானோருக்கும் கோதான பூதான வஸ்திரதான சொர்னதானமென்னும் சோடசதானங்களும் அபாரமாகச் செய்து அந்தப்புரஞ்சேர்ந்து சுபத்திமா முனிவரைப்போல ஒருபதுமையொன்று செய்து அப்பதுமைக்குக் கும்பாபிஷேக முதலானதுகளை நடத்தித் தன்கைகளால் ஆடையாபரணங்களைச்சாத்தி மலர்மாலேசூட்டி தூப நைவேத்தியங்களீந்து சாஷ்டாங்கவந்தனஞ்செய்து பக்திசிரத்தையுடன்பாயாசத்தில் குளிகையைச்சேர்த்துத் தன்மனைவியாகிய மைனாவதியை ஆசானுக்கு தெண்டனிடச்சொல்லி பாயசத்தை யீந்தான். அந்தவுத்தமியும் மானசீகத்தில் ஆசானது திருவடிகளை பக்திவினயத்துடன் துதித்துக்கொண்டே பாயசத்தைப்புகித்துத் தினமும் யிடைவிடாமல் உட்காரும்போதும் யெழுந்திருக்கும்போதும் சர்வாவஸ்தை சர்வகாலத்திலும் ஆசானது திருவடிகளை தஞ்சமென்று தியானித்துக்கொண்டு கெர்ப்பவதியாகி மாதமொருசடங்காகப்பத்து மாதமும் பத்துசடங்குகளைச் செய்யச் சுபவார சுபதிதி சுபநக்ஷத்திர சுபயோக சுபகரண சுபக்கிரகங்கள் தங்கிய சுபலக்கினத்தில் சிரமமில்லாமல் மிகவும் அழகுவாய்ந்தலர் ஆண்பிள்ளையைப்பெற்றாள். அப்பிள்ளையின் சுந்தரமானது சாமுத்திரிகாலக்ஷணத்தை யொத்திருந்தது. குழைந்தைபிறந்தசமாசாரத்தை தாதுகளால் அரசனறிந்து உடனே சாஸ்திரவிதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து இளங்கன்றுகளுடன்

கூடின உத்தமமான இரண்டாயிரம் பசுக்களையும், முதற்றரமாகவருஷத்திற்குமுன்றுபோகம்விளையும் வயல்களையும் கணக்கிடமுடியாத சொர்னங்களையும் வேதவித்துக்களாகிய பிராமணோத்தமர்களுக்குத்தானங்கொடுத்துப் பரமானந்தமடைந்திருந்தான். கேட்டிர்களோ சித்தர்களே! என்ற நாபாஜிசித்தரைநோக்கி உத்தமசித்தர்வணங்கிச்சொல்லுகின்றார். எங்களையீடேற்றும்பொருட்டுக் குலதெய்வமாக யெழுந்தருளியஐயனே! இக்கதையைக்கேட்கக்கேட்க மிகவும் ஆனந்தமேலிட்டு பிரம்மானந்தம்பெருகி பரமானந்தத்தில்லயித்து தேகபரவசமாகின்றது. ஆகையால் இதனைச் சங்கிரகமாகச்சொல்லாமல் பூரணவிரிவாகச்சொல்லவேண்டும் சுவாமி! என்றுவேண்ட நாபாஜிசித்தர் மனக்களிப்புடன் சொல்லத்தொடங்கினார்.

கேளுங்கள் சகலசாஸ்திரங்களுங் கற்றவர்களே! சாதுக்களின் கிருபானோக்கம்பெற்றவர்களே! எம்பெருமானருள்மாரி யுற்றவர்களே! சகலக்ஞான சம்பத்தினையடைந்த சித்தர்களே! அரசன் அளவிறந்த தானங்களைச்செய்து அடங்காத ஆனந்தவாரியில்மூழ்கி யிருக்கிற போது ஒவ்வொருநாளாகப் பத்துநாளுங்கடந்தபின் மன்னவன் மந்திரிகளையழைத்துத் தனக்குப்பிள்ளைபிறந்ததும், அப்பிள்ளைக்குநாம கரணஞ்செய்விக்கப்போவதையும் சர்வதேசத் தரசர்களுக்கும் விபரமாகத் தெரிப்பதுமன்றி நகரத்தையும் அலங்கரிக்கும்படி கட்டளையிட்டான். அந்தப்படியே மந்திரிகள் தேசதேசங்களுக்கும் புத்திரஜனனத்திருமுகமெழுதியனுப்பி நகரெங்குந் தண்டோராமூலமாய்க் குடிகளுக்கு வள்ளுவனைக்கொண்டு தெரிவித்து வீதிகள்தோறும் பந்தல் போடுவித்துப் பன்னீரில் பரிமளவஸ்துக்களைக்கலந்து வீதிதவறாமல் தெளித்து வாழை கமுகு முதலாகிய மாயிலேதோரணங்களும் மகர தோரணங்களும் நாட்டிப் பூரணகும்பங்கள் நிறுத்தி நறுமலர்மலை களைக்கட்டி எங்குபார்த்தாலும் மங்கலவாத்தியங்கள் கோஷிக்கவும், நகரெங்கும் பரிமளவாசனைவீசவும், குபேரனது அளகாபுரிக்காகிலும் மேலாக நகரலங்காரஞ்செய்து அரசர்கள் தங்குவதற்குத் தக்கவிடுதிகள் அமைத்துவந்து அரசர்கோமானுக்குமந்திரிகள் தெரிவிக்கத் திரிலோகசந்தனமகாராஜன் தாதிகளைவரவழைத்து உங்களரசிக்கும்இளவரசனுக்கும் சீக்கிரம் ஸ்நானமாகட்டுமென்று சொல்லியனுப்பிப் புரோகிதர்முதலானோருந் தயாராயிருக்கின்றார்களாவென்று வினவி நாமகரணத்துக்கு நேமித்தலக்கினத்தை யெதிர்பார்த்திருந்தான்.

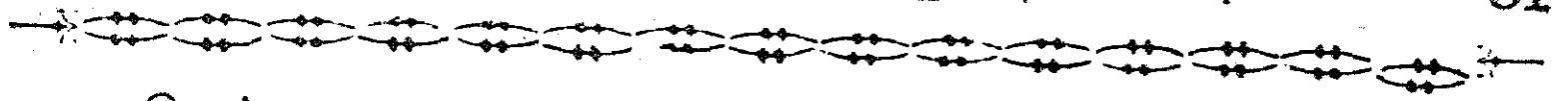
இவ்விடத்தி லிப்படி ஆடம்பரமாகவிருக்க மந்திரிகள் யெழுதி விட்டஜனனத்திருமுகம்ஒவ்வொருராஜனுக்குஞ்சேர்ந்தது. இத்தனை நாளைக்குப்பின் பூபாலருக்குப் பிள்ளைபிறந்தானென்று சந்தேகத்தை யடைந்து தங்கள் தங்கள் ரதகெஜதூரக பதாதிகளாகிய நால்வகைக்கேசுகளுடன் புறப்பட்டு தக்கவிடங்களிலிறங்கி ஆயாசத்தை ப்போக்கிக்கொண்டு கௌடபங்காளதேசத்தைச் சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் வரவையறிந்து மந்திரிகளெதிர்கொண்டுசென்று சகல உபசாரத்துடன் அழைத்துவந்து விடுதிகளிற்சேர்த்து சகலசாமக்கிரியைகளும் குறைவின்றியிந்து மந்திரிகள் சபாமண்டபத்தை யடைந்தார்கள். விடுதிகளைச்சேர்ந்தஅரசர்கள் சற்றிளைப்பாறி உடனேயாவரும் சகலாபரண பூஷிதர்களாக நடந்து கொலுக்கூடத்தில் சிம்மாசனாருடனாகிவீற்றிருக்கும் அரசனைக்கண்டுவணங்கினார்கள். அரசனும் வணங்கவேண்டியவர்களுக்கு வணங்கி, உபசாரஞ்செய்ய வேண்டியவர்களுக்கு உபசாரஞ்செய்து அவரவர்களுக்குத்தக்க ஆசனங்களளித்து வீற்றிருக்கச்சொல்லி புரோகிதரைக்கொண்டு புண்ணியாவசனஞ்செய்து ஸ்தலசுத்தியான பின்பு தாதிகளால் இளவரசையெடுத்தவரச்செய்து புத்திரப்பேறடையும்படி கிருபைகடர்ந்த சுபுத்திமா முனிவரை மனதில்தியானித்து சபையில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிரம்மசாரிகள் பிராமணர்கள் சந்நியாசிகள் அநிதியப்பாகதிகள் முதலானோரையும் சுபுத்திமா முனிவரென்றே மனதில் கருதி தாதிகள் கையிலிருக்கும் புத்திரனைவாங்கி உத்தமராகவிளங்கும் சந்நியாசியின் கைபிற்கொடுத்து பரப்பிரம்ம வஸ்துவுக்குச் சமமானதேககாந்தியும் சாந்தசூணமும் வகித்த எமதாண்டவனே! சிறுவனுக்குத் தங்கள் திருவாக்கினால் நாமகரணஞ் செய்விக்கும்படி கோருகிறே னென்று வணங்க அந்தசந்நியாசியும் பிள்ளைபிறந்த லக்கினம், திதி, வாரம், நக்ஷத்திரம், யோகம், கரணங்களும், கிரகங்களின் நட்பாசுப்யுச்சம் முதலானதுகளையும் பரிசோதித்து சந்நியாசிகளும் பிராமணோத்தமர்கள் முதல் யாவத்துமான சாதுக்களும் அக்ஷதைமலர்கொண்டு வாழ்த்திப் பிள்ளையின்பேரிற் றாவ, சிலர் வேதமந்திரங்களையுச்சரித்து ஆசிகூற, சிலர்பல்லாண்டுபாட, தாசிஜனங்கள் ஆட, மங்கலவாத்தியங்களின் கோஷங்கள் விண்ணுமண்ணுமதிர இத்தியாதி சுபங்களெல்லாம் கடலொலிபோல ஆரவாரிக்க முதியோராகிய சந்நியாசியானவர் அச்சிறு குழந்தைக்கு கோபிசந்தனமகாராஜ னென்று நாம மிட்டுத் தானும் அக்ஷதைமலர்களைக்கொண்டு பிள்ளையின்

பேரிற்போட்டு ஜயஜயவிஜயபவாவென்று மங்கலவாக்களித்து அக் குழந்தையைச் சந்தியாசியானவர் மன்னனிடத்திற் கொடுத்தார்.

அப்பால் அரசனும் புதல்வனைக்கையிலேந்தி உச்சிமோந்து முத்தமிட்டுப்பிறவித்தரித்திரனுக்குப் புதையல் அகப்பட்டதைப்போலவும், பிறவிக்குருடனுக்குக் கண்கள் தெரிந்ததைப்போலவும் ஆனந்தத்தையடைந்து புதல்வனை மார்புடனணைத்துப் பிள்ளையின் அவாமீறி அப்பாமகனே! அழகானமுகனே! ஒப்பிலாதவனே! ஒளிருமாதவனே! செப்புதற்கரிய செல்வமே! நலமே! இப்புவிவேத்துமெழிலே! பொழிலே! துப்புளவடிவே! தூய்மறைமுடிவே! செப்பமே! திருவே! திவ்வியவுருவே! இவ்வுலகம் புரக்கவந்த கண்மணியேயென்று பலவாகப் பாலகனைக்கொண்டாடித் தன்னைமறந்து அடங்காதவானந்தமடைந்து புறம்பேரிற்கும் தாதிகளிடம் பாலகனைக்கொடுத்து அந்தப்புரத்திற் கணுப்பிவிட்டு அங்கிருக்கும் யோதிகளுக்கும் விவேகிகளுக்கும் பிராமணோத்தமர் முதலானோருக்கும் தக்கபடிபரிசுகொடுத்து அனுப்பி அரசர்களையுபசரித்து மரியாதைசெய்து யாவருக்கும் புஷ்பம் சந்தனம் தாம்பூலாதிகளளித்துப் புத்திரோற்சவத்தைப் பிரம்மோச்சவமாகச்செய்து கொண்டாடி மன்னர் மண்டலீகர்களை விடுதிகளுக்கனுப்பி மந்திரிகள் சமேதனாக மன்னர் அந்தப்புரஞ்சேர்ந்து நவமணிகளைச்சொர்னத்தினுற்பதித்ததொட்டிலில் பொற்சங்கிலிகளைப்பூட்டி அத்தொட்டிலில் பாலகளைச்சேர்த்து ஓசைகூட்டித்தாலாட்டித் துன்பங்களையோட்டிக்கண்களைநாட்டிப் பாலூட்டி நீராட்டிப்பாராட்டி மைதீட்டி ஆபரணங்கள்பூட்டி ஆலங்காட்டி. அருமையாய்வளர்த்து அருங்கொழுந்துபோற்றளிர்த்து நாளுக்குநாட் செல்வமாகவளர்த்து வருகையில் ஸ்ரீராமர் பிறந்தபோது தசரதனும், கிருஷ்ணபகவான் ஜென்மித்தபோது வசுதேவரும் அடைந்த சந்தோஷத்தைப்போல திரிலோகசந்தனமகாராஜன் தேகமேலுமேலும் பூரித்து உற்சாகமிருந்து பிள்ளையைச்செவிலித்தாயிட மொப்புவித்துவெகுஜாக்கிரதையாக பாதுகாக்கும்படி கட்டளையிட்டு நாளொன்றுக்கு ஐந்து தடவைசென்று பாலகனைப் பார்த்துக்கொண்டிவந்தான். இந்தப்படி வெகுகட்டுதிட்டமாய் அன்புடன் போஷித்துவர வளர்ந்து ஒன்றிரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து வருடமாகவே புத்திரனைச்சகலகலைகளிலுந்தேர்ந்த உபாத்தியாயரை வரவழைத்து அவருக்குத்தக்கபடி பரிசுகளளித்துக் கற்பலகையைத்தருவித்துவாத்தியார்முன்னி

லேயில்வைத்து அடா புத்திரசிகாமணியே! என்னிருகண்மணியே! உபாத்தியாயர் சொற்படிநடந்து கல்வியைக்கற்று நீதிவானாவாய், ஆசானுக்கிணங்கி நீ நடவாதபகூத்தில் நின்மனதில் கல்விதரிக்க மாட்டாது. ஆகையால் நான் சொல்லும் சொற்களைமறவாமல்சதாகால்மும்கூசானைவணங்கி ஆவர்மனங் களிக்கும்படிச்செய்து அவரிடத்திலிருக்கும் வித்தைகளனைத்தையுங் கிரகித்துச் சிறந்த புத்திவானாகக் கடவாயென்று பற்பலநீதிகளையோதி ஆசானேநோக்கி ஓ விற்பத்தியிற்சிறந்த உத்தமவாத்தியாரே! எமது புதல்வனுக்குக் கல்வியையோதும், அதிலேதேனும் தப்புகள்நேரிடுமாயின்கண்டனை தண்டனைகள் செய்து விரைவில் இவனைக் கல்விமானாகச் செய்யுமையாவென்று சொல்ல, உபாத்தியாயரும் அரசனை நோக்கித்தருமத்திற்சிறந்தபூபாலகரே! தங்களுடைய இஷ்டத்தைப்போல தேவரீர் குமாரருக்கு மிகவுஞ் சீக்கிரத்தில் கல்வியையோதி கவிசிரேஷ்டராகச் செய்கிறேன். எனது சாமார்த்தியத்தைப்பாரும் அரசர்கோமானே யென்று சொல்லி கற்பலகையையெடுத்து அதில் பலப்பத்தினால் முதலெழுத்துகளை யெழுதி மன்னன்குமாரரிடத்திற் பலகையையின்று அவ்வெழுத்துகளையோதினார். அரசகுமாரனும் உபாத்தியாயர் சொல்லியபடி உச்சரிப்பில் குறைவின்றிசொல்லி வாசித்துக்கொண்டு வந்தான்.

இந்தப்படியாக இளவரசன் வாத்தியாருக் கின்பம் பெருகும்படியாகக் கீழ்ப்படிந்து அடியேனுக் கடியேனாக நடந்துவந்தபடியால் குருவினருனோக்கம்பெருகிப் பத்துவயதுக்கெல்லாம் சகலகலைகளிலும்வல்லவனாகி யானையேற்றங் குதிரையேற்றம் தனார்வித்தைமுதலானசகலவித்தைகளிலும் தேர்ந்தவனாயிருக்க, அரசனும் மந்திரிகள் முதலானோரைக்கொண்டு தன்புதல்வன் கற்றிருக்கும் வித்தைகளனைத்தையும் பரிசுஷ்செய்து யாவத்து வித்தைகளிலும் திறமிகுந்தவனாக விருப்பதையறிந்து சந்தோஷமிகுதியால் உபாத்தியாயருக்குத் தக்கபடி வெகுமதிகள்செய்து நகர்வலத்துடன் ஆசானைச்சொந்தவளவிற்சேர்ப்பித்தான். பின்பு இளவரசனாகிய கோபிசந்தனமகாராஜன் தினமும் குதிரையேறிக்கொண்டு வேடிக்கையாகக் காட்டிற் குச்சென்று கலைமான் முள்ளம்பன்றி முசல் முதலாகிய பலவிதமிருகங்களை வேட்டையாடிக்கொண்டு வருவதும் மந்திரிகள் குமாரர்களுடனேசேர்ந்து சந்துசந்துகளெங்குந் திரிவதுமாகத் தன்னிஷ்டப்படியாக நடந்துவந்தான். இதையறிந்து அரசன் குமாரனையழைத்து

அடாபென்னருமைக்கண்மணியே! புத்திரசிகாமணியே! எனதுகுலத்துக்கு திலர்தமாகவந்துதித்தகட்டிக்கரும்பே! மைந்தன்கலிதீர்க்கவந்த தெவிட்டாத வழுதே தந்தைவாக்கை மறுக்காமற்றாயைவெட்டினபரசுராமரைப்போலவுந் தாய்வார்த்தையைத் தள்ளாமற் சகோதரர்மனைவிகளைக்கூடின வேத வியாசரைப்போலவுங் குந்திதேவியின் வசனத்தைத்தவறாமற் றுரோபதையைக்கூடின பஞ்சபாண்டவர் களைப்போலவும், மறுகணைதொடுக்காமல் தன்னுயிரைக்கொடுத்த கர்ணமகாராஜனைப்போலவும் என்வார்த்தையைத் தள்ளாமல் பதில் மொழிசொல்லாமல் யானேசேனை பரிவாரங்களின் சகாயமில்லாமல் தனிமையாய் இன்றுமுதல் எங்கும்போகவேண்டாம். எங்காகிலும் போகவேண்டுமென்ற யெண்ணமுனக்குண்டாகில் அதையெனக்குத் தெரியப்படுத்துவையேயாகில் அதற்குத்தக்க பந்தோபஸ்துகள்செய்து அனுப்புகிறேன். அந்த கட்டுகாயிதாவுடன் செல்லுவையாகில் வேற்றரசர்கள் எதிர்த்தபோதிலும் உன்னைக் கவிந்துகொண்டிவருஞ் சேனைகளின் ஆரவாரத்தைக்கண்டு அவர்களுனக்குத் தக்கமரியாதைகள்செய்து வந்தித்துப்போவார்கள். அன்னியிலும் கட்டுகனத்துடன் காட்டிற்குச் சென்றபோதிலும் எந்தமிருகங்களினாலு முனக்கு யா தொரு அபாயமும் நேரிடமாட்டாது. இதனால் உனக்குமெத்தகொள ரவமுண்டாகுமென்று பலவித நீதிகளையோதியும் இளவரசன்கே ளாமல் இளங்கன்று பயமறியாதுபோலவும் பனங்காட்டுநரி சலசல ப்புக்கஞ்சாதுபோலவும் மகரிஷியின் குளிகையின் பிரபாவத்தால் கிஞ்சித்தும் பயமின்றித் தன்னிஷ்டப்படித் திரிந்துகொண்டிருந் தான்.

இதைக்கண்டவரசன் தன்வார்த்தையைக்கேளாமல் மனம்போனபடி நடக்கும் தன்குமாரன் விஷயத்தில் மிகவும் துக்கித்து நானென்ன செய்வேன் யெத்தனைவிதத்தில் புத்தி சொல்லியபோதிலும் கேளாமல் தன்னந்தனியே திரிகிற புதல்வனுக்கு யெப்போது யெந்த மிருகத்தினாலோ ஆபத்துநேரிடுவது உண்மையெனத் தனக்குத்தா னேயோசித்து ஓ முனிபுங்கவரே! என்னருமைப்புதல்வனுக்கு யா தொருசங்கடமும் நேரிடாமற்படிகாத்து ரக்ஷிக்கவேண்டும். சுவாமி! முன்னம் பிரம்மராக்கதன் எடுத்துப்போன மைனாவதிக்குயாதொரு துன்பமும் நேரிடாமற்காப்பாற்றி எனக்களித்த பரமஉபகாரியாகிய தேசிகரே! புத்திரப்பேறடையும்படி கிருபாநோக்கமளித்தபரமகுரு

நாதரே! தங்கள் கருணையால் அடியேனுக்குண்டாகிய சிறுபாலியனு
 க்குப் பலவிதமாகிய நீதிகளை ஒதியுங்கேளாமல் தன்னிச்சையின்படித்
 திரிகிறான். அவன்மனதில் தேவரீ ரெழுந்தருளி திருத்துப்பாடுசெ
 ய்து நீதியுள்ளவனாகச் செய்வதுடன் எனக்குப்பின்னிந்த நகரத்தை
 யானும்படிக்கிருபானோக்கம்செய்யவேண்டும் என்குலதெய்வமேயெ
 ன்று பலவாறு ஆசானேத்துதித்து எந்தெந்தகாலத்தில் யெவனெவ
 ன் யெந்தெந்த கர்மங்களை யனுபவிக்கவேண்டுமோ அந்தந்தகர்மங்க
 ளை யவனவன் அனுபவித்தே தீரவேணும். அல்லாமல் விதியையெவ
 ல்ல தேவரீமூவர் மற்றியாவராலும் ஆகாதென்றால் விதியையவிலக்கி
 நடக்க நம்மாலாகுமோவென்றுமனோதிடஞ்செய்திருந்தார். இப்படிக்க
 கிருக்கிறபோது இளவரசன் வழக்கப்படி யொருநாள் குதிரையேறிக்
 கொண்டு காட்டிற்குச்சென்று வேட்டையாடி பலபிருகங்களைக்கொ
 ண்று வேசாறி அங்கிருந்த ஓர் சோலையிலிறங்கி தாகமருந்தி மாத்தடி
 யில் விடாய்தீரப்படுதுக் கொண்டிருக்கிறபோது சிலயானைகள் கூட்
 டமாகக்கூடி அச்சோலைக்குள்ளிருக்கும் தடாகத்திற்குவந்து தண்ணீ
 ர்குடித்துக் கரையேறி அங்குவிடாய்தீர மாத்தடியில் படுத்தாக்கொ
 ண்டிருக்கும் ராஜகுமாரனைக்கண்டு கோபமிருந்துயெயிந்துபொயிந்து
 முகங்கரிந்து கண்கள்கிவந்து பிரளயகாலாக்கிலிழைப்போலச்சிறிக்கு
 ட்டிவருதையுணராமல் ராஜகுமாரன் அதிகவித்திரையிலிருக்க அங்
 கு யானையொன்றுவந்துதன் தும்பிக்கையினால் ராஜகுமாரனைப் புரட்
 டிப்பார்க்கையில் இராஜகுமாரன் திடுக்கிட்டெழுந்து இடையிலிரு
 க்கும்மந்திரவாளையுருவி யானையின் தும்பிக்கையை வெட்டியெறிந்தா
 ன். அதிலிருந்து உதிரம்பெருகுவதையும் பாராமல் யானையானது
 தந்தங்களினாலே இராஜகுமாரனைக்குத்திக்கீழ்தள்ளுகிறபோதுராஜ
 குமாரன்நமதுதந்தைசொல்லிய வாக்கியத்தைநமதுத் துநமதிச்சையின்
 படிநடந்தமையாலல்லவோ நமக்கித்தனைகஷ்டம்போரிட்டதென்றுகரு
 தி விசனப்பட்டுயானையின் ஆங்காரத்தைக்கண்டு திப்பிரமைகொண்
 டிருக்கிறபோது ஆசானது புரண்கடாசத்தினால் போசனையொன்
 றுராஜகுமாரனுக்குண்டாகியது. அதுயாதெனில், - பாலாவினாலுந்
 தி இந்தயானையை மடிக்காவிட்டால் மற்றயானைகளெல்லாம் ஒன்றுசே
 ர்ந்து நம்மைக்கொல்லுமென்பதில் சந்தேகமில்லையென்று அங்கிருந்து
 லகுவாயோடி குதிரையின் இடையில் மாட்டியிருக்கும்பாலாவைஎடுத்
 துக்கொண்டு கோபதித்தனாதி ஆக்மிரமநிக்குரோதனாங்காவாக்கிலிருத்
 திரனைப்போலப் பற்களை நறநறவெனக்கடித்து மீசைகன்படபெடன

த்துடிக்க விரைவாகவேடிவந்து ஓர் மரத்தின்மீதேறிக் கிளையினு
நின்றுகொண்டு யானையின் மஸ்தகம் பிளந்துபோகும்படி ஒங்கிபா
லாவினால் குத்தினான். அப்படி குந்திய பாலாவானது யானையின்
மஸ்தகத்தைப் பிளந்து கொண்டு முகவாய்க்கட்டையி லுருகியது.
அதனால்பானையானது வீறிட்டுக்கொண்டு பூமியின்மேல்பர்வதாகா
மாய் விழுந்து பிராணனைவிட்டது. இதையருகிலிருந்து பார்த்துக்
கொண்டிருந்த யானைக்கூட்டங்களுக்கு மனந்தாளாமல் யானைகளெ
ல்லாந் திரளாகக்கூடி இராஜகுமாரன் ஏறியிருக்கும் மரத்தினடியில்
வந்து சூழ்ந்துகொண்டு தும்பிக்கைகளினால் அம்மரத்தின் கிளைகளை
யொடித்தும் சல்லிவேரும் அந்துப்போகும்படி மரத்தைச்சாடுவ
துமாகப் பலகொடிய செய்கைகள் செய்துகொண்டிருப்பதைக்கண்ட
இராஜகுமாரன் சினமிசூந்து தன்னுடைய வில்லைவளைத்துக் குணத்
தொனிசெய்து அனேக கொடோபாணங்களை வில்லிற்றொடுத்து விட்
டான். அந்தப்பாணங்களானது வில்லிலினின்றும் விபெட்டு மின்னல்
இடிமுழக்கங்களுடன் வந்து யானைக் கூட்டங்களின்மேல் விழுந்து
சில யானைகளின் துதிக்கையை வெட்டின. சிலயானைகளின் மஸ்தக
ங்களைப்பிளந்தன. சிலயானைகளின் தந்தங்களை முறித்தெறிந்தன. சில
யானைகளின் கால்களைவெட்டியெறிந்தன. சிலயானைகளின் தேகம்பி
ளவுற்று உதிரம்பெருகி நதியைப்போலப்பரவச் சிலயானைகள் பயந்
தோடியொளிக்க, காளி கூளி ஜாகினி டாகினி முதலானதுகளுக்கு
விருந்துசெய்து இராஜகுமாரன் மரத்தைவிட்டுக்கீழிறங்கி இனி எங்
காகிலுந் தப்பித்தவறி பொளித்திருக்கின்றதோ வென்ற சந்தேகத்தி
னால் நான்குதிக்கிலும் சுற்றிச்சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறபோ
துவானத்தை யளாவிய ஓர் அரசமரத்தில் வெகுநாளாக வசித்துக்
கொண்டிருந்த பிரம்மராக்கதன் இராஜகுமாரனைக்கண்டு சந்தோஷ
ங்கொண்டு நகைத்து நமது பாக்கியமேபாகதியம். வெசுகாலமாகக்
கோரிக்கொண்டிருந்த நரமாம்ஸபகூடம் இன்று நமக்குக் கிடைக்
கும்படி பகவானுடைய நிர் ஹேதுசத்தியாயமான கடாசூதம் உண்
டாயிற்று. இதுவல்லவோ ஜெகதீசனது பரமகருணை. கேவலமான
வனான மானிட மாம்சத்தைக் கிருபைசெய்யாமல் உத்தமசூத்திரிய
குலதிலகனான இராஜகுமாரனை எனக்குணவாகும்படி அனுசூலப்ப
டுத்தின ஜெகதீசனது உதாரகுணத்திற்கு யானென்ன கைம்மாறு
செய்யப்போகிறேன்? இந்தமனிதாஞ்சாரமில்லாத இப்பெருங்காட்

டில் இவ்வரசு குமாரன் யாதுகாரணமாய் இங்குவந்தான்? நமக்கு
 ஆகாரமாகுமபடிக்கே இவ்விடத்திற்கு வந்தானென்பதற்குச் சந்தேக
 கமேயில்லை. முன்னம் நாமென்னபுண்ணியஞ் தெய்தோமோ! தன்க
 டையாகவேநமக்குப்புசிப்புக்கிடைக்கின்றது. என்றுதனக்குத்தானே
 பலவாறுயோசித்துக்கொண்டுபிரம்மாநந்தத்தாடனிருந்தபோது, இரா
 ஜகுமாரன் சமீபித்து வந்துபோவதையறிந்து பிரம்மராக்கதன் ஆர
 டாபோகிறவன்? என்முன் சந்தேகவந்து நின்று யான்சொல்லுமொ
 ழியைக் கவனித்துக்கேட்டு என்னுடைய பசிதீர உணவாகச் சீக்கிர
 ம்வாடா. அப்படிவராமல் என்சொல்லேத் தட்டிப்போவாயாகில் உன்
 னைஎளிதில்விட்டு விடுவேனென்று யோசிக்காதேயென்று சொல்லிக்
 கொண்டே அரசமரத்திலிருந்துகிளம்பி இராஜகுமாரன் முன்னே
 குதித்துப் பற்களை நெற நெறவென்று கடித்து மீசைகள் துடிக்கக்
 கடுஞ்சினமடைந்து அண்ட முகடு பிளந்ததோவென் நெண்ணுமாம்படி.
 ஆர்ப்பரித்து அடாபயலே! நானழைக்க அழைக்கஎன்வார்த்தையைச்
 சிறிதுஞ் சட்டைபண்ணாமல் மிகவுந்துரிதமாக யேதோபெரிய காரி
 யத்தை உத்தேசித்துப்போகிறவனைப்போலத் தோன்றுமாம்படிப் போ
 கிறாயா? உனக்குண்டாகிய இறுமாப்பை இன்னுஞ் சற்றுநேரத்தில்
 ஒழிக்கின்றேன் பாரடாவென்று ஆக்குஷத்துடன் தன்னிருகரங்களை
 யும் நீட்டி இராஜகுமாரனைப்பிடித்து விழுங்குதற்கு யத்தனித்தான்.
 அப்போது இராஜகுமாரன் கடித்திமாமுனிவர் அளித்தருளினாகிய
 னாலும் அப்பெரியோரளித்த வரப்பிரசாதத்தினாலும் உதித்தவானா
 தலால் பராக்கிரமமிருந்து பிரம்மராக்கதன்பிடித்த பிடியைத்தட்டி
 விட்டு இடையிலிருக்கும் சந்திராயுதத்தை உருவிக்கொண்டு பிரம்ம
 ராக்கதனை வெட்டமுயன்றான். அதைக்கண்ட பிரம்மராக்கதன் நடு
 நடுங்கி நாவுலற தேகம் வாட ஐயா இராஜகுமாரனே! உமக்குயான்
 செய்த அபசாரத்தை மன்னித்து என்விண்ணப்பத்தைக் கேட்கும்
 படி சரண்புகுந்தேன். என்னைக்காப்பாற்றி ரக்ஷித்தருளும் ஐயனே
 யென்று தீர்க்கதெண்டனிட்டு எழுந்து இளவரசே! முற்றிறப்பில்
 யான் பிராமணன். யாகமொன்றுசெய்து அதில் மந்திராலோபங்
 கிரியாலோபம் உண்டாகியதால் எனக்கிந்த பிரம்மராக்கதஜென்மம்
 சம்பவித்தது. இவ்வுருவத்துடன் வெருகாலமாக இந்த அரசமரத்தி
 ல்வசித்துக்கொண்டிருந்தேன். இன்று அக்கிரமமாய் உன்னைப்பிடி
 த்து விழுங்க முயன்றபடியால் நினதுஸ்பரிசும் பட்டமாத்திரத்தில்
 எனக்குப் பூர்வக்கியானமுண்டாகியது. இந்தமகிமையைப்பற்றி உம்

மால் எனது பிரம்மராக்கதவடிவம்நீங்கி முன்னமிருந்த பிராமணரூபம்வருமென்று நம்புகின்றேன். ஆகையால் தயவுசெய்து என்குற்றத்தை எண்ணாமல் பூர்வஉருவம் வரும்படி கடாசுதம்பண்ணவேண்டுமென்று வெகுவாக வேண்டிக்கொண்டான்.

இப்படி தன்னைவேண்டிக்கொள்ளும் பிரம்மராக்கதன்மீது தனக்கிருந்த கோபம் நீங்கித் தயைபிறந்து தன் தாய்தந்தைகளை நினைந்துபலவாறுகத்துதித்து அங்கிருந்த திருத்துழாயைப்பரித்து இந்த பிரம்மராக்கதனுக்கு முன்னமிருந்த பிராமணஜன்மம் தந்து ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று துதித்துக்கொண்டே துளசியைப்பிரம்மராக்கதன்கரத்திலளித்தான். பிரம்மராக்கதனும் அத்திருத்துழாயை பக்திசிரத்தையுடன் உட்கொண்டான். உடனே அவனுக்குபிரம்மராக்கதஉருவம்நீங்கி முன்னிருந்தபிராமணரூபம்உண்டாகி இராஜகுமாரனை வாழ்த்திப்போயினான். பின்பு இராஜகுமாரன் சோலைகளைபெல்லாம் பரிசோதித்துக்கொண்டுவர அங்கொருசோலையில் இரண்டானைகள் ஒளித்துக்கொண்டு இராஜகுமாரன் எங்கேவந்து நம்மையும் மடிக்கிறுளேவென்ற பயமிகுதியால் வெகுஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்த துகள். அவ்விரண்டு யானைகளையுங்கண்ட இராஜகுமாரன் கடுஞ்சினங்கொண்டு குதிரையின்மீதிருந்தபடி பாலாவினாலோரானையைக்குத்திவிழ்த்தினான். மற்றோரானைகண்டுபயந்து தன்பிராணனைக்காப்பாற்றிக்கொள்ளும் விஷயத்தில் துணிவுகொண்டு அரண்டுபிரண்டோடி அங்கிருக்கு மலைச்சாரலில் புகுந்து கொண்டது. இராஜகுமாரனும் விடாமற்பின்றொடர்ந்து ஓடுகிறபோது அந்தமலையின்சூகையில் சூட்டிபோட்டிருந்த புலியானது நரவாசனை யடிப்பதையுணர்ந்து சூகையைவிட்டு வெளிப்பட்டு பாய்ந்துவருவதைக்கண்ட இராஜகுமாரன் பயப்படாமல் திடச்சித்த முடையவனாகி பாலாவினால் எதிர்நோக்கிக் குத்தினான். அக்குத்தானது புலியினிடையில் அசகாயமாய்ப்பட்டபடியால் புலி கீழேவிழுந்து புரண்டெழுந்து ஓடத்தலைப்பட்டது. இராஜகுமாரனும் புலியைவிடாமற் பின்றொடர்ந்துகுதிரையை வேகமாகவிட்டுக்கொண்டு போனான். கேட்டார்களோ சித்தர்களே என்று நாபாஜிசித்தர் பின்னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினார்.

இவ்வாறு புலி முன்னும் இராஜ குமாரன் பின்னுமாக வெகுதூரம் ஓடுகிறபோது குதிரைக்குத் தேகமெல்லாம் வியர்வை யொழுக கால்கள்சோராவைத்தொங்கவிட்டுப்பெருமூச்செறிய நட

க்கசக்தியற்று திடீரென்று கீழேவிழுந்து கால்களையுதறிக்கொண்டு
 உயிர்விட்டது. இராஜகுமாரனுங் குதிரைமேலிருந்து லசுவாய் குதி
 த்துக் குதிரை இறந்துபோனதைக்குறித்து வெகுவாகபிரலாபித்து
 அழுகிலிருந்த பள்ளத்தில் குதிரையையிழுத்துப்போட்டுப்புதைத்து
 விட்டு ஓர்மரத்தடியிலுட்கார்ந்து “தந்தைசொன்மிக்க மந்திரமில்லை”
 என்னும் பெரியோர்வாக்கியத்தின்படி நமதுதந்தைசொல்லிய புத்தி
 யைக் கேளாததால் நமக்கிப்படிப்பட்ட ஆபத்துகள்நேரிட்டும் உயிரு
 டனிருப்பது தந்தைதாயார்செய்தபுண்ணியவசனமோ? அல்லது எந்
 தப்பெரியோர்களின் கிருபையோ இனிநாமிப்படி யிளங்கன்று பயம
 றியாததுபோலப் பெரியோர்கள்வாக்கைமறுத்துத் தன்னந்தனியே
 இஷ்டப்படி நடந்தால் நமதுயிருக்கே சேதம் வருவதுமன்றி உலக
 த்தோரும் பந்துஜனங்களும் மந்திரிப் பிரதானிமுதல் யாவரும் தந்
 தையின்பெயர்சொல்லைக்கேளாத தறுதலையாகுமிவனென்று நம்மை தூஷி
 ப்பார்கள். ஆகையால் பெரியோர்கள்சொல்லை யின்றுமுதல் குருவாக்
 கியத்தைப்போலெண்ணிரடப்பதே மேன்மையாகுமென்று தனக்கு
 த்தானேயோசித்து அவ்விடத்தைவிட்டெழுந்து நகரத்தை நோக்கி
 ப்பொழுதுபோகிறமட்டும் நடந்துமாட்டைக்காணாமல் காட்டில்தா
 னேதிரிந்துவேசாறிவிடாய்ப்பட்டுபசிமிருந்து அதைத்தணிக்கத்தக்க
 யோசனை யொன்றுந்தோன்றாமல்கலங்கி மனம்வாடிகாடாந்தகாரமா
 ன இருள்முடிக்கொண்டதால் வேறெங்கும்போகவழிதெரியாமல் அங்
 கிருந்த ஓர் மரத்தடியிற்படுத்து நித்திரைபடியாமல் பொழுது விடி
 கிறபரியந்தம் பசியின்கொடுமையால் நித்திரைவராமல் எண்ணுதெல்
 லாமெண்ணிமனம்புண்ணுகிவிடியற்காலமானவுடனே பெழுந்து அரு
 கிலிருக்கும் காணற்றில் காலேக்கடனை முடித்துக்கொண்டு கானகத்தி
 லுள்ள மரங்கள்தோறும் புகுந்து புகுந்து பார்த்துச் சிலவிளாங்கனி
 களைப் பரித்துப் பசித்துப் பசியாறித் தன்னகரத்துக்குப் போகவழி
 யறியாமல் யாரையாகிலுங்கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளலாமென்றாலு
 ம் மனிதசஞ்சாரமில்லாத காடாகையால் இதற்கென்ன செய்வேன்
 விதியேயென்று பிரலாபித்து முடிவில் தெய்வம்விட்ட வழியாகட்
 டுமென்று கருதி தெய்வத்தின்மேற் பழியைப்போட்டு அங்கேயார்
 வழியைக்கண்டு அவ்வழியேநடந்து காய்கனிகளைப்பசித்துப் பசியா
 றுவதும், இரவுவந்தவுடன் மரத்தடிகளிற்படுத்து நித்திரை செய்வ
 தும், பொழுது விடிந்த மாத்திரத்திலெழுந்து நடப்பது மாகக் கால
 த்தைப்போக்கிக்கொண்டு நடந்தான்.

இவ்வண்ணமாக இராஜகுமாரன் தன்னகரத்தைச் சேருமார்க்
கத்தைவிட்டு வழிதப்பிப் பத்துநாள்பிரயாணம்செய்து பதினேரா
நாள் கால்கள்சலித்து நடக்கச் சக்தியற்று தேகவலிமிசூத்து முட்கள்
தைத்ததினாலும் கற்களடிபட்டதனாலும் அடிபெயர்த்து வைக்
கக்கூடாமல் அதிகசிரமத்தினால் பொறுக்கமுடியாத சங்கடப்பட்டுக்
கொண்டு “முற்பகல்செய்யில் பிற்பகல்வினையும்” என்ற ஓளவையார்
வாக்கியப்படி நான் முன்னென்மத்தில் எந்த பெரியோர்களைச் சங்கட
ப்படுத்தினேனோ அந்தபாவம் அனுபவிக்கும்படி இந்த ஜென்மத்
தில் அது நம்மை வந்தணுகாமல் விடுமோ? பாவியாகிய என
க்குஞ் சுகமனுபவிக்கநேரிடுமோ? என்னைப்போலுங் கொடியபாவி
இவ்வுலகிலுண்டோ? யாருமற்ற அனாதையைப்போல இக்காட்டில்
தவிக்கின்றேனே! ஓ தெய்வமே! இதுயான் முன்னஞ்செய்த ஊழ்
வினையோ? ஓம் நமோ நாராயண! அபயம். அச்சதா! பச்சைமேனி
யனே! அபயம். ஆயனே! செங்கனிவாயா! அபயம். புருஷோத்த
மா! பத்மநாபனே! அபயம். எங்கும்நிறைந்தபரிபூரண! அபயம்.
புவிக்குள்ளாதிகாரனா! அபயம். நாரதாதிகள் பாராயண! அபயம்.
பக்தர்கள் பவரிவாரண! அபயம். தொண்டர்களைத்தும் தூயனே!
அபயம். அண்டர்கள்போற்றுமைபனே! சரணம். கொண்டல்
மேனி குளிர்மெய்யனே! அபயம். பஞ்சாயுதந்தரித்த கையனே! அப
யம். படியுளோரேத்தும் பலபத்திரா! அபயம். அடியார்கள்போற்
றுந் தேவகிபுத்திரா! அபயம். இரணியனைவென்றயெந்தையே! அப
யம். தருணமெனையாளென் றந்தையே! அபயம்அபயம் அபயமென்
றந்தப்படி ஓலமிட்டு ஓவென்றிரஞ்சிக் கதறும் முறையானது அக்
காட்டில் அநேகதவசிகளுக்கு முதல்வராகிய சுபுத்திமாமுனிவரு
டைய திருச்செவியிற் கேட்டமாத் திரத்தில் அம்முனிவர்திடுக்கிட்டு
த் தன்யோகதிருஷ்டியினால் பார்த்துத் தன்னுடைய அருளினாலுதி
த்த இராஜகுமாரனென் றறிந்து தனக்கு ஏவல்செய்யும் யானையை
அழைத்து அபயம் அபயமென்று முறையிட்டுக்கதறும் இராஜ
குமாரனை முதுகின்மேல் தாங்கிக்கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட;
அக்கட்டளையின்படி அந்தயானையானது சென்று நடக்கவும் எழுந்
திருக்கவும் உட்காரவும் சக்தியில்லாமல் படுக்கையி லிருந்துகொ
ண்டே கோவென்று புலம்புகிற இராஜகுமாரனை தும்பிக்கையினு
லெடுத்து முதுகின்மேல் வைத்துக்கொண்டு மாமுனிவரது ஆசி
ரமத்தைநோக்கி வருகிறபோது இராஜகுமாரன்மிகவும்பயந்து பத்து

தினத்திற்குமுன்னம் நாம் யானைக்கூட்டங்களை அடித்துக்கொள்
 றோமே அந்தயானைக்கூட்டங்களி னின்றும் தப்பியோடி ஒளித்து
 கம்மைக்கொல்லப் பின்னொடர்ந்து நாம் மெலிந்துகிடக்கும் சமயம்
 பார்த்து இந்த யானையானது நம்மைஎடுத்து முதுகின்மேல் வைத்
 துக்கொண்டுபோகிறதே இதனைநாளாய் நம்மைமடிக்க வஞ்சம்வை
 த்திருந்த இது நமதுயிரை வாங்காமல் விடுமோ? தன்னினங்களையெ
 ல்லாம்கொன்ற நம்மேல் இதற்குவிரோதம் நீங்குமோ? நாமினிபிழை
 ப்பது அரிதே. ஆகிலும் இன்னொருசந்தேகமிருக்கிறது. அதுயாதெ
 னில், எதற்கும் சக்தியற்றுக்கிடந்த நம்மை இந்தயானையானது அங்
 கேதானே எளிதிற்கொன்றுவிடலாமே. அப்படிக்கிக்கொல்லாமல் தன்
 முதுகின்மேல் நம்மைத்தாங்கிக்கொண்டு போவதால் ஏதோ விசே
 ஷமிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அல்லாமல் சபசுனங்கள்
 அனேகமுண்டாகிறது. இந்த நல்ல சகுணங்களைக்குறித்து யோசிக்
 கையில் இங்கு நமக்கோர் மகாத்துமாவின் சேவைகிடைப்பதாகத்
 தெரிகிறது என்று இராஜகுமாரன் தனக்குத்தானே யோசித்துக்
 கொண்டு போகிறபோது யானையானது இராஜகுமாரனை மாதவசிரே
 ஷ்டர் முன்னம் விடுக்க, முனிவரைக்கண்ட ராஜகுமாரன் அவரை
 வலம்வந்து சாஷ்டாங்கமாகப்பணிந்து கண்ணீர்விட்டமுதுகடவுளே
 யெனத்தொழுது பாதங்களில்நயனங்களையணிந்து பூமியில்விழுந்து
 புரண்டெழுந்து வாய்விட்டிரைந்து மனம்புழுங்க அயர்ந்து கண்ணீர்
 ராராய்ப் பெருகவிட்டமுது இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்குவித்துதொ
 முதுவிற்கும் இராஜகுமாரனைநோக்கி முனிவர் சொல்லுகின்றார்.

கேளாய் இராஜகுமாரனே! பக்தர்கள்போற்றும் பகவானானவர்
 இத்தலந்தன்னி லின்புடன்பிறந்தார், கோல விராமனாய்க் குறைபல
 வடைந்தார், சீதையாற்றுன்பஞ் சிந்தையிலடைந்தார், சங்கரஹத்தி
 யால் ஜெகமெலாந்திரிந்தார், பங்கயன்தலையிழந் தங்கநொந்திருந்தார்.
 இப்படிஊழ்வினையானது திரிமூர்த்திகளையே விடாமற்சேர்ந்து துக்
 கமடைந்திருக்க நீ அடைந்ததுக்கம் அணுவில் பதினாயிரத்தொரு
 கூறாமோ? அன்றிபும் பூர்வகர்மம் உன்னைவிடுமோ? அனுபவித்
 தே தீரவேண்டும். மேலும் உலகத்தில் யாவராயிருந்திடினும் ஜனக
 மகாராஜனைப்போல நன்மைதுன்மை இரண்டினையுஞ் சமமாகவே
 அனுபவிக்கவேண்டும்; இப்படி யனுபவிப்பதே உத்தமபுருஷர்களு
 க்கு லக்ஷணம். இதைவிட்டு நன்மைவந்தபோது சந்தோஷிப்பதும்
 தீமைவந்தபோது துக்கப்படுவதும் அதமபுருஷர்களுக்கு இயல்பெ

ன்பதுபோல உத்தமனாகிய திரிலோக சந்தனமகாராஜன் வயிற்றிற்
பிறந்த நீ இப்படி அதமபுருஷர்களைப்போல சிந்திக்கத் தகுமா? இத்
தனைகஷ்டமும் உனக்கு நேரிட்டதற்குக்காரணம் தந்தையின் மொழி
யைத்தடுத்தி நடந்ததனாலேயாம் என்று பலநீதிமொழிகளையோதி
இளைப்புத்தீர உணவாதிகளைக்கொடுத்து மூன்றுநாள் தன் ஆசிரம
த்தில்லைத்துக்கொண்டு பொரியோர்களுக்குத்தாழ்ந்து சிந்நியோர்ரட
க்கவேண்டிய தருமத்தைப்போதித்து சந்தோஷிக்கச்செய்திருந்தார்.

இந்தப்படியாக இராஜகுமாரன் சுபுத்திமாமுனிவர் ஆச்சிரமத்
தில் பலநீதிவாக்கியங்களைக் கேட்டுக்கொண்டிங்கேயிருக்க, அங்கே
நகரத்தில் பத்து பதின்மூன்றுநாளாய் குமாரனைக்காணாமல் இராஜன்
அடா என்னருமைப்புதல்வனே! நீ எங்கேபோனாய்ப்பா! என்சொல்
லைக்கேளாமல் எந்த கானகத்திற்குப்போய் மிருகத்தின்வாயிற்சிக்கு
மடிந்தாயோ! எவ்வண்ணம் நொந்தாயோ! அடா என்கட்டிக்கரும்
பே! இந்தகொள்ளைக்குத்தானே முனிவரிடம் குளிகையைப் பெற்
றதும் வளர்த்ததும் இந்த நகரத்தை நீயாளுவாயென்று நம்பி மிரு
சந்தோஷ மடைந்திருந்தேனே நீ எப்படி மாண்டுபோனாயோ அப்
போ தென்ன நினைத்துக்கதறினையோ? அருமையாகப் பெற்றுவளர்த்
துச் சீராட்டிய நினதன்னையின் வயிற்றில் நெருப்பையிட்டாயே நம்பி
யிருந்த எங்களைநட்டாற்றில் விட்டதைப்போல கைவிட்டையே உன்
னைவிட்டு இவ்வுலகில் ஒருநிமைப்பொழுதேனும் உயிர்தரித்திருப்
போமோ? மகாமுனிவர் ஆசீர்வாதபலனும் பொய்த்துப்போயிற்றே
யென்று பலவிதமாகப் பரதவித்தார். மைனாவதியும் வெகுவாகப்
புலம்பியழுதாள். “கடந்தஞானியுங் கடப்பரோ மக்கண்மேற்காதல்”
என்பதற்கொப்ப “புத்திரதுக்கம் நிரந்தரம்” என்பதுபோலத்தின்
மும் புத்திரனைநினைந்து நினைந்துருகி மெலிவடைந்திருந்தார்கள்.
இந்ததுக்கத்தைப் பார்க்கக்கூடாதவர்களாகிய மந்திரிப்பிரதானிகள்
பலநாடுகளுக்கும் காடுகளுக்கும் தூதர்களை அனுப்பித்தேடி எங்கும்
இராஜகுமாரனைக்காணாமல் தளர்வடைந்தும் தைரியத்தைவிடாமல்
அரசனுக்குத் தேறுதல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். இங்கு இவ்
வண்ணமிருக்க அங்கேமுனிவரது ஆசிரமத்திலிருக்கும் இராஜகுமா
ரன் எழுந்து முனிவரை வலம்புரிந்து தெண்டனிட்டு ஓசுவாமி
அடியேன் அரண்மனைவிட்டுவந்து பதின்மூன்றுநாளானதால் என்
னைப்பெற்ற தாயுந்தந்தையும் என்னைக்காணாமல் வெகுவாய் பிரலா
பித்து வாடுவார்கள்; இன்னு மிரண்டுநாளைக்குள் யான்சென்று முகங்

காட்டாவிடில் தங்களுயிரை மாய்த்துக்கொள்ளுவார்கள். ஆகையால் கிருபைகூர்ந்து நாயேனுக்கு விடைதரவேண்டும் சுவாமி என்று வணங்கிநிற்கும் இராஜகுமாரனை வாழ்த்தித்தனக்குத் தொண்டுசெய்திருக்கும் யானையை அழைத்து இச்சிறுவனை யுன்முதுகின்மீது தாங்கிக்கொண்டுபோய் கௌடபங்காள நகரத்திற்கருகில்விட்டுக்கிரமம் இங்கே வருவாயென்று கட்டளையிட அந்தப்படியே யானையும், இராஜகுமாரனை முதுகின்மீது தேற்றிக்கொண்டு விரைவாக நடந்து போகும்போது இராஜகுமாரனுக்கு நித்திரைவந்தபடியால் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தூங்கிவிழுவதையறிந்து யானையானது இதுநல்ல சமயமென்றுன்னி ஆகாயமார்க்கமாய்க் கிளம்பிக் கண்ணிமைக் கொட்டுவதற்குள்ளாக கௌடபங்காளதேசத்தி னருகிலிருக்குஞ் சோலையிலிறங்கி உபாயத்தினால் இராஜகுமாரனையெழுப்ப இராஜகுமாரன் திடுக்கிட்டுக் கண்ணைவிழித்துப்பார்த்துயானை நகரத்திற்குச் சமீபத்தில்வந்து நிற்பதை யுணர்ந்து இதுவென்ன ஆச்சரியம் நாம் நகரத்தைச்சேர வெண்ணிப் பளநாளும் காடெல்லாந்திரிந்து திரிந்து வேசாரியும் நகரத்தையடைய வழிதெரியாமல் சுதறிக்கொண்டிருக்க அப்போது இந்தயானைவந்து நம்மையெடுத்து முதுகின்மேலேற்றிக் கொண்டுபோய் முனிவரிடத்தில் விட்டது. அம்முனிவரால் பரிதாபந்தணிந்து விடைபெற அம்மகாத்மா இந்த யானையின்மீதேற்றியனுப்ப இங்குவந்துசேர்ந்தோம். இத்தனைவிரைவில்நாம் நகரத்தையடைந்தது அப்பெரிபேரருடைய மகிமையேயென்றுகருதிமுனிவரிருக்குந் திசையை நோக்கி நமஸ் கரிந்து யானையைவிட்டிறங்கி யானையைவலம்வந்து பணிந்து தன்னகரத்தைநாடி நடந்தோரடிவைத்துத் திரும்பிப்பார்த்தபோது யானையைக் காணாததால் வியப்புற்று முனிவரைத்துதித்துக்கொண்டே நடந்து அரசன்மனையைச் சேர்ந்தான். இதுசங்கதியைத் தூதர்களறிந்து மாகாரசாஜனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். இராஜனும் உயிரிழந்த கூட்டில் மறுபடியும் உயிர்புகுந்ததைப்போலவும், நெடுநாளாய் வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டவனுக்குத் தக்க ஔஷதத்தை உபயோகித்த மாத்திரத்தில் நோய்நீங்கி தேகம் சொஸ்தமடைந்ததைப்போலவும் அரசனுக்குத் தூதர்சொல்லிய வசனங்கொன்னும் அமிர்தம் செவியின்வழியாகப் புகுந்து நாவில் மதுரம்பெருகி மனதிலுதித்த புண்ணாறி தேகத்திற்கு ஆனந்தமுண்டாகிப் புதல்வன் வந்ததைத் தெரிவித்த தூதர்களுக்குத் தக்க பரிசளித்து அனுப்பிவிட்டு திரும்பென்றெழுந்து அந்த

அடா என்மகனே ! அழகான முகனே ! குலந்தழைக்கவந்தகத
னே ! புத்திரதிலகனே ! ஒருநாளேனும் அந்தப்புரத்தைவிட்டு அய
லிடத்தில் நித்திரை செய்யாத நீ பதின்மூன்றுநாட்களாய் எங்குபு
சித்து எங்குசயனித்து எப்படியிருந்தாய்? நின்து தந்தையின்மனம்
புண்ணாகும்படி. நீ மனம்போனவண்ணந் திரிவது தருமமோ? இத
ற்குத்தானாயாகயெக்கிய தானதருமம் திவ்யசேஷத்திரம் திவ்யதீர்த்
தங்கள் முதலாகிய நற்கருமங்களைச்செய்தும் அரிதாகிமுடிவில் தவ
சிரேஷ்டராகிய சுபுத்திமா முனிவரது கிருபையினால் உன்னைப்பெற்
றுவளர்த்தது? உன்னால் நாங்கள் நற்பதம்பெறுவதற்கன்றோ இத்த
னை கஷ்டமுட்பட்டது? இதை நீ கிஞ்சித்தும் எண்ணிப்பாராமல்
வளர்த்தகடா மார்பிற்பாய்ந்ததுபோல் பெற்றவர்கள்சொல்லேக்கேனா
மல் இஷ்டப்படி நடப்பது அறிவுடையநின்போன்ற சிறுவர்களுக்க
முகாமோ? மாதா பிதா குரு தெய்வம் என்பதுபோல் மாதூர் பிதூர்
வாக்கியபரிபாலஞ்செய்த ஸ்ரீராமரைப்போலவும், பெரியோர்கள்வாக்
கை மறுக்காமல் சிரோபூஷணமாகக்கொண்டு நடந்த தருமநந்தன
ரைப்போலவும், இன்றுமுதலேனும் நின்தந்தையின்சொற்படி நடந்
து நல்லகீர்த்தியை யடைவாயப்பாவென்று பல நீதிவசனங்களை
யுரைத்து எனக்குற்ற புத்திரகலியைத் தீர்க்கவந்த செல்வமே !
நீ இத்தனைநாள்போயிருந்த இடந்தானெது? அதை நாங்களறியுந்
படிச் சொல்வாயப்பாவென்று இனிமையாய் மொழிந்த அன்னை

யாதைகள்செய்து அழைத்து வந்து தகுதியான விடுதியிற்சேர்த்து வேண்டியவஸ்துக்களையுதவி புசித்தானபின்பு மந்திரியைக்கொலுக்க டத்திற்கழைத்துப்போய் ஆசனந்தந்து யோகசேஷமங்களை விசாரித் துப் பிறகு அரசன் ஐயா மதியிற்சிறந்த மந்திரியே! எங்கள்மேல் கிருபைகூர்ந்து மெத்தப்பிரயாசையுடன் இங்கு வந்தகாரணம் யா தோ அதைத்தெரிவிக்க வேண்டுமென்று வினவிய அரசனை நோக்கி மந்திரிமொழியலுற்றான். மதுரீதிதவறாமற் செங்கோல்செலுத்தும் ஓ அரசனே! எங்கள் மகாராஜனுக்கு அருமையாகப்பிறந்த இளவா சாகிய கோபீசந்தன மகாராஜனுக்கு உமதுபுதல்வி குமுதவதியைத் திருமணஞ்செய்விக்க எண்ணங்கொண்டு எமதரசன் எங்களைத்தங்க ளிடஞ்சென்றுபேசி முடிவுசெய்துகொண்டு வரும்படியனுப்பினார். இந்தசுபகாரிய விசேஷத்தை முடிப்பது மேலானதருமமாகையால், அரசன் இஷ்டப்படி தங்களிடம்வந்தேன். எமதிளவரசனுக்கு உமது கன்னிகையாகிய குமுதவதியைக்கொடுத்து விவாகஞ் செய்விப்பதற் குத்தங்களுக்கு விருப்பந்தானேனென்று கேட்ட மந்திரியைநோக்கிப் பப்பிரதேசத்தரசன் சொல்லுகின்றான்.

கேளும் புத்தியிலும் யுக்தியிலும் யுகையிலுஞ்சிறந்த மந்திரி யே! உமதிளவரசனுக்கு எனது கன்னிகையைக்கொடுத்து விவாகஞ் செய்விக்க எனக்குப் பூர்ணசம்மதியுண்டெனினும், பெற்றவனாடையமனதையும் அறிந்தல்லவோ சொல்லவேண்டும்? பதறாதகாரியஞ் சிதறாதென்பதுபோல, அவசரப்படாமல் சற்றுநிதானித்தால் உம திஷ்டப்படியே செய்விக்கிறேனென்று தாழ்மைசொல்லி விடுதிக்கு அனுப்பிவிட்டு அரசன் திடீரென்றெழுந்து அந்தப்புரத்திற்குச் சென்று மனைவியையழைத்து ஓ பெண்ணே! கௌடபங்காள தேச த்தரசன் புதல்வனாகிய கோபீசந்தனமகாராஜனுக்கு நமதுகன்னிகை யாகிய குமுதவதியைக் கேட்கிறார்கள். உனது கருத்தென்ன வென் றுவினவ, அம்மங்கைஉடனே ஓர் தாதியையனுப்பி சமஸ்தானசோ திடரை வரவழைத்து மாப்பிள்ளையின் ஜாதகத்தைக் கொடுத்து இதைப்பரிசேர்த்துச் சொல்லுமென்ன, சோதிடரும் அந்தஜாதக னது திசாபுத்தி அந்தரம் அந்தராரந்தரம் முதலியவற்றையும் பூதித்து அரசனையும் அரசியையும்நோக்கி இந்த ஜாதகன் அதிககாமி; நூறு மனைவிகளுடையவன்; சிலகாலம் அரசாசுழிசெய்திருந்து முடிவில் ஓ ராசானுடைய கிருபாவிசேடத்தால்சகலசங்கத்தையும் ஒழித்துப்

பரதேசிகோலம்பூண்டு ஜீவன்முத்தனாவான் என்று சொல்லக்கேட்ட
அரசி அரசனைநோக்கி மகாராஜனே! நூறு பெண்டிருடையவனுக்கு
நமது கன்னிகையைக்கொடுப்பதனால் இப்பெண் ஒருசமயம் கண்
ணீர்விட்டமும்படியாகநேரும். இதன்றிசிலநாளில் பரதேசியாய் விடு
வானென்பதால், அப்போது இப்பெண்ணை நாம் பார்த்துப்பார்த்து
துக்கப்படவேண்டிவரும். ஆகையால் இந்தஜாதகனுக்கு நமதுகன்
னிகையைக் கொடுக்கத்தக்கதன்றென்றாள். இவ்வசனத்தைக்கேட்ட
அரசன் அடி பெண்ணே! இந்த ஜாதகனுக்கு நமது கன்னிகையைக்
கொடுக்கமாட்டோமென்று நாம்சொல்வோமானால் அந்த மன்னனுக்
கு நம்மேல் விரோதம் நேரிட்டு இந்த முகாந்தரத்தைக்கொண்டு அ
வ்வரசன் நம்மீதுபடையெடுத்துவந்து யுத்தஞ்செய்து நம்மைப்பரா
ரியாக்கிவிடுவா னாகையால் காலதேசவர்த்தமானம், தன்பலம், எதி
ரியின் ஆற்றல் இவைகளை ஆலோசித்து ஒருகாரியத்தில் முயற்சிசெ
ய்யவேண்டும். ஆதலால் எதிரி பலத்தவன் என்று தெரிந்திருந்தும்
இதையோசிக்காமல் நாம் கன்னிகையை கொடுக்கமாட்டோமென்று
சொன்னால் உடனே நமக்குக் கெடுதியுண்டாகும். அல்லாமலும்,
இந்த ஜாதகனுக்கு நமது கன்னிகை பட்டமகிஷி யாவதனால் நமது
பெண்ணுக்கு யாதொருகுறையும் நேரிடமாட்டா. என்வார்த்தையை
மறுக்காமல் கொடுக்கச் சம்மதிப்பையாகில் நான் இன்னுஞ் சிலநாளி
ந்தநாட்டை அரசாண்டுகொண் டிருக்கிறேன். கொடுக்கமாட்டே
னென்பையாகில் இன்றே யான்நாட்டைவிட்டுக் காட்டிற்குச் சென்
று. பகவானேத்தியானித்திருந்து மேலானபதவியை யடைகிறேன். இ
துஉண்மையான வார்த்தையென்று நம்பக்கடவையென்று சொல்லி
வைவராக்கியசித்தனாக விருந்தான். இதைக்கண்ட அரசி நாயகன்மன
துக்கிசைந்து நடவாவனிகையும, ஆசான்சொற்படி நடவாதசீஷனு
ம், தந்தைதாய்க்கிணங்கி நடவாதபுதல்வனும், எஜமானுக்கு அடங்
கிநடவாதசேவகனும், ஆண்டைக்கிதமாக நடவாதபடியானும் பயன்
படமாட்டார்களென்னும் முதியோர் வாக்கியத்தின்படி நாமும்நமது
கணவனுக் கிசைந்தொழுகாவிடில் பலரும்நம்மை விபசாரியென்று
நிந்திப்பார்கள் ஆகையால் மன்னவனிஷ்டப்படி நடப்பதே நமக்குக்
கீர்த்தியாமென்று தனக்குத்தானே யோசித்தவளாகி அரசனைப்ப
ணிந்து ஓ ராதா! “எண்ணறக்கற்றும் எழுத்தறவாசித்தும்பெண்புத்
தி பின்புத்தி” என்பதுபோல பேதமைப்புத்தியால் ஏதோசிலமொழி
கள் தங்களுக்கெதிருத்தமாகப்பேசினேன். இதற்குக்காரணம் மதியின்

மையேயாம். ஆகவே எனதுகுற்றத்தை மன்னித்து அடியாள்மேல் கிருபைகூர்ந்து தங்களிஷ்டப்படியே நடத்துமென்று வேண்டிக் கொள்ள, அரசன் களிகொண்டு அந்தப் புரத்தையிட்டுக் கொலுக் கூடத்திற்குவந்து வேவுகாரர்களால் கௌடபங்காளதேசத்துமந்திரியை வரவழைத்து ஆசனத்திலிருக்கச்செய்து எனது கன்னிகையை உனது இளவரசனுக்குக்கொடுத்து மணம்புரிவிக்கச் சம்மதித்தேன். இச்சங்கதியை உமது அரசனுக்குத் தெரிவித்து இந்த சுபகாரியத்தை நடத்திக்கொள்ளச் சொல்லுமென்றான். மந்திரி அரசனேனோக்கி மன்னவனே! சிலபந்துக்களறிய நிச்சயதாம்பூலம் மாற்றிக்கொள்ளுவோமென்றான். அங்ஙனமேயாகுவென்று பந்துக்கள்புரோகிதர்கள் முதலானோரையும் வரவழைத்து மனசாக்கிக்குவிரோதமின்றி சபையோரறிய அரசன் எனது புதல்வியை உனது இளவரசனுக்கே கொடுக்கச்சம்மதித்தேன். இது சத்தியவார்த்தை என்றுசொல்லிக் கொண்டே தாம்பூலத்தையெடுத்து மந்திரிகையிற்கொடுத்தான். மந்திரியும் எனது இளவரசனுக்கே உனதுகன்னிகையை நாயகியாகக் கொள்ளுவோம். இதுசத்தியம் என்று தாம்பூலத்தையெடுத்து அரசன்கையிற்கொடுத்தான்.

இவ்வண்ணம் கௌடபங்காளதேசத்து மந்திரியும் பப்பிரதேசத்தரசனும் ஒருவருக்கொருவர் தாம்பூலமாற்றிக்கொண்ட பின்னர் புரோகிதர்முதலானோருக்குத்தக்கபடிபொருளளித்து பந்துக்களுடன் புசித்துச் சந்தன புஷ்பதாம்பூலாதிகளை தந்தது அவரவர்களுக்கு விடையளித்தனுப்ப பந்துக்களும் அரசனிடம் விடைபெற்றுத்தங்கள் தங்கள்விடுதிபோய்ச்சேர்ந்தார்கள். மந்திரியும்பப்பிரதேசத்தரசனிடத்திஸ் விடைபெற்றுக்கௌடபங்காளதேசத்தேநாக்கிச்சென்று பரிவாரங்களுடன் நகரத்தையடைந்துகொலுக்கூடத்திற்குவந்து அரசனைக்கண்டிவணங்கித்தான்போய்வந்தசங்கதியையறிவிக்க அவன் அடங்காமகிஷியடைந்து சபையைவிட்டெழுந்து அந்தப்புரத்தையடைந்து மைனாவதியைநோக்கி ஓ பெண்ணே! நீ சொல்லியவண்ணம் நாமதுமந்திரியைப் பப்பிரதேசத்துக்கனுப்பி அவ்வரசன்பெண்ணைப்பேசிகெட்டிசெய்துகொண்டு வரும்படியாக அனுப்பினேன். அந்தப்படியே மந்திரியுஞ்சென்று கன்னிகையைப்பேசி முடிவுசெய்துகொண்டு வந்துசேர்ந்தான். இனி நமதுபுதல்வனுக்கு மணஞ்செய்விக்கத்தடையென்ன வென்றான். மைனாவதியும் அரசனைப் பணிந்து மன்னவனே! எல்லாவற்றிற்கும் தாங்களே கர்த்தாவாக விருந்

தும் சதந்திரமில்லாத அடியானைச் சோதிப்பதும் நீதியாமோ? தங்கனிஷ்டப்படியே சீக்கிரம் நமதுபுதல்வனுக்கு மணஞ்செய்விக்க யாதொருதடையுமில்லை என்ற மனைவியின் வணக்கயிரணக்க சாரந்தமொழிகளுக்குச் சந்தோஷித்து அந்தப்புரத்தைவிட்டுக்கொலுக்கூடத்திற்குவந்து மந்திரியை அழைத்து புரோகிதரைக்கொண்டு முகூர்த்தநாளுக்குறித்துப்பெண்விட்டுக்கும் மற்றராஜா திராஜர்களுக்கும் ஒலையெழுதிவிட்டு நகரத்தை அலங்கரித்து விடுதிகள் ஏற்படுத்தி விவாகத்திற்குவேண்டிய சாமக்கிரியைகளெல்லாஞ் சேகரித்துச் சர்வசித்தமாயிருமென்று கட்டளையிட்டான். அக்கட்டளையின்படியே மந்திரியும் முகூர்த்தநாளைத்து பப்பிரதேசத்தரசனுக்கும் மற்றுமுள்ள பூபாலர்களுக்கும் மணவோலையெழுதிவிட்டு நகரங்கும் பந்தவிட்டுவாழை-கமுகு முதலான பலவித மரங்களைக்கட்டி பரிமள மலர்மலைகளை எங்கும்பரப்பிப் பூப்பந்தவிட்டு அரசர்கள் தங்குவதற்கு விடுதிகள் பலவேற்படுத்திச் சாமக்கிரியைகள் ஒன்றேனுங் குழைவின்றிசேகரித்துச்சர்வசித்தமாக விருந்தான்.

மந்திரியானவன் எழுதிவிட்ட ஒலைகள் ஒவ்வொரு தேசத்தரசருக்குங் கிடைத்து ஒலைவாசித்து மிகுந்த சந்துஷ்டர்களாய்த் தங்கள் தங்கள் ரதகஜ நூரகபநாதிகள் சகிதமாய்ப் புறப்பட்டுவந்துகொண்டபங்காள தேசத்தைபடைந்து மந்திரிகள் உபசரிக்க விடுதிகளில்தங்கியிருந்தார்கள். பப்பிரதேசத்தரசனும் மணவோலையைக்கண்டவுடன் வெகுவாகச்சந்தோஷித்துத் தன் சேனாபரிவாரங்களுடன் கன்னிகையையும் அழைத்துக்கொண்டுவந்து அந்நகரத்திற்கருகில் ஓர் சோலையிலிறங்கித் தன்வரவை வேவுகாரர்களால் தெரிவித்தான். அதைக்கேட்ட திரிலோகசந்தன மகாராஜனும் ரதகஜ நூரகபநாதிகள் சூழ மங்கலவாத்தியங்கள் கடலொலிபோல் கோஷிக்க எதிர்கொண்டு சென்று சகலமரியாதைகளுடன் அழைத்துவந்து தக்கவிடுதியிற் சேர்த்து மந்திரியை அழைத்து ஓ மகிமந்திரி! இந்த மகாராஜனுக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களைத் தடையின்றித்தந்து உபசரிக்கக்கடவாபென்று ஆக்கியாபித்து அரசன்மனைக்குவந்து ராஜஸ்திரீகளையும் தாதிகளையுங்கூட்டிச் சகலமேளவாத்தியங்களும் முழங்கும்படிச்சென்று பரியமிட்டுக் கன்னிகையை அழைத்துவந்து நலங்கிட்டுத் தாதிகளால் அக்கன்னிகைக்கு ஸ்நானாலங்காரங்களைச் செய்யும்படி திட்டஞ்செய்து தன்புதல்வனுக்கு நலங்கிட்டு ஸ்நானஞ் செய்வித்து ஆடையாபரணங்களை யலங்கரித்துச் சுபலக்கினத்தில் வேதியர்கள்

ஆசீர்வதிக்க பிராமணஸ்திரீகள் மங்கலம்பாட பக்தர்கள் பல்லாண்டு கூற வித்துவான்கள் வாழ்த்த நல்லசபலக்கினத்தில் கோபீசர்தன மகாராஜன் பப்பிரதேசத்தரசன் புதல்வியின் கண்டத்தில் மாங்கலிய ன்கூட்டினான். பின்பு பிராமணர்கள் முறையே ஓமமுதலான சடங்கு களை நடத்தி முடிவுசெய்யக்கண்ட பெரிய அரசன் கோதானம் பூதா னமுதலாகிய சோடசதானங்களும் பிராமணர்களுக்கு எண்ணில்லா மலளித்து தேசஅரசர்களைத் தக்கபடி உபசரித்துத்தம்பதிகளுக்குத் திருஷ்டிகழித்துப் பள்ளியறையிற்சேர்த்து கண்ணாரக்கண்டு மகிழ்ந் துயடைந்திருந்தான்.

இந்தப்படியாக திரிலோக சந்தனமகாராஜன் தன்குமாரனுக்கு மூன்றுமாதம்பிரம்மோத்ஸவத்தைப்போல திருக்கல்யாணமகோத்ஸ வத்தைநடத்தி, வந்திருக்கும் அரசர்கள் யாவருக்கும் அவரவர்கள் அந்தஸ்த்துக்குத்தகுந்தபடி சன்மானமளித்துவிடைகொடுத்தனுப்பி விட்டுத்தம்பதிகளுக்காக நூதனமாய் அந்தப்புரம் ஒன்றுகட்டி அதி லவர்களைக் குடியேற்றி வெகுபிரியத்துடன் அவர்களையும் அரசை யும் பாதுகாத்துவந்தான். பிறகு தம்பதிகள் ரதியும் மதனும்போல வும், இந்திராணி இந்திரன்போலவும், நகமுஞ்சதையும்போலவும், உட லும் உயிரும்போலவும் பிரியாமல் இகபோகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு சுகமாயிருந்தார்கள். ஒருநாள் இராஜகுமாரன் வேடிக் கையாகக் குதிரையின் மிதேறிக் கொண்டு நகரத்தைவிட்டு வெளிப் போகிறபோது சில நற்சகுனங்கள் தோன்றக்கண்டு இதென்ன நமக் கென்றுமில்லாதநற்சகுனமாகின்றதே! இதற்குக்காரணம்யாதோ ஒன் றும்தெரியவில்லையே என்று தான்கண்ட சகுனக்குறிகளை யோசித் துக்கொண்டே வெகுதூரம்போய் அங்கொரு ஆலமரத்தைக்கண்டு அதன் உயரத்தையும் விசாலத்தையும் பழுத்துப் பலவர்ண் டங்களா யிருக்கும் கனிகளையும் அக்கனிகளைப்புகித்துப் பசியாறு கின்ற பஞ்சவர்ணக்கிளிகளையும் அக்கிளிகள் ஆணும்பெண்ணும் கூடி க்குலாவி சப்திக்கிற இனியமொழிகளையுங்கேட்டுச் சித்தசஞ்சல முண்டாகிக் காமவிகாரமேலிட்டுச் சகிக்கக்கூடாதவனாகி நாமென்ன அறிவுகெட்டு மனைவியைவிட்டுத் தனித்து நெடுந்தூரம் வந்துவிட் டோமே வத்தஇடத்தில் ஆச்சரியப் படத்தக்க ஆலமரத்தைக்கண் டதும் அதில் பேடைகளுடன் கூடிவிளையாடும் கிளிகளைப்பார்த் துக்காமநோய்கொண்டோமே! இதைத்தடுக்க முடியவில்லையேயென்

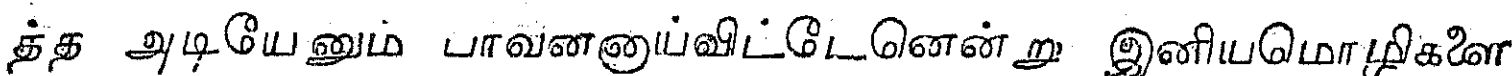
றுதன்மனைவியை நினைந்து நினைந்து காமாக்கினியினால் தகிக்கப்பட்டு
மெய்சோர்ந்து நினைவுதடுமாறி அம்மரத்தடியில் விழுந்துகிடந்தான்.
அப்போது சூரியன் மேற்றிசைபோய் மறைந்தான். உடனே கிருஷ்
ணபகஷத்தின் அந்தகார இருளானதுவந்து அங்கு மூடிக்கொண்
டது. அக்காட்டிலுள்ள பலவித துஷ்டமிருகங்களும் வெளிப்பட்டு
பேரிடிகளைப் போல தொனிக்கும் ஓசையினாலும் மதயானைகள் வீறி
ட்டுக்கொர்ஜிக்கும் ஒலிகளினாலும் அக்காடானது சமுத்திர கோஷடத்
தை யொத்திருந்தது. இவ்வோசையினால் ராஜகுமாரன் மூர்ச்சைதெ
ளிந்துஎழுந்து உட்கார்ந்து கடும்பசியினால் களைமேலிட்டு உட்கா
சக்தியற்று மறுபடியும் படுத்திருந்தான். நடுராத்திரியானவுடன் அவ்
வால்மரத்திலிருந்து சித்துபுருஷன் ஒருவன்வெளிப்பட்டுவர அவன்
பின்னே தொண்ணூற்றொன்பது ராஜகன்னிகைகள் ஒருவர்பின்னொ
ருவராகப் பின்னொடர்ந்து வருவதைக்கண்ட இராஜகுமாரன் எழுந்
து உட்கார்ந்து அக்கன்னிகைகள் தரித்திருக்கும் ஆபரணங்களின்
நடுவில் வைத்திழைத்திருக்கும் நவரத்தினங்களின் ஒளியினால் அ
லோகசந்திரர்கள் உதயமானதுபோல அந்தகாரத்தைப்போக்கி அக்
காடெங்கும் பிரகாசம் நிறைந்திருந்தபடியால் இராஜகுமாரன் அக்
கன்னிகைகளின் வடிவழகைப்பார்த்து இவர்களென்ன இந்திரபட்
டணத்தில்வசிக்கும் ரம்பை, ஊர்வசி, மேனகை, திலோத்தமை
களென்கிற நான்கு ஸ்திரீகளும் இத்தனையுருவம் பெற்றுவந்தார்கள்
போலத் தோன்றுகின்றதே. இவர்களுடைய செளந்தரியங்களை
எவ்வணம் புகழ்ந்துகொண்டாடுவது? இவர்களுக்கிணையாக எந்த
ஸ்திரீகளையுஞ் சொல்லத்தகாது. ஆகையால் இவர்களுக்கு இவர்
களே ஒப்பாவார்கள். என்று அவர்கள் வடிவழகினில் பிரமித்து
அசைவற்றிருந்தான். இப்படியிருக்கும் இராஜகுமாரனைக்கண்ட
ராஜகன்னிகைகள் யாவரும் மோகமேலிட்டு மன்மதன்கணைகளால்
துயரெய்தி இராஜகுமாரனைக்கூடி காமத்தை பொழிக்கவேணுமெ
ன்ற இச்சையுடையவர்களாகிச் சித்துபுருஷனது பயத்தினால் சம
யம் நேரிடாததைப்பற்றி மனவாட்டமடைந்து இராஜகுமாரன்
மீதே தங்கள் பார்வையை வைத்தவர்களாகிச் சித்துபுருஷன்
பின்னென்றார்கள். அப்போது சித்துபுருஷன் அங்கிருக்கும் ஓடை
க்கருகிற்சென்று ஸ்நானஞ்செய்து அனுஷ்டானாதிகளை முடித்
துக்கொண்டு கரையேறி ஓர்மரத்தடியிற்சென்று ஜெபஞ் செய்து
கொண்டிருந்தான். அந்தச்சமயத்தில் தொண்ணூற்றொன்பது கன்

னிகைகளில் ஒருத்தி தைரியமுடையவளாகச் சித்துபுருஷனுக்குத் தெரியாமல் ஓடிவந்து ராஜகுமாரன் திருவடியில்விழுந்து தெண்டனிடெழுந்து கைகட்டி வாய்பொத்திரின்று மனிதசஞ்சாரமில்லாத இந்தக்காட்டில் தனித்து ஏகாந்தமாயிருக்கின்ற நீர் முகவாட்டத்துடன் வீற்றிருக்குங் காரணம்யாது? நீர் தேவனே அல்லது மனிதரோ அடியாள் தெரிந்துகொள்ளும்படி சிறிதும் ஒளியாமல் தங்கள்வரலாறுமுழுமையுஞ் சொல்லவேண்டுமென்றுநயந்துகேட்கும் கன்னிகையைநோக்கி இராஜகுமாரன் சொல்லுகின்றான்.

கேளும்வடிவழகில் ரம்பையைநிகர்த்த சுந்திரி! இக்காட்டிற்கு வெகுதூரத்தில் கௌடபங்காளதேசமென்றோர் நகரமுண்டு. அந்நகரத்தையாரும் திரிலோகசந்தனமகாராஜனது புதல்வன்யான். என்பேர் கோபீசந்தன் இளவரசன். இன்றுகாலையிலெழுந்து அந்தப்புரத்தைக்கடந்து குதிரைலாயத்திற்குவந்து இக்குதிரையின்மீதேறி வேடிகையாய் குதிரையைநடத்திக்கொண்டேவந்து இங்கடைந்து இந்த ஆலமரத்தின் விந்தையையும் இதில்பஞ்சவர்னக்கிளிகள் கொஞ்சி விளையாடிக் கூடிச்சுகிப்பதையும் கண்ட எனக்குக் காமவிகாரமேலிட்டு மனவினையினைந்து வருந்தி காமாக்கினியைத் தணிப்பதற்கு இங்கொருவரும் காணப்படவில்லையே என்று வாட்டமடைந்திருக்கும் என்கண்முன் யாரோ சிலபெண்கள் தோன்றினார்கள். அவர்களில் நீயொருத்தி என்மீது மையலாகி வந்தனை இதுவே எனது வரலாற்றின் உண்மை. இனியுனது வரலாற்றைச் சொல்லக்கடவையென்ன இராசகுமாரனை நோக்கி அக்கன்னிகை சொல்லவழிநாள்.

கேளும் எனதாசைநாயகனாகிய கோமானே! தெற்கே புளிந்த தேசமென்றோர் நகரமுண்டு; அந்நகரத்தையாரும் காஞ்சனதேகியென்னும் அரசனுக்கு வெகுநாளாய் பிள்ளையில்லாக்குறையால் பெரியோர்கள் யார்வந்தபோதிலும் அவர்களை வழிபட்டுக் கோரிய உணவாதிகளைக்கொடுத்து சந்தோஷ முறும்படி வெகுவிநயமாகப் பாதுகாத்து வருவார். இப்படியேனக சாதுஜனங்களை பகவத்சொருபமாகப்பாவித்துப் பணிவிடை செய்வதில் சிறிதும் மனஞ்சலியாத உத்தமசுண சீலனிடம் கருணைவள்ளலெனும் உத்தமசாதுவானவர் எழுந்தருளக்கண்ட அரசன் எதிர்கொண்டுசென்று அழைத்துவந்து ஆசனத்திலிருத்திசோடச உபசாரங்களையுஞ்செய்து ஓசுவாமி தங்கள் திருவடிபட்டு இந்நகரம் புவித்திரமாய்விட்டது. தங்களைச்சேவி

த்த அடியேனும் பாவனனாய்விட்டேனென்று இனியமொழிகளை
ப்பகர்ந்து தனக்குப்பிள்ளையில்லாக்குறையை அந்தச் சாதுவரன்பாலு
ரைக்க அவரும் சந்தோஷித்து அரசனுக்கு ஓர் மந்திரத்தையுபதே
சித்து இம்மந்திரத்தை இரவும்பகலும் இடைவிடாமல் தியானித்
துக்கொண்டிருப்பாயாகில் உனதுகனவில் ஒருதிவ்வியபுருஷன்தோ
ன்றுவார்; அவருக்கு வந்தனைவழிபாடுகள்செய்து உனக்குவேண்டிய
வரத்தைக் கேட்பாயாகில் அந்தப்படியே திவ்வியபுருஷன் வரம
ருளிமறைவார். அந்தவரத்தின்பலனையடைந்து சுகஜீவியாயிருக்கக்
கடவாயென்று ஆசிகூறிச்சென்றார். பிறகு காஞ்சனதேகியென்னும்
அரசன்கருணைவள்ளலென்னும் பெரியோர் தனக்குபதேசித்துச்செ
ன்றமந்திரத்தைச்சர்வகாலசர்வ அவஸ்தையிலும் தியானித்துக்கொ
ண்டிருக்க ஓர் நாளிரவில் அரசன் நித்திரைசெய்யக்கனவில் திவ்வி
யபுருஷன்தோன்றி மகாராஜனே என்னையுத்தேசித்து தியானித்த
காரணம் யாதோ அந்தவரத்தைக்கேளும் தடையின்றித் தருகிறே
னென்ன, அரசன் மகாத்துமாவே எனக்குச்சில பிள்ளைகள்உண்டா
கும்படி வரந்தரவேண்டும் என்றுவேண்ட திவ்வியபுருஷன் அரச
னேநோக்கி ஓமகாராஜனே நீர் ஒருபிள்ளையைக்கேட்டிருந்தால் ஆண்
குழந்தையொருவன்பிறந்து இந்தநாட்டையாளுவான். அப்படியே கேட்
பதைவிட்டு சிலபிள்ளைகள் உண்டாகும்படி வரந்தரவேனுமென்று
கேட்டபடியால் உனக்குப் பெண்பிள்ளைகள்தொண்ணூற்றொன்பது
பேர்கள் ரூபவதிகளாக உதிக்கக்கடவர்களென்று வாழ்த்தி மறைந்
துபோயினார். பின்பு திவ்வியபுருஷன் அளித்தவரத்தின்படி யாங்க
ள்தொண்ணூற்றொன்பதுபேர்கள் பெண்பிள்ளைகளாக அவதரித்து
மிகவும் பிரியமாய்ப் போஷிக்கப்பட்டு கன்னிகைப்பருவமடைந்து
நாங்கள் கன்னியாமாடத்திலிருக்கிறபோது இந்தசித்துபுருஷன் வந்து
அரசனிடத்தில் சிலசித்துகளை வினையாடினான். அதைக்கண்ட எங்
கள்தந்தை வியப்புற்று ஐயா சித்துபுருஷரே உமக்கென்னவேண்டும்
கேளும் தடையில்லாமல் தருகிறேன் எனக்கூற, சித்துபுருஷன் எம
துதந்தையைநோக்கி ஓ அரசனே! நான்கேட்பதை மறுக்காமல்தரு
கிறேனென்று சொல்லிய உமதுவாக்குப் பிசகாது அளிக்கவேண்டும்.
அப்படிக்கி யான் கேட்டதைக்கொடாமல் வார்த்தையைப் புரட்டு
வாயாகில் உனது நகரம் வெந்து நீரூய்ப்போகும்படி சபிப்பேன்.
இதில் எள்ளத்தனையும் பிசகமாட்டேன் என்னசொல்லுகிறாயென்ன?

அரசன்பயந்து நடுநடுங்கி சித்துபுருஷரே! நீ ரெதைவிரும்பிக்கேட்
டபோதிலும் அதை அவசியந் தருவனையல்லாமல் சொல்லிச் சோர்
வடையமாட்டேன். இதைச்சத்தியமென்று நம்புமையாவென்று உறு
திமொழிகூறிய அரசனே நோக்கி சித்துபுருஷன் சொல்லியதாவது,
ஓ அரசனே! நீர் அருமையாகப்பெற்றதொண்ணூற்றொன்பதுகன்னி
கைகளையும் எனக்குத் தரவேண்டுமென்று கேட்டான். இப்படிக்கே
ட்ட மொழியானது எனது தந்தையின்செவியில் நாராசத்தைக்காய்
ச்சிவிட்டதுபோலாகி உயிர்பிரிந்ததைப்போல மெய்சோர்ந்து நாவர
ண்டு பெருமூச்சுவிட்டுத் தெளிந்து இக்கொடுமைக்கு நானென்ன
செய்வேனென்று எங்கித்தளர்ந்து செய்வதொன்றும் அறியாமல்
சித்துபுருஷனே நோக்கி ஓ ஐயா மகானுபாவரே! எனது நாடுநகரம்
யானேசேனேபரிவாரங்களுடன் என்னுயிரைக்கேட்கினும் தடையின்
றித்தருகிறேன் பெற்றுக்கொள்ளும். கன்னிகைகளை மாத்திரங்கருதா
மல் மன்னிக்கும்படி வேண்டுகிறேனென்று பணிந்து வெகுவாகப்
பிரார்த்தித்தும் சித்துபுருஷன் ஒப்புக்கொள்ளாமல் கடுஞ்சினமடை
ந்து ஓ அரசனே நீ சொல்லியசத்தியவசனத்தின்படிக்கொடாமல் மறு
த்துப்பேசும் அசத்தியனாயினை. ஆகையால் உன்முகத்தைப் பார்த்த
போதிலும் மகத்தானபாதகம்வந்து சம்பவிக்கும் என்று சொல்லிச்
சினந்து பற்களை நெறநெறவென்று கடித்து மீசைதுடிக்க அடாபாவி
நீ எனக்குத்தருகிறேனென்று சொல்லியகன்னிகைகளை த்தவிர்த்து நா
டும்யானேசேனே பரிவாரங்களும் கொடுக்கிறேனென்று சொற்சோர்வ
டைந்த உனது கன்னிகைகளும் வெந்துநீ ருக்கும்படிச் செய்கிறேன்
பாருமென்று சொல்லித் தனக்குச்சித்தியாகி அனுபவத்திருக்கும்
அக்கினிமந்திரத்தை யுச்சரித்தான். அம்மந்திரபலத்தால் மரைய
யாய் அக்கினியானது அரசனது அரண்மனையைப்பற்றி யெரிக்கத்
தலைப்பட்டது. அதைக்கண்ட அரசன்பயந்து கன்னிகாமடத்திலிரு
ந்த தொண்ணூற்றொன்பதுபேரையும் அழைத்து சித்துபுருஷனுக்
களித்து ஓசுவாமி! யான் தங்களுக்குச்செய்த அபசாரத்தைமன்னி
த்துத் தங்களிஷ்டப்படி இக்கன்னிகைகளை யழைத்துச்செல்லுமெ
ன்றுபணிய, சித்துபுருஷன் சந்தோஷித்து அரண்மனையில்பற்றிய
அக்கினியைத்தணித்து அரண்மனை முன்போலிருக்கும்படி கிரு
பைசெய்து அரசனே நான்போய்வருகிறேனென்று சொல்லினிடை
பெற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது கன்னிகைகளையும் அழைத்துக்
கொண்டுவந்து இந்த ஆலமரத்தின்பொந்தில் வைத்துக்காப்பாற்றுகி

ஆன். அன்றுமுதல் நாங்கள் தொண்ணூற்றொன்பதுபேரும் மனித சஞ்சாரமில்லாத இந்தக்காட்டில் இந்தசித்துபுருஷனால் வெகுயிடுக் கண்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். இன்றும்மைக்க ண்டமாத்திரத்தில் பிரிந்துபோன உயிர் மீண்டும் வந்ததைப்போல வும் ஆபத்காலத்தில் அமிர்தத்தைக்கண்டதுபோலவும் மிகவும் மகி க்ஷியடைந்தோம். இதுவே எங்கள்வரலாறு. இனிஎங்களை இச்சிறை யினின்றுமீட்டு ரக்ஷிக்கும் மணவாளர் உம்மையன்றி வேறில்லை என்பதற்கு எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. ஓ கோதிலாதகுணத்தினையு டைய அரசர்கோமானே! இக்காரியத்தில் முயன்று அந்தச்சித்து புருஷனைவென்று வெளிப்படுத்திஎங்களைத் தங்களுக்குநாயகிகளாகச் செய்துகொள்ளும். கீர்த்திப்பிரதாபத்தினையுடையமன்னர்மன்னனை என்றுசொல்லி அமுதுபுலம்புங் கன்னிகையைப்பார்த்து பரிதாபம டைந்து ஓ கன்னிகையே! நீ பயப்படவேண்டாம். உன்மனதிற்ப டியே கொடியதுஷ்டனாகிய சித்துபுருஷனைக்கொன்று சகோதரிகளு டன் உன்னையும் மணம்புரிகிறேன். இதுசத்தியமென்று நம்பக்கட வாய். இந்தவாக்குத் தப்பமாட்டேனென்ற இராஜகுமாரனைநோக்கிக் கன்னிகையானவள் பின்னுஞ்சொல்லத் தொடங்கினாள்.

கேளும் எங்களுயிருக் குயிராய்த்தோன்றிய அரசனே! அந்த சித்துபுருஷன் அஷ்டமாசித்திகளிலுந்தேர்ந்தவன். மிகவும்மாயவாதி. அவனைத்தந்திரத்தினால் வென்றால் வெல்லலாமேயன்றி எதிரின்று யுத்தஞ்செய்துஜயிப்பது அரிதாகும். ஆகையால் நாளைபகல் அவன் நித்திரைசெய்யுஞ் சமயம்பார்த்துநான்வருகிறேன். அப்போதுஎன்பி ன்னாகத் தாங்கள்வந்து வாளினால் அவனைவெட்டியெறிவதே மிகவும் கலபமான தந்திரம். இப்படிச் செய்யாமல் வேறு விதத்தில் அவன் மடியமாட்டான் என்பது நிண்ணம். என்றுசொல்லிய கன் னிகையை நோக்கி இராஜகுமாரன் ஓ பெண்ணே! நீ சொல்லியதந் திரப்படி அவனைக்கொல்வது எம்போலொத்த அரசருக்குத் தரும மன்று. சுத்தவீரனாகியும் சுஷத்திரியகுலத்திற் பிறந்தவனாகியும் இரு க்கும் பராக்கிரமதீரபுருஷன் எதிரியின் நேரில்நின்றே யுத்தஞ்செ ய்துவெல்லுவான். அப்படிவெல்ல சக்தியற்றவனாகவிருந்தால் எதி ரியின்கையால் மாண்டுபோவதே உத்தமபுருஷலக்ஷணம். இதும நுதருமசாஸ்திரவிதி. இப்படிப்பட்டதருமசாஸ்திரவிதியைக்கடந்து நீசொல்லியபடி அதருமத்துக்குப்பட்டு அவனைக்கொல்லுவதால்வீர த்தன்மை எனக்குண்டாமோ? வீரலக்ஷணியின் கிருபையும் பெரி

யோர்களது அருளும் பெற்றபான் அப்படிச் செய்ய மனத்துணிவ டையமாட்டேன். ஒ சிறர்த அழகினை வாய்ந்த வனிதையே ! மீண்டும் இப்படிப்பட்டவார்த்தையை என்செவியில்போடாதே. இப்படிச்செ ய்வது மகாபாதகமாம். அந்த சித்துபுருஷன் மறுபடியுந்திரும்பி இந் தமார்க்கமாகத்தானே வரவேண்டும்? அப்போது எனது ஆற்றலை உன்கண்களால் பார்க்கப்போகிறாய் என்றுசொல்லி அக்கன்னிகை யைச் சகோதரிகளிடம் சேரும்படி அனுப்பிவிட்டு இராஜகுமாரன் சித்துபுருஷன்வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

இங்கே இராஜகுமாரன் இப்படியிருக்க, அங்கேசென்ற கன்னி கைதன்சகோதரிகளைக்கண்டு தான்ராஜகுமாரனிடஞ்சென்றதுமுதல் வந்துசேர்ந்தவரையில் நடந்தவற்றை யோதக்கேட்டுக் கன்னிகை களயாவரும் கனவிற்கண்டபொருள் நனவில் கிடைத்ததைப்போ லாம் இராஜகுமாரன் சித்துபுருஷனைவென்று ஜெயமடைவதெ ன்றெண்ணி யிருந்தார்கள்; அதில் சில கன்னிகைகள் நாம் முன் ஜென்மத்தில் நல்லபுண்ணியஞ் செய்திருப்போமேயாகில் பகவான் கிருபையால் இராஜகுமாரன் இந்த சித்துபுருஷனை வெல்லுவது அருமையோ ஆனால் இப்போது சிலநன்னிமித்தங்கள் காணப்படு கிறபடியால் சித்துபுருஷனை இராஜகுமாரன்வென்று நம்மை இச் சிறையில் னின்று விடுவித்து மணம்புரிந்து கொள்வாரென்று நம் பத்தக்கதாகவிருக்கிறதென்றும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். இதற் குள் சித்துபுருஷன் பூசைமுடித்துக்கொண்டு எழுந்திருந்துஒடையி லிறங்கி வஸ்திரங்களைத் தோய்த்தெடுத்துக்கொண்டு ஆலமரத்தை நோக்கி வழக்கப்படி கன்னிகைகள் தன்பின்னொடர்ந்து வரத்தான் முன்னதாக நடந்துவந்தான். இப்படிவருகிற சித்துபுருஷனைஇராஜ குமாரன்கண்டு வெகுண்டிசினமிகுந்து ஆரடா நீ இந்த அவாந்திர மானகாட்டில் ஒருவனை தொண்ணூற்றொன்பது ராஜகன்னிகைகளு டன் சஞ்சரித்துக்கொண்டு திரிகிறவன்? உன்னையும் இக்கன்னிகை களையுஞ் சீர் தூக்கிப்பார்க்கையில் நீ கிழக்குரங்குக்கு நிகராயும் கன் னிகைகள் ரதிதேவிக்குறிகரான அழகுவாய்ந்தவர்களாயும் பிரகாசிக் கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட வடிவம்பொருந்திய கன்னிகைகள்உனக்கெ ப்படியகப்பட்டார்கள்? இதையோசிக்கையில் இவர்களை நீ மோசஞ் செய்து வஞ்சகமாய்க்கொண்டு வந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. மனச் சம்மதியாய் இத்தனைபேர்களும் ஒரேமனதாய்க்கேவலமாகியஉன்பின் வருவார்களோ? வரமாட்டார்கள். ஆகையால், நீ இவர்களை வஞ்சித்துக்

கொண்டிவந்தாயென்பதற்குச்சந்தேகமேயில்லை. உனக்கும்இவர்களுக்
குமுள்ள தாரதம்மியத்தை யோசித்துப்பார்க்கில் இவர்களுக்கு நீ
தந்தையைப் போல மூப்புத்தசையைடைந்திருக்கின்றாய். அன்னிய
மாதர்களைக்கண்டால் மதாவைய்போலவும் அல்லது தமக்கைதங்கை
களைப்போலவும் எண்ணிநடப்பது உத்தமபுருஷஸ்குணமென்று
பலநூல்களுங் கூறுகின்றதால் நனரத்துவயதுசென்ற கிழவனாகிய
நீ இதைச்சந்தேகனுங்கவனியாமல் அதமனி லும் அதமனாகி இப்பருவ
கன்னிகைகளை மனைவிகளாக்கிக்கொள்ளஎண்ணிய அடா பஞ்சமாபுரா
தகா! இக்கொடியகுற்றத்திற்காளாகிய உன்னைத்தண்டிப்பதவசியமா
யிருந்தும் எனக்கு ஏதோஉன்விஷயத்தில் பரிதாபமுண்டாகிறபடி
யால் நீ செய்த குற்றத்தைதமன்னித்தேதன். இனியாகிலும் மரியாதை
யாய் இக்கன்னிகைகளை அழைத்துக்கொண்டுபோய் தாய்தந்தையர்க
ளிடத்தில்விட்டு உன்னிச்சையின்படி செல்லுவாயென்று மொழிந்
தான்.

இந்தப்படியாக இராஜகுமாரன் சொல்லியமொழிகளானது சித்
துபுருஷனது செவியில் நாராசத்தைக் காய்ச்சிவிட்டதைப்போலாகி
சித்துபுருஷன் பதபதைத்து விதிர்விதிர்த்து மீசைகள் துடிக்க பற்
களை நெறநெறவென்று கடித்து இராஜகுமாரனை நோக்கி அடாபயலே!
கத்தரிக்காய்க்குக் கால்சைகள் முளைத்ததைப்போல ஒட்டை ஜாணு
மில்லாத சிறுவனாகிய நீயா என்னை தண்டிக்கிறவனும் மன்னிக்கிற
வனுமாவாய்? பனங்காட்டுநரி சலசலப்புக்கஞ்சாதுபோல, நினது உரு
ட்டு மிரட்டுக்கு யான் பயப்படுவேனென் நெண்ணுதே. வயதி
லும் புத்தியிலும் ஞானத்திலும் எனக்காகிலும் நீ மேற்பட்டவனாக
விருந்தாலல்லவோ யானுனது சொல்லைக்கேட்டு அவ்வண்ணமநடப்
பதற்கு? “சிறுபிள்ளை பயமறியா” தென்னும் பழமொழிப்படி நீயறி
யாத்தனத்தினால் ஏதேதோ வாயில்வந்தபடி பிதற்றிவிட்டாய். யானே
யாகிய யெனக்கு நீ கொசுவுக்குச் சமானமாயிருப்பதால் உன்னோடு
யெதிர்த்துப் போர்புரிவது தருமமல்லவென்றெண்ணி நின்மீது
வெனக்குண்டாகிய கோபத்தையடக்கி உன்னை மன்னித்து விட்டேன்.
இனியாகிலும் மறுவார்த்தை பேசாமல் இவ்விடத்தைவிட்டுத் தப்
பிப்பிழத்தோடிப்போ. இல்லாவிடில் அற்பமாகப் பேசிய நினது நா
வையறுத்து பருந்துக்கினாயாகச் செய்வேன் நிமிஷநேரமேனும் இங்
குநிற்காதே. ஒடிப்போடாவென்று சொல்லிய சித்துபுருஷனுடைய
கொடியமொழியானது சுமிகரத்தைப்போல இராஜகுமாரன் செவியிற்

பட்டமாத்திரத்தில் கோபமேலிட்டுக் கண்களிரண்டுஞ்சிவந்து அடா
சித்தா ! நீ வயதில்முத்தனனாகி நரைத்தகிழவனாகியும் இருப்பதே
யன்றி புத்தியிலும் விவேகத்திலும் வித்தையிலும் மேம்பாடு
டையவனாவாயோ ? வெங்கலம் ஓசையிடுவதைப்போலக் கனகம்
ஓசைசெய்வதுண்டோ ? அதுபோல நீ அற்பனாகையால் தொண்டை
யைக்கிழித்துக் கொள்ளுகிறாய். உனக்கு அந்தியத்தில் நற்கதிகிடை
க்கும்படியான நீதிகளையோதினேன். இதையோசித்து நல்வழியிற்
செல்லும்படியானதைவிட்டுப் புத்திகெட்டு என்னை இராஜகுமாரனெ
ன்றுமதியாமல் அற்பமாகப்பேசியறினவையறுக்கிறேன் என்திரா
ணியைப்பாரடா இன்னுஞ் சற்றுநேரத்தில்காட்டுகிறேன் ஓடிப்போ
காமல் நில்லடாவென்றுசொல்லி யிடைபில்தரித்திருந்த வாளாயுத
த்தையுருவிக் கையில்பிடித்து ஒங்கிவெட்டப் போகையில் சித்துபுரு
ஷன் தன்னுருவமாறிச் சிங்கரூபம்பெற்று ராஜகுமாரனைக்கொல்லத்
துணர்ந்தபோது இராஜகுமாரன் முன்னம் சுபுத்திமாமுனிவர் அரு
ளினாற்பெற்ற மந்திரபலத்தினால் கண்டபேரண்டபக்ஷி யுருவம்பெற்
று சிங்கத்தின்முதுகின்மேற்பாய்ந்து நகத்தினால் மஸ்தகத்தைப்பிள
க்கும்போது சிங்கவுருவங்கொண்ட சித்துபுருஷன் பிராண பயங்
கொண்டு ஓலமிட்டு கர்ஜிக்கிறபோது இராஜகுமாரனாகிய கண்டபே
ரண்ட பக்ஷி சித்தனாகிய சிங்கத்தைநோக்கித் தானெனுங்கொவங்
கொண்டதரமறியாமுடா ! அரசகுலத்தைக்கெடுக்கவெண்ணின குடி
கோடா இதோ ஒருநிமிஷத்திலுன் பிராணனைப்போக்கி நாய்நரிகழுகு
முதலானவைகளுக்கு விருந்தாகச்செய்திடுமேன். நீ உன்னுயிரைக் கா
ப்பாற்றிக்கொள்ளும் வகையைத் தேடிக்கொள்ளடா ! அஷ்டமாசித்
திகளிற்றேர்ந்த உனதுவஞ்சகமும் மாயையும் என்னிடம் செல்லாத
டாவென்று சொல்லிக் கொல்ல முயன்றபோது சித்துபுருஷன் பத
றிக்கதறியழுது புலம்பி இராஜகுமாரனுக்குத் தயாள முண்டாகும்ப
டியாக சில அரியங்களைக்காட்டி மாரைநாட்டி அதைரியத்தை
யோட்டி பிரமிக்கும்படிக்காட்டிச் சாயரூபமெடுத்து மேகமண்டலத்
திற்கென்று மறைந்துகொண்டு இராஜகுமாரனை நோக்கி அடா ஞா
னமில்லாத பேதைக்கொப்பான பின்புத்திக்காரனே ! மன்மதனுக்
கொப்பான நினதுதேககாந்தியையும் இளமைதந்திய வயதையும்
தைரிய வீரியபராக்கிரமத்தையும் நேரில்கண்ட யெனதுமனம் உன்
னைக்கொல்லச் சம்மதிக்கவில்லை; கண்டபேரண்டபக்ஷி யுருவங்கொ
ண்டு நீ யென்னை மாய்க்கவெண்ணின நின்னைக்கொல்ல எனக்குரோ

ஷம் பிறக்கவேண்டும். யெள்ளத்தனை கோபமேனும் உதிக்கவில்லை; இதை யோசிக்கையில் நின நுநற்காலமென்றே தோன்றுகிறது. எனக்குக்கோபம் ஜலிக்குமாயில் இன்னும் நீ பிராணனுடையிருப்பையோ? என்னுடையகடுமைக்குப்பொறுப்பையோ? மாயையைத்தடுப்பையோ வேதனையைப்பொறுப்பையோ இது என்னகாரணமோ தெரியவில்லை. இம்மட்டிலாகிலும் இவ்விடத்தைவிட்டு ஓடிப்போகிறாயா அல்ல தின்னும் என்னுடன் போர்புரிந்து மடியப்போகிறாயா உனக்குத் தென்ன சொல்லு மென்ற சித்தாபுருஷனைக்கே நோக்கி இராஜகுமாரன் சொல்லத்தொடங்கினான்.

அடா பெரியோரைப்போல ஞானமார்க்கங்களை வாசா கைங்கரியமாகப்பேசும் பேயனே! என்னைவெல்லச்சக்தியற்று பயந்துஓடிமே கமண்டலத்தி லொளித்துக் கொண்டதல்லாமல் என்னைக்கொல்ல ரோஷமுங்கோபமும் பிறக்கவில்லையென்றும் இம்மட்டில் ஓடிப்பிழைத்துப்போவென்றும் வாயில்வந்தபடி எதேதோ பிதற்றிச் சூரனைப்போலப்பினற்றுகிறாய்! நாம்மேகமண்டலத்தில்ஒளித்திருக்கிறோம் நம்மையிவன் என்னசெய்ய வல்லவானாகவென்று கவியாதே! இம்மேகமண்டலத்திற்கு வருவது எனக்கோர் அருமையல்ல. அதற்குமேல் இன்ன பிறுக்கப்பட்ட அண்டவடுக்குகளுக்குச் சென்று நீ ஒளித்துக்கொண்டபோதிலும் உன்னை உயிருடன் விடுவேனென்றுகனவிலும் எண்ணாதே. இதோ யின்னவொரு மொடிக்குள்ளாக நின்னை எம்புரத்தை யடையச் செய்கிறேன். முன்னம் போதேதோ சிலமாய்கைகளைக்காட்டி யென்னைமயக்கி வஞ்சித்துஓடிவொளித்துக் கொண்டாய். யானும் நீயழுதுபுலம்பியதற்குச் சகிக்கக்கூடாததயாள மடைந்தவனாகி உன்னை விட்டுவிட்டேன். அதைநீயோடுக்காமல்பித்தனைப்போல எதேதோவாயில்வந்தபடி உனதுகிறாய்; இந்தத்தண்டகத்தில் நினதுபிராணவாயுவைப் பிரிக்காமல் விடுகிறதில்லை யென்று சொல்லி இராஜகுமாரன் கன்னிகைகளைப்பெல்லாம் ஓர்மாதத்தடியிலிருக்கச்செய்து சற்குருநாதனைப்போற்றி வாழ்த்தி ஆகாயத்திலிளம்பிமேகமண்டலத்திற்குச்சென்று அங்குஒளித்திருக்கும் சித்தாபுருஷன் கையைப்பிடித் திழுத்து பூமியிற்கொண்டுவந்து நிறுத்தி மல்லத்தஞ்செய்துவென்று முடிவில் வானையுருவிக் கொண்டு வெட்டப்போகையில்சித்தாபுருஷன்நடுமங்கிக்கோவென்றுகதறிப்பதறிமுறை யோ முறையோவென்றேருவரிட்டமுது இராஜகுமாரனை நோக்கி ஐயா ராஜகுமாரனே! அறிவினத்தினால் யாங் செய்தகுற்றத்தையும்

பிதற்றிய அற்பமொழிகளையும் எண்ணாமல் மன்னித்துப் பிராண பிச்சை கொடுத்து என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டுமையாவென்று சரண டைந்தான். இப்படிச் கண்ணீருங்கம்பலையுமாகச் சரணம்புகுந்த சித்துபுருஷனுக்கு இராஜகுமாரன் அபயஸ்தம்தந்து ஐயாசித்துப் புருஷனே! இக்கன்னிகைகளன்றி வேறுயாதேனும் உனக்கு வேண்டியவைகளைக்கேள் தருகிறேனென்ற இராஜகுமாரனோக்கிச் சித்து புருஷன் சொல்லுகின்றான்.

கேளுமையா இராஜகுமாரனே! இக்கன்னிகைகள் யாதொரு பற்று மறியாதவர்கள். இவர்களையான் மணஞ்செய்து கொள்ளத்த குந்தநாளும் லக்கினமும் பொருந்தாமையால் இதுபரியந்தம் யான் இவர்களைவெகுபத்திரமாயும் அன்னியர் கண்களுக்குப் படாமலும் பாதுகாத்துவந்தேன். இவர்கள் விஷயத்தில் நீசற்றுகிலும் அவநம்பி க்கையில்லாமல் இவர்களை நீ விவாகஞ்செய்து கொண்டு சுகித்திரும்; யானோ யாருமற்ற பரதேசியாகையால் எனக்கு வேண்டியதொன்று மில்லை. பிராணனுடன் என்னைக்காப்பாற்றி விட்டதே மேலாகியபத வியை யீந்ததற்கொப்பாகியது என்றுசொல்லி அந்தவாலமரத்தின் பொந்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்த அனேகமாயிரம் நவரத்தினங் களை யெடுத்து இராஜகுமாரன் முன்வைத்து இந்த ரத்தினங்களை வைத்துக்கொண்டு அனுபவிக்கத்தக்க திவ்வியபுருஷர் நீரேயன்றிக் காடுகளிலும் மலைகளிலும் சஞ்சரிக்கத்தக்க சித்தனாகிய யெனக்கு ஈதென்னத்திற்கு? வேண்டியதில்லை சுகமாயெடுத்துக்கொண்டு போ மையாவென்று பலவித உபசாரவார்த்தைகளைச்சொல்லி இராஜகுமா ரனுக்குச் சந்தோஷமுண்டாகும்படிச்செய்து இராஜகுமாரனிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு மனதுக்கிசைந்தபடி போயினான்.

பின்னர் இராஜகுமாரன் அந்த ரத்தினங்களையெடுத்துப் பருந் து கன்னிகைகளுக்கீந்து அவர்களையழைத்துக்கொண்டு தன் நகரத் தைநோக்கி நடந்தான். இங்கிப்படியிருக்க, நகரத்தின் பள்ளியறை யில் படுத்திருந்த இராஜகுமாரத்தி நித்திரை நீங்கி யெழுந்து பா ர்த்துத் தன்கணவனைக்காணாமல் எங்குபோனாரோ தெரியவில்லை யே, போகிறவிடத்தை நமக்குத்தெரிவிக்காமல் போகமாட்டாரே இதென்னமோ ஆச்சரியமாகவிருக்கிறதேயென்று ஆலோசித்துத்தா திகளைக்கொண்டு தன்கணவன் சொல்லாமல் நடுராத்தியில் எழுந்து எங்கேயோபோனார் இப்போது மத்தியானமாகியும் வரக்காணாமே

யென்று அறிக்கைசெய்தாள். நடுராத்திரியில் நித்திரைவிட்டெழுந்து சொல்லாமற்போன தன்புதல்வன் மத்தியானமாகியும் வரக்காணாமையென்று தாதிகள் சொல்லக்கேட்ட அரசன்திடுக்கிட்டு அருகிலிருக்கும் மந்திரிகளைநோக்கி ஓ மதியிற்சிறந்த அமைச்சர்களே! தாதிகள் சொல்லியதைக்கேட்டார்களோ! மிகவும் புத்திசாதுர்யத்தில் தெளிவடைந்தவனாகிய எனதுகுமாரன் என்னிடஞ் சொல்லாமல் எங்கும்போகமாட்டானே. பெரியோர்கள் விஷயத்தில் ஊழியனைப்போலவும் ஆசானிடத்தில் சீஷனைப்போலவும் புருஷனிடத்தில்மனையானைப்போலவும் அரசனிடத்தில்சேவகனைப்போலவும்கீழ்ப்படிந்து தானென்ற அகங்காரமற்றுப்பரதந்திரமாகநடக்கும்நற்குணங்களெல்லாம் திரண்டோ குருவாயமைந்த உத்தமனாகிய எனது புதல்வனைத் தேடி யழைத்துவாருங்களென்று ஆக்கியாபித்தான். அந்தப்படியே மந்திரிகள் நான்குதிக்குகளாகிய கிழக்கு மேற்கு தெற்கு வடக்கு என்னுந்நிசைகளைநோக்கிச் சிலபரிவாரங்களுடன் இராஜகுமாரனைத் தேடிக்கொண்டு சென்றார்கள். இதில் மேற்றிசையைநோக்கிச்சென்ற இரண்டாவது மந்திரியானவன் நகரத்தைக்கடந்து நெடுந்தூரஞ்சென்று மத்தியான மானவுடன் அங்கோர்சோலையில் பரிவாரங்களுடன் தங்கி அன்னபானாதிகளைப் புசித்துச் சற்றுநேரம் இளைப்பாறி பிரயாணப்படுகிறசமயத்தில் இராஜகுமாரனும் கன்னிகைகளுடன் அங்குவந்து சேரக்கண்டமந்திரி இராஜகுமாரனை வணங்கி அரசன் தன்னையனுப்பிய காரணத்தையறிவித்தான். இதைக்கேட்டு இராஜகுமாரன் தான்போனதுமுதல் கன்னிகைகளுடன்வந்து அங்குசேர்ந்த வரையில் நடந்த விருத்தாந்தம் யாவையும்தெரிவித்து அதைவிட்டுப் பிரயாணப்பட்டு கன்னிகைகளை யானைகளின்மீதும் சிவிகைகளின்மீதும் டோல்களின்மீதும் ஏற்றி அவர்களுக்குக் காவலாகக் காற்படைகளைநேமித்து வெகுஜாக்கிரதையாக நகரத்தைநோக்கி நடந்து நகரத்துக்கருகிலிருக்கும் சோலையில் தங்கினார்கள். அப்போது மந்திரி சேவகனொருவனையழைத்து இராஜகுமாரனை அழைத்துக்கொண்டுமந்திரி நமதுபட்டணத்துக்கிடையிலிருக்கும் சோலையில் தங்கியிருக்கிறார்களென்று மன்னனுக்குத் தெரிவித்துவாவென்றுஏவினான். அந்தப்படியே சேவகனுஞ்சென்று ராஜசபைமுன்னின்று வேந்தனுக்கு அறிவித்தான். இதைக்கேட்ட அரசன் பரமாநந்தமடைந்து அந்தப்புரத்திலிருக்கும் மனைவியுடன் மருமகளையும் அழைத்துக்கொண்டு சகலபரிவாரங்களும் தன்னைச்சூழ்ந்துவர மங்களவாத்தியங்கள் முழங்க

பேரி பூரி தாரை முதலானதோற்கருவி துளைக்கருவிகளுங் கோஷிக்
கக், கட்டியங்கூற, பெண்கள்பாட, மாதராட, பூசார்கள் ஆசீர்வதிக்க,
குழிகள் கப்பணம்வைத்துவணங்கவந்து சோலையைக்கிட்டி மகனை
யும் கன்னிகைகளையுங்கண்டு பூரித்து வணங்கின குமாரனை வாரித்
தழுவி, தெண்டனிட்ட கன்னிகைகளேவாழ்த்தி மந்திரியினால் தன்
குமாரன்போய்வந்த காரணத்தையறிந்து சந்தோஷசித்தனாகிக்கன்னி
கைகளைச் சிவிகையிலேற்றித் தான் தாளுடனாகிநிற்க மந்திரியும்
இராஜகுமாரனும் யானையின்மீதேறிச் சகல மேளவாத்தியங்களுங்கட
லொலிபோலமுழங்க நகரத்தைவலமாக வருகிறபோது இராஜவீதி
களிலுள்ள வீடுகளின் உப்பரிகைகளின் மீதிலிருந்தும் மேடைகளி
லிருந்தும் சாளரங்களிலிருந்தும் ஸ்திரீகள் இராஜகுமாரனைப்பார்த்து
மையலாகிச் சிலர் சாமுத்திரிகாலக்ஷண சாஸ்திரத்திற்சொல்லியவடி
வழகும் இந்த ராஜகுமாரனுக்கு நிகராகுமோ என்பார் சிலர்; திரண்
டுருண்ட முழங்காலுக்கு நிகர் இந்த ராஜகுமாரன்முதுகில் தாங்கிக்
கொண்டிருக்கும் அக்ஷயதூணியையொக்குமென்பார் சிலர்; திரண்
டபெருந்துடைகளிரண்டுகளும் திசையானே துதிக்கையும் இணையா
கமாட்டாதுஎன்பார் சிலர்; இடையோ கண்டவர்கள் மனதை உருக்
கிவார்க்குமென்பார் சிலர்; மார்புக்கிணையாகும் பூமியென்பார்சிலர்;
கழுத்துக்கு சமங்கமுகாகும் யென்பார் சிலர்; பாரந்த புஜங்களுக்கோ
மேருமலையும் நாணுமென்பார் சிலர்; இந்த கோலத்தைப் பார்க்கவே
ணுமென்றால் நம்மிரண்டிகண்கள் போதுமோ பதினாயிரங்கண்களால்
லவோ வேண்டுமென்பார் சிலர்; இரண்டிகபாலமும் பளபளென்று
மின்னும் கண்ணாடியையொத்திருக்கிறதென்பார் சிலர்; சதகோடி சந்
திரர்களுக்கு நிகராகமுகாரவிந்தம்விளங்குகிறதென்பார் சிலர்; தன்னை
ச்சரணமடைந்து அடுத்தவர்களுக்கு அளவிறந்தபதியும் நிதியுந்தரு
கின்ற கருணையனவிலாசமென்பார் சிலர்; பவளவாயும் புன்னகை
புடைய மந்தகாசமும் விளங்குஞ் சுந்தரமே சுந்தரமென்பார் சிலர்;
நவமாகிய மலையின்மீதுவிழும் பொன்னருவியையொத்தபூணூல்மார்
பினிற் புரளுகின்றதென்பார் சிலர்; நிகரற்றவில்லையும் இந்த உருவத்
தையும் யெழுத மன்மதனாலும் ஆகுமோ என்பார் சிலர்; தாமரை
யிலையையொத்த திருமேனியின் அழகென்பார் சிலர்; நெற்றியில்விள
ங்கும் சிந்துரரேகையும் வளர்ந்த நெற்றியின் விஸ்தாரமும் நவரத்தி
னங்களிழைத்த திருமுடியின் ஈகமேகமென்பார் சிலர்; ஆரகேயூர
கடகங்கணமுதலிய ஆபரணங்களின் ஒளி மின்னலைப்பழிக்கின்ற

தென்பார் சிலர்; அந்தியைப்போலொத்தநிறத்தினையுடைய ஆடையின்
பிரகாசமே பிரகாசமென்பார் சிலர்; இடையிலிருந்த ஆடைநழுவித்
தங்களைமறந்து சித்திரப்பதுமைபோல நிற்பார் சிலர்; மேடையையவிட்டு
இராஜகுமாரனைத்தழுவ ஓடிவந்து பெருத்த ஜனக்கூட்டத்தைக்கண்டு
அருகிற்போவதற்குக் கூடாமல் நின்றார்கள் சிலர்; கன்னிகைகளைக்கண்டு
மயல்கொண்டு கட்டித்தழுவ ஆவல்கொள்ளுவார் சிலர் இராஜகுமாரன்தொண்ணூற்றொன்பதுகன்னிகைகளையும்
ஒரேகாலத்தில் கொண்டுவந்த நிறமேதிறமென்பார் சிலர்; இக்கன்னிகளைமீட்டுக்கொண்டுவந்த இவனதுஉறமே உறமென்பார் சிலர்; இக்கன்னிகைகளை ஒருத்தியைப்பார்ந்தால் மற்றொருத்தியைப்பார்க்கவேண்டிவதே யில்லையென்பார் சிலர்; இந்தக்கன்னிகைகள் தொண்ணூற்றொன்பதுபேரும் இராஜகுமாரனுக்கு மனைவிகளாகப் பூர்வம் என்ன
நோன்புநோற்றார்களோ வென்பார் சிலர்; இவர்கள் பண்ணின பாக்கியமே பாக்கியமென்பார் சிலர்; இந்தப்படி அந்நகர வாசிகளெல்லாம் பலவாறுபேசிக்கொண்டாட அரண்மனையந்தப்புரத்தின்வாசல் முகப்பில்
சுமங்கலியப்பெண்கள் மங்கல ஆலத்திகளெடுக்கத் தொண்ணூற்றொன்பது
கன்னிகைகளுஞ் சிவிகையையவிட்டிறங்கி அந்தப்புரஞ் சேர்ந்திருந்தார்கள்;
மன்னனும் மகனும் அந்தப்புரஞ்சேர்ந்து போஜனமுதலாகியதும் அருந்தி
இளைப்பாறி அரசனும் இளவரசனும் சடைக்குவந்து சிங்காதனத்தின்மீது வீற்றிருந்தார்கள்.
அப்போது மந்திரியானவன் அரசனைவணங்கி எமதிறைவனே! அந்தப்புரத்திலிருக்கும்
ராஜகன்னிகைகளின் வரலாற்றை அவர்கள் தந்தையாகிய அரசனுக்குத்தெரிவித்து
அவனடிப்பிராயத்தையறிந்து அவர்களைத் தங்கள் குமாரருக்கு மணம்புரிவிக்கவேண்டிய தவசியமாயிருப்பதால்
தேவரீர் சித்தத்துக்குத் தெரியப்படுத்தினோம். இதற்குத்தங்கள் சித்தமெப்படியோ
அப்படி நடக்கச்சித்தமாகவிருக்கிறோமென்று கூறிய மந்திரியின் சாதுரியமொழிகளுக்கு அரசன் சந்தோஷித்து மந்திரியை
நோக்கி அரசன் சொல்லுகிறான். காரியாகாரியங்களை ஆராய்ந்து சமயோசிதமறிந்து
தெளிவாக உரைக்கும் ஆழ்ந்தமனத்தினையுடைய மந்திரியேகளும் இக்கன்னிகைகளை
நமதுகுமாரன்கொண்டுவந்த விரைத்தை ஓலையில் தெளிவாகவெழுதி தூதுவனிடமனுப்பி
அரசனை இங்கு வரும்படியாக முயற்சிசெய்யுமென்று ஆக்கியாபித்தான்.
அந்தப்படியே மந்திரியும் தெளிவாக ஓலையை யெழுதி யோர் தூதனிடத்தில் தந்து அதன் விவரத்தைச்

சொல்லி யனுப்பினான். அவ்வண்ணமே தூதனுஞ்சென்று கொலுக் கூடத்தையடைந்து ஓலையை அரசனிடத்தளித்தான். அரசனும் அவ்வோலைச்சுருளை வாங்கிப்பிரித்து அதில் வரைந்திருப்பதை வாசித்துணர்ந்தமாத் திரத்தில் வெகுநாளாய்க் காணாததைக் கண்டதைப் போலவும் பிராணவாயுவுநீங்கிய பிரேதத்துக்கு ஒளவுதசேவை செய்தமாத் திரத்தில் உயிருண்டாகியதைப் போலவும் புத்திரிகள்மீதுண்டாகிய அன்பினால் சோகமடைந்திருந்த அரசன் இனியில்லாத சந்தோஷமடைந்து மந்திரிகளை நோக்கி யான் கௌடபங்காளதேசத்திற்குச்சென்று புதல்விகளைப்பார்க்கவேண்டு மாதலால் சீக்கிரம் டரிவாரங்களைச் சித்தப்படுத்து மென்று ஆக்கியாபித்து விட்டு அந்தப் புரத்திற்குச் சென்று மனைவியைநோக்கி நமது குமாரத்திகளை கௌடபங்காளதேசத்தரசன்புதல்வனாகிய கோபீசந்தனமகாராஜன் சித்து புருஷனிடத்திலிருந்து மீட்டுக்கொண்டுவந்து தன்னந்தப்புரத்தில் வைத்திருப்பதாகப்பெரிய அரசன் ஓலையெழுதித் தூதன்வசம் அனுப்பியிருக்கிறான்; ஆகையால் அவர்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற அபேக்ஷை எனக்கு மிகவும் உண்டாயிருப்பதால் யான்போய் பார்த்து வருகிறேன் உன்கருத்தென்னவென்றுவினவிய அரசனைநோக்கி அரசிசொல்லுகிறாள்.

கேளும் எனது பிராணநாயகரே! அன்று சித்துபுருஷனுடன் புத்திரிகளை மனமார்க்கூட்டி அனுப்பிய உமக்கே அவர்களைப்பார்க்கவேணுமென்ற ஆவல் மெத்தவும் உண்டாகியிருக்கிறபோது பத்து மாதஞ்சுமந்து பெற்றுவளர்த்த அடியாளுக்கு எவ்வளவுபிரியம் இருக்கும் இதையோசித்துப்பாராமல் தாங்கள்மட்டிலும்போய்ப்பார்த்து வருவது தருமமோ? தருமமல்லவே. அடியாளையும் அழைத்துக்கொண்டுபோய் அவர்களை எனக்குக்காட்டியழைத்துவந்தால் மெத்தவும் தங்களுக்குப் புண்ணியமுண்டாகும் என்று சொல்லிவணங்கிய மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு அந்தப்புரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டு அரண்மனை கோட்டைகளைத்தாண்டி அரசியை சிவிகையின்மீதேற்றித் தான் ரதாருடனாகி சகலமங்கலவாத்தியங்களும் முழங்க யானேசேனை பரிவாரங்கள் சூழ்ந்து நடக்கச்சென்றுமார்க்கத்தில் தங்கவேண்டிய இடங்களில்தங்கி கௌடபங்காளதேசத்தை யடைந்து அங்கோர் சோலையில் தங்கித் தன்வரவை அரசனுக்குத் தெரிவித்தான். அரசனறிந்து மந்திரியையனுப்பி அழைத்துவரும்படி உத்திரவுசெய்ய அந்தப்படியே மந்திரியெதிர்கொண்டுசென்று அழைத்

துவந்து சபாமண்டபத்தில் சேர்த்துத் தக்க ஆசனத்திலிருக்கச்செய்தான்; வழக்கப்படி அரசன் கொலுக்கூடத்திற்குவந்து சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தான். அப்போது இவ்வரசனெழுந்து அவ்வரசனை வணங்க மன்னவன் இவனைத்தழுவி சேஷமங்களை விசாரித்துப் பின்னர் அந்தப்புரத்திற்கிவனையழைத்துப்போய்கன்னிகைகளிருப்பிடத்தைக்காட்டினான். இவனங்குசென்று கன்னிகைகளைக்கண்டழகன் லிகைகள் இவனைக்கண்டழ இவ்வண்ணம் ஒருவரொருவராய்த் தந்தையைக்கண்டழது புலம்பி முடிவில் தந்தையினால் தேறினவர்களாயிருந்தார்கள். இதுபோலவே அரசியையும் கௌடபங்காளதேசத்தரசி அழைத்துப்போய் கன்னிகைகளைக் காட்டினான். அவளுங்கன்னிகளைக்கண்டு அடிமக்களையென்றுஓலமிட்டழகன்னிகைகளும் அன்னையைக்கண்டழது புலம்பி வாடினார்கள். அரசியும் அவர்களைத்தேற்றி சந்தோஷவார்த்தைகளைப்பேசி உற்சாகமுண்டாகும்படிச் செய்திருந்தாள். கேட்டவர்களோ தித்தார்களே! ஐயனடியை யென்றும் விடாதுதுதிக்கும் பத்தார்களே! சத்தியசீலபரிபத்தார்களே! என்மனதுக்கினிய நற்றவர்களே! இனி மேற்சொன்ன கன்னிகைகளுக்கும் கோபிசந்தனமகாராஜனுக்கும் திருக்கல்பாண் வைபவத்தைச்சொல்லுகிறேன் கவனமாகக்கேளுங்களென்று நாபாஜிசித்தர் உத்தவசித்தர்முதலானோரைநோக்கிப் பின்னுஞ்சொல்லத்தொடங்கினார்.

அதன்பின்டி இராஜகுமாரன் தந்தையும், கன்னிகைகளின் தந்தையும் திருமணத்துக்காக வேண்டிய நன்மொழிகளைப்பேசி முடிவுசெய்துகொண்டு தேசதேசங்களுக்குத் திருமணஓலை யெழுதிவிடுத்து நகரத்தையலங்கரித்து வந்தராஜாக்களை நன்குமதித்துத் தோற்கருவி துளைக்கருவி முதலான மங்கலவாத்தியங்கள் முழங்கப் பூசர்கள் ஆசீர்வதிக்க சுமங்கலியஸ்திரீகள் மங்கலம்பாட இராஜகுமாரன் கன்னிகைகளின் கழுத்தில் மங்கலியஞ்சூட்ட புரோகிதர் ஓமச்சடங்குகளைத்தும் முடித்து அதிதி அப்பியாகதப்பிராமண புரோகிதவழைபரதேசிகள் முதலானோருக்கும் கோதான பூதான வஸ்திரதான கன்னிகாதான அன்னதான மென்னுஞ் சோடசதானங்களும் அபரிமிதமாகச்செய்து தம்பதிகளுக்கு அயினிகழித்து மணப்பந்தலைப்பிரதக்ஷஞ்செய்வித்து அறையிற் கொண்டுபோய்ச்சேர்த்துப் பெரியோர்கள் தம்பதிகளை சுகித்திருக்கும்படி வாழ்த்தினார்கள். இந்தப்படியாகத் தொண்ணூற்றொன்பது கன்னிகைகளுக்கும் தொண்ணூற்றொன்பது முகூர்த்தம் நடத்து புதிதாக ஒன்றிபுரம்பற்றி அதற்குரிய

அதில் இவர்களைக் குடியேற்றி இனிது வாழ்ந்திருக்கக்கண்டு மகிழ் வடைந்திருந்தார்கள். இப்படியிருக்க திருமணத்திற்குவந்த மன்னர் மண்டலீகர்களேவரும் அரசனிடம் விடைபெற்றுத் தங்கடங்கள் பதிகேர்ந்தார்கள். கன்னிகைகளின் தாய்தந்தையர்களும் விடைபெ ற்றுத் தங்கள் நாட்டையடைந்து சுகித்திருந்தார்கள். இராஜகுமார னும் நூறுமனைவிகளையுங் கலவியிற்கூடி யாதொரு குறைவுமின்றி இகபோகங்களை யனுபவித்துக்கொண்டு மகிழ்வடைந்திருந்தான்.

இவ்வண்ணமாக இராஜகுமாரன் ஒவ்வொரு மனைவியுடன் ரதி யும் மதனும்போலவும், மலரும்மணமும்போலவும், கரும்பும் உருசி யும்போலவும், பாலும் கலையும்போலவும், உயிருமுடலும் போல வும் பிரியாது நூறுமனைவிகளுடனும் முறைப்படி கூடிவாழ்ந்திருந் தான். இப்படிக்கிருக்கிறபோது மைனாவதிக்கு இரண்டாவதுபுத்திரி பிறந்து நாளுக்குநாள் செல்வமாக வளர்ந்து பத்துவயதாகியிருக்கக் குந்தலதேசத்தரசன் புதல்வனாகிய கேதுமாலன் என்கிற இராஜகு மாரனுக்குக் கொடுத்து மணமுடித்துச் சகலசீரும் நடத்தியனுப்பி னான். இத்தம்பதிகளும் தங்களுரையடைந்து தேவேந்திரனும் இந் திராணியும் போல இனிது வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

இங்கே கௌடபங்காள தேசத்தையாளும் திரிலோகசந்தன மகாராஜனுக்கு பாலியயௌவன கௌமாரமென்னும் மூன்றுதசையு ங்கடந்து நான்காவதாகிய மூப்புத்தசையடைந்து தேகந்தளர்ந்து வலியற்றுடக்கவும் உட்காரவும் கூடாமலிருக்கும் தன் தேகஸ்திதி யையறிந்து மந்திரிகளை யழைப்பித்துத் தனக்குண்டாயிருக்கும் அச க்தியைத் தெரியப்படுத்தி என்னுலிந்த அரசாக்கியாகிய பாரத்தை இனிதாங்குவதற்கு முடியாது. அரசாக்கியெய்யுந் திராணிஎன்குமா னுக்கிருப்பதாலும் நல்லசபமுகூர்த்தம் ஒன்றுபார்த்து அம்முகூர் த்தத்தில் என்குமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து என்கண்ணை பார்த்திறக்க வெண்ணமுடையவனாகவிருக்கிறேன்; மேலும்இந்ததே கம் நீர்மேற் குமிழியையொத்தது. இதுநிலைபெற்றிராது. இதற்குக் கண்ணைமுடித்திறப்பதற்குள்ளாகஜனனமரணமுண்டாயிருப்பதால் அறித்தியமானதென்று சாஸ்திர சம்பன்னரான பெரியோர்கள் இத ன்விஷயத்திலாசைவைத்து அழியாமல் என்றும் நித்தியமாயிருக் கும் பரவஸ்துவைத் தியானித்து ஜனனமரணமில்லாத பதவியை யடைகிறார்கள். ஆகையாலிந்த தேகத்தைவிட்டு ஆத்துமாபிரிந்து

போவதற்குமுன் என்குமாரனுக்குமகுடாபிஷேகஞ்செய்து என்சுமையை அவன்தலைமேல்வைத்துச் சகலபற்றையுமொழித்துப்பகவானைத் தியானஞ்செய்திருந்து முடிவில்மேலானபதவியைப் பெருகிறேனென்று சொல்லிய அரசனது மொழிகளைக்கேட்ட மந்திரிகள் ஆலோசித்து சமஸ்தான சோதிடரைக்கொண்டு பட்டாபிஷேகத்திற்கு முகூர்த்தநாள் குறித்துக்கொண்டு அதற்குவேண்டிய சாமக்கிரியைகள் யாவற்றுஞ்சேகரித்து வைத்துக்கொண்டு அரசனுக் கறிவித்தார்கள். இதைக்கேட்டு அரசன் இனியில்லாத பரமநந்தமடைந்து மந்திரிகளைநோக்கி ஓ மந்திரிகளே ! நமது புதல்வனுக்கு இச்சபகாரியம் நடத்தப்போகிற விவரத்தைச் சகல அரசர்களுக்கும் பந்துக்களுக்குத் தெரியப்படுத்துவதுடன் நகரத்தை அலங்கரித்து திவ்யதீர்த்தங்களை யுஞ் சேகரித்துவையுங்கொண்டு ஆக்கியாபித்தான். மந்திரிகள் அரசன் சொல்லியபடி தேசதேசங்களுக்கெல்லாம் ஓலைகளெழுதித் தெரியப்படுத்தி நகரத்தை யலங்கரித்து காசிமுதலான திவ்யதேசங்களின் தீர்த்தங்களைக்காவடிகளி லெடுப்பித்துவரச் சகல வஸ்துக்களுந் தயார்செய்து வைத்து அரசனுக்குத் தெரிவித்து குறித்தமுகூர்த்தலக்கினத்தை யெதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

அப்போது ரதகஜதுரகபதாதிகளாகிய நால்வகைச் சேனைகள் சூழ அரசர்களனைவரும்வந்து கௌடபங்காளதேசத்தை யடைந்தார்கள். அவர்கள்யாவரையும் மந்திரிகளழைத்துவந்து தக்கவிடுதிகளிற் சேர்த்து வேண்டிய வஸ்துக்களையுதவி ஆதரித்தார்கள். இந்தப்படியாக மந்திரிகள் அரசன் உத்திரவின்படி யாவற்றையுஞ் சித்தப்படுத்தி அரசர்களுக்கும் மரியாதைசெய்து முகூர்த்தலக்கினஞ் சமீபித்த மாத்திரத்தில் ஜெயபேரிகை வெங்கலபேரிகைமுதலான சகலமங்கலவாத்தியங்களுங் கோஷிக்கும்படிச்செய்து அரசனிடத்தில் வந்து பணிந்து பட்டாபிஷேகத்திற்குக் குறித்த லக்கினம் நெருங்கிவிட்டதென்று நவிலக்கேட்ட அரசன் ஆசாரியன் முதலான பெரியோர்களை யழைத்துப் பூசித்துத் தக்க ஆசனத்திலிருத்தி பரமருவாகிய சுபுத்திமா முனிவரைநினைத்து அவரைப்போலச்செய்திருக்கும் விக்கிரகத்திற்குத்திருமஞ்சனமுதலானசோடசோபசாரங்களை நடத்தி தூபதீப நைவேத்தியங்களைத் தந்து பிரதக்ஷண நமஸ்காரம் புரிந்து வெகுவாகத்தோத்திரஞ்செய்து ஓ சுவாமி! தேவரீர் அருளாற்பிறந்த புதல்வனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யிக்கமுயன்றேன். இத

இந்தப்படியாகச் சகலரும் தன்னைவணங்கச் சிங்காதனத்தின் மீதிருக்கும் புதல்வனைத் திரிலோகசந்தன மகாராஜன் கண்குளிரப் பார்த்துப் பலவிதமாகவாழ்த்தி ஆநந்தக்கண்ணீர்சொரிந்து ராஜகுமாரமாகத்தில் தருமநந்தனர் தானங்கொடுத்ததைப்போல அளவில்லாத யானைகளும் கணக்கிடமுடியாத சூதிரைகளையும் பருவதாகாரமான பொன்குவியலையும் கன்றுகளுடன் உத்தமமாகிய அளவிறந்தகோக்களையும் எண்ணிக்கையில்லாத கன்னிகைகளையும் ஆகாயத்தையளாவிய வஸ்திரப்பொதிகளையும் நிகரில்லாத பலபூமிகளையும் எத்தனை பேர்கள் வரினும் இல்லையென்றாத பிரசாதங்களையும் இன்னும் பற்பல தானங்களையும் அபாரமாகத்தந்து அரசர்கள் பந்துக்கள் முதலானோருக்கும் விருந்துசெய்து அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி சன்மானம்

ளித்துவிடைதந்தனுப்ப யாவரும் விடைபெற்றுத் தங்கடங்கள் நகரத்தையடைந்தார்கள்.

கேட்டார்களோ சித்தர்களே ! இனி திரிலோகசந்தனமகாராஜன் சகலத்தையும்வெறுத்துப் பராபரவஸ்துவைத் தியானித்து மேன்மையாகிய பதவியையடைந்த விருத்தாந்தத்தையுஞ் சொல்லுகிறேனென்று தன் குருசுவாமியைத் துதித்துச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

கேளுங்கள் சித்தர்களே ! இவ்வண்ணமாகத் திரிலோகசந்தனமகாராஜன் தன்குமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து அரசர்களுக்கு விருந்தளித்து சன்மானமீந்து விடைதந்து அனுப்பித்தன்புதல்வனையழைத்து ராஜநீதிகளையும் தந்திரங்களையும் பலவாகஒதிச்செங்கோலையளித்துச் சர்வசங்க பரித்தியாகஞ் செய்து பரிசுத்தமனத்தனாகி ஏகாந்தஸ்தானத்தில் கிருஷ்ணானந்தினமீது வீற்றிருந்துகொண்டு தன்மனைவியாகிய மைனாவதி உபசரிக்கப் பரம்பொருளாகிய விராட்புருஷனை இடைவிடாது அல்லும்பகலும் துதிசெய்துகொண்டிருந்தான். எப்படியெனில், யோகீஸ்வரர்களது மனதுக்கும் வாக்குக்கும், எட்டாத அகோசரனாகிய புருஷோத்தமனை உனக்குவந்தனம் ! வேதங்கள் ஆந்தம் பிரம்மானந்தமென்னும் இரண்டையுங்கண்டு பரமாந்தமாகிய நினது திருவடியைத் தேடித்தேடி யலைந்து காண்பதரிதென்று மருண்டவேதாதிதனை உனக்குவந்தனம் ! இப்படிப்பட்டதென்று மனதில் நினைப்பதற்கும் வாக்கினால் சொல்லுவதற்கும் அரிதாகிய பரப்பிரம்மத்தினிடத்திருந்துண்டாகியது சுஷுப்தி அவ்வந்தகாரத்துக்கு நிகராகிய அவ்யக்தமென்று சொல்லும் மூலப்பிரக்ருதியென்றும் அதிலிருந்துண்டாகியது ராஜசதாமச சாத்மீகமென்னும் மூன்றுகுணங்களென்றும் அதில் சிரோஷ்டமாகியது சாத்மீகம் அதிலிருந்து பிரதிபலித்த பிரம்மமே பகவானென்றும் சொல்லப்படும். அப்படிப்பட்ட சுத்தசத்துவகுணப் பிரபுவாகியுனக்குவந்தனம். இந்த உத்தமமாகிய குணத்தினையுடைய உனது ராபீகமலத்திலிருந்தும் பிரமண்பிறந்து அவனால் அதல-விதல-சுதல-ராசாதல-நராதல-மகாதல-மென்று சொல்லப்பட்ட கீழுலகங்கள் ஏழும் பூலோக-புவரலோக-தபோலோக-பிதுரலோக-மகாலோக-ஜனோலோக சத்தியலோகங்களென்னும் மேலுலகங்கள் ஏழும் ஆகபதினான்குலோகங்களையும் சராசரங்களும் ஆண்டபிண்டபிரம்மாண்டங்களும் உண்

டாகியது நிரூபமாகவிருக்கும்போது பிரம்மமென்றும், சுயரூபத்துட
னிருக்கும்போது விஷ்ணுவென்றும் சொல்லப்படும். அப்படிப்பட்ட
விஷ்ணு, சொரூபத்திற்கு வந்தனம். விஷ்ணுபரப்பிரம்ம சொரூபமெ
ன்று வேதங்கள் முறையிடுவதால் அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவே ஆதி
தெய்வமென்று பெரியோர்களால் துதிசெய்யப்படுவதால் ஆதிதெய்
வமாகிய உனக்குவந்தனம்செய்கின்றேன். இதுவுமின்றி, ஆதியில்ஜல
ரூபமாகப் பிரகாசித்தபடியால் நாரமென்றும், அயனமென்றும், நம
என்றும் மூன்று பிரிவாகிய நாராயணனைக்குறித்து வந்தனம்செய்கி
றேனென்று இந்தப்படியாக பற்பலவிதங்களாய் தோத்திரஞ்செய்து
கொண்டு நாலேந்து வருஷகாலம் இருந்து முடிவில் நாராயணனைத்து
திசெய்து கொண்டே திரிலோக சந்தன மகாராஜன் பரமபதம
டைந்தான்.

அவர் தம்மனைவியாகிய மைனாவதி உடல்பதரி ஆ பிராணநா
தா ! என்று பெருமூச்சுவிட்டு பூமியில்நிழந்து மூர்ச்சை யடைந்து
பிரேதத்தைப்போற்கிடந்து சின்னேரத்தில் மூர்ச்சை தெளிந்தெழு
ந்து முகத்திலும்மார்பிலும் அறைந்துகொண்டு கோவென்றமுதுபுல
ம்பலாயினாள். ஓ எனதருமைக் கண்ணாளரே ! உடலுமுயிரும் போல
மிகுவாஞ்சையாய் கூடிக்கலந்திருந்த பிரியநேசரே ! உடலாகிய என்
பேரில்வைத்திருந்த ஆசையையொழித்து இந்தக்கட்டை எத்தனைநா
ளிருந்தபோதிலும் ஒருநாளைக்குவிழுந்து அழிந்துபோகும். இதைந
ம்பி நேசித்திருப்பதில் பிரயோசனங் கிஞ்சித்துமில்லையென்று வெ
றுப்படைந்து கட்டையாகிய அடியானைத் தனியேவிட்டுப் பிரிந்து
நீர்மாத்திரம் போவதுஞாயமோ ? வெகுநாளாய்க்கூடி வாழ்ந்திருந்து
அடியானுடன் ஒருவார்த்தையேனுஞ் சொல்லாமற்போவது நீதிவா
னாகிய தங்களுக்குத் தருமமோ ? இதென்னவர்மமோ ? அல்லதுமுற்
பிறப்பில் யான்செய்த கர்மமோ ? எனக்குப் பிராணபதமாயிருந்த நீர்
என்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோனபின்புநானிருந்துவாழ்வது எனக்கொரு
வாழ்வா ? அப்படிவாழ்வதுதாழ்வேயல்லாமல் அணுவளவுமேன்மை
யில்லையே. ஐயோஎனக்கு இனியார்கெதி இதையோசிக்கையில் என்
னங்கட்புழுங்கிக் கொதிக்கின்றதே ? எவ்வாறு உயிர்பெற்றிருப்பேன்
“காவருனே பாவையர்க்கழகு” என்னும் ஔவைவாக்கியத்தின்படி
காவலுடனிருப்பதல்லவோ மங்கையர்களுக்கு அழகு: காவலற்றதின்
மங்கைகளுயிருடனிருப்பது அழகல்லவென்று பலமுதியோர்களும்
சொல்லியிருப்பதால் இனி இவ்வுலகத்தில் அரைநிமிஷமேனும் உயிர்

வைத்துக்கொண்டிருப்பேனோ கண்ணாளரே ! என்று கதறி மனஞ்சி
தறிக் கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருகியோட புரண்டழுகிற ஓசையானது
புதிய அந்தப்புரத்தில் வசிக்கும் மருமக்கள்மாரெல்லோரும் கேட்டு
இதென்ன நமது மாமியின் அழகுரல் கேட்கிறதே என்று திகெகிட்
டுத் தங்களிடத்திலிருக்கும் தாதிகளைக்கடவி யரண்மனை யந்தப்புரத்
தில் ஒற்றையழகுரல் கேட்கிறது அதென்னசங்கதியென்று விசா
ரித்து வாருங்களென்று அனுப்பத் தாதிகளும் அந்தப்புரத்தையோ
க்கிப்போகிறபோது நடுவழியில் எதிர்கொண்டிருந்தாதிகளைக்கண்டு
அந்தப்புரத்தில் என்னவிபரீதம் ? அழகுரலோசை கேட்கின்றதே
யென்று அவர்களைநோக்கிவினவ, அதற்கு அவர்கள் பெரியமன்னன்
மரணமடைந்தபடியால் அரசியழுகிறுளென்று சொல்லக்கேட்ட தா
திகள் அழுதுகொண்டேசென்று சாவுசமாசாரத்தைச்சொன்னமாத்தி
யழுதுகொண்டே இராஜகுமாரனுக்குத் தெரிவிக்க, இராஜகுமாரன்
மனைவிகள் நூறுபேருடன் அந்தப் புரத்துக்குள் வகின மாத்தி
ரத்தில் மைனாவதி திரைக்குள்ளேபோய் மறைவா யிருந்துகொ
ண்டு புலம்பலுற்றாள். அப்போது இராஜகுமாரன் மரணமடைந்த
தந்தையைப்பார்த்துப் பலவிதமாக உருகிவாடிச்சோகித்து முடிவில்
மந்திரிகள் தேற்றத்தேறி பிரேத சம்ஸ்காரத்திற்கு வேண்டிய சா
மக்கிரிகைகளைக் சேகரிக்கும்படி ஆக்கினைசெய்து தந்தையைப்பார்
த்துப்பார்த்து விசனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். மருமக்கண்மார்
நூறுபேருஞ் திரைக்குள்ளாகச்சென்று மாமியைக்கட்டியழுது புல
ம்பிய கோஷ்டமானது என்னொருநாவினாற் சொல்லிமுடியாது; இந்
தப்படியாக அழுதுபுலம்பித் தங்களுக்குத்தாங்களே தேறினவர்களா
கிய ஒவ்வொருவருந்தனித்தனியே மாமியைத் தேற்றியும் தேருமல்
பிணம்போல அசைவற்றுக் கிடப்பதையறிந்து என்னபிரமாதம்
விளையுமோவென்று சுந்தேகித்தவர்களாய் வெகுஜாக்கிரதையாக மா
மியைச்சுற்றிக்கொண்டு காத்திருந்தார்கள். இந்தப்படி யோரிரவும்ப
கலாங் காத்திருந்து மறுநாள்சாயந்திரஞ் சில நீதிமொழிகளைப் புக
ன்று மாமீ! நீரிப்படிப்புலம்புவதால்வரும்பயன்யாதேனுமுண்டோ?
மரித்தவர் பிழைத்துவருவாரா? வரப்போகிறதில்லை, என் வீணாக
துக்கப்படுகிறீர்? நாங்களெல்லாமிருக்க உமக்கென்ன குறை? அன்றி
தங்கள் குமாரன்உமக்கோர் குறைவுண்டாகும்படிச் செய்யமாட்டார்.
தாய்மனம் நோகச்செய்த அரசர்களும் உலகத்திலுண்டோ? என்றி

ந்தப்படி பல நயமொழிகளைப்புகன்று தேற்றத்தேநினவளாய்ச் சற்று
நேரமிருந்து மறுபடியும் விசனப்பட்டிக் கொண்டிருந்தாள். இதற்கு
ள் மந்திரிகள் சகலவஸ்துக்களையுந் தயார்செய்து அரசனுக்கறிக்கை
செய்தார்கள். உடனே அரசன் ஸ்நானஞ்செய்து பிரேதத்துக்குச் செ
ய்யவேண்டிய சடங்குகளைத் தையுஞ்செய்து முடித்து எழுப்பித்து
க்கொண்டுபோய் தக்கவிடத்திற்சேர்த்து தகனசம்ஸ்காரங்கள் யாவும்
நடத்தியாயிற்று. பின்னர் கருமாதிகாரியங்களையுஞ்செய்து முடித்துச்
சுகமாக ராஜரீகஞ்செய்திருந்தான்.

இப்படிக்கிருந்த இவனுக்கு இடையில் குணங்கெட்டுக் காமாந்த
காரனாகி ஸ்திரீலோலனாய் கொலுக்கூடத்திற்கு வராமலும் ஈன்மை
துன்மைகளை விசாரிக்காமலும் தன் தாயாருடைய சுததுக்கங்களைக்
கருதாமலும் ஸ்திரீகளுடைய மாய்கையென்னுங் கடலில்பூழ்கிக்
கரையேறவகையறியாமல் “செய்தவமறந்தாற் கைதவமானும்” என்
னும் வாக்கியத்தின்படி ஆசான்செய்த நன்றியைமறந்தபடியால் முற்
பிறப்பில் தான்செய்த கைதவத்தையுமிழந்து துர்க்குணங்களிற்சிறந்
து கொடியபாதகனாகி யிருந்தான். இவனிப்படி கிருப்பதையும்
மன்னவன் மடிந்துபோனதையும் மைனாவதி நினைந்துருகி வாட்டம
டைந்துகொண்டு இதுவேசிந்தையாய்கலக்கப்பட்டிருந்தாள். இதைத்
தாதிகளறிந்து வேண்டிய நயவசனங்களைக்கூறியும் மன்னவன்மேலி
ருக்குஞ்சிந்தை மாறுதவளாய்க் கண்ணைக்காக்கும் இமைபைப்போல
வும், சேனையைக்காக்கும் தளகர்த்தனைப்போலவும் இன்னாட்டைக்கா
த்து ரக்ஷித்துக்கொண்டிருந்த தருமப்பிரபுவே ! என்சுலவிளக்கே !
என்னொருயிரே ! எந்தேனே ! அரசர்சுலக்கோனே ! என்றிர்தப்படி
பைத்தியம்பிடித்தவனைப்போல இடைவிடாமல் சிந்தித்துக் கொண்
டே உப்பரிகையின்மீது உலாவியிருந்தாள். இவ்வண்ணஞ் சிலநாளி
ருக்கிறபோது ஒருநாள் வழக்கப்படி உப்பரிகையின்மீது உலாவிக்
கொண்டே வடதிசையைநோக்கினாள். அங்கொருகாட்டில் மகாத்து
மா ஒருவர் கட்டைக்ளையொடித்துச் சுமையாக்கட்டித் தலையின்மீது
வைத்துக்கொண்டு நகரத்தைநோக்கிவர அவ்விறகுசுமையானது அந்
தச்சாதுவின் தலைபைவிட்டு சாணுயரங்கிளம்பி அந்தரமாக அவருட
ன்கூடவே வருவதைக்கண்டு மைனாவதி ஆச்சரியமடைந்து இவரிவ்
வுலகத்திலுள்ள சாமானியமனிதரைப்போல்பவரன்றுமகானுபாவரா
கக்காண்கின்றார். இவரது திருமேனியோ சொன்னதனைத்தப்போலப்
பிரகாசிக்கின்றது; அன்றி நேத்திரத்தின் நீலியும் முழங்காலுக்

குக்கீழேதொங்குகிற கைகளும் தாமரைமலரையொத்தமுகமும் மற்
றுமுள்ள அவயங்களைப்பற்றி யோசிக்கையில் சாமுத்திரிகா சாஸ்திர
த்திற்சொல்லியபடி சகலசக்திவாங்கனும் பொருந்தி முதிர்ந்தவயது
டையவராயிருந்தும் எவ்வனபுருஷனைப்போல விளங்குகிறா. அன்றி
இவருடைய தலையின்மேல் வைத்துக்கொண்டுவந்த விற்றுகவையகிள
ம்பி சாணுபரத்திலெழும்பி அந்தரமாகச்சாயலாயப்போல விடாது
அவருடன்கூடவேவருகின்றது. இந்தமகிமை அவரிடத்திலிருப்பதா
ல் அவரை முத்தாத்துமாவென்றெண்ணத்தகுமென்றுகருதி அவர்
வந்து தங்குகிறவிடத்தைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து
பொழுதுபோனவுடன் பலவித கவிவகைகளும்புகண்டு நிராசைஷப்
பகம்பால் முதலாகியதுகளும் சேகரித்து ஓர் பொற்றட்டில்வைத்து
நித்திரைசெய்துநடுராத்திரியில் எழுந்து கவிவகைகளடங்கிய பொற்
ட்டைக் கையில் தாங்கிக்கொண்டு நாலேணியையவிட்டு அவ்வேணி
யைப்பற்றிக்கொண்டி.றங்கிஅம்மகாத்துமாவிருக்கும் நிரைசையோக்கி
நடந்துசென்று பொற்றட்டை அவர் முன்னம்வைத்து பாபக்தியுட
ன் அவரிருவடியில்விழுந்து சாஷ்டாங்கமாக தெண்டலிட்டு வின
யமாகவெழுந்து கைகூப்பிநின்றாள். அப்படிநிற்கும் வகிதைதையோ
க்கி ஜாலந்தர நாநர் ஓ அம்மணீ ! நீ யாரம்மா ! உன்னைப்பார்த்தால்
இந்தகாத்தரசன் மனைவியையப்போல்காண்கின்றது. உன்வரலாறுபாது
சொல்லுமென்ன, அதற்கு மைனாவதி ஜாலந்தரநாதரைநோக்கிச்சொ
ல்லத்தொடங்கினாள். கேட்டிர்களோ பக்தர்களும் ஜீவன்முத்தர்களும்
மாகிய சித்தர்களே ! இம்மைனாவதி ஆசாரியரிடம் உபதேசம்பெற்று
க்கொள்ளும்விந்தையை நானென்னவென்றுசொல்லுவேன்? ஆகிலும்
ஆசானது திருவடிவாய்ச்சிந்தித்து மனத்துள்ளைத்துக்கொண்டு சொ
ல்லுகிறேன். கேட்டிராகவென்று குருபாதங்களை வந்தித்துச்சிந்தித்
துச் சொல்லத்தொடங்கினாள்.

கேளுங்கள் நன்மார்க்கத்தில்விந்தையுற்றவர்களே ! பெரியோர்கள்
தம் அருளைப் பெற்றவர்களே ! சாதுக்கள் சரிதைதையக்கேட்க அன்
புற்றவர்களே ! வேதசாரவித்தவர்களே ! மகாபடுவிரதையாகிய மை
னாவதிஜாலந்தரநாதரை இணங்கிவணங்கி ஓ சுவாமி ! அடியாளிந்தாக
ரத்தையாண்டிருந்த அரசனதுமனைவி. என்மேல் மைனாவதிபொன்று
சொல்லுவார்கள்; எனக்கேகாரமுமாரணம் ஒருபத்திரியும் உண்டு; இன்
விருவருக்கும் கலியாணம் நடந்துவிட்டது. குமாரனுக்குப்பட்டங்குடி

புதிய சிலாளைக்கெல்லாம் எனதுகணவன் மரித்துப்போயினார். அவர் இறந்துபோனபின்பு சிலநாள்பரியந்தம் குமாரன் இராஜநீதிதவறாமல் அரசுபுரிந்திருந்து பின்பு தருமத்தைவிடுத்து அதருமத்துக்குட்பட்ட பிப்பெண்கள் மாயையில்விழுந்து காமாந்தகாரனாகி இராஜநீதியைக் கடந்து துஷ்டகுணமேலிட்டு கொலுக்கூட்டத்திற்குப் போகாமல் அரசுகாரியத்தை மந்திரிகள் வசமாக்கி நிமைப்பொழுதேனும் மனை விடாவிட்டுப் பிரியாமல் அந்தப்புரமே கெதியாயிருக்கிறான். இப்படிப்பட்ட துர்க்குணத்தையுடைய பாதகனைத்திருத்தி ஆட்கொள்ளும்பொருட்டு எழுந்தருளுவிரென்று தங்கள் திருவடியைப்பிடித்து வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன் என்று வினையமாகப்புகன்றமைனாவதியைநோக்கி ஜாலந்தரநாதர்சொல்லத்தொடங்கினார்.

கேளும் உத்தம அரசன்மனைவியாகியமைனாவதியம்மணீ! “தானாகக்கனியாதகாயைத் தழிகொண்டடித்தாற் கனியுமோ” அப்படியல்ல வென்று கனிந்த போதிலும் அது மதுரமாயிராது. அதுபோல நானே வலியச்சென்று உன் குமாரனுக்கு இதோபதேசங்கள் செய்தபோதிலும் யௌவனசேஷ்டையால் அணுவளவே னும்புத்தியிற்படாது. பட்டபோதிலும் குணத்தைத்தரமாட்டாது. பெரியோர்களையடுத்து அவர்களுபதேசத்தைப்பெற்று ஜீவன்முக்தனாகி யுலகத்திலிருக்கவேணுமென்றவைராக்கியந்தனக்குத்தானேயுண்டாகி தீவிரத்தையடைந்து எம்போலியரிடத்திற்கு வருவானேயா கில் அப்படிப்பட்டவனையும் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் பரினக்ஷசெய்து தக்கவனாயிருக்கில் அவனுக்குபதேசஞ்செய்விக்கும்படி வேதங்கள் முறைபிடுகின்றன. மேற்கூறியபடி பன்னிரண்டுவருஷம் பரினக்ஷசெய்யாமல் துஷ்டனுக்கு உபதேசஞ்செய்தால் உபதேசஞ்செய்த ஆசானும் உபதேசிக்கப்பெற்ற சீஷனும் ரௌரவாதி நரகத்தை யடைவார்களென்று வேதங்கள் கூறுகிறபடியால் உன்குமாரன் துர்க்குணமுடையவனென்று நீயேசொல்வதால் அப்படிப்பட்ட துஷ்டனுக்குப்போதித்தலால் அவஸியந்தோஷம்வந்து சம்பவிக்குமென்பதில் சந்தேகமேயில்லை. பக்குவப்பட்டவனுக்குப்போதிக்கவேண்டுமே யல்லாமல் அபக்குவருக்குப்போதிக்கக்கூடாது. ஆகையால்என்மீது ஆயாசம்கொள்ளாமல் சென்று உனது புத்திரனுக்குப் பலவிதநீதிகளையோதிப் பெண்கள் மயக்கையறுத்து இராஜநீகத்தில்புத்திசெல்லும்படியாகச் செய்து அவன் சம்மதியின்பேரில் இங்கழைத்து வருவையாகில் எம்மால்கூடியமட்டும் போதித்துத்திருத்தி உபதேசஞ்

செய்கிறேமென்று மொழிந்த ஜாலந்தரநாதரைநோக்கி மைனாவதி சொல்லுகின்றாள்.

எங்கனையாட்கொள்ளும்பொருட்டு யெழுந்தருளிய சத்குருநாதரே? அடியாள் புருஷனாயிருப்பனையாகில் ஒருநொடியில் அந்தமூடனைத் திருத்துபாடுசெய்துவிடுவேன். பெண்ணு யிருப்பதாலும் எங்கள்சூல வழக்கமெப்படியெனில், குமாரனாயிருப்பவனைத் தாயார் அந்தப்புரத்திற் சேர்க்கக்கூடாது. அன்றி கோஷாவாயிருப்பதாலும் நான் எவ்வண்ணம் என்குமாரனுக்கு எதிரில் நின்று நீதிகளையோதி அவனைத் திருத்துவேன்? தேவரீருக்குத் தெரியாத தொன்றுண்டோ? திரிகாலமும் அறியவல்ல சத்குருநாதரே! அடியாளேனுந் தெரிந்து உஜ்ஜீவிக்கத்தக்க நன்மார்க்கமொன்றை யுபதேசிக்கவேண்டும். கருணைவள்ளலே! எனவணங்கிய மைனாவதியைநோக்கி ஜாலந்தரநாதர் சொல்லுகின்றார். கேளுங்குருபக்தியிற்சிறந்த உத்தமியே! நல்லவேளைபார்த்து உன்கருத்தின்படி யுபதேசஞ்செய்கிறேன். உன்னைப்பரீக்ஷையெண்ணடிய அவசியமேயில்லை. இன்னுஞ்சிலநாள் பொறுத்துக்கொண்டிருமம்மாவென்ன, அதற்குமைனாவதிஓசவாமி! நற்காரியத்திற்கு நாள்கூடப்பார்க்கவேண்டுமா? காயம் அறித்தியமாதலால் நல்லநாளை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பதற்குள் பிராணவாய்வு தேகத்தைவிட்டுவெளிப்பட்டுப்போமானால் உபதேசம்பெறுவது யெங்கே? நிமைகொட்டுவதற்குள் மரணமிருப்பதால் அப்படிப்பட்ட காலம்வந்து சம்பவிப்பதற்குமுன் ஆசானருளைப் பெறவேணுமென்றெண்ணித் தேவரீரைச்சரணமடைந்தேன். இப்படிப்பட்ட வெனக்குயேதேனுமொரு நல்லவிஷயத்தைப் போதிப்பதைமறுத்து நல்லநாளும்க்கினமும் கிரகங்களும்பார்த்து உபதேசஞ்செய்கிறேனென்று ஏதோ ஒரு போக்குகாட்டுவது தருமமோவென்ற மைனாவதியின் தீவிரமதியையுணர்ந்து ஜாலந்தரநாதர் பின்னுஞ்சொல்லுகின்றார்.

கேளாய் தீவிரமதியிற் பக்குவப்பட்ட உத்தமீ! முன்னம் பராசர முனிவர் ஒருநாளிரவில் ஓடத்திற்குப்போகிறபோது ஆகாயத்தைப்பார்த்தார். அப்போது திதிநக்ஷத்திரம் யோகம் கரணம் வாரம் கிரகங்களின்உச்சம் இவைகளையாவும் சுபமாயிருப்பதையறிந்து இத்தருணத்தில் ஒருவனிதையுடன் சேர்ந்தால் திவ்வியநூன சம்பன்ன லுண உத்தமபுத்திரன்பிறப்பானென்றெண்ணி ஓடந்தள்ளுகிறவளைப்பார்த்தார். அவள்ஜாதியில் செம்படத்தியும் கன்னிகையாயும் தேக

மெல்லாம் நீச்சுநாற்றமுடையவளாயுமிருக்க அவளைத் தன்னருகிலழைத்துத் தன்கைகளினாலே அவள்தேகத்தை ஸ்பரிசித்துத்தடவி மச்சுகந்தியென்னும் பெயரைப்போக்கி பரிமளகந்தியென்ற திருநாமம்விளங்கக் கடாசுதித்து பாலிய தசையைப்போக்கி யௌவனதசையை யடைய அருள்புரிந்து லக்கினமும்கிரக உச்சமுமாகிய உத்தமகாலத்தில் அவளைக்கூடியபடியால் தகஷணமே நாராயண அம்சமாகிய வேதவியாசர் பிறந்தார். அந்த வேதவியாசர் ஒருநாளிரவில் காட்டிற் புழுந்து போகிறபோது எத்தனைநாழிகையாச்சுதென்று அறியும்பொருட்டு ஆகாசத்தைநோக்கினார். அப்போது லக்கினம் கிரகங்கள் முதலானதுகளும் உச்சஸ்தானத்தி லிருப்பதையறிந்து ஆஹா இதுநல்ல காலமா யிருக்கின்றதே இப்போது மனிதசஞ்சாரமில்லாத இக்காட்டில் ஓர் வனிதை நமக்குக்கிடைக்கக்கூடுமோ? இதற்கென்னசெய்கிறதென்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறபோது தன்கடையே காமவிகாரமேலிட்டு வீரியம்வெளிப்பட அதையோர்தொன்னையில்பிடித்து அங்கோர் மரத்தடியில் வைத்துவிட்டு மனதுக்கிசைந்தபடிப்போயினார். அதை யம்மரத்தில்வசிக்கும் கிளியானது புரித்துக் கெர்ப்பந்தரித்தது. அதன் வயிற்றிலிருந்து உலகமாய்கையற்ற சுகப்பிரம்மரிஷி பிறந்து சகலரும்கொண்டாடும்படியான பிரசித்தியடைந்தார். இதற்குக்காரணம் நல்லநாளே யாதலால் ஒவ்வொருவரும் அவசியம் நல்லநாள்பார்த்தே குருவினிடத்தில் வுபதேசம் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். நல்லநாள்பார்த்துப் பராசரமுனிவர் தக்கமுயற்சி செய்தபடியால் வேதவியாசருக்கும் நன்னிமித்தத்தினுற்செய்தமுயற்சியால் சுகப்பிரம்மரிஷியுமாகத் தோன்றி உலகத்திற்கு உபகாரார்த்தமாய் புராணங்களைச்செய்து அதையனுஷ்டித்து மானிடர்கள் கடத்தேறும்படி அருள்புரிந்தார்கள்.

ஆகையால் நன்னாள்பார்த்தே உபதேசிக்க வேணுமென்றெண்ணி உனக்குச் சொன்னதே யல்லாமல் போக்குக் காட்டி உன்னைவஞ்சிக்கவேணுமென்று யான்கிஞ்சித்தும் எண்ணவே யில்லை. இப்போது நான்சொல்லியபடி நீ யரண்மனைக்குப்போய் நானையத்தினம் வருவையாகில் முக்தாத்துமாவாகி என்றும் உலகத்திலுலாவும்படியாக உத்தமசபதினத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறேன் என்று சொல்லிய பெரியோரது வாக்கியத்தைகேட்டு மைனாவதி சந்தோஷமடைந்து பொற்றட்டை யெடுத்துக்கொண்டுவிடைபெற்றுச் சென்று அரண்மனைசேர்ந்து படுத்தி நித்திரைபோயினாள். இந்தப்

படியாக அனுதினமும் பண்டுபலா திகளைக்கொண்டுபோய்கொடுத்து
அப்பெரியோரைக்கண்டு சேகித்து ஆனந்தமடைந்து அரண்மனை
வந்து சேர்வாள். தன்கணவனிடத் தன்பிஞ் லுண்டாகிய நுக்கத்
தைமாற்றி வெரு சந்தோஷத்துடன் ஜாலந்தரநாத ரிடத்திற்குச்
சென்று மைனாவதிபணிந்து ஓ ஸ்வாமி! நிஷக்காமி விஷயங்களெ
ன்னும் தேள்களும் இந்திரியங்களென்னுஞ்சர்ப்பங்களும்காமக்ருரோ
தங்களென்னும் வியாக்கிரங்களும் எண்ணங்களென்னும்மந்திரிகளும்
அகங்காரமென்னும் பாலைகளும் அபிமானமென்னும் முள்ளம்பன்
றிகளும் இச்சையென்னும் கோளங்களும் அஞ்ஞானமென்னும் இரு
ட்கூட்டங்களும் குழந்த தேகமென்னும் காட்டி லகட்பட்டுக்கொண்
டுதப்பிப்போக வழியில்லாமல் வெருகாலமாய் வருத்தமுற்றிருக்கு
மென்னை இக்கணமே தேவரீர் பாதுகாக்கவேண்டு மென்றுபணிய,
ஜாலந்தரநாதர் ஓ அம்மணி இன்னிஷையேந்திரிய கரணாதிபிருகங்களைக்
கண்டிக்கும்வாறும் அஞ்ஞானவிருளைக்கீழும் மார்க்கமும் அறியாமல்
அதைதிருடைசெய்யும் தேவிகரைநானே வெருநாளாய் தேடித்திரிகி
ன்றேன். என்னைப்போலநீயும் தீவிரமதியுடையசா துவாகிவந்தாயோ
நீங்காத ஜெயந்தந்தாயோ இனியிதைப் பகுத்துரைக்காமல் வேறே
தேனும் கேள்சொல்லுகின்றேன்னன்மைனாவதி அகக்கரண புரக்க
ரணங்களை யொடுக்கும் உபாயமொன்றுமாத்திரம் கிருபைகூர்ந்தால்
எல்லாங்கொடுத்ததேயாரும். அதலால் ஏழையவருத்தும் இந்திரி
யங்களைவெல்லும் அந்தக்கரணங்களைக கொல்லும் தந்திரவித்தை
யைமாத்திரம் தந்தருளும் சுவாமியென்று வணங்க, ஜாலந்தரநாதர்
ஓ பரிசுத்தையே! பரமபக்தையே! எனக்குத்தேரிந்தமேலான ராஜவ
சிய மந்திரமுபதேசித்தின்றேன்; அதையோர்மண்டலஞ் செபிப்பா
யானால் இராஜன்வசமானான்; அதனால் மன்மதபோகங்களினாலும்
தண்டனை சுவாரிகளாலும் ருசியான போகங்களாலும் மேலானயோ
கங்களாலும் சுகமுற்றிருக்கலாம், இதைவிடுத்து சன்னியாசத்தைய
டுத்துச் சங்கடமே னடையவேண்டுமென, மைனாவதி அரிச்சந்திரன்,
நளன், முககுந்தன், புருகுற்சன், புருரவன், கார்த்தவீரியன்என்னும்
சக்கிரவர்த்திகள் அறுவரும் அவர்கள் பத்தினிகளும் பட்டபாட்டை
சாஸ்திரங்களா லறிந்ததன்றிப் பிரத்தியக்ஷமாய் அனேகவரசர்களும்
அரசிகளுமடையுந் துன்பத்தையுங்கண்டநான் இராஜபோகத்தையே
ண்டுவினே? மோகஷ இச்சையுடையவர்கள் விஷயபோகத்தின்மேல்
விருப்பங்கொள்வாரேவென, ஜாலந்தரநாதர் ஓ வைராக்கியத்தை

வகித்து போகத்தையிழந்த அபாக்கிய வதியே! எக்கிய பலசித்திமந்
 திரமுறைக்கின்றேன். இதனால் இல்லறத்திலிருந்துகொண்டே யாக
 ங்கள்செய்து மேலானசொர்க்கத்தை யடுத்து ரம்பாமிர்தாதி போக
 ங்களாற் சுகித்திருக்கலாம். அதைநீக்கி இறந்துண்ணும் யதியாசிரம
 த்தையேன்கோருகின்றாயென, மைனாவதி தேவர்களுக்கதிபதியான
 தேவேந்திரன் ஓர்காலத்தில் பிரம்மஹத்திக்குப்பயந்து தண்டாம
 ரைத்த ஸ்மின்னுலில் துழைந்திருந் தலக்கணுற்றும் மேகவாகனையி
 ருந்தும் தனதுநந்தவனத்துக்கு ஜலமில்லாமல் வாட்டமுற்று இரு
 ந்ததன்றி இராக்கதர்களால் பலதரங் பீடிக்கப்பட்டு இந்திரபதியை
 விட்டு ஓடி ஒளித்திருந்தானென்று சாஸ்திரங்கள் முறையிடுவதை
 யறிந்த நான்பொன்னுலகத்தை யாசிப்பேனென, ஜாலந்தரநாதர்
 ஓ உத்தமநற்குணம் நிறைந்த பொற்பாவையே! வேதங்கள்புகழும்
 அஷ்டாக்ஷரத்தை யுபதேசிக்கின்றேன்; அதைச்சிலநாள் தியானஞ்
 செய்து வருவாயானால் ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தி வாஸஸ்தானமாகிய
 பரமபதத்தை யடையலாம். இதைவிட்டு இந்தப்பரம அம்சத்தை
 யேன்வாஞ்சித்தாயென, மைனாவதி ஓமாதவனே! அஞ்ஞானவிருளை
 நீக்கும் ஆதவனே! பரமபதமடைந்த ஜெயவிஜயாள் ஸனக்ஸனந்த
 னாதிகளால் சாபமடைந்து இராக்கத ஜென்மமெடுத்து துன்மார்க்க
 ரெனப் பேர்பெற்றதால் திருமால்பதவியும் வேண்டிலேனென, ஜா
 லந்தரநாதர் இடபத்தைவாகனமாகவும் புலித்தோலையாடையாகவும்
 பக்தர்கள் சிரங்களை மாலையாகவும் தரித்த சிவபெருமான்வாசஸ்தான
 மாகிய கைலாசத்தை யடையச்செய்யும் பஞ்சாக்ஷரத்தைப் போதிக்
 கின்றேன் இதனால் பக்தசிகாமணி யாகலாமென, மைனாவதி கைலாச
 வாசராகிய பரமசிவனார் பிரம்மஹத்திக்குப்பயந்துபிச்சையெடுத்துச்
 சென்றதாலும் பார்வதி தக்ஷப்பிரம்மாவின் யாகத்தில் வீழ்ந்திறந்
 துபருவத ராஜனுக்கு மகளானதாலும் சிவனார்பதமும் வேண்டிலே
 னென, ஜாலந்தரநாதர் ஓ புண்ணியவதியே! அஜபாமந்திரமும்யோ
 கப்பயிற்சியு முணர்த்துகின்றேன் அதனால் சித்துவனிதையாகிவே
 ண்டியசித்திகளை யடைந்து கற்பாந்தரங்களிலும் நசியாத்தூலம்ப
 டைத்திருக்கலாமென, மைனாவதி சாகாமற் கற்பதேகல்வி செத்தால்
 பிறவாமலிருப்பதே காக்கியானாலும் குகைத்தில்மோக்ஷமார்க்கமுண
 ர்த்தும் ஞானதேசிகளாகிய தேவரீரிருக்க யோகப்பயிற்சியைக் கற்று
 க்கொண்டு பிராணனைக்கும்பித்து ஸ்தம்பித்துப் பிரத்தியக்ஷ எமவா
 தைக்குட்பட்டு ஸ்மரணைகெட்டுத் தறிபோலிருப்பதைப் பார்க்கிலும்

அடியாளாவதே மேன்மையாதலாலும், எத்தனையுதங்கலிற் காயத் தோடிருக்கினும் அறித்தியமே யாதலாலும் தேவமுத்தியபடையக்கட டாமையாலும் இந்த அசத்தியபிரபஞ்சம் மெய்கம் காராடிவித்தை க்ருச் சமான்மான பலசித்திகளும் அகத்தைவளர்க்கும் மகத்துவமா னதாலும் அறுபத்துநான்கு சித்தியும் முத்தியைக் கொடுக்காததா லும் நாமசாதிகளைநீக்கும் மோகூலமார்க்கமே அணங்கிரகம் புரியுமை யாவென்று பணிய, ஜாலந்தரநாதர் ஒபுண்ணியவதிமே ! வேதத்தில் முறையிடும் மந்திரங்களையும் தந்திரங்களையும் பதங்களையும் இதங் களையும் நீக்கிவிட்டால் வேறுபெயரெனக்ருபதேதிப்பேன்? இதற்கு மேலான தெனக்குத்தெரியாது வேறே ஆசானேத்தேடென்றுரைத் துமெனனாட்டத்தை யடைந்திருந்தார்.

கேட்டவர்கள் சித்தர்களை ! என்று நாபாஜிசித்தர் பின்னுஞ்சொ ல்லுவார்.

கேளுங்கள் சித்தர்களை ! இந்தப்படி ஜாலந்தரநாதர் மெளனமு ற்றிருக்க மைனாவதி அவரை இணையிரியாமல் பலநாள்தொடர்ந்து ஓர்நாள் சேரபரிகுந்து அவரைவணங்கி ஓ என்சத்குருநாதரே உம் மையன்றி வேறேராசானைச் சரணமடையேன். காரணம்பாரதெனில் பதிவிரதாபிற்றிறந்த உத்தமபத்தினி கணவனையன்றி மற்றைத்தி ருமூர்த்திகள் வந்தாலும் வணங்குவாளன்றி, இணங்குவாளா ? நா டாள். அதுபோல, உத்தமி ஓராசானையடைந்து இவருக்குஞானமா ர்க்கத் தெரியவில்லை. யோக்கியருமல்லரென்று வேறுகுருவைத் தே டாள். தேடுவதினால் மோகூலட்சுமியைக் கூடாள். தன்பதி என்ன தூர்க்குணமுடையவானாலும் அவனை ஜெகதீஸ்வரனாகப் பாவிக்கும் விரதரீதியல்லவேமேன்மையையடைவாள். அவ்வுத்தமியன்றிமற்ற விபசாரமாதருக்கு இருணரகன்றி இகபரமுங்கிட்டுமோ ? ஓ என்னை யனை முன்றுசங்கவருஷம் இராஜீகஞ்செய்துவேதோபரிஷதங்களு மியற்றிய திருச்சங்குமகாராஜன் தனக்காதிருருவான வசிஷ்டரைவெ றுத்து விசுவாமித்திரையடுத்தாச் சண்டாளனாகித்தான்நாடியசொர்க் கத்துக்குஞ் செல்லாமல் இகலோகத்திலும் நில்லாமல் தலைகீழாயிருக் கும் ஆவார்திரலோகத்தில் அமர்ந்திருப்பதானான். இச்சூதினை யறி ந்த இவ்வடியாள் நீரோபெனக்குகந்த ஆசாரியரென்று உமதடைக்கல ம்புருந்தாள் உம்மையன்றிவேறேராடி கட்கடிமையாவேனா? என்னை யேன் பரிசோதிக்கின்றீர்? உமக்குத்தெரிந்திருக்கும் பிரம்மக்குானத் தைப்போதித்து அஞ்ஞானத்தைச்சோதித்து மகதகங்காரங்களும்

படியாகவும் பிரம்மாந்தவாரியில் மூழ்கும்படியாகவும் தேகஸ்மரணை இறந்து திரியும்படியாகவும் கருணைபுரிந்து ஆட்கொள்ளுமையாவென்றிரந்து கூறும் மைனாவதியை ஜாலந்தரநாதர் அன்புடன் பார்த்து இன்பமிசூந்து ஓ வனிதா ரத்தினமே! உன்னைப்போலொத்த தீயிரவைராக்கிய முடையவர்களையே நான்தேடித்திரிகின்றேன். ஓ மைனாவதி! உனக்கு வேதோபரிஷதமான பிரம்மோபதேசஞ் செய்கின்றேன். ஏகமனதுடன் கேட்பாயாகவென்று அஸ்தமஸ்தக சையோகஞ்செய்து பிரணவாதி மந்திரங்களும் மேன்மையாகியும் அசரீரிவாக்கியமாகியும், பலசித்திகளை எளிதில் கொடுப்பதாகியும், நிர்க்குணத்தியானத்திற்குகந்ததாகியும், அத்வைதமந்திரமாகியும், வேதமுடிவாகியும், தேகபிடைகளை எரிப்பதாகியும், மனோசஞ்சலங்களை அகற்றுவதாகியும், சதுர்வேதங்களுண்டாவதற்குக் காரணமாகியும், சமஸ்தகர்மங்களையும், வெளிப்படுத்துவதாகியும், தானேபிரம்மமென்னுஞ்சந்தோஷத்தை யளிப்பதாகியும், மூவரும் முனிவருஞ் சிந்திப்பதாகியும், அழியாப்பதவியை யளிப்பதாகியும், திரிபதார்த்தங்களால் பூர்த்தியடைந்ததாகியும், தன்னைமறக்கும் ஐக்கியபதத்தைக் காட்டுவதாகியும், சைவவைஷ்ணவாதி ஷண்மதங்களைவாட்டுவதாகியும், அஞ்ஞானசந்தேகவிபரீதங்களை நீக்குவதாகியும், மமதகங்காரங்களை அடியோடே போக்குவதாகியும், எல்லையற்ற அகண்டானந்தவாழ்வைத் தருவதாகியும், தியானித்தவர்களைச் சிரேஷ்டமான சம்பாஷணையிற் கொண்டுவருவதாகியும் விளங்காநின்ற மகாவாக்கியத்தை உபதேசஞ்செய்தருளினார்.

அப்பால் மைனாவதி தேசிகரின் றிருத்தாட்டாமரைகளிற்றொழுது ஓ என்னையனே இவ்வற்புதமான மகாவாக்கியத்தின் மர்மத்தை விரித்துரைத்தாட் கொள்ளுமையாவென்று பணிய ஜாலந்தரநாதர் நமக்குகந்த சிஷியை யிவளையாகும். இப்பேர்ப்பட்ட அதிதீவரவைராக்கியமுடையவளுக்கே அகத்தியஞ் சொல்லவேண்டுமென்று உன்னி அம்மா மைனாவதி நீ மிகவும் புண்ணியவதியானதால் உனக்கிந்த மகாவாக்கியார்த்தஞ் சொல்லத்தொடங்கினேன். ஏனெனில் பன்னிரண்டுவிருஷம் பரிசோதித்தபின்பே பெரியோர்க ளிதன்மர்மம்வெளிப்படுத்துவார்கள். பாரையின்மேல் விரைபோட்டாற்போல அபக்குவர் க்குரைக்கில் அபலமாய்ப்போவதன்றி உரைப்பவர்க்காயாசமும் கேட்பவர்க்கதோகதியும் பிராப்தியாகும். ஆதலால் நீ இதற்குகந்தவனென்றுரைக்கச்சம்மதித்தேன். நீ செய்தபாக்கியமேபாக்கியம் ஏகமனதுடன்

ன்கேட்பாயாக மறப்பின்றி மனதிறற்றிப்பாயாக அதேனெனில் ஞான
 மே பிரம்மமென்னும் ஓர் மொழியின் அர்த்தமென்று இருக்குவேதம்
 முறையிடுகின்றது. வேதபுருஷனால் நாலு வாக்கியங்களுக்குரை நாலு
 வேதங்களால் விரித்துரைத்தும் அதற்குர்த்தமாகாமல் தயக்கமுற்
 றான். தேவர்களுக்குக்காரணகுருவான பிரகஸ்பதியென்பவரும் மற்ற
 ரிஷிகளும் ஞானகாண்டத்தில் தன்னுலானமட்டும் மகாவாக்கியார்த்
 தத்தை விரித்துரைத்து முடிவுபெறாமல் தியக்கமுற்றார்கள். அப்பே
 ர்க்கொத்தவாக்கிய லக்ஷணத்தை என்னுலுரைக்கப்போமோ ஆயினு
 ம் எனதாசாரியார் அருள்சுரந்துரைக்க நான் பிரவணஞ்செய்தபடிவிரி
 த்துரைக்காமல் சங்கிரகமாய் புகல்கின்றேன். அதாவது, ஞானமென்
 பது ஆத்துமா; பிரம்மமென்பது பரமாத்துமா; பிரனசொருபமே பிர
 ம்மமென்று சொல்லப்படுவதாகிய இதனர்த்தமென்றுரைக்க, மைனா
 வதி ஞானமென்பதெது பிரம்மமென்பதெது ஆத்துமாவே பரமாத்
 துமாவான தெவ்வண்ணம் விரித்துரைபுமையாவென்றுகேட்க, ஜால
 ந்தரநாதர் அம்மா மைனாவதி! ஞானமென்பது விஷயங்களை யறியும்
 இந்திரியங்களையும் அறியும் அந்தக்கரணங்களையும் சிதாபாசனே
 யும் இதுகளெல்லாமொடுங்கும் அவித்தையையும் சாக்ஷியாயிரு
 ந்தறிவதெதுவோ அதையே ஞானமென்றும் இப்படியே சமஸ்
 தவஸ்துக்களிலு மிருந்தறியும் சர்வசாக்ஷியே பிரம்மமென்றும் வேத
 ம்முறையிடுகின்றது. அன்றிக்கூடஸ்தன் பிரத்தியேக ஆத்துமாதிருக்
 குபோதம், சைதன்னியம், சித்து, ஆநந்தம், நித்யம், நிர்மலம், நிர்க்
 குணம், நிர்விகாரம், நிரஞ்சனம், என்கிற பலநாமங்களுக்குத்தாரக
 சாக்ஷியாகிய ஞானமே ஆத்துமாவென்றும் பரப்பிரம்மம், பரிபூரணம்,
 பராபரம், பரமேசுவரம், பரஞ்சோதி, பராபரம், நிருபம், நிஷ்கர்மம்,
 நிஷ்களங்கம், அகண்டம், அகண்டாகண்டம், அக்ஷயம், ஆதி அனாதி
 யென்கிற பலநாமங்களுக்காதேயமாகி சர்வசாக்ஷியாகிய பிரம்மமே
 பரமாத்துமாவென்றும் ஈசுவரவாக்கிய மிருக்கின்றதென்று அருள,
 மைனாவதி ஓ சுவாமி ஓர் தேகத்திலிருக்குங் காஷ்டியாகிய ஆத்மா சர்
 வசாக்ஷியாகிய பரமாத்மா எப்படியாகுமென்று சங்கைசெய்ய ஜாலந்
 தரநாதர் திரி-தீவட்டியென்று நாமம்வேறுபட்டாலும் பிரகாசமொ
 ன்றாயிருப்பதுபோல் ஆத்மாபரமாத்மாவென்கிற நாமத்தால் வேறு
 படாமல் சுபாவமொன்றாகவேயிருக்கின்றது. எப்படியென்றால் பெரி
 தாயிருப்பதால் ஏரியென்றும் சிறிதாயிருப்பதால் மடுவென்றும்
 பெரிதாயிருப்பதால் நதியென்றும் சிறிதாயிருப்பதால் ஓடையெ

ன்றும் பலமனிதர்களுக்குக்கூட்டமென்றும் ஒருமானிடனுக்குமனிதனென்றும் பலவிருகூங்களுக்குத் தோப்பென்றும் ஓர் விருகூங்குக்கு மரமென்றும் நாமம்விகாரப்பட்டதால் ஜல மனிதவிருகூபர்வம் வேறுபடாம லேகிகபாவமாகிருப்பது போல அனேக சரீரங்களைக்குறித்து சர்வசாக்ஷிபரமாத்மாவென்றும் உபாதிபேதத்தால் நாமம்வேறுபட்டதேயன்றி ஆத்மா பரமாத்மாக்களில் சற்றும்பேதமேயில்லை பரமாத்மா சர்வஜீவாத்மாவென்கிற வேதப்பிரமாணமு மிருப்பதன்றி ஆத்மபரமாத்மாவில்பேதப்படுத்தினவர் ரௌரவாதிரகத்தையடைவாரென்று வியாசர்விஷ்ணுபுராணத்திலும் இவ்வியாசர்தந்தைக்குப்பாட்டனான வசிஷ்டர் வாசிஷ்டத்திலும் வால்மீகர் அத்யாத்மீகராமாயணத்திலும் மகாவிஷ்ணு உத்தரகீதையிலும் ருத்திரன்சிவகீதையிலும் பிரமன் பிரமகீதையிலும் ஸ்ரீராமர் ராமகீதையிலும் திருவாய்மலர்ந் திருப்பதன்றிச் சுகப்பிரம்மரிஷிக்குநாரதரும் சனகஸநந்தனாதி யர்க்குச்சாம்பவனும் பரத்வாசருக்குவால்மீகரும் ஸ்ரீராமருக்கு வசிஷ்டரும் சுக்கிராசாரியருக்குப் பிருசுரிஷியும் பிரகலாதனன் அர்ச்சுனன் உத்தவராதியோர்க்குப் பகவானும் சுவேதகேதுவுக்கு உத்தாலகரும் இந்திரனுக்குப்பிரகஸ்பதியும் விதுரனுக்குமயித்திரேயரும் தருமருக்கு தூருவாசரும் மாயாவிக்கு சுக்கிராச்சாரியரும் அனுமானுக்குச்சீதையும் அகஸ்தியருக்குச் சுகப்பிரமணியரும் புஜண்டருக்கு அம்பிகையும் சதாநந்தருக்குக் கௌதமரும் பகீரதனுக்குத் திரிதுவரும் தேவவ்ருதிக்குக் கபிலரும் போதித்திருக்கின்றார்கள்.

ஆதலால் மறந்தும் ஆத்மபரமாத்மாக்களில் பின்னபாவஞ்சொல்லக்கூடாதென்றறைய மைனாவதி ஓ ஐயனே! ஆத்மாவேபரமாத்மாவானால் முத்தியடைவதெது பந்தத்திலிருப்பதெவர் ஆத்மாவுக்குகைவல்லியங்கொடுப்பவர் யார் மீளாக்கதிக்கு முயற்சிசெய்யுங் காரணமேன் சாதுக்கள் சேவையேன் புண்ணியத்தை யீட்டுவதேன் சாஸ்திரவிசாரணையேன் குருவிசுவாசம்யேன் ஈசுவரபக்தியேன் என்கிற பலசங்கைகட் கிடமாகின்றதே அறிவிலாருக்கு அன்பாகவனுக்கிரகம் புரியுமையாவென்று துதிக்க ஜாலந்தரநாதர் ஓ விவேக விஸ்தீரணமுடைய உத்தமியே முக்தியடைவது ஜீவனென்றரைக்கத்தகும் அச்சிவனை நன்னுயறிவூன்றிவிசாரிக்கில் சுத்தஞானியமாயிருக்கும் நிழலோடு போராடுவதுபோல் மதபேதகர் புரக்கரண அகக்கரணாதிகளின் கூட்டவிசேஷத்தால் நானென்றபிமானம் பூண்டிருக்கும் ஜீவத்தை சிறுபிள்ளைகள் விளையாடையில் இவனிராஜன் இவன் மந்திரி

யென்கிற பலவித்கோட்பாடுகளை சீர்படுத்திக்கொண்டு விவகரிப்பது
 போல இல்லாத ஜீவத்தை யேர்ப்படுத்தி அதன்மேல் பாரத்தைச்
 சுமத்தி அறித்தியமான மாயசம்சாரத்தில் மனப்பிரமைகொண்டு
 இல்லாததை யுண்டாக்கும் மாயாசம்பத்துக்குள்ளாகி ஜெனனமரண
 சாகரத்துக்குள் ளமிழ்ந்திருக்கிறார்கள். தான் சச்சிதானந்த சொரூப
 மாகிய ஆத்மாவாயிருக்க மாயாந்தகாரத்தால் மறந்து தானல்லாததே
 காதிகளைத்தானென்று யிறுமாப்புற்று நாடுநகர் பெண்டுபிள்ளைபண்
 டபதார்த்தங்களைச் சதமென்றும் சுகந்தருமிதமென்றும் நம்பிப்பிர
 த்தியசூத்தாக் கஜேதுவான இவைகளைரித்தியானந்தமாகப் பாவித்
 துத் “தன்னுலேதான்கெட்டால் அண்ணாவிபென்செய்வா” என்கிற
 பழமொழிப்படி சூண்பங்கமான காயத்தைக் காப்பாற்றிக் காந்தைய
 ரைப்போற்றித் தானின்னவஸ்துவென் றறியாமல் தேகேந்திரியபாவ
 மடைவதே பந்தம். இவர்கட்குத் துக்கமயமானசரீரமே கற்பகால
 ங்கடந்தும் சொந்தமல்லாத வாக்கையைத் தானெனப் பிரமிப்பதே
 பவதொந்தம் தூலசூட்சும காரணமென்னும் திரிசரீரத்தை யாரா
 ந்தறியாத மதிமந்தம், என் தேகம், என் கண், என் செவி, என்
 வாய், என் மனம், என் பிராணன், என் ஜீவனென்றாரைக்கும் நீவே
 ருயிருந்து சாக்ராவஸ்தையில் இந்திரியவியாபாரத்தையும் சொற்பனா
 வஸ்தையில் மனோவியாபாரத்தையும் சுஷுப்தியவஸ்தையில் சுத்த
 சூன்யமா யிருக்கும் ஜீவத்தன்மையையும் சாக்ஷியாயறிந்துகொண்டி
 ருக்கும் உன்னைக்கரதலநெல்லிக்கனிபோலக் காட்டுங் காரணகுருவே
 மோக்ஷமளிக்கும். ஜெகதீஸ்வரனாகும் வைகுந்தமடைந்த ஜெயவிஜ
 யாளாதியோர்க்குப் பின்னும்ஜென்மம் வந்ததுபோல் தனக்குப்பிரத்
 தியசூ நரகமானதனுஷண்டாகாமல் ஜாக்ரதசுஷுப்திநிலையை யடைய
 முயற்சிப்பதேபரமாத்மா விலைக்கியப்படும் காரணமாகும். துர்க்கந்த
 மான விஷயாந்த போகத்தில் மலத்தையாசித்தசிறுவண்டைப்போ
 லவும் பன்றியைப்போலவும் அமிழ்ந்து இடையூறுசெய்யும் எமனுக்
 கிரையாரும் சரீரவாஞ்சையையும் துக்கத்தைச் சுகமாகக்காட்டும்இந்
 திரியபோகத்தை மென்மேலும் வாஞ்சிக்கச்செய்யும் துர்ச்சங்கம்நீந்
 கிட இந்திரியநிக்குரக வைராக்கியசிலராய் சதாசமாதி நிஷ்டானுபூதி
 யால் அகண்டாந்தத் திருப்தியடையச்செய்யும். சற்சங்க சகவாசஞ்
 செய்யவேண்டியதவசியமாகும். அனித்தியமானதேகத்தைக்காக்கும்
 புண்ணியத்தையளிக்கும் நித்தியமானபிரம்மபதத்தை அபேக்ஷித்து
 ஸ்ரீ ஹரிபரந்தாமனை அந்தியகாலத்தில் தெரிசித்து மறுஜெனனத்

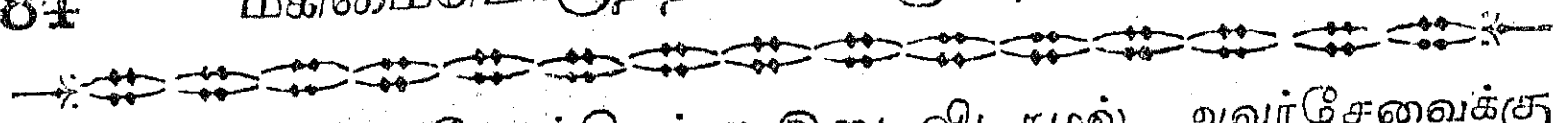
தில் சிறுத்தொண்டனாப்பிற் பிறந்து கார்த்திகேயரால்பிரமனானமுப
தேசிக்கப்பெற்றுபுண்ணியபதவிகளைத்தொரிசித்து விதேககைவல்யத்
தை யடைந்த கர்ணனைப்போல தர்மத்தைப்பெருக்குவதே உத்தமர்
துதிக்கும் முக்திக்கு வழியாகும்; மூடசிரோமணிகளாகிய சிலர்
காரியக்குருக்கள் போதிக்கும்பாதோ ஓர் நிலையில் மனதைநிறுத்தி
எதையோ ஒன்றைத்தியானித்துமற்றொருவர்மற்றோர்மார்க்கத்தைச்
சிரேஷ்டமாப்பிப்பேச அதில்வாஞ்சைகொண்டு முன்னம் அனுஷ்டித்
ததைவெறுத்துச் சஞ்சலமடையச் செய்யும் அவிவேக ஞானத்திற்
புகாமல் மனோதிடத்தையும் சம்பாவனையையும் சந்தோஷத்தையும்
சாந்தத்தையும் ஏகத்தியானத்தையும் நிச்சலசித்தத்தையும் அனுபவ
ஞானத்தையும் கிரியாவஸ்தைகளின் மர்மத்தையும் மனோவிற்பத்தி
நாசத்தையும் பவபந்தம்வந்த சம்பந்தத்தையும் உபயசாஸ்திரமான
கர்மகாண்டத்தையும் நானியென்னும் அகம்பாவத்தையும் மாற்றும்
ஞானசாஸ்திர விசாரணையை அகத்தியஞ்செய்ய வேண்டும். மரண
பவமென்னும் காலநேமியிற்சுழன்றலுத்துத்துன்பம்வலுத்துமோகா
ந்தகார கூபத்திலமிழ்ந்து நன்குதீதறியாப் பசுவைப்போலாகிப் பசு
வென்றபேரையே யடைந்து மென்மேலுமுழலாமல் ஊனக்கண்களை
மறைத்து ஞானக் கண்களைத்திறந்து அனேகஜென்மங்களுக்கு வித்
தான சஞ்சிதகர்மத்தைப் பஞ்சமூட்டையில் தீப்பற்றியதுபோலெ
ரித்துத் ததாகாரமாயிருந்து சதாகாலமும் ஆனந்தமயமா யிருக்கச்செ
ய்யும் ஆசிரியர்மேல் விசுவாசம் அகத்திய மிருக்கவேண்டும். அபமிரி
த்யுவாதிகளைநீக்கி அதோகதிக்காளாக்கும் கொடியமனதைப் போக்
கிப் பூரணஞானியாகர்மல் மரித்த உத்தமருக்கு மறுஜென்மத்திற்
மெளிவளித்து அப்பாபிரகலாதனா! அனிப்பிறவாவரங் கேளென்
றுரைத்ததுபோ லுரைத்துச் சங்கடமானகாலத்தில் பிரசன்னமாய்
தந்து களிப்படையும்படியான வரங்களைத்தந்து காத்தூரகூழிக்கும்
இஷ்டதேவதைமேல் பூரணபக்தியு மிருக்கவேண்டும் என்று மைனா
வதிகேட்ட ஒன்பது சந்தேகத்திற்கும் பிரதியுத்தரமருளி இனிநீ
தேகாதிகளை நிவர்த்திசெய்து ஆத்மாவாகி ஆத்மாவே பரமாத்மா
வென நம்பி ஆனந்தமடையலா மென்றறைய, மைனாவதி ஆத்மாவே
பரமாத்மாவென்றறிந்ததனால் ஆனந்தசொருபமாயிருக்க வேறு ஆன
ந்தத்தைத் தேடுவான் எனென, மைனாவதி நான் ஆனந்தசொருபமெ
ப்படியாவேன்? ஆனந்தமா யிருப்பவனுக்கு இந்த துக்கமிருக்குமோ
வென ஜாலந்தரநாதர் உனதெதார்த்தசொருபத்தை இன்னம் நீ யறி

யாமல் அஞ்ஞானமயமாகவே யிருப்பதால் ஆனந்தமயமாக வில்லை யென, மைனாவதி தேகேந்திரிய கரணபிராண ஜீவவிருளை யறியும் ஆத்மாவே நானென்றறிந்துகொண்டும் ஆனந்த முதயமாகவில்லையே யென, ஜாலந்தரநாதர் தேகாதிகள்தானல்ல ஆத்மாவேதானென்றறிந் தபடி ஆத்மசொருபமா யிருந்தாலல்லவோ ஆனந்தருப மாவாயென் றார்.

அதற்கு மைனாவதி ஆத்மசொருபமாவதெப்படி? அதற்குச்சா தன மென்ன? திருவாய்மலர்ந்தருளுமையாவென, ஜாலந்தரநாதர் தே காதிகள் தானல்ல வென்று நியதிசெய்தவண்ணம் தேகாயாசங்களுக் கும் இந்திரிய கரணங்களும் மனோவாக்கியங்களுக்கும் இடங்கொடுக் காமல் நிக்கிரகஞ்செய்து ஆத்மாவேதானாகி விஷயாதீபோகங்களை யடக்குங்கோனாகி மானாபிமானங்களைக் கடந்து மோனமுத்திரையை யடைந்து சங்கல்பவிகல்பத்துக்குட் படாமல் நிர்விகற்பசமாதியை விடாமல் இருப்பதே பிரம்மானு சந்தானமென, மைனாவதி பகிர்முக திருஷ்டிநீங்கி அந்தர்முகதிருஷ்டியோங்கி நிர்ச்சலனமாயிருப்பதால் அகண்டானந்தத்தை யனுபவிக்கக்கூடுமோவென, ஜாலந்தரநாதர் சுஷுப்தி நிலையையடைவதே ஆனந்தமென, மைனாவதி நியதிசெய்து சூனியமாக்கிச்சாட்சிசொருபமாகி அசையாச் சித்திரம்போலிருந்தும் ஆனந்தமுதயமாக வில்லையேயென, ஜாலந்தரநாதர் கருவிகரணாதிக ளொழிந்த சுஷுப்தி எவ்விதமாயிருக்கிறதென மைனாவதி ஆனந்தமா யிருக்கிறதென, ஜாலந்தரநாதர் என்னகாரணத்தால் ஆனந்தமாயிருந் ததென, மைனாவதி பிரபஞ்சனியாபாரமும் மனோவிகல்ப மில்லாமையால் ஆனந்தமாயிருந்ததென, ஜாலந்தரநாதர் சுருக்கங்கள் மனதிலி ருப்பதாலும், மனம் சுஷுப்தியவஸ்தையில் மறைந்தாலும் வேறு கருவிகளில்லாமல் எல்லாம் சூனியமாகி ஆத்மா ஒன்றுமாதிரமிரு ந்தால் ஆனந்தமாயிருந்து அந்த ஆனந்தமே ஆத்மசொருபமென மை னாவதி இந்த சாக்கிராவஸ்தையில் ஆனந்தமாயிருப்ப தெப்படியென, ஜாலந்தரநாதர் அகக்காரண புறக்காரணங்களைப்போதும் துக்கமயமே யாரும்; ஆத்மாவெப்போதும் ஆனந்தமயமேயாரும். இதுதெரியாமல் தேகாதிகளின் பிடைபை ஆத்மாவின்மேலென் சமத்துகிறாயென, மைனாவதி தேகேந்திரியாதிகளின் துன்பங்களால் ஆத்மாநந்தம்மறை படுகிறதென, ஜாலந்தரநாதர் மாணபரியந்தம்தேகாதிகளுக்கஞ்சுக துக்கம் வந்துகொண்டே யிருக்கும்; ஆத்மானுபவமுடையவனுக்கு அச்சுதுக்கங்கள்சொப்பனகாட்சிபோலத்தோன்றியும்தோன்றாமலு

மிருக்கும். இப்படித்தோன்றுவதும் அப்பாக்கில்லாமல் ஆருடனுக்
கொன்றுந்தோன்று. ஆந்தமாகவே யிருப்பானென, மைனாவதி இப்
படி ஆந்தமயமாயிருப்பவன்றுளோ மோகூதபாக்கியம்பெறுவன் மற்
றவர்களடையக்கூடாதோவென, ஜாலந்தரநாதர் பிரம்மவித்து, பிரம்
மவான், பிரம்மவரியன், பிரம்மவரிஷ்டன் என்கிற நால்வரும் மோட்
சமடைபவர்களே யானாலும், தானின்னதேசத்திலிருக்கிறதும், தானி
ன்னா னென்பதும், மலஜலவிஸர்ச்சனையாவதும், சடுரங்களின் சுவை
யும் அறியாப்பிரம்மவரிஷ்டனே பிரம்மாநந்தவாரியில் மூழ்கித்
தன்னைமறந்து ஜீவன்முத்தி தன்மையைக்கரதலக்கனிபோல அடை
ந்தவன். அவ்வரிஷ்டபதத்தையே நீயடைந்து ஆந்தானுபோகம்
பெறக்கடவாயென, மைனாவதி ஜீவனிருக்கும்போதேமோகூதமடைய
க்கூடுமாவென, ஜாலந்தரநாதர் மோட்சமென்பதினர்த்தம் மோசனமெ
ன்பது பந்தவிமோசனமாம். பந்தமே நரகபந்தநிவர்த்தியே மோட்
சம். துக்கமேநகரம். பிரம்மாநந்தமே மோட்சமன்றி மோட்சசாத
னம் யெங்குமில்லை ஆதலால் துக்கமயமான வியாபாரங்களொழிந்து
சதா ஆந்தமயமாயிருப்பா யப்பாவென, மைனாவதி அடியாள் பேரின்
பவாரியில் மூழ்கி ஜீவன்முத்தியடைய எத்தனைநாள்செல்லுமோ தே
வரீரது பரிபூரணகிருபை எப்போதுவருமோவென்று அசைவற்று
நிற்க, ஜாலந்தரநாதர் அம்மா இம்மையில் நிகரில்லாத பிரம்மக்ஞான
த்திற்சிறந்த பாக்கியவதியே! நீ இன்றுடன் தேகாபிமானத்தைத்தவி
ர்த்து வலுபொருந்திய இச்சையைத் தடுத்து சூகூழிபாதையின் பொ
ருட்டுக் கிடைத்ததைப்புசித்து உன்னையடுத்தவர்க் காத்தமானுபவத்
தை யுபதேசித்து மனோவெண்ணங்களைப்போக்கி மானாபிமானங்
களை உருமாய்ந்திடச்செய்து ஆத்மசொருபமாகி பரமாத்மாவிலேக்கிய
மாகி பரிபூரணமாகி பரமாநந்தபரவசமாகி மோனசமாதி நிஷ்டை
யை யடைந்திருக்கக் கடவாயென்று பூரணகிருபாநோக்க வனுக்
கிரகம்புரிந்து ஆந்தமிகுதியால் தன்னைமறந்து சமாதிரிஷ்டையில்
அசைவற்றிருந்தார். மைனாவதி ஆசானதுபரிபூரணகடாகூதம்பெற்று
பிரமானந்தநிஷ்டையில் பசுமரத்தாணிபோலத்தன்னைமறந்து தலைவ
னிற்கலந்து பேய்பிடித்தவள்போல பரமானந்தத்திற் சொக்கிக்கொ
ண்டிருந்தாள்.

கேட்டார்களோ சித்தர்களேயென்று பின்னும். நாபாஜிசித்தர்
சொல்லத்தொடங்கினார்.

அப்பால் உபதேசம்பெற்று இடைவிடாமல் அவர்சேவைக்கு தினமும் போவதும் வருவதுமாயிருப்பதைத் தாதிகளறிந்து மைனாவதியின் மூத்தமருமகளிடத்திற்சொல்ல அவளும் நேரில்பார்க்கவே ணுமென்று பதுங்கிக் கொண்டிருந்து உண்மையாகவே தன்மாமி அரண்மனையைவிட்டு நடுராத்திரியில் நூலேணிவழியாயிறங்கிச் சென்று பெரியவரைக்கண்டு பேசிவந்ததைத் தன்கண்ணாரப்பார்த்து என்னையோசிக்கத் தொடங்கினாளென்றால், நமது மாமிக்கு இத்தனை நாளாயில்லாத துர்ப்புத்திஇப்போ துண்டாயிருக்கிறது. ராஜபத்தினி கணவனிறந்து அமங்கலியா யிருந்தபோதிலும் அன்னிய புருஷன் கண்ணுக்குப்புலப்படாமல் அந்தப்புரத்திலேதானே யிருக்கவேண்டும்? இப்படிக்கிருப்பதுகூத்திரியதருமம்; அதையகற்றிஇப்படி தினமும் அரண்மனையைவிட்டு அன்னிய புருடனிடஞ்சென்று அவளைக் கூடிக்கலந்து அன்னியரறியாமல் அரண்மனைக்கு வந்துசேர்ந்து ஒன்றுமறியாத பத்தினிபோல நடக்கின்றாளே! இப்படிப்பட்ட விபசாரமுண்டை இன்னுங்கொடிய காரியங்களைச்செய்வதற்கு அஞ்சுவாளா? அஞ்சமாட்டாளே. இப்படிப்பட்டமுண்டையால் உலகம்பழிக்கப்போகிறதே! மகன் ஊரையாளும் அரசனாயிருக்க இவள் விபசாரத்தொழில் செய்துகொண்டிருந்தால் உலகம் சிரிக்காதா! அதனால் அரசனுக்கு அவமானமும் தலையிறக்கமு முண்டாகாதா? இவள் பிறந்தவீட்டிற்கும் புகுந்தவீட்டிற்கும் வசையுண்டாகச் செய்கின்றனளே இதற் கென்னசெய்கிறதென்று விசனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

இவ்வண்ணம் அரசன்மனைவி தன்மாமியினது கற்பின்றிறத்தையும் நன்னடக்கைகளையும் அறியாமல் ஜாலந்தரநாதரது மகிமையையும் உணராமல் அவரைச்சோரநாயகனாகவும், மாமியைவிபசாரியாகவும் பாவித்துத் தன்முறைக்கு அரசன்வந்தவுடன் இந்தவிபசார சங்கதியைச் சொல்லுவோமென்று எதிர்பார்த்திருந்தாள். சில நாளில் மூத்தமனைவியினிடத் திருக்கவேண்டிய முறைநாள் வந்தது; அந்நாளில் அரசன்சென்று மனைவியெதிர்கொண்டு வராததால் சந்தேகங்கொண்டு இதென்னவிபரீதமோ இன்றுநமது மனைவியெதிர்கொண்டுவந்து மரியாதைசெய்து நம்மை அழைத்துப்போகாத காரியம் தெரியவில்லையே யென்று நினைத்துக்கொண்டே மனைவியிருக்குமிடஞ்சேர்ந்து ஓ பெண்ணே! இத்தனைநாளும் எதிர்கொண்டழைத்துவரும் நீ இன்றுவராதகாரணம்பாது? உனக்கென்னகோபம்?

யென்றுவினவிய மன்னனுக்குத் தாதிகளால் ஆசனமளித்திருக்கச் செய்து தானேசோரம்போனவள்போல அரசனைக்காண நாணமுடையவளாகித் திரைக்குள்ளேதானே இருந்தாள். இப்படிக்கிவள் நாணமுற்றிருப்பதற்குக் காரணம்பயாதெனில், ஜீவன்முத்தரும் புனிதரும் மகானுபாவரும் ஆகியபெரியோர்மீதும் கற்பினிற்சிறந்த உத்தமகுணவதியாகிய மாமியின்மீதும் அபாண்டஞ்சொல்ல முயன்றதே காரணமாம். பின்பு அரசன் ஓ மாதே! அன்னியர் இங்கொருவருமில்லையே நீ பேன் என்முன்வராமல் திரைக்குள்ளேயே யிருக்கிறாய்? சீக்கிரம்திரையைவிட்டு வெளியில்வாவென்றான். இம்மொழியைக்கேட்டபட்டத்தரசி திரைக்குள் ளிருந்து கொண்டே அருமையிலும் பெருமையிலும் பத்தியிலுஞ் சித்தியிலுஞ் தன்னிகரில்லாத பிராணநாயகரே! இத்தனைநாளும் தங்களிடம்சாதாரணமாகவந்து பேசிக்களித்திருக்கும் அடியாளுக்கு இன்று தங்கள்முன்னம் வருவதற்கு நாணமாயிருக்கின்றது. இப்படியெனக்கு நாணமுண்டாவதற்கு விசேஷமொன்றுளது; அதுயாதெனில், உனது அன்னையால் மமதுசூலத்திற்கு இழி சொல்லும் உலகப்பழிப்புமுண்டாகப்போகின்றது. அதெவ்வண்ணமெனில், நடுராத்திரியில் உன்னனை எழுந்திருந்து நாலேணியின்வழியாகபிறங்கி ஊருக்குவெளியிலிருக்கும் வேஷதாரியிடத்திற்குச்சென்று அவனைக்கூடிக்கலந்து மறுபடியும் அரண்மனைக்குவந்து ஒன்று மறியாதவளைப்போல படுத்திக்கொள்கிறாள். இந்தப்படியாகதினமும் அவனிடம் போவதும்வருவதுமே தொழிலாகவிராக்கிறாள். “பலநாள்திருடன் ஒருநாளைக்ககப்பட்டுக்கொள்வா” எனப்பதுபோலஇதைத்தாதிகள் ஒருநாள்கண்டு யென்னிடஞ்சொன்னார்கள் அதையான்நம்பாமல் நானேஒருநாள் அங்குசென்றுபதுங்கிக்கொண்டிருந்து என்கண்ணாரப் பார்த்தேன். அந்நாள்முதல் இந்நாள்வரைக்கும் என்மனது சங்கடமாகவே யிருக்கின்றது. இந்தவிசேஷத்தைத் தங்களெதிரில்வந்து சொல்லிக்கொள்ள நாணமடைந்திருந்தேனே யன்றி மற்றொன்று மல்லவென்றும், மேலும் இதைப்பொய்யென் நெண்ணவேண்டாம்; நேரில் உமக்கு ருஜுவாகும்படி காட்டுகிறேன். வந்துபாருமென்றதன்பத்தினியின் மொழிக்கு அரசனினங்கி நடுராத்திரியானபின்பு மனைவியுடன்சென்று தன் அன்னைவசிக்கும் உப்பரிகையின்மீதேறி அங்கொரு உன்னதஸ்தானத்திலிருந்துகொண்டு ஓ மாதரசே! என்நாயார் விபசாரம்போவதை ரூபிக்கிறேனென்று சொன்னையே அதையென்கண்முன் காட்டக்கடவை

யென்ன, அதற்காசி மன்னனைநோக்கி அதேதாபார்த்தீராமது நகர்த்
 திற்கு வெளியில் வடபாரிசத்தில் வெளிச்சம் தோன்றுகிறதே அது
 தான் கெட்டமதியினையுடைய துஷ்டன்வளிக்கு மிடம். அங்குவெளி
 ச்சமேதெனில், அந்தபாராகுகஞ்சாபிடிப்பதற்கும் தேகத்தில்பூசிக்
 கொள்ளும்சாம்பலுக்காகவும் அல்லும்பகலும் கட்டைகளைப்போட்டு
 க்கொளுத்திக்கொண்டேயிருப்பான். அந்தவெளிச்சந்தான்காணப்படு
 கின்றது. குடிக்கக்கஞ்சிக்கும் கட்டகந்தைக்கும் கெதியில்லாமல் பிச்
 சையெடுக்கும் பரதேசிப்பயல்மீது உனதன்னைநோசும்வைத்து விகார
 ங்கொண்டு திரிகிறான். இப்படி காமவிகாரமேலிட்டு நமக்கப்போத்தி
 யுண்டாகச்செய்யும் அந்தவிபசாரியைக் கொஞ்சநேரத்தில் காட்டுகி
 தேன் பொறுத்துக்கொண்டிருமென்றுசொல்லி, அம்மாதா தூண்டில்
 போட்டவன் சடையின்மேல் இமைகொட்டாமல் கட்டார்வை வைத்
 திருந்தான். ஒரு டாலடித்தது; அதுயாதெனில், மைனாவதியின் வடி
 வழகின் ஒளியேயாம். அந்த ஒளியைக்கண்ட அரசி அதேதாபாரும்
 உனதன்னையென்ன, அரசன்பார்த்துகாடார்த்தகாரமான இருட்டி
 னாலும் நெடுந்தூரத்தினாலும் அன்னையென்ற நிச்சயம் தோன்றாமல்
 நமபிக்கையற்று உப்பரிக்கையை விட்டிறங்கிக் குதிரைலாயத்திற்
 குவிரைந்து சென்று கால்குபிறறைத் தரித்துவிட்டு உச்சிமயிரைப்
 பிடித்துக் குதிரையின்மீ தேறிக்கொண்டுசென்று மறைவாக ஓர் சோ
 லையில்பதுங்கிக்கொண்டிருந்தான். இதற்குள் மைனாவிதி ஆசானிடத்
 தில் நல்லவிஷயத்தில் சிலகேள்விகளைக்கேட்டுணர்ந்து விடைபெற்று
 அரசன்மனையேநோக்கி நடந்து நாலேணியின் வழியாக ஏறி உப்பரி
 கையையடைந்ததை அரசன்பார்த்து கடுங்கொப்பங்கொண்டு வேகமா
 கக்குதிரையைத் தூரத்திக்கொண்டுவந்து லாயத்தில் குதிரையைக்
 கட்டிவிட்டுத் தன்பட்டத்தரசியின் அந்தப்புரத்தையடைந்து இதற்
 கென்னசெய்கிறதென்று மெளனமாக இதுவேசிறந்தையாயிருந்தான்.

இவ்வண்ணம் அரசன் மெளனமாக யோசனையில் அன்றிரவெல்
 லாம் நித்திரையற்றிருந்து விடியற்காலமானவுடன் அந்தப்புரத்தை
 விட்டெழுந்துநாணமுடையவனாகி நடந்து காலேக்கடனை முடித்துக்
 கொலுக்கடத்திற்கு வந்து சிங்காதனத்தின் மீதுருக்கக்கண்டமந்திரி
 கள் இதேது அரசன் நெடுநாளாய்க் கொலுக்கடத்திற்கு வராதவன்
 இன்றுவந்து சிங்காதனத்தின்மேல்வீற்றிருக்கின்றான். இதையோசி
 க்காகையில் மெத்த ஆச்சரியமா யிருக்கின்றதென்று ஒருவருக்கொருவர்
 பேசிக்கொண்டேவந்து அரசனைவணங்கித் தங்கள் தங்கள் ஆசனங்

களின் மீதிருந்தார்கள். இப்படிக்கிருக்க, அரசன்மந்திரிகளை நோக்கி
ஓ மதியிற்சிறந்த அமைச்சர்களே! உலகத்தில் தடாகங்களில் விர்த்தி
யடையும் தாமரைமலரிலுள்ள மதுரத்தை வெகுதூரத்திலுள்ள கா
ட்டிலிருந்து வண்டிகள் வந்துண்டு மகிழ்வடைந்து போவதுபோல,
தூரதேசத்திலுள்ள சிலமனிதர்கள் வந்து நமது நகரத்துக்கருகில்
தங்கியிருக்கும் பெரியோராகிய ஜாலந்தர நாதரைப்பணிந்து உபதே
சம்பெற்றுப் புனிதராய்ப் போகின்றார்கள். அதேதாமரைத் தடாகத்
திலிருக்கும் தவளைகளானது மலரிலுள்ள மதுரத்தையுண்ண வகை
யறியாமல் மேல்விழுந்து புரண்டும் யாதொருபயனையும் அடையா
மல் அருகில்தானேயிருப்பதுபோல இப்பெரியோருடைய மகிமை
யையும் பெருமையையும் அறிந்து இவரிடத்தில் உபதேசம்பெறு
மல் வீண்காலம் போக்கிக்கொண்டு பதிதர்களாக இருக்கின்றோம்
இப்படிக்கிருப்பது நமது பூர்வ கர்மமல்லவா? மேலும்,

“நல்லோரைக்காண்பதுவும் நன்றேநலமிக்க
நல்லோர்சொற்கேட்பதுவும் நன்றே—நல்லோர்
குணங்களுரைப்பதுவும் நன்றேயவரோ
டிணங்கியிருப்பதுவும் நன்று.”

என்னும் முதியோர்வாக்கியத்தின்படி நாமேதேடியலைந்து தெ
ரிசித்துப்புனிதராக வேண்டியதா யிருக்கத் தாமே இங்கெழுந்தருள
நாமெத்தனை புண்ணியஞ் செய்தோமோ? இப்பெரியோர் எளிதில்
கிடைத்திருந்தும் நாமிவரைச் சேவிக்காமலும், இவரது நன்மொழி
யைக்கேளாமலும், இவரிடத்தில் நலமான உத்தமகுணங்களைத்தெரி
ந்து கொள்ளாமலும், இவருக்கு நாமின்னங்கி வணங்கி நடவாமலும்
அதர்மிகளானோம். மேற்சொன்ன வெண்பாவைப்போல நாம்முக்கிய
மாய் இப்பெரியோரைத்தெரிசிக்கவேண்டியதொன்று; இவரது நய
மானசொல்லை அவஸ்யம் கேட்க வேண்டியதிரண்டு; இவர் உரை
க்கும் குணமானவஸ்துவை யதுஷ்டிக்கவேண்டியது மூன்று; இவ
ரைக்கிட்டி நெருங்கி இணங்கிவணங்கிப் பூசிப்பது நான்கு; இந்நான்
கையும் பெறுவதைப்பார்க்கிலும் இவரது அருளுகத்தைஅவஸ்
யம்பெற்றுப் புனிதர்களாயிருப்பதுதான் மேலாகிய மானிடஜென்
மமெடுத்ததற்குப்பலன். இப்படியடையாதவன் மானிடனா யிருந்
தபோதிலும் இரண்டுகாலுள்ள பசவுக்குச்சமமாவான். ஆகையால்
ஓ மந்திரிகளே! நீங்கள்சகலபரிவாரத்துடன் முத்துச்சிவிகையும் எடு
ப்பித்துக் கொண்டுபோய் அப்பெரியோரைக்கண்டு வணங்கி உப

யென்ன, அதற்கரசி மன்னனைநோக்கி அதோபார்த்தீராமது நகரத் திற்கு வெளியில் வடபாரிசத்தில் வெளிச்சம் தோன்றுகிறதே அது தான் கெட்டமதியினையுடைய துஷ்டன்வசிக்கு மிடம். அங்குவெளிச் சமேதெனில், அந்தபராகுகெஞ்சாபிடிப்பதற்கும் தேகததில்பூசிக் கொள்ளும்சாம்பலுக்காகவும் அல்லும்பகலும் கட்டைகளைப்போட்டுக் கொளுத்திக்கொண்டேயிருப்பான். அந்தவெளிச்சந்தான்காணப்படுகின்றது. குடிக்கக்கஞ்சிக்கும் கட்டகந்தைக்கும் கெதியில்லாமல் பிச்சையெடுக்கும் பரதேசிப்பயல்மீது உனதன்னைநேசம்வைத்து விகாரங்கொண்டு திரிகிறான். இப்படி காமவிகாரமேலிட்டு நமக்கபகீத்தியுண்டாகச்செய்யும் அந்தவிபசாரியைக் கொஞ்சநேரத்தில் காட்டுகிறேன் பொறுத்துக்கொண்டிருமென்றுசொல்லி; அம்மாத நூண்டில் போட்டவன் சடையின்மேல் இமைகொட்டாமல் கட்டார்வை வைத்திருந்தான். ஒரு டாலடித்தது; அதுயாதெனில், மைனாவதியின் வடிவழகின் ஒளியேயாம். அந்த ஒளியைக்கண்ட அரசி அதோபாரும் உனதன்னையென்ன, அரசன்பார்த்துகாடாந்தகாரமான இருட்டினாலும் நெடுந்தாரத்தினாலும் அன்னையென்ற நிச்சயம் தோன்றாமல் நமபிக்கையற்று உப்பரிக்கையை விட்டிறங்கிக் குதிரைலாயத்திற்கு விரைந்து சென்று கால்கபிற்றைத் தரித்துவிட்டு உச்சிமயிரைப் பிடித்துக் குதிரையின்மீ தேறிக்கொண்டுசென்று மறைவாக ஓர் சோலைபில்பதுங்கிக்கொண்டிருந்தான். இதற்குள் மைனாவி ஆசானிடத்தில் நல்லவிஷயத்தில் சிலகேள்விகளைக்கேட்டுணர்ந்து விடைபெற்று அரசன்மனையேநோக்கி நடந்து நூலேணியின் வழியாக ஏறி உப்பரிக்கையையடைந்ததை அரசன்பார்த்து கடுங்கோபங்கொண்டு வேகமாகக் குதிரையைத் துரத்திக்கொண்டுவந்து லாயத்தில் குதிரையைக் கட்டிவிட்டுத் தன்பட்டத்தரசியின் அந்தப்புரத்தையடைந்து இதற்கென்னசெய்கிறதென்று மௌனமாக இதுவேசிந்தையாயிருந்தான்.

இவ்வண்ணம் அரசன் மௌனமாக யோசனையில் அன்றிரவெல்லாம் நித்திரையற்றிருந்து விடியற்காலமானவுடன் அந்தப்புரத்தை விட்டெழுந்துநாணமுடையவனாகி நடந்து காலேக்கடனை முடித்துக் கொலுக்கூடத்திற்கு வந்து சிங்காதனத்தின் மீதுருக்கக்கண்டமந்திரிகள் இதேது அரசன் நெடுநாளாய்க் கொலுக்கூடத்திற்கு வராதவன் இன்றுவந்து சிங்காதனத்தின்மேல்வீற்றிருக்கின்றான். இதையோசிக்கையில் மெத்த ஆச்சரியமாயிருக்கின்றதென்று ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டேவந்து அரசனைவணங்கித் தங்கள் தங்கள் ஆசனங்

களின் மீதிருந்தார்கள். இப்படிக்கிருக்க, அரசன்மந்திரிகளை நோக்கி
ஓ மதியிற்சிறந்த அமைச்சர்களே! உலகத்தில் தடாகங்களில் விர்த்தி
யடையும் தாமரைமலரிலுள்ள மதுரத்தை வெகுதூரத்திலுள்ள கா
ட்டிலிருந்து வண்டிகள் வந்துண்டு மகிழ்வடைந்து போவதுபோல,
தாரதேசத்திலுள்ள சிலமனிதர்கள் வந்து நமது நகரத்துக்கருகில்
தங்கியிருக்கும் பெரியோராகிய ஜாலந்தர நாதரைப்பணிந்து உபதே
சம்பெற்றுப் புனிதராய்ப் போகின்றார்கள். அதேதாமரைத் தடாகத்
திலிருக்கும் தவளைகளானது மலரிலுள்ள மதுரத்தையுண்ண வகை
யறியாமல் மேல்விழுந்து புரண்டும் யாதொருபயனையும் அடையா
மல் அருகில்தானேயிருப்பதுபோல இப்பெரியோருடைய மகிமை
யையும் பெருமையையும் அறிந்து இவரிடத்தில் உபதேசம்பெறு
மல் வீண்காலம் போக்குக்கொண்டு பதிதர்களாக இருக்கின்றோம்
இப்படிக்கிருப்பது நமது பூர்வ கர்மமல்லவா? மேலும்,

“நல்லோரைக்காண்பதுவும் நன்றேநலமிக்க
நல்லோர்சொற்கேட்பதுவும் நன்றே—நல்லோர்
குணங்களுரைப்பதுவும் நன்றேயவரோ
டிணங்கியிருப்பதுவும் நன்று.”

என்னும் முதியோர்வாக்கியத்தின்படி நாமேதேடியலைந்து தெ
ரிசித்துப்புனிதராக வேண்டியதா யிருக்கத் தாமே இங்கெழுந்தருள
நாமெத்தனை புண்ணியஞ் செய்தோமோ? இப்பெரியோர் எளிதில்
கிடைத்திருந்தும் நாமிவரைச் சேவிக்காமலும், இவரது நன்மொழி
யைக்கேளாமலும், இவரிடத்தில் நலமான உத்தமகுணங்களைத்தெரி
ந்து கொள்ளாமலும், இவருக்கு நாமிணங்கி வணங்கி நடவாமலும்
அதர்மிகளானோம். மேற்சொன்ன வெண்பாவைப்போல நாம்முக்கிய
மாய் இப்பெரியோரைத்தெரிசிக்கவேண்டியதொன்று; இவரது நய
மானசொல்லை அவஸ்யம் கேட்க வேண்டியதிரண்டு; இவர் உரை
க்கும் குணமானவஸ்துவை யதுஷ்டிக்கவேண்டியது மூன்று; இவ
ரைக்கிட்டி நெருங்கி இணங்கிவணங்கிப் பூசிப்பது நான்கு; இந்நான்
கையும் பெறுவதைப்பார்க்கிலும் இவரது அருளுகத்தைஅவஸ்
யம்பெற்றுப் புனிதர்களாயிருப்பதுதான் மேலாகிய மானிடஜன்
மமெடுத்ததற்குப்பலன். இப்படியடையாதவன் மானிடனா யிருந்
தபோதிலும் இரண்டிகாலுள்ள பகவுக்குச்சமமாவான். ஆகையால்
ஓ மந்திரிகளே! நீங்கள்சகலபரிவாரத்துடன் முத்துச்சிவிகையும் எடு
ப்பித்துக் கொண்டுபோய் அப்பெரியோரைக்கண்டு வணங்கி உப

சாரவசனங்கள்பேசி முத்துச் சிவிகையின்மீது அப்பெரியோரை
எற்றிக்கொண்டு மங்களவாத்தியங்கள் முழங்கக் கொலுக்கூடத்தி
ற்குவந்து சேருங்களென்று ஆக்கினைசெய்து அரசன் அந்தப்புர
த்திற்குப்போயினான். மந்திரிகள் அரசன் கட்டளைப்படி சகல பரிவா
ரங்களுஞ் சூழநடந்துசென்று அப்பெரியோராகிய ஜாலந்தரநாதரை
க்கண்டு வணங்கி உபசாரவார்த்தைகளைப்பேசி ஓ சுவாமி! இந்நகரத்
தையானும் கோபிசந்தனமகாராசன் தேவரீரை யழைத்துவரும்படி
யாகச் சொன்னார். தாங்கள் தயவுசெய்து இச்சிவிகையின்மீதேறிக்
கொண்டு வாருமென்று சொன்னமந்திரிகளின் நயவசனங்களைக்கே
ட்டு ஜாலந்தரநாதரீகவும் சந்தேகாஷ்த்துடன் சொல்லுகின்றார்.

கேளுங்கள் மந்திரிகளே! கல்வியிலும் நீதிநெறியிலுஞ்சிறந்த உங்
களுக்குத் தெரியாததொன்றுண்டோ? சகலமுந்தெரிந்த அறிவாளி
களாகிய உங்களுக்குயான் என்ன சொல்லப்போகிறேன். ஆகிலும் “துற
விக்குவேந்தன் துரும்பு” என்னும் வாக்கியத்தின்படி சகலத்தையுந்
துறந்து சந்திராசியாகிப் பிச்சையெடுத்துப் புசிக்கும் ஏழையாகிய
என்னையொரு பொருளாகவெண்ணி யழைத்துவரச் சொன்னதுயா
ன்செய்த புண்ணியபலனா யிருந்தபோதிலும், செல்வத்திலும் சிறப்
பிலும் கீர்த்தியிலும் மேன்மைபெற்ற அரசன் துரும்புக்குச்சமான
மாவான். ஆகையால் அரசனுல் எனக்கொருகாரியமும் வேண்டியதி
ல்லை. யான் அரசனுக்குயாதொருகாரியமும் செய்யமுடியாத ஏழைப
ரதேசியா யிருந்தபோதிலும், பிச்சாநிகாரியானவன் லசனாநிகாரியா
கையால் நான்ராஜசபைக்கு வரமாட்டேன். இதுசங்கதியை உங்கள்
ரசனுக்குப்போய்ச்சொல்லுங்களென்ற ஜாலந்தரநாதரைநோக்கி மந்தி
ரிகள் சொல்லுகின்றார்கள்.

எங்களை யாண்டருள நிருபானோக்கம்வைத்து இங்கெழுந்தரு
ளிய குருநாதரே! தங்கள் திருவடிபட்ட இந்நகரமானது பவித்
திரமடைந்தது. தங்கள்சேவையால் யாங்களனைவரும் பாவனமடைந்
தோம். இனிமெங்களுக்கு யாதொருகுறையுமில்லை. சுத்தசாந்தமூர்த்
தியாகிய ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்திக்கு நிகரான எங்கனையனே! தாங்கள்
அரசன்சபைக்கு வரமாட்டேனென்று சொல்வது வியாயமோ? செங்
கோலுக்குமீறிய சங்கீதமும் உலகத்திலுண்டோ? இதையோசித்து
மறுவார்த்தையொன்றுஞ் சொல்லாமல் கௌரவமாக எங்கள் பின்
னெழுந்து வாருங்குலாமி யென்றார்கள். திரிகாலமுமறிய வல்லவராக

கிய அம்மகாத்துமாவானவர் அரசனால் தனக்குநேரிடப்போகிற சங்கடத்தையோசித்து உப்பானது தன்முபத்தைமாற்றி அன்னிரியகளுக்கு உபயோகப்படுவதைப்போல, நல்லோர்கள் தங்கள்சொருபத்தை மறைத்தாகிலும் இதராளைப்புனிதர்களாகச் செய்வேண்டுமென்று தருமசாஸ்திரம் முறையிடுவதால், நாம் அரசனால் சிலகாலம் மறைந்திருந்தேனும் அரசனை ஜீவன்முத்தனாகச் செய்வோமென்றெண்ணி அந்த சந்நியாசியானவர் உடனே எழுந்திருந்து சிவிகையின்மீதுார்ந்திருந்தார். இதைக்கண்டமந்திரிகள் கூலியாளர்களால் சிவிகையை யெடுப்பித்துக்கொண்டு சகலாடம்பரத்துடன் நடந்துகொலுக்கூடத்திற்குச் சிவிகையுடன் கொண்டுபோனார்கள். இதுசங்கதியை அரசன் வேவுகாரர்களாலறிந்து கபடமனத்துடன் எதிர்கொண்டு அப்பெரியோருக்கு வந்தனஞ்செய்து அழைத்துக்கொண்டு போய்ச் சோடசோபசாரங்களுஞ்செய்து தகுந்த ஆசனத்திலிருத்திக் கைகட்டி வாப்பொத்தி ஓ சுவாமி! தாங்களிந்நகரத்தில் வசிப்பது எங்கள் முன்னோர்கள்செய்த தவப்பலனே அல்லது யான்செய்தபூர்வபுண்ணியபலனே அன்றி இந்நகரஞ்செய்த புண்ணியந்தானேயோ யான்யாதொன்றுமறியேன். என்னுடைய பாக்கியமேபாக்கியம். எவர்க்குண்டிந்த சிலாக்கியம் என்று கொண்டாடி ஆனந்தமடைந்தவனைப்போல வஞ்சகமாக நடித்துச்சொல்லுகின்றான்.

ஓ சுவாமி! தாங்கள் மூன்றுநாளேக்கிங்கே தங்கி புசிப்பெடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது. தங்களைப்போலொத்த பெரியோர்கள் குகையில் இத்தனை அன்னம் விழுந்தால் நாங்கள் குடும்பசமேதமாய் ஜென்மசாபல்லிய மடைவதற்குத் தடையேயிராது; ஆகையால் தயவுசெய்து இங்களிக்கும் பிரசாதத்தைப்புசித்துத் திருப்தியடையும்படிக்கோருகிறேன் என்று உண்மையாகப் பிரியத்துடன் சொல்பவனைப்போல வெளிப்படையாகப்பேசி எவ்விதத்திலாவது இவனைக்கொன்றுவிடவேண்டுமென்று மனத்துள்ளெண்ணிப் பலவிதபதார்த்தங்களுடன் பிரசாதம் சீக்கிரம் தயார்செய்யும்படி அந்தப்புரத்திற்குத் தாதிகளால் தெரிவித்து லாகிரிவஸ்துக்களை வரவழைத்துக் கெஞ்சா அபினி இவ்விரண்டையும் சாராயத்தில்கலந்து மிதமின்றிக்கொடுக்க அதை ஜாலந்தரநாதரும் வேண்டாமென்று சொல்லாமல் பெரும்பாலும் அளவுக்கதிகமாகக்குடித்தும் அச்சாராயத்தினால் அணுவளவேனும் லாகிரியில்லாமல் சாதாரணமாயிருக்கும் பெரியோரைப்பார்த்து அரசன் ஆச்சரியப்பட்டு இவனென்ன எள்ளளவேனும்

உடம்பைமறக்கவேயில்லை. இதையோசிக்கையில் பூராக்குடியனாகக் காணப்படுகிறான். நம்போலியர்கள் ஒருகுவளை சாராயம் குடித்தால் ஐந்து நிமிஷத்துக்கெல்லாம் உடம்புமறந்து வாயில் ஈடுகுவதுந்தெரியாமல் பிரேதம்போலக்கிடப்போம். இவ்வேழப்பாய்கணக்காய்குடித்தும் சளையவில்லையென்று யோசித்து இந்தவேளைபோகட்டும். சாயந்திரம் இவனுக்குத் தக்கமுயற்சிசெய்யலா மென்று மனதில்ரினைத்துப் பெரியோரை அழைத்துக்கொண்டு அந்தப்புரத்திற்குப்போய் இருவரும்புசித்து அங்கோரிடத்தில் படுக்கையாரசெய்து அவரைப் படுத்திக்கொள்ளும்படிசொல்லித் தானும்போய் படுத்து நித்திரைசெய்து எழுந்துவந்து பெரியவருடன் நயவஞ்சகமாகச்சிலவார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்து ஓ சுவாமி! இதேநாவருகிறேனென்றுசொல்லி அந்தப்புரத்திற்குப்போய் வீசைகணக்காகப் பாஷாணம்தருவித்துப் பாகஞ் செய்பவளை யழைத்து இதைப்பொடிசெய்து அன்னங்கறியமுது முதலானதுகளிலுங் கலந்து வேறே எடுத்து வைப்பென்று சொல்லிக் காலையில் வரவழைத்ததைப்போல சாராயத்தைத்தருவித்து கெஞ்சா அபினி ஊமத்தன்விரை இம்முன் றையும் சாராயத்திற்கலந்துபெரியோருக்குக்கொடுத்தான். அதையும் அவர்வாங்கிக்குடித்து லாகிரியின்றிச்சளையாமலிருந்தார். இரவுவந்தவுடனே பெரியோருடன் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்று தாதியையழைத்துப் பாகஞ்செய்யு மவர்கள் தனியே எடுத்துவைத்திருக்கும் அன்னம் கறிவகைகளை எடுத்துவரச் சொல்லி ஆனமட்டும் தன்கையினால் பரிமாறினான். அதையும் அப்பெரியோர் கபடற்றவரைப்போலப் புசித்துத் திருப்தியடைந்து படுத்து நித்திரை செய்பவரைப்போலக் குறட்டை விட்டுக்கொண்டிருந்தார். இதை அரசன்கண்டு லாகிரியும் பிராணபயமுமின்றிச் சுகமாயிருப்பதற்கு வியந்து இதேது இவன்இதிலுஞ்சாகவில்லை இவனைக்கொல்லாமல் விடுவோமாகில் நமதன்னை இவனிடம் போக்கு வருத்துமாகவே இருப்பாள். அதைக் குடிகளறிந்தால் கேவலமாகப் பேசுவார்கள். அதனால் நமக்கு அவமானம் நேரிடும் இதற்கென்ன செய்கிறதென்று யோசித்து மனக்கிலேசத்தினால் இரவுமுழுதும் நித்திரையின்றிப் படுக்கையிற பொருந்தாமல் புரண்டுகொண்டிருந்து விடியற்காலமானதே எழுந்திருந்து வேவுகாரர்களையனுப்பி பாம்புப் பிடாரர்களை யழைத்துவரும்படி கட்டளையிட்டான். அந்தப்படியே வேவுகாரர்கள்சென்று பாம்புப்பிடாரணையழைத்துவந்து அரசன்கொலுமுன்னம் விட்டார்கள்.

பிடாரர்கள் அரசனை வணங்கிநிற்க அரசன் சிங்காதனத்தைவிட்டிற்
ங்கிப் பாம்புப்பிடாரர்களை ஏகாந்தமா யழைத்துக்கொண்டுபோய் த
னிமேயநிறுத்தி அவர்களை நோக்கிச்சொல்லுகின்றான். அடாபாம்புப்
பிடாரர்களை! நல்லஜாதி நாகங்களாகிய கரியநாகன் செர்நாகங்க ளெ
ன்னுங் கொடியசர்ப்பங்களின்விஷம் ஒரு ஆழாக்குவேண்டும். அதை
இப்போதே சீக்கிரங்கொண்டுவந்து கொடுப்பீர்களாகில் உங்களுக்
குத்தக்கவெகுமதிசெய்கிறேன். காலதாமதஞ்செய்யாமல் விரைவில்
கொண்டுவந்து கொடுக்காவிடில் அவசியம் நீங்கள் தண்டனைக்குட்ப
டுவீர்கள். இதில் சிறிதும் பிசகில்லை யென்று ஆக்கியாபித்தான்.
அவர்கள் அரசன்கட்டைளையைச் சிரமேற்கொண்டு எங்களை இர
கூழிக்கும் ஏந்தலே! இதோ ஒரு நிமைக்குள்ளாக கொடிய சர்ப்பங்க
ளின் விஷத்தைக்கொண்டுவந்து கொடுக்கிறோம். ஏழைகளின்மேற்
சினங்கொள்ளாம லிருக்கும்படி கோருகிறோமென்றுசொல்லி விடை
பெற்றுச் சென்று காளகூட விஷத்திற்கு நிகரான கொடியசர்ப்பங்க
ளின் கடைப்பல்லிலிருந்து உழக்குவிஷத்தை யெடுத்து ஓர் பாத்நி
ரத்திற் வைத்துக்கொண்டுவந்து அரசனிடத்தில்கொடுக்க, அதைப்
பெற்றுக்கொண்ட அரசன் வெகு சந்தோஷமடைந்து அவர்களுக்கு
த்தக்கபடி வெகுமதி கொடுத்தனுப்பிவிட்டு விஷபாத்நிரத்தை எடுத்
துக்கொண்டு அந்தப்புரஞ் சேர்ந்து பாகஞ்செய்பவளை யழைத்து நீ
பெரியவருக்கென்று தனியாகச்செய்யும் அன்னத்திலுங் கரியமுதுக
ளிலும் இந்த ஆமிரத்தத்தைக்கலந்து வைப்பென்றுசொல்லிப் பெரியவ
ரிடத்திற்குவந்து கபடு வஞ்சனை சூது பொய் முதலான துகளுந் தெ
ரியாத உத்தமனைப்போல நல்ல வசனங்களைப் பேசிக்கொண்டிருந்
தான். ஜாலந்தரநாதரும் அரசன்செய்யும் கபடவஞ்சனைகளை யறியா
தவர்போலத்தானும் நடித்துக்கொண்டு அரசனது மொழிகளுக்குச்
சரிசரியென்று தலையை அசைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

இவர்களிருவரும் இப்படிக்கிருக்கிறபோது அந்தப்புரத்திலிரு
ந்து தாதியானவள் வந்து பாகஞ்செய்தாச்சுதென்று சொல்ல அரசன்
பெரியோரை அழைத்துக்கொண்டு அந்தப்புரத்திற்குப்போய்த் தனி
யாக உட்காரவைத்துத் தன்கையினாலேயே அன்னம் கறிவகைகளையா
வும் பரிமாறப்பெரியோர் புசித்துத்திருப்தியடைந்து ஏப்பம் விட்
டார். இதைக்கண்ட அரசன் ஆச்சரியப்பட்டுப் பிடாரர்கள் கொண்டு
வந்து கொடுத்தது சர்ப்பங்களின்விஷமல்லவென்றுசந்தேகித்துப் பெ
ரியவருக்கிட்டு மிகுந்த அன்னத்தில் கொஞ்சமெடுத்து அங்கிருந்த

பூனைக்குமுன்னம்வைத்தான். அதைப்பிசித்த பூனையானது காலைகளை யுதறிக்கொண்டு உடனே இறந்துபோய்விட்டது. இதைக்கண்ட அரசன் வியந்து இதிலும் இவன் சாகவில்லையே பின்னொருவிவன் சா வானோ தெரியவில்லையே என்று யோசனைசெய்துகொண்டிருந்தான். அப்போது ஜாலந்தரநாதர் இவனென்ன எத்தமூடனாயிருக்கிறான் நேற்றையதினம் சாராயத்தில் கெஞ்சா அபிசிரியைச்சேர்த்துக்கொடு த்து நம்மைக்கொல்லவெண்ணினான். அதனாலும்நமக்கு மரணம்நே றிடவில்லை. மறுபடியுஞ்சாராயந்திரம்மஹமத்தன்விதைகளை அரைத்துச் சாராயத்தில் கலந்துகொடுத்தான். அதினாலும் நமது பிராணன் போக வில்லை. இப்போதுகொடியநஞ்சை அன்னபானாதிகளிற்கலந்துப்பிரியா றினான். இதனாலும் நமது உயிர்பிரியவில்லை. இந்தமூன்றுவிதத்திலும் பிரியாதபிராணவாய் இன்னமெதனால் தேகவியோகமாகப்போகிறது என்றுசிறிதும்யோசிக்கவில்லையே. இந்தக்காரணத்தினாலேனுமாமது மகிமைமையத்தெரிந்துகொள்ளாத ஞானசூனியனாகவிருக்கிறான். இவ னுடைய அற்பமதியைஎன்னென்று சொல்லுகிறது? இவன் இன்னு ம் என்னென்னசெய்கிறானோ பார்ப்போமென்று மூன்றுகாலத்தில் வருங்காலத்தைக்கருதித்தெரிந்துகொண்டு ஒன்றுந்தெரியாத ஜடனை ப்போலிருந்தார். அதற்குப்பின் அரசன் செய்வதொன்று மறியாமல் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். இந்தப்படிமூன்றுநாளில் இரண்டி ரவும் மூன்றுபகலும் கடந்துவிட்டது.

மூன்றுநாளிரவில் அரசன் சில வேஷகாரரை யிருக்கச்சொல்லி பெரியவருக்கு அன்னமிட்டுத் தானும் புசித்து ஒன்றும் அறியாத வனைப்போலப் பெரியவருடன் பேசிக்கொண்டே நித்திரைபோயி னான். மகாத்தாமாவை யெவ்விதத்திலாவது கொல்லவேண்டுமென்ற கவலை மிகவுங்கொண்டவ னானதால், நடுராத்திரியில் திடுக்கிட்டெழு ந்து பெரியோரைப்பார்த்துக் காணாததால் அரசன்மனைமுழுதும் தே டிக்கொண்டேவந்து யோகசாதனத்தால் பத்மாசனத்துடன் கிளம்பி அந்தரமாக மோட்டுவெம்பில் முட்டிக்கொண்டிருப்பதைக்கண்டு பிர மித்து இதுவென்ன ஆச்சரியம்? நாம் ஜென்மமெடுத்ததுமுதல் இது பரியந்தம் இவ்வண்ணமாயிருந்த மனிதனை நாம் கண்டதில்லையே. முன்னம் அஷ்டமாசித்திகளிலும் தேர்ந்த சித்தனைவென்று ஜெய மடைந்த நாம் இந்த அற்பயோகசாதனஞ்செய்ய மிவனைக் கொல் வது நமக்கோர் அருமையோவென்று தன் ஞானவாயியாகிய சுப த்திமா முனிவரை மனதில் துதித்துத் தானும் பூமியைவிட்டுக்கிள

ஹி மோட்டுவடும்பில் முட்டிக்கொண்டிருக்கும் பெரியவரைப்பிடித்
துப் பூமிக்கிழுத்துவந்தும் எழுந்திராமல்பத்மாசனத்துடன் உட்கார்
ந்தபடியேயிருக்கும் பெரியவரைப் பலவாறு தூஷித்து அங்கு நித்தி
ரைசெய்யும் வேவுகாரரை யெழுப்பி நீங்கள் யாதொன்றுக்கும் யோ
சிக்காமல் இந்தக்கிழவனைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் நமது அரசன்ம
னை யந்தப்புரத்திலிருக்கும் முப்பத்திரண்டடித் தூரவில்போட்டு
விட்டு வாருங்களென்று கட்டளையிட்டான். வேவுகாரர்களும் அரச
ன்சொற்படி மகாமகிமைபொருந்திய ஜாலந்தரநாதரைத் தூக்கிக்கொ
ண்டுபோய் அந்தப்புரத்திலிருக்கும் தூரவில் தொப்புபென்று போ
ட்டுவிட்டுவந்து நடத்திய உண்மையைச் சொன்னார்கள்.

இதைக்கேட்ட அரசன் தன்னைமறந்து ஆந்தமடைந்து அவர்
களுக்குப்பலவித வெகுமதிகளளித்து அடாவேவுக்காரர்களே! இந்த
சங்கதி நீங்களும் நானும் அறிந்ததாகவே யிருக்கவேண்டும். அன்னி
யர்கள் யாரேனும் பேசக்கேட்பேனையாகில் உங்கள் சிரசைக்கண்டிப்
பாய் வாங்கிவிடும்படிச்செய்வேன். இதுதவறாது. ஆகையால், ஜாகி
ரதையாய் ஒருவருக்குந் தெரிவிக்காமல் உங்கள் மனதிலேயே வைத்
திருங்கள். நாகைத்தாண்டினால் நகரெங்கும்பரவும். உதட்டைத்தா
ண்டினால் ஊரெங்கும் பரவும் என்றதையோசித்து வார்த்தைகள்
முகாந்திரத்தில் மறந்தாகிலுஞ் சொல்லப்போகிறீர்கள். பத்திரம் பத்
திரமா யிருங்களென்று சொல்லியனுப்பினான். வேவுகாரர்களும் அரச
சனது கட்டளைக்குப்பயந்து வெளிப்படுத்தாம லிருந்தார்கள்.

பின்பு அரசன் கண்களுக்கு நித்திரைபிடித்துத் துயின்று விடி
யற்காலையிலெழுந்து காலேக்கடனை முடித்துக்கொண்டு கொல்லத்துக்
காரர்களை வரவழைத்துக்கொண்டுபோய் அந்தப்புரத்தி லிருக்கும்
முப்பத்திரண்டடி தூரைக்காட்டி இத்தூரவுக்குமேல் ஒருபாறை
யைமுடி அப்பாறை யசையாதிருக்கும்படி சுண்ணாம்பு பூசங்களெ
ன்று ஆக்கியாபித்தான். அந்தப்படியே கொல்லத்துவேலைக்காரர்கள்
பெரும்பாறையைத் தூரவின்மேல்முடிச் சுண்ணாம்பைப்பூசி விட்டுப்
போயினார்கள். அந்தமகாத்துமாவான ஜாலந்தரநாதர் உயிருடனிருந்
தால் தன்தாயார் அவரிடத்திற்குப் போக்குவருத்தாயிருப்பாள். அ
தையுலகத்தார் அறிந்தால் பழிப்புக்கிடமாமென்று யோசித்து அவ
ரைத்தூக்கிக் கிணற்றிற் போட்டுவிட்டான். அக்கிணற்றிற்குமேல்
பாறையைப்போட்டுச் சுண்ணாம்புக்கட்டடங் கட்டவேண்டிய கார
ணம் யாதெனில், அப்பெரியோர் யோகசாதனஞ் செய்யப்பட்டவரா

கையால் கிணற்றினின்றும் கிளம்பி வெளிப்பட்டுப்போவாரென்றும், அன்றி அவரைக்கிணற்றிற் போட்ட படியால் மரித்துப்போவாரேயாகில் பிரேதம் தண்ணீருக்குள்ளிருந்து வெளிப்பட்டுமிதக்கும். அதைக்கண்டவர்கள் வெளிப்படுத்து வார்களென்றும் இவ்விரண்டு காரணத்தையும் யோசித்து அரசன்பாறையைப்போட்டுச் சுண்ணாம்பினால் கட்டடங்கட்டி யாதொன்றும் தெரியாதவனைப்போல நூறு வனிதைகளுடன் கூடிக்குலாவி சுகித்திருந்தான்.

இவன் இவ்வண்ணமிருக்க, கிணற்றில் வேவுகாரர்களால்போடப்பட்ட மகாத்துமாவாகிய ஜாலந்தரநாதர் நடக்கப்போகிற காரியம் இன்னதென்று முன்னமே தெரிந்தவராதலால், கிணற்றில் லகுவாய் விழுந்து ஜலத்திற்குள்சென்று மணற்பாங்காகிய அடிவாரத்தில்பத் மாசனத்துடன் உட்கார்ந்து யோகஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். ஜலத்தில் எப்படியிருந்தாரென்றால், இவர் கிணற்றிற்குள் விழுவதற்கு முன் கெங்காதேவியானவள் பயந்து நடுநடுங்கி இப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவுக்கே ஆபத்து நேரிடுமாயில் நம்போலொத்தவர்க்கு நேரிடுவதோ ரருமையோ? இவரதுமகிமையைக்கண்டறியாமலும் இவரை வணங்கி உபதேசம்பெறாமலும் இவரால் நற்கெதியடையாமலும் மகாபாவியாகிய அரசன் இவரை நம்மால் சாகும்படி இத்தூரவில் போட்டான். இம்மகானுபாவர் ஜீவன்முக்தராச்சுதே! இவருக்குளவற்றாலுஞ் சாவுகிடையாது. பகவானைப்போல நித்தியரா யிருக்கும் பரிசுத்த ஆத்துமா யிவரென்றுமதித்து ஜலம் அவர்மேற் படாமல் இடைவெளிவிட்டுக் குடையைப்போல நின்றாளாகையால் இம்மகாத்துமா தன்னிவாசபூமியைப்போல மதித்து ஆனந்தமா யிருந்தார்.

இவரிந்தப்படி கிணற்றிற்குள் சுகமாயிருக்க, மைவைதி ரஜஸ்வலையாகி மூன்றுநாளும் ஆசானைக்காணாமலிருந்தாள். நான்காவது நாள் ஸ்நானஞ்செய்து உப்பரிகையின்மீது லாவிக்கொண்டிருந்தாள். அப்போது வனிதைகள் நூறுபேர்களுஞ் சூழ்ந்திருக்க சில தாதிகள் எண்ணெய்தேய்க்க அரைவஸ்திரத்துடன் இருக்கும் தன்குமாரனது தேகசௌந்தரியத்தைக்கண்டு ஐயோ பத்தரைமாற்றுத் தங்கத்திற்கு நிகரான திருமேனியை கேவலமும் அற்பமுமாகிய மங்கையர் மாய்கைக்குள்ளாகி தூர்க்கந்தத்திற்கு ஆசித் துவீண்காலம் போக்கி அந்தியத்தில் எமதூதர்கள் வசப்பட்டு அவர்கள்செய்யுங்கொடிய தண்டனைகளை யனுபவித்து முடியில் நாயோ பேயோ குதிரையோ கழுதையோ மற்றெந்தஜன்மம்வந்து லபிக்குமோ? இப்படி

எத்தனை ஜென்மமெடுத்தாலும் இம்மானிட ஜென்மத்துக்கு நிகரா குமோ? இந்த மானிடஜென்மமிருக்கிறபோதே ஆசானையடுத்து உப தேசம்பெற்று இறப்பிறப்பென்பதை யொழித்து நிரந்தரம் இவ் வுலகத்திலன்னியர் கண்களுக்குப் புலப்படாமல் ஜீவன்முக்தனாய் யிரு ப்பதல்லவோ மானிடஜென்மமெடுத்ததற்கு அழகு? இப்படிப்பட்ட மேன்மையான அருளுடன் உலாவும் மார்க்கத்தைவிட்டு ஜீவன்விஷ யவாஞ்சைக்குட்பட்டுப் பாழாகிறானே என்று புதல்வனை எட்டிப் பார்த்தபடியே துக்கப் படுகிறபோது மைனாவதியின் நேத்திரத்தி லிருந்து கண்ணீர்வடிய அதிலோர் துளிஜலம் கீழேஎண்ணெயிட்டுக் கொண்டிருந்த குமாரன் துடைமேல்விழுந்து கீழ்ப்புறமாக ஒழுகிப் போய்விட்டது.

அப்போது அரசன் துடையில் குளவிகொட்டியதைப்போல பாதையுண்டாகத் திடீரென்றெழுந்து வந்து முற்றத்திலிருந்தபடி உப்பரிகையை நோக்கினான். அங்கு தன்தாயாரிருக்கக்கண்டு இதெ ன்ன ஆச்சரியமா யிருக்கிறது? அன்னையமுகிற கண்ணீர் தொடை யின்பேரில்பட்டுப் பின்புறத்தி லொழுகிப்போயிற்றே. இதற்குள் என் பிராணன் துடித்து வேசாறியதே. இத்தன்மையாகியமகிமைபொருந் திய நமதன்னைக்கு ராமென்னகுற்றம் செய்தோம்? யாதுகுறைசெய் தோம்? கிணற்றிற்போட்ட சந்தியாசியுடன் இவள் கூடிக்கலந்ததாக நமதுமனைவி சொல்லக்கேட்டோமேயல்லது இவள்விபசார முற்றவ ளா அல்லதுகற்புடையவள்தானா என்பதை நன்றாய்ப்பரிசைசெய்து பாராமல் அப்பெரியோருக்குக் கெடுதியைச்செய்ததுமல்லாமல் இப் புண்ணிய வதியையும் விபசாரியென்று பலவிதமாக தூஷித்தேன். நமதன்னையின் வாக்குமூலத்தை விசாரித்தறியவேண்டுமென்று அன் னையை நோக்கி ஓ அம்மணி! நீ அழவேண்டியகாரணமென்ன? உன் னையாரென்ன சொன்னார்கள்? உன்மனதிலிருக்கும் குறைதானென்ன? அதை ஒளிக்காமல் சொல்லுமம்மாவென்ன, அதற்கு மைனாவதி அப் பாமகனே! எனக்குயாதொருவிஷயத்திலும்குறையேயில்லை. ஆகிலும் உன்விஷயத்தில் மெத்தவுங் கவலையுண்டார்கு துக்கப்படுகின்றேன். அ தேனெனில், மிகவும் துர்க்கந்தமும் பாபங்களுக்கு ஆதாரமுமாகிய பெண்களின்மாய்னகக்குள் உனக்குண்டாகிய சொர்னதேகத்தை உப யோகப்படுத்தி வீண்காலம்போக்கி என்று சொல்லிக் கொண்டிருக் கையில், அரசன் ஓ அம்மணி இப்போது யான்தலையில் எண் ணையிட்டுக்கொண்டிருப்பதால் நல்லவார்த்தை பேசுவது நகரது,

நான் ஸ்நானஞ்செய்து வந்தபின்பு தெரிவிக்கிறேன். அப்போது சாவ
காசமாகவந்து என்விஷயத்திலுனக் குண்டாகிய பரிதாபவார்த்தை
களைபெல்லாம்சொல்லி அதற்குமேல் யான்நடக்கவேண்டிய உத்தமகா
ரியங்களைபுந் தெரியப்படுத்தி யான் கிருதார்த்தனாகவேண்டியதற்குத்
தக்கமுயற்சிசெய்யும் அம்மாவென்றுசொல்லி அரசன்ஸ்நானஞ்செய்
வதற்குப் போயினான். பின்பு மைனாவதி தன்சுமாரன் செல்வச்செரு
க்கினால் இகழ்ப்பாகப்பேசி கோரிக்காமல் தனக்கணங்கி ராய்நூ பே
சியதற்கு மிகவும் சந்தோஷித்துக்கொண்டு அன்றுபகலைப்போக்கி இ
ரவுகொரத்திரியிலெழுந்து நாலேணியின்வழியாக இறங்கிச் சென்று
சாலந்தாநாதரைப்பார்க்க ஆசைக்காணாமல்தாபந்திரியப்பட்டு முன்
நாளாய் நாம்வராததால் ஆசைகெனினிடம் இன்னதென்றுதெரிந்
துகொள்ளக் கூடியதாயில்லையே. இனிஎப்போது என் குருநாதரைக்
காண்டேன்? என் பிராணநாதன் இறந்தகவலைபாப்போக்கி சந்துஷ்
டியுடலிநக்கும்படி உபதேசித்து அவ்வாஷ்டான பலத்தால் சகல
த்திலும வெறுப்பையுண்டாக்கி இவர் திருவடித்தாமரைகளிலேயே
நீங்காமல் மனம் பொருந்தும்படி யாருள்புரிந்த எனது குலவிளக்கைத்
தெரிசிக்காத ஒரு நாளொருபுகமாகத் தோன்றுகின்றதே. இவர் தெரி
சனங் கிடைக்காதபடியால் முன்னம் நாயகன்மீதுண்டாகிய கவலை
யைப்பார்க்கிலும் என்மடங்கதிக கவலைபுண்டாகியதே. இதற்குயா
னென்னசெய்வேனென்று உலவாய் மெழுகைப்போ ஒருநியமது
வாடிவழக்கப்படி அரண்மனைசேர்ந்து நித்திரைபிடியாமல் அன்றிர
வெல்லாம் படுக்கையில் புரண்டு கொண்டு கண்ணீருங் கம்பலையுமா
யிருந்தாள்.

இவ்வண்ணமாக மகிமைபிற்சிற்றந்த மைனாவதி குருநாதனைக்கா
ணாமல் வருந்திக்கொண்டிருக்க குமாரனாகிய கோபிசந்தனமகாராஜன்
தாதுபொருத்தியையழைத்து நீசென்று எனதன்னையை அழைத்து
வாக்கடவாயென்று அனுப்பப் பங்கியானவன் அந்தப்படியேசெ
ன்று மைனாவதியைக்கண்டு வணங்கி ஓ அம்மணி ! தங்கள் புதல்வரா
கிய மகாராஜன் உம்மை அழைத்துவரும்படி சொன்னார். தாங்கள்
தயவுசெய்து எழுந்துவாரும்மா வென்னக்கேட்டு மைனாவதி உட
னெ எழுந்திருந்து நடந்து அந்தப்புரத்திற்குச்சென்று ஓரிடத்தில்
திரைக்குள்ளிருந்து புதல்வனைகோக்கி அப்பா புத்திரசிகாமணி
யே ! சகலசாஸ்திரபுராணங்களிலுந்தேர்ந்து மனநீதிவழுவாது அரசு
புரியும் புத்திரசாதுரியங்களிற்சிற்றந்து உத்தமனாகிய உனக்குப்பின்புத்
தியும் பேதமைக்குணமுமுடையயான் என்னசொல்லப்போகிறேன்.

“சுடர்விளக்காயினும் நன்றாய்விளங்கிடத் தூண்டுகோலொன்று வேண்டும்” என்றவாக்கியத்தின்படி நற்குணங்கள்யாவும் பொருந்தின உத்தமனாயிருந்தபோதிலும் ஆசானையடுத்து அவரால் “தொட்டுக் காட்டாதவித்தை சுட்டுப்போட்டாலும் வரா” தென்பதுபோல உபதேசிக்கப்பெற்று அவர்சொல்லும் வழியாய் நடந்தால் காரியசித்தியாகிச் சுகம்பெறலாம். அப்படிச்செய்யாமல் நாமெத்தனை சாஸ்திர புராணங்களை வாசித்தவர்களாயிருந்தபோதிலும் தன்கடையே ஞானோதயமாவது மிகவும் அருமையாதலால் நீ ஆசானிடத்தில் உபதேசம்பெற்றுப் புனிதனாகும் வழியைத்தேடிக் கொள்ளுமப்பாவென்ன, அதற்கு கோபீசந்தனமகாராஜன் ஓ அன்னையே! நீ சொல்லிய தெல்லாம்சரி. நானெந்த ஆசானைத்தேடியடுத்துப்பணிவது? என்னைப் புனிதனாகச்செய்யவல்ல மகானுபாவர் யாவரோ? அவரை இன்னாரென்று நான் தெரிந்து கொள்ளும்படித் தெரிவிப்பையேயாகில் அப்படிப்பட்ட மகாத்துமாளை யான் தேடிக்கண்டுபணிந்து உன்னிஷ்டப்படி உபதேசம் பெற்று ஜென்மசாபல்யமடைகிறேன் என்றசுமாரனைநோக்கி என்னருமைக் கண்மணியே! நமது நகரத்திற்கு வெளியில் வடபாரிசத்தில் ஓர் சோலையில் வாசஞ்செய்து கொண்டிருந்த எனது ஞானதேசிகர் எங்கோ போயிருக்கிறார். அவர் வந்தவுடன் உன்னை அங்கேயழைத்துக்கொண்டுபோய்த் தன்னியனாகச் செய்யும்படி அவர் திருவடியில் விழுந்து வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். அதுபரியந்தம் பொறுத்திருப்பாயாக வென்றுசொல்லி அந்தப்புரத்தைவிட்டுநடந்து தன்னுப்பரிகைக்குவந்துசேர்ந்து ஆசான்மீதிலேயே சிந்தைவைத்திருந்தாள். மைனாவதி இவ்வாறு ஆசானிருந்ததிகையிலேயே கண்ணோக்கம்வைத்துப்பலநாளும்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறபோது ஒருநாளிரவில் அங்கு வெளிச்சந்தோன்றினதால் ஆசானே வந்திருக்கிறாரென்று நிச்சயித்து மிகவும் சந்தோஷத்துடன் வழக்கப்படி அங்குசென்றுபார்த்து ஆசானில்லாமல் வேறேயொருவரருக்க அவர்திருவடியிற்பணிந்து தன்னுடைய விருத்தாந்தத்தையும் ஆசானைக் காணாமல் வருந்துகிறதையுஞ்சொல்லி ஓ சுவாமி! நீங்களார்? தங்கள் நாமதேய மென்னவென்று வினவிய மைனாவதியைநோக்கி அந்த சாதுவானவர் ஓ அம்மணி! நான் ஒருதேசத்தில் சஞ்சரிப்பவனல்ல. எங்குந்திரிந்து கொண்டிருப்பவ னாதலால் எனக்குவசிக்ஷம்ஊரொன்று கிடையாது. என்பேர் காண்பாநாதன் இந்தமகாத்துமாவாகிய ஜாலந்தரநாதருக்குநான்முதல்சீஷன். அவரைச்சேவித்து வெகுநாளானப

டியால் மிகவும் ஆவல்கொண்டிவந்தும் எனக்கு அவர்தெரிசனங்கி
டைக்காமற்போயிற்று. என்பிராப்தம் இப்படியாகிவிட்டது. என்று
பலவிதமாகவிசனப்பட்டு முடிவில் அவரிருக்குமிடத்தைத்தேடித்
கண்டுபிடித்து அவசியம் உனக்குத் தெரிவிக்கிறேன். அதுவரை
நீவிசனப்படாமலிரும் அம்மணியென்று சொல்லியனுப்பி அன்றிரவு
கடத்தி அதிகாலையில் தன்சிஷியர்களுக்கு அவ்விடத்தைவிட்டுப்புற
ப்பட்டு வெகுதேசங்களெல்லாந் திரிந்துதிரிந்து தேடித்தேடியலைந்
தும் தன்குருநாதரைக்காணாமல் எங்குபோனாரோ எவ்வாறானாரோ வெ
ன்று வெகுவாகப் பிரலாபித்துக்கொண்டு தேடித்திரிகிறபோது எதி
ரில் கோரக்கநாதரைக்கண்டுபணிந்து ஓசுவாமி! எனதுகுருநாதரை
க்காணாமல் வெகுதேசங்களெல்லாந் திரிந்து வேசாற்றினேன். தாங்கள்
பூதபவுஷிய வர்த்தமானமென்னும் மூன்றுகாலமும் உணர்ந்தவராத
லால், எனது ஆசானிருக்கும் நிலையையறிந்துரைக்கவேணும் சுவாமி
யென்ற காணீபாநாதரைநோக்கி கோரக்கநாதர் சொல்லத்தொடங்கி
னார். கேட்டார்களோ சித்தர்களே! இனி ஜாலந்தரநாதருடைய நில
மையைப்பற்றிக்கோரக்கநாதர் காணீபாநாதருக்குச்சொல்லியவிர்தை
யையும் விவரிக்கிறேன் என்று சொல்லத்தொடங்கினார்.

கேளுங்கள் சித்தர்களே! கோரக்கநாதர்தன் ஞானதிருஷ்டியால்
ஜாலந்தரநாதர் இருக்குமிடத்தையறிந்து காணீபாநாதரைப்பார்த்து
ஐயா குருபக்திவிசுவாசத்திற் சிறந்த காணீபாநாதரே! நீர்விசனப்பட
வேண்டாம். உனதுகுருநாதர் இருக்குமிடத்தைச் சொல்லுகிறேன்.
அதெங்கன மெனில், வாலாயமாய் நிவாசஞ்செய்யும் பூமியாகியகொள
டபங்காளதேசத்திலேயே ஓர் துரவுக்குள் யோகநிஷ்டை செய்து
கொண்டிருக்கிறார். ஆகையால் அங்குசென்று தெரிசித்து உனது
அபேக்ஷையைத் தீர்த்துக்கொள்ளுமென்ன, அதற்கு காணீபாநா
தர் ஓ சுவாமி! பூமியின்மீதிருந்து யோகநிஷ்டை செய்வதைவிட ஜல
த்திற்குள்ளிருந்து செய்வது விசேஷமோ? இந்தவிந்தையை நானிது
பரியந்தம் கண்டதுமில்லை. கேட்டதுமில்லை. இதையோசிக்க ஏதோ
மோசமாயிருக்கிறது. இதன் காரணத்தையும் எனதுயிருக்குயிராய்
விளங்கும்பரமகுருநாதர் எந்தத்துரவில்வசிக்கின்றார்? அத்தூரவிருக்
குர்திசையையும் யானறிந்து கொள்ளும்படி விவரமாகச்சொல்ல
வேண்டும் எனதையனே பென்றுவணங்கிய காணீபாநாதரைநோக்
கிக் கருதுதற்கரிய பெருமையிற்சிறந்த தொண்டர்கள் சிகாமணியே!
உன்போலியர்க்கன்றி மற்றையர்களுக்கிந்த சந்தேகமும் கேள்வியும்

தோன்றுமோ? உனக்குண்டாகிய சந்தேகமும் நீக்கேட்டகேள்வியும் உண்மையே. அத்தெப்படியெனில், இப்பூமண்டலத்தில் ஜலத்திற்குள் யோகவிஷ்டையிலெழுந்தருளியிருந்தவர்கள் எவருமேயில்லை. அப்படி க்கிவ ரிருப்பதால்தோமோசமா யிருக்கிறதென்று கூறிய தும்சரியே அதற்குக் காரணமென்னவென்றால், அந்தகௌடபங்காளதேசத்தரச னாகிய திரிலோகசந்தனமகாராஜன் தேகவியோகமடைந்ததால் அவர் மனைவியாகியமைனாவதி நீங்கா த்துக்கமடைந்துகொண்டிருந்து உன துகுருநாதருடைய மகத்துவத்தையறிந்து அவர் திருவடியையடுத்து உபதேசம்பெற்றதுமுதல் கணவனிறந்ததுக்கத்தையறந்து குருபக்தி விசேஷித்து தினமும்வந்து அவரைத்தெரிசித்துப்போவாள். இப்ப டிக்கு நெடுநாள்நடந்துகொண்டிருப்பதை அந்தசமஸ்தானத்திலிருக் கும பாங்கியொருத்திகண்டு இம்மைனாவதியின் மருகியிடஞ்சென்று ஓ அம்மா! எங்களரசியே! நமதுருக்கருகிலிருக்குஞ் சோலையில் வா சஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் ஓர்சந்ரியாசியிடத்திற்குத் தங்கள் மாமி தினமும்சென்று அந்தசந்ரியாசியைக்கூடிக்கலந்துமறுபடியும் அரண் மனைக்குவந்து யாதொன்றுமறியாதவனைப்போல உப்பரிசையின்மீ துலாவிக்கொண்டிருக்கின்றாள். இதனால் நமதுகுலத்திற்குஇன்னுஞ் சிலரானில் இழிவுவந்துபோயிருமென்பதற்குத் தடையேயில்லையென் று சொன்னாள். அக்கொடியபாவியின்சொல்லைக்கேட்ட அரசன்மனை விமைனாவதிக்கும் ஜாலந்தரநாதருக்கும் உண்டாயிருக்கும் குருசிஷி யசம்பந்தத்தையறியாமல் பதிபார்யா சம்பந்தமாகக்கருதி அநியாயமா ய்தோஷத்தைச் சம்பாதித்துக்கொண்டதுமன்றி இப்போது அரச னாகியிருக்கும் மைனாவதியின்சுமாராகிய தன்கணவனிடத்தில் வா ய்கூசாமற் சொல்லினாள். இதைக்கேட்ட அரசனும் ஆலோசனை செய்து பரிசோதிக்காமல் உப்பரிசையின்மீதருந்து பார்த்தும் சமீபத் திற்கென்றுபார்த்தும் உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் மதிகெ ட்டுமந்திரிகளைக்கொண்டு உனதாசானே அரசன்மனைக்கு வரவழைத் து அப்பரமபுருஷருக்கு உயிர்நீங்கும்படியாகப்பலவிததீங்குகளெல் லாஞ்செய்தும்உயிர்பிரிந்துபோகாததால் அரசன்மனைக்குள்ளிருக்கும் அந்தப்புரத்துத்தூரவில்உனதாசனைப்போட்டு அதற்குமேல்பாறையி ட்டுகண்ணாம்புக் கட்டடங்கட்டிவிட்டான். இதுதான் இதற்குக்கார ணம். இனியிங்கு வீண்காலம்போக்காமல் சீக்கிரமாக நீ அங்குபோ ய் உனதாசானைக்கிணற்றினின்றும் வெளிப்படுத்தி கண்ணாரக்கண்டு

தெரிசித்து சுகித்திருமென்று கோரக்கநாதர் ஆசிகூறிச்சென்றார். பின்பு காண்பாநாதர் தன் சீஷர்கள்கூட்டத்துடன் எழுந்தருளித் தன் ஆசான் நிவாசஞ்செய்துகொண்டிருந்த கௌடபங்காளதேசத்துக்கிடையிலிருக்கும் சோலையிற்றங்கினார். இதற்குள் சிஷியர்கள் விறகுகள் சேகரித்துக்கொளுத்தி ஆசானுக்குத் தொண்டுசெய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்வண்ணம் இங்கே காண்பாநாதர் சிஷியர்கள் சமேதமாயிருக்க அங்கே யரண்மனை உப்பரிகையின்மீதுருக்கும் மைனாவதி சோதி நகூத்திரமழைத்துளிக்கு வாயைத்திறந்துகொண்டிருக்கும் முத்துச் சிப்பிக்குரிகராக ஆசானுடையவரவுக் கெதிர்பாத்துக்கொண்டு கண்ணிமை கொட்டாமலிருந்தாளாதலால் வெளிச்சத்தைக்கண்ட மாதிரத்தில் ஆசான்வந்துவிட்டார்; நமக்கினியாதொரு குறையுமில்லை. என்ற அடங்காதமகிட்சியினால் தேகம்பூரித்து மயிர்க்கூச்சிட்டுப்பொற்றட்டில் பலவிதகனிவர்க்கங்களை நிரப்பித்தட்டைக்கையிலேந்தி நூலேணியின் வழியாயிறங்கி நடந்து சென்று சோலையைக்கிட்டிப்பார்த்து அங்கு ஆசானைக்காணாமல் அவர் முதல் சிஷியராயிருக்கக்கண்டு அவரைவணங்கிப் பலவாகத் தோத்திரம்புரிந்து எனதையனே! நமதாசானைக்கண்டீரோ? அவரிருக்குமிடமெது அவர் இந்நகரத்தைவிட்டுப்போனதற்குக் காரணம்பாது? அவரதுகேதமங்கள்யாவும் அடியாளறிந்து சந்தோஷிக்கும்படி கிருபைபுரியவேணுமென்று பிரார்த்திக்கும் மைனாவதியைநோக்கிக் காண்பாநாதர் சொல்லுகிறான்றார். ஓ அம்மணீ! நமது குருநாதர் அரண்மனையந்தப்புரத்திலிருக்கும் நூரவில் யோகநிஷ்டைசெய்துகொண்டிருக்கிறார். அவர் அப்படிக்கிணற்றிலிருந்து யோகஞ்செய்வதற்குக்காரணம் உனதுபுதல்வனே அவனைக்கொண்டு நடந்த வர்த்தமானத்தைபெல்லாந் தெரிந்துகொள்ளுமென்று கோபத்துடன் உரைத்த காண்பாநாதர் மொழிக்குவியந்து இதென்னமோ நம்பிக்கைதுரோகமாகத் தோன்றுகிறதென்று வியாகூலமனத்தளாகி ஆசாரியருக் கேதோ கஷ்டம் நேரிடும்படிச்செய்வதுதான் அரசனுக்குரிய நீதியோ? கெட்டகாலத்தின் கொடுமையோ? அஷ்டலக்ஷமிகளுந் தாண்டவமாடிக்கொண்டிருந்த இந்நாட்டிற்கு என்னகெடுதியோ வந்துவிட்டதே “பெரியோர்சினமடைபாரடைந்தக்கால் பெருங்கடல் தீயாதோ” என்ற முதியோர்வாக்கியத்தின்படி நமது குலாலங்களுக்கும் அழிவுநேரிடுமென்பதற்குச்சந்தேகமுண்டோவென்றிந்தப்படிப் பலவாறுதன்குமாரனைத்தாணித்து

ஆசானுக்காக மிகத் துக்கித்துத் தேகம்பதறிக்கதறிக் கீழேவிழுந்து
புரண்டுபுரண்டு அழுதுவாடுகிறதைக்கண்டு காண்பாநாதர் மனந்தா
ளாமல் தயாளம்பிறந்து மைனாவதியின் சமீபத்தில்வந்து ஓ சுற்றிலும்
ஆசான்பக்தியிலும் சிறந்த உத்தமபுண்ணியவதியே! நமது குரு
நாதன் இன்னுமிரண்டொருநாளில் துரவைவிட்டு அவசியம் வெ
ளிப்பட்டுவருவார். வந்துநமக்குத்தொரிசனந்தந்து ஆவலைத்தீர்ப்பார்.
என்சொல்லே உண்மைபென்றுநம்பி உனக்குண்டாகிய துக்கத்தை
ப்போக்கடித்துச் சுகமாகக்கவலையற்றிரு மம்மாவென்ற காண்பாநா
தர்மொழியைக்கேட்டு உண்மையெனக்கருதி மைனாவதி துக்கம்நீங்கி
சந்தேதாஷத்துடன் காண்பாநாதரை வணங்கி விடைபெற்றுவந்து
வழக்கப்படி உப்பரிகையின்மீ துலாவிக்கொண்டு கீழ்நோக்கிப்பார்க்
கிறபோது, அங்குபுதல்வனிருப்பதைப்பார்த்து பாங்கிகளால் அவனை
வரவழைத் திருக்கச்செய்து தானோர் திரைக்குள்ளாக விருந்துகொ
ண்டு குமாரனேநோக்கி அப்பாபுத்திரரத்தினமே! உன்னையானொருசங்
கதியைப்பற்றிவினவுகிறேன். அதனையொளிக்காமல்என்மேல்கோபிக்
காமலும் அன்னியமாய் பாவிக்காமலும் உண்மையைச் சொல்லவே
ண்டும். அதென்னவெனில், நமது நகரத்துக்கருகி லிருக்குஞ் சோலை
யில்நெடுநாளாய் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்த எனது சூலகுருவைச்
சிலநாளேக்கு முன்னம் அழைப்பித்து அவருக் கென்ன தீங்குநேரி
டும்படிச்செய்தாய்? அப்படிச்செய்ததனால் நீ யென்னசுகத்தையடை
ந்தாய்? அன்றி அந்தப் பெரியவர் உனக்கென்ன தீங்குசெய்
தார்? இவைகளைபெல்லாம் அணுஅளவேனும் பிசகாமற்சொல்லிமே
லேயுனக்கு நேரிடப்போகிற சாபத்தை மாற்றிக்கொள். நடந்ததை
நடந்தபடி சொல்லாமல் பொய்ம்மொழி பகருவாயாகில் சாபத்தின்பல
னாகிய ரௌரவாதிரகத்தை அவசியம் அடைவாய். அதற்குச்
சந்தேகமேயில்லை. ஆகையால் என்கண்ணே! உண்மையைச்சொல்லி
நன்மையையடைவாய் என்ற அன்னையின்வசனத்தைக்கேட்டகுமாரச்
சன்மெய்நடுங்கி வாய்குளறி நாவறண்டு நினைவுதடுமாறி யாதொன்
றும் தோன்றாமல் முடிவில் அன்னையின்பாதங்களில் விழுந்தெழு
ந்து ஓ என்னை யின்றெடுத்த அன்னையே! முன்னம் அயோத்திமாந
கரையாண்ட தசரதமகாராஜன் இரண்டாவது மனைவியாகிய கை
கேசியின் மொழியினை லுயிரிழந்தான். அக்கைகேசியானவள் தன
க்குப்பாங்கியாகிய கூனியின் சொல்லைக்கேட்டு அமங்கலியானாள்.
உத்தானபாத மகாராஜன் இளையபெண்சாதியாகியகருசியின்சொல்லை

க்கேட்டு முதல் பத்தினியின் வயிற்றிலுதித்த துருவனைக் கைசோர விட்டான். மூன்றுலகத்திலும் ஜெயம்பெற்ற மிகவீரபராக்கிரமத்தினையுடைய இராவணனுனவன் தன் தங்கையாகிய சூர்ப்பனையின் வார்த்தையக்கேட்டு உலகமாதாவாகிய சீதையைவஞ்சித் தெடுத்ததுப்போய் அசோக வனத்தில் சிறைவைத்தமையால் ஸ்ரீராமபாணத்தால் அடிபட்டு எமபுரத்தை யடைந்தான். இத்தியாதிகளெல்லாம் புராணங்களினால் உணர்ந்தவனாக விருந்தும் எனது அஞ்ஞானத்தினால் பாவியாகிய மனைவியின் சொல்லேக்கேட்டு உலகமாதாவுக்கு நிகரான நின்பேரில் பழிச்சொல்லை ஏற்படுத்தி நமதுகுலத்துக்கோர் விளக்கென்றும் பரமகுருராதரென்றும் உணராமல் அம்மகாத்துமையை அற்பமாகினைத்து வஞ்சனையாக அவரைவரவழைத்துக் கொல்லும்படி யனைகதுன்பங்களைச்செய்தும் சாகாமலிருந்தார். அப்போதேனும் அவர்மகுத்துவத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் பேதையிலும் பேதையாகிய யான் அறிவுகெட்டுப் பரமகுருபரனாகிய உத்தம ஆத்துமாவை நமது அந்தப்புரத்திலிருக்குந் தூரவித் போட்டதுமன்றி அத்தூரவிற்குமேல் பாரையொன்றை மூடிச் சுண்ணாம்பினால் கட்டடங்கட்டிய மகாபாதகனாகிய எனக்குப் பெரியோர்களுல்சாபம்வந்து நேராமற்போகுமோ? ஐயோ என்னைப்போலும் கொடியபாவி இவ்வுலகத்திலுண்டோ! உத்தமராகிய பெரியோரைக்கொன்றுநெடுநாள் வாழலாமென்றெண்ணிப் பலவாறு இம்சைகளைச்செய்தபடுபாவியை தெய்வங்கொல்லாமல் விடுவது தருமமோ? இதுமுன்னம் யான்செய்த கர்மமோ? இதை அனுபவிக்காமல்திருமோ? அதெப்படியெனில், சகலதேவர்களுக்கும் அநிபதியாகிய பசுபதி வசிக்கும் ஸ்தானமோ வெள்ளிமலை. கையிற்றிடித்த தனுசோ பொன்மலை. நவதிதிகளுக்கும் தலைவனாகியகுபேரன் தனக்குமிகவும்நேசனாக விருந்தும் கையில் கபாலத்தையேந்திக்கொண்டு சிவபெருமான பிணையெடுக்கும்படி நேரிட்டது. இதற்குக்காரணம் பூர்வத்திற் செய்த கர்மபலனேயாம். உலகத்திற்குக் கடவுளாகி விளங்கும் பிணைபாணியே கர்மம்விடாது பலத்தை யனுபவித்த படியால், கேவலமாகிய நாம் கர்மத்தை அனுபவிக்காமல் தப்பமுடியுமோ? ஒருக்காலும்முடியாதென்று பலவாறு தன்னைத்தானே நிந்தித்துக் கொண்டு பெரியோர்மனம் புண்ணாகும்படிச்செய்த இந்ததேகத்தை யானே மாய்த்துக்கொள்ளுகிறெனென்றுசொல்லிவாளாய்தத்தைஉருவிக் கொண்டு ஒங்கி வெட்டிக்கொள்ளத் துணிந்த தன் குமாரனைக்

கண்ட மைனாவதி திடுக்கிட்டெழுந்து திரையைவிட்டு ஓடிவந்துபுதல்வனுடையகையைப்பற்றி அப்பாமகனே! அழகானமுகனே! நீ அப்பெரியோருக்குச்செய்த தீங்குகளனைத்தையும் ஒன்றொளியாமல் உண்மையைச் சொல்லியபடியால் உனக்கொருநாளும் குறைவு நேரிடாது. நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். நீயெந்தசாதுவுக்குக்கெடுதிசெய்தையோ அந்தசாதுவைக்கொண்டே உன் குற்றங்களை மன்னித்து உனக்கு உபதேசிக்கும்படிச்செய்கிறேன். நீ கொலைசெய்துகொள்வதை நீக்கி யான்சொல்லுகிறபடி செய்வையாகில் இவ்வுலகத்தில் என்ருமழியாத ஜீவன் முக்தனாகச் சுகித்திருப்பாயென்று பல நீதிகளையோதினாள்.

இவ்வன்பாகிய மொழியைக்கேட்ட புதல்வன் அன்னையின்சொல்லுக்கிணங்கி ஓங்கியவாளை உரையிற்போட்டு ஓ அம்மணி! இனியுமதுசொல்லைக்கேட்டுஇஷ்டப்படிநடக்கிறேன். ஆக்கினைஎன்னசொல்லுமென்றான். அதற்குமைனாவதி இந்நாட்டிற்கு அரசனாகத்தோன்றி யோர்குடைநிழலில் பரிபாலிக்கவல்ல எனதருமைப்புதல்வனே! நீ இப்போதே யென்பின்வருவையாகில் அதற்குத்தக்க யோசனை சொல்லும்படியான இன்னொரு சாதுவந்திருக்கிறார்; அவரிடம்சென்றால் நமக்குச் சகல காரியமுங் கைகூடிவருமென்றுசொல்ல, அப்படியே போய்வருவோம் வாருமென்றழைக்க மைனாவதி புதல்வனை அழைத்துக்கொண்டு அந்தப்புரத்தைவிட்டு நடந்து காணீபாநாதரிருக்குஞ் சோலைக்குள்புகுந்து அம்மகாத்துமாவைத் தான் முன்னதாக வணங்கிப்பின்னர் தன்குமாரனைவணங்கும்படிச் சொன்னாள். அந்தப்படியே அவனும்திர்க்கமாகவிழுந்து வணங்குவதைக்கண்ட காணீபாநாதர் தன்காலால் அவனையெட்டியுதைத்துத்தள்ளி அடாபெரியோர்கள்மீது வீண்பழிசுமத்தியதுந்தவிரப் பலவித வேதனைகளைச் செய்வித்த படுபாவிபாகிய நீ என்கண்முன்னில்லாதே. ஓடிப்போ; செல்வச் செருக்கினால் மாழ்கித் தானென்னும் யிறுமாப்படைந்ததுரோகி! மங்கைகளை அகாலத்தில்கூடிக்கிரீடிக்கும்படியானபோகி! கிஞ்சித்தேனும் க்ஞானமில்லாத அவிவேகி! பலவித மாம்சங்களைத் தின்று கொழுத்தரோகி! ஆசானைத் துரவிற்போட்டு மூடி அனேக நாளாய் எங்களைப் பரதவிக்கும்படிச்செய்த சண்டாளா! என்று பலவாறு இகழ்ந்துபேசியுங் கோபமாருமல் கோபாக்கினியானது கொழுந்துவிட் டெரிவதைக்கண்ட மைனாவதியானவள் தன்குளிர்ந்தமொழிகளென்னும் அமிர்தமழையைப் பெய்து காணீபாநாதருக்

குத் தன்புதல்வன்மேலுண்டாகிய கோபாக்கிலியைத் தணியச்செய்து
 துபின்னுத் சொல்லுகிறான். ஓ கவாமி ! மமதாசானது மகிமையை
 அறியாமையால் இப்பாபி தெரியாமற் செய்தகுற்றங்களைத் தங்களை
 யொத்த பெரியோர்கள் மன்னித்து ரக்ஷிக்காமல் முனிவுகொண்
 டால் மற்றியாவர்கள் இவனைக்காப்பாற்றுகிறவர்கள்; ஏழைகளைக்கா
 ப்பாற்றுதலல்லவோ தங்கள் தருமம். இவனேனான்செய்தகுற்றத்திற்
 காகத் தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்ளத் துணிந்தான். அதையான்
 மறுத்து இவனை இங்கழைத்து வந்து தங்கள் திருவடிகளில் விழுந்த
 படிச்செய்தேன். இதற்கும்உட்பட்டுதெண்டனிட்டு வணங்கினவனை
 உதைத்துத்தள்ளி பரிகசிப்பது ஞாயமோ? அன்றி, இவன் எத்த
 னையோ புண்ணியஞ்செய்திருந்தமையால் தங்கள் திருவடி சேவை
 விடைத்தது. இவனது பாக்கியமே பாக்கியம். எவர்க்குண்டிந்த
 சிலாக்கியம். மேலும் சரணாகதியடைந்த விபீஷணரை ஸ்ரீராமசந்தி
 ரமூர்த்தி விரோதியின் தாம்பியென்றெண்ணாமல் அபாயத்தங்கொடுத்
 துக் காக்கவில்லையா? இச்சரீர மெடுத்ததற்குப் பலன் பிறருக்கோ
 ராபத்தும் வராமற்காப்பதேயாம். சகலமுந்தெரிந்த சாதுவாகியதே
 வரீருக்கு அடியான் யென்னசொல்லப்போகிறேனென்று குளிரந்த
 வசனங்களால் பலநீதிகளை யெடுத்தோதக் கேட்ட காணீபாநாதர்
 கோபம்நீங்கிச்சந்தோஷமடைந்து ஓ அம்மா! கற்றிலிற்சிறந்தவிற்பன
 விவேகியே! முன்னம் பகவான் கண்டாகர்ணனுக்காக துஷ்டனாகிய
 அவன்தம்பியையுங் காத்ததைப்போல உன்னைப்பற்றி இந்ததுஷ்ட
 னையுங்காப்பாற்றவேண்டியதா யிருக்கிற தென்னுசொல்லி அரசனை
 யழைத்துச் சமீபத்தில் உட்காரவைத்துக்கொண்டு உனதன்னை யை
 ப்பற்றி யெனதாசான்விஷயமாக நீ செய்த பிழைகளை மன்னித்தேன்
 இப்போதுடனே நீ செய்யவேண்டியதொன்றுண்டு. அதாவது, என்
 தாசானைச்சீக்கிரம் வெளிப்படுத்தவேண்டும். அதற்கென்னதந்திரமெ
 ன்றால், ஈயம், இரும்பு, வெள்ளி, பொன், இந்நானிலும் ஒவ்வொன்
 றில் ஒவ்வொருபதுமை வார்ப்பிக்கவேண்டும். அதெத்தனை உயரம்
 எத்தனை பருமனென்றால், உன்னுயரம் உன்பருமனாகக் கம்மாளனை
 க்கொண்டு வார்ப்பாடஞ்செய்து தயாராகவைத்துக்கொண்டுஎனக்குத்
 தெரியப்படுத்தினால் அதற்குமேல்நான்வந்து மற்றைக்காரியங்களையும்
 நடத்தி ஆசானைவெளிப்படுத்துகிறேனென்றுகூறினார். தாயும்புதல்வ
 னுமாக அக்காணீபாநாதரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தங்களா
 ண்மனை போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

உடனே அரசன் தூதர்களால் கம்மாளைவரவழைத்துத் தன்
 னுயரம் தன்பருமனுக்கு நாலுபொம்மைகள் வார்க்கச்சொல்லி இரும்
 பு, ஈயம், வெள்ளி, பொன் இந்நான்கும் குறைவின்றிக் கொடுத்தா
 ன். கம்மாளனும் அரசன்சொற்படி பாளைபிடித்து இரும்பினாலொரு
 பிரதிமையும், ஈயத்தினாலொரு பிரதிமையும், வெள்ளியினாலொரு
 பிரதிமையும், பொன்னினாலொருபிரதிமையும் ஆக நான்குபொம்மை
 களும் வார்ப்படம்வார்த்து அதற்குத்தக்ககயிறுகள் தயார்செய்துமன்
 னனுக்கறிவித்தான். அரசனும்வந்து பொம்மைகளைப்பார்த்துச் சந்
 தோஷித்து காணீபாநாதரிடத்திற்கு வேகமாகச்சென்று வணங்கி ஓ
 சுவாமி ! பொம்மைகள் தயாராய்விட்டதென்று சொன்னான். இதை
 க்கேட்ட காணீபாநாதர் விரைவா யெழுந்திருந்து தன் சீஷர்களை
 அங்ஙனே இருக்கச்சொல்லி திட்டஞ்செய்து அரசனுந் தானுமாகப்
 புறப்பட்டு அந்தப்புரத்தையடைந்து மைனாவதியையும் அழைப்பி
 த்துக்கூடவைத்துக்கொண்டு சிலகூலியாட்களால் முதலில் இரும்பு
 பொம்மையைக் கயிறுகொண்டிகட்டிச் சுண்ணாம்பினால் கட்டடஞ்செ
 ய்த பாரையைப்பேர்த்தெறிந்து அத்துரவிற்குள் அயத்தினாலாகிய
 பொம்மையைவிட்டார்கள். அப்பொம்மையானது தண்ணீருக்குள்
 ளாகச்சென்று அங்குயிடைவெளிவிட்டுத் தண்ணீரானது அப்பெரி
 யோர்மேற்படாமல் குடையைப்போல அந்தரமாகநிற்க யோகஞ்செ
 ய்து கொண்டிருக்கும் ஜாலந்தரநாதர்மேற்பட்டது. உடனே ஜாலந்த
 ரநாதர்கண்விழித்து ஆரடாநீ அடாபாவியென்றார். அம்மொழியை
 க்கேட்ட காணீபாநாதர் அரசனேநோக்கி ஐயா மன்னனே! கௌடபங்
 காளதேசத்தை ஆளும்வேந்தன் நானென்று சீக்கிரம் உன்வாக்கினுற்
 சொல்லுமென்று திட்டஞ்செய்ய, அரசனும்அந்தப்படியேநான்கொ
 டபங்காளதேசத்தரசன் என்றான். இம்மொழியைக்கேட்டமாத்நிரத்
 தில் அடாபடுபாவி! உன்முகத்தைப்பார்த்தால் எனக்குப்பாவம்வந்து
 சித்திக்குமென்றுசொல்லி இரண்டிகண்களையும் மூடிக்கொண்டு அப்
 பொம்மையை இரண்டிகைகளினாலுந்தாவி இறுகப்பிடித்து ஆலிங்க
 னஞ் செய்துகொள்ள அப்பதுமை உடனேநொறுங்கித் தூளாகிவிட்
 டது. அதையறிந்து காணீபாநாதர் கயிற்றை மேலுக்குச்சேந்தச்சொ
 ல்லி இரண்டாவது ஈயத்தினாலாகிய பதுமையைத் தாம்புக்கயிற்றில்
 கட்டிவிடச்சொன்னார். அந்தப்படியே அவர்கள் துரவில்விட்டார்கள்.
 அப்போது காணீபாநாதர் அரசனே உன்வாக்கினால் கோபிசந்தனம
 காராஜன் நானென்று சீக்கிரஞ் சொல்லுமென்றார். அந்தப்படியே

—→ :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: —
 குத் தன்புதல்வன்மேலுண்டாயிடு கோபாக்கெரியாத் தணியச்செய்
 துபின்னுத் சொல்லுகிறான். ஓ கவாயி ! சமதாசானது மகிமையை
 அறியாமையால் இப்பாபி தெரியாமற் செய்தகுற்றங்களைத் தங்களை
 யொத்த பெரிமோர்கள் மன்னித்து அகழிக்காமல் முனிவுகொண்
 டால் மற்றியாவர்கள் இவனைக்காப்பாற்றுகிறவர்கள்; வழுவுகளைக்கா
 ப்பாற்றுதலல்லவோ தங்கள் தருமம். இவனேனானசெய்தகுற்றத்திற்
 காகத் தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்ளத் துணிந்தான். அதையான்
 மறுத்து இவனை இங்கழைத்து வந்து தங்கள் திருவடிகளில் விழும
 படிச்செய்தேன். இதற்குமுன் பட்டாபித்தெண்டாயிடு வணங்கினவனை
 உதைத்துத்தள்ளி டாக்கிப்பது ஏதாயோ? அன்றி, இவன் எத்த
 னையோ புண்ணியஞ்செய்திருந்தமையால் தங்கள் திருவடி சேவை
 விடைத்தது. இவனது பாக்கியமே பாக்கியம். எவர்களுண்டிந்த
 சிலாக்கியம். மேலும் சரணாகதியடைந்த விபிஷணனை மூராமசுந்தி
 ராழர்த்தி விரோதியின் தம்பியென்றெண்ணாமல் அபாயத்தாங்கொடுத்
 தாக் காக்கவில்லையா? இச்சரீர பெரித்ததற்குப் பலன் பிறருக்கோ
 ராபத்தும் வராமற்காப்பதேயாம். சகலமுந்தெறிந்த சாதுவாபிடேக
 வரீருக்கு அடியாள் பென்னசொல்லப்போகிறேனென்று குவிரந்த
 வசனங்களால் பலநீதிகளை பெடுத்தேதாதக் கேட்ட காணீபாநாதர்
 கோபம்நீங்கிச்சந்தேதாமடைந்து ஓ அப்பா! கற்றிலிற்றிற்றந்தவிற்பன
 விவேகியே ! முன்னம் பகவான கண்டாகண்ணுக்காக துஷ்டனாயிடு
 அவன் தம்பியையுங் காத்ததைப்போல உன்னைப்பற்றி இந்த துஷ்ட
 னையுங்காப்பாற்றவேண்டியதா யிருக்கிற தென்னுசொல்லி அரசனை
 யழைத்துச் சரீரத்தில் உட்காரசவைத்துக்கொண்டு உனதுதன்மையை
 ப்பற்றி யெனதாசான்விஷயமாக நீ செய்த பிழைகளை மன்னித்தேன்
 இப்போதுடனே நீ செய்யவேண்டியதென்னென்று. அதாவது, என்
 தாசானைச்சீக்கிரம் வெளிப்படுத்தவேண்டும். அதற்கென்னதந்திரமெ
 ன்றால், ஈயம், இரும்பு, வெள்ளி, பொன், இம்மாதிலும் ஒவ்வொன்
 றில் ஒவ்வொருபதுமை வார்ப்பிக்கவேண்டும். அதெத்தனை உயரம்
 எத்தனை பருமனென்றால், உன்னுயரம் உன்பருமானாகக் கம்பாளனை
 க்கொண்டு வார்ப்படஞ்செய்து தயாராகவைத்துக்கொள்ளெனக்குத்
 தெரியப்படுத்தினால் அதற்குமேல்நான்வந்து மற்றைக்காரியங்களையும்
 நடத்தி ஆசானைவெளிப்படுத்துகிறேனென்றுகூறினர். தாயும்புதல்வ
 னுமாக அக்காணீபாநாதரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தங்களுர
 ண்மனை போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

உடனே அரசன் தூதர்களால் கம்மாளை வரவழைத்துத் தன்னுயரம் தன்பருமனுக்கு நாலுபொம்மைகள் வார்க்கச்சொல்லி இரும்பு, ஈயம், வெள்ளி, பொன் இந்நான்கும் குறைவின்றிக் கொடுத்தான். கம்மாளுமும் அரசன்சொற்படி பாளைபிடித்து இரும்பினாலொரு பிரதிமையும், ஈயத்தினாலொரு பிரதிமையும், வெள்ளியினாலொரு பிரதிமையும், பொன்னினாலொரு பிரதிமையும் ஆக நான்குபொம்மைகளும் வார்ப்படம்வார்த்து அதற்குத்தக்ககயிறுகள் தயார்செய்துமன்னனுக்கறிவித்தான். அரசனும்வந்து பொம்மைகளைப்பார்த்துச் சந்தோஷித்து காணீபாநாதரிடத்திற்கு வேகமாகச்சென்று வணங்கி ஓசுவாமி! பொம்மைகள் தயாராய்விட்டதென்று சொன்னான். இதைக்கேட்ட காணீபாநாதர் விரைவா யெழுந்திருந்து தன் சீஷர்களை அங்ஙனே இருக்கச்சொல்லி திட்டஞ்செய்து அரசனுந் தானுமாகப் புறப்பட்டு அந்தப்புரத்தையடைந்து மைனாவதியையும் அழைப்பித்துக்கூடவைத்துக்கொண்டு சிலகூலியாட்களால் முதலில் இரும்பு பொம்மையைக் கயிறுகொண்டிகட்டிச் சுண்ணாம்பினால் கட்டடஞ்செய்த பாரையைப்பேர்த்தெறிந்து அத்துரவிற்குள் அயத்தினாலாகிய பொம்மையைவிட்டார்கள். அப்பொம்மையானது தண்ணீருக்குள்ளாகச்சென்று அங்குயிடைவெளிவிட்டுத் தண்ணீரானது அப்பெரியோர்மேற்படாமல் குடையைப்போல அந்தரமாகநிற்க யோகஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் ஜாலந்தரநாதர்மேற்பட்டது. உடனே ஜாலந்தரநாதர்கண்விழித்து ஆரடாநீ அடாபாவியென்றார். அம்மொழியைக்கேட்ட காணீபாநாதர் அரசனேநோக்கி ஐயா மன்னனே! கௌடபங்காளதேசத்தை ஆளும்வேந்தன் நானென்று சீக்கிரம் உன்வாக்கினுற் சொல்லுமென்று திட்டஞ்செய்ய, அரசனும்அந்தப்படியேநான்கொளடபங்காளதேசத்தரசன் என்றான். இம்மொழியைக்கேட்டமாத் திரத்தில் அடாபடுபாவி! உன்முகத்தைப்பார்த்தால் எனக்குப்பாவம்வந்து சித்திக்குமென்றுசொல்லி இரண்டுகண்களையும் மூடிக்கொண்டு அப்பொம்மையை இரண்டுகைகளினாலுந்தாவி இறுகப்பிடித்து ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்ள அப்பதுமை உடனேநொறுங்கித் தூளாகிவிட்டது. அதையறிந்து காணீபாநாதர் கயிற்றை மேலுக்குச்சேந்தச்சொல்லி இரண்டாவது ஈயத்தினாலாகிய பதுமையைத் தாம்புக்கயிற்றில் கட்டிவிடச்சொன்னார். அந்தப்படியே அவர்கள் துரவில்விட்டார்கள். அப்போது காணீபாநாதர் அரசனே உன்வாக்கினால் கோபீசந்தனம் காராஜன் நானென்று சீக்கிரஞ் சொல்லுமென்றார். அந்தப்படியே

குத் தன்புதல்வன்மேலுண்டாகிய கோபாக்கிலியைத் தணியச் செய்து
 துரின்னுத் சொல்லுகிறான். ஓ கவாமி! மமதாசானேது மகிமைமைய
 அறிபாமையால் இப்பாடி தெரியாமற் செய்தகுற்றங்களைத் தங்களை
 யொத்த பெரியோர்கள் மன்னித்து ரக்ஷிக்காமல் முனிவுகொண்
 டால் மற்றியாவர்கள் இவனைக்காப்பாற்றுகிறவர்கள்; ஏழைகளைக்கா
 ப்பாற்றாதலல்லவோ தங்களுடையது. இவனேதான்செய்தகுற்றத்திற்
 காகத் தண்ணியிரை மாய்த்துக்கொள்ளத் துலிந்தான். அதையான்
 மறுத்து இவனை இங்கழைத்து வந்து தங்கள் நிருவாகத்தில் விழும
 படிச்செய்தான். இதற்குமுன் பட்டமிதெண்டனிட்டு வணங்கினவனை
 உதைத்துத்தள்ளி பரிகளிப்பது ஞாயமோ? அன்றி, இவன் எத்த
 னையோ புண்ணியஞ்செய்திருந்தமையால் தங்கள் நிருவாக சேவை
 கிடைத்தது. இவனது பாக்கியமே பாக்கியம். எவர்களுண்டிந்த
 சிலாக்கியம். மேலும் சரணாகதியடைந்து விபிஷணனை ஸ்ரீராமசுந்தி
 ரமூர்த்தி விஜயதியின் தம்பியென்றெண்ணாமல் அபாயஸ்தங்கொடுத்த
 துக் காக்கவில்லையா? இச்சரீர பெடுத்ததற்குப் பலன் பிறகுக்கோ
 ராபத்தும் வராமற்காப்பதேயாம். சகலமூல்தெரிந்த சாதுவாகியதே
 வரீருக்கு அடியான் யென்னசொல்லப்போகிறெனென்று குளிரந்த
 வசனங்களால் பலநீதிகளை பெடுத்ததாதக் கேட்ட காணீபாநாதர்
 கோபம்நீங்கிச்சந்தோஷமடைந்து ஓ அம்மா! கற்பினிற்றிறந்தவிற்பன
 விவேகியோ! முன்னம் பகவான் கண்டாகண்ணுக்காக துஷ்டனாகிய
 அவன் தம்பியையுங் காத்ததைப்போல உன்னைப்பற்றி இந்த துஷ்ட
 னையுங்காப்பாற்றவேண்டியதா யிருக்கிற தென்னுசொல்லி அரசனை
 யழைத்துச் சமீபத்தில் உட்காரவைத்துக்கொண்டு உனதன்னைவைய
 ப்பற்றி பெனதாசான்விஷயமாக நீ செய்த பிழைகளை மன்னித்தேன்
 இப்போதுடனே நீ செய்யவேண்டியதென்றுண்கி. அதாவது, என்
 தாசானேச்சித்திரம் வெளிப்படுத்தவேண்டும். அதற்கென்னதந்திரமெ
 ன்றால், ஈயம், இரும்பு, வெள்ளி, பொன், இம்மாதிலும் ஒவ்வொன்
 றில் ஒவ்வொருபதாமை வார்ப்பிக்கவேண்டும். அதெத்தனை உயரம்
 எத்தனை பருமனென்றால், உண்ணுபரம் உன்பருமனாகக் கம்மாளனை
 க்கொண்டு வார்ப்பாட்டுசெய்து தயாராகவைத்துக்கொண்டுஎனக்குத்
 தெரியப்படுத்தினால் அதற்குமேல்நான்வந்து மற்றைக்காரியங்களை யும்
 நடத்தி ஆசானைவெளிப்படுத்துகிறெனென்றுகூறினார். தாயும்புதல்வ
 னுமாக அக்காணீபாநாதரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தங்களா
 ண்மனை போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

உடனே அரசன் தூதர்களால் கம்மாளை வரவழைத்துத் தன்னுயரம் தன்பருமனுக்கு நாலுபொம்மைகள் வார்க்கச்சொல்லி இரும்பு, ஈயம், வெள்ளி, பொன் இந்நான்கும் குறைவின்றிக் கொடுத்தான். கம்மாளனும் அரசன்சொற்படி பாளைபிடித்து இரும்பினாலொரு பிரதிமையும், ஈயத்தினாலொரு பிரதிமையும், வெள்ளியினாலொரு பிரதிமையும், பொன்னினாலொருபிரதிமையும் ஆக நான்குபொம்மைகளும் வார்ப்படம்வார்த்து அதற்குத்தக்ககயிறுகள் தயார்செய்துமன்னனுக்கறிவித்தான். அரசனும்வந்து பொம்மைகளைப்பார்த்துச் சந்தோஷித்து காணீபாநாதரிடத்திற்கு வேகமாகச்சென்று வணங்கி ஓசுவாமி ! பொம்மைகள் தயாராய்விட்டதென்று சொன்னான். இதைக்கேட்ட காணீபாநாதர் விரைவா யெழுந்திருந்து தன் சீஷர்களை அங்ஙனே இருக்கச்சொல்லி திட்டஞ்செய்து அரசனுந் தானுமாகப் புறப்பட்டு அந்தப்புரத்தையடைந்து மைனாவதியையும் அழைப்பித்துக்கூடவைத்துக்கொண்டு சிலகூலியாட்களால் முதலில் இரும்பு பொம்மையைக் கயிறுகொண்டுகட்டிச் சுண்ணாம்பினால் கட்டடஞ்செய்த பாரையைப்பேர்த்தெறிந்து அத்துரவிற்குள் அயத்தினாலாகிய பொம்மையைவிட்டார்கள். அப்பொம்மையானது தண்ணீருக்குள்ளாகச்சென்று அங்குயிடைவெளிவிட்டுத் தண்ணீரானது அப்பெரியோர்மேற்படாமல் குடையைப்போல அந்தரமாகிநிற்க யோகஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் ஜாலந்தரநாதர்மேற்பட்டது. உடனே ஜாலந்தரநாதர்கண்விழித்து ஆரடாநீ அடாபாவியென்றார். அம்மொழியைக்கேட்ட காணீபாநாதர் அரசனேனோக்கி ஐயா மன்னனே! கௌடபங்காளதேசத்தை ஆளும்வேந்தன் நானென்று சீக்கிரம் உன்வாக்கினுற் சொல்லுமென்று திட்டஞ்செய்ய, அரசனும்அந்தப்படியேநான்கொடபங்காளதேசத்தரசன் என்றான். இம்மொழியைக்கேட்டமாத் திரத்தில் அடாபடுபாவி! உன்முகத்தைப்பார்த்தால் எனக்குப்பாவம்வந்து சித்திக்குமென்றுசொல்லி இரண்டுகண்களையும் மூடிக்கொண்டு அப்பொம்மையை இரண்டுகைகளினாலுந்தாவி இறுகப்பிடித்து ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்ள அப்பதுமை உடனேநொறுங்கித் தூளாகிவிட்டது. அதையறிந்து காணீபாநாதர் கயிற்றை மேலுக்குச்சேந்தச்சொல்லி இரண்டாவது ஈயத்தினாலாகிய பதுமையைத் தாட்புக்கயிற்றில் கட்டிவிடச்சொன்னார். அந்தப்படியே அவர்கள் துரவில்விட்டார்கள். அப்போது காணீபாநாதர் அரசனே உன்வாக்கினால் கோபிசந்தனம காராஜன் நானென்று சீக்கிரஞ் சொல்லுமென்றார். அந்தப்படியே

அரசனும் நான் கோபீசந்தனமகாராஜன், கோபீசந்தனமகாராஜன் என்று பலதரஞ்சொன்னான். இதற்குள் பொம்மைபானது உள்ளே சென்று மகாத் துமாவின்முன்னிற்க, அப்பதுமையையும் அவர்முன் போலப்பிடித்துநொறுக்கினார். அதுவும்கொறுங்கிதுண்டு துண்டுகளாய்விட்டது. முன்னுளது வெள்ளிப்பதுமையைக் கட்டிவிட்டார்கள். அப்போதும் காணீபாநாதர் அரசனைநோக்கித்திரிலோகசந்தனமகாராஜன்புதல்வனாகியகோபீசந்தனமகாராஜனென்று உன்வாக்கினாற்சீக்கிரஞ்சொல்லுமென்றான். அந்தப்படியே அரசனுஞ்சொல்லினான். அப்பதுமையையும் மகாத் துமாபிடித்துத் தன்னாற்கூடியமட்டும் நொறுக்குகிறபோது அப்பதுமை இரண்டாகாதிபாதிபிலொடிந்தது. நான்காவது பொன்னினாலாகியபதுமையைக்கட்டிவிட்டார்கள். அப்பதுமையும் உள்ளேசென்று மகாணபாவர் மேற்பட்டது அவரும் அடிக்கடி தொந்திரவுசெய்கிறவன் நீ யாரடாவென்ன, உடனே காணீபாநாதர் அரசனைநோக்கி மைனாவதியின்புதல்வன் யானென்று சீக்கிரஞ்சொல்லுமென்றார்.

அந்தப்படியே மன்னவனும்யான்மைனாவதியின் புதல்வன்என்றான். இம்மொழியைக்கேட்ட ஜாலந்தரநாதர் கனிப்புற்று அப்பா நீ என்றும் சுகஜீவியா யிருக்கக்கடவாயென்று ஆரீர்வாதம் புரிந்தார். இம்மங்கல வாக்கியத்தைக் கேட்ட காணீபாநாதர் அரசனைநோக்கி இனியுனக்குயாதொரு விபத்துமில்லையென்றும், நீங்காதஜீவன்முத்தனாகி இருப்பாயென்றும்சொல்லித்தானும் ஆகிக் கிறி மைனாவதியையயழைத்து ஓ அம்மணி ! உன்வாக்கினால் ரமது குருநாதரை வெளிப்பட்டு வாரும்சுவாமியென்று ஒருதரம் அழைப்பாயாகில் தடையின்மீது துரவைவிட்டு வெளிப்பட்டுவந்து நம்மியாவருக்கும்தேரிசனந்தந்து சந்தேகமடையச்செய்வார் என்ற காணீபாநாதர்சொற்படி. மைனாவதி ஓ எங்களைப்புனிதராகச்செய்ய இவ்வுலகத்தில்தான்றிய பரமதேவிகளோ! அடியான் அனைகநாளாய்த் தங்கள்தேரிசனப்பின்னி ஊனுறக்கமற்றுத்தேவரீசைக்காணமிகவும் அவல்கொண்டிருக்கின்றேன். ஆகையால்கிருபாநோக்கஞ்செய்யும்பொருட்டுதவரீர் துரவைவிட்டுவெளிப்பட்டுவந்து எம்போலியவரைபாண்டுரகதியும்சுவாமிஎன்றுபக்திவினயத்துடன்சுகதறியழைக்கிறபோது ஜாலந்தரநாதர் மைனாவதியின் தீவிரத்திற்குமெச்சித் தடாலென்றுகிளம்பித் துரவைவிட்டு வெளிப்பட்டுவந்து பூமியின்மீதுமின்று காணீபாநாதருக்கும் மைனாவதிக்கும் கோபீசந்தனமகாராஜனுக்கும்தேரிசனந்தந்தார். இப்புவரும்அவரை

முறையேவணங்கிப் பலவிதமாகப்புகழ்ந்து கொண்டாடி காண்பாநா
தரும் மைனாவதியும் தங்களுக்குண்டாகிய ஆவல்தீர்த்தார்கள். இதி
ல்கோபீசந்தனமகாராஜன் மாத்திரம் மகானுபாவருடைய திருவடி
யைவிடாமல் பிடித்துக்கொண்டு பூமியின்மேல் விழுந்துகிடந்தான்.
அவனை ஜாலந்தரநாதர் இருகரங்களினாலும் வாரியெடுத்து ஐயா அர
சனே! உலகத்தில் உபதேசம்பெறவெண்ணியசீஷனை ஆசான்பன்னி
ரண்டிவருடகாலம் சோதித்து அவன் மனோபரிபாகத்தை யறிந்து
போதிக்க வேண்டிமென்று நூல்களும் முறைபிடுவதால் பன்னிர
ண்டி வருடகாலம் நீ என்னிடம் வருத்துப்போக்கா யிருப்பையாகில்
மேற்கண்ட கெடுவுக்குமேல் அவஸ்யம் உனக்குபதேசஞ் செய்கி
றேனென்றுசொல்லி ஜாலந்தரநாதர் அந்தப்புரத்தைவிட்டு வெளி
ப்பட்டார். அப்போது காண்பாநாதர் மைனாவதி கோபீசந்தனமகா
ராஜன் இம்முவரும் அவனாவிடாது பின்தொடர்ந்து நடந்து நகரத்
திற்கு வெளியிலிருக்குஞ் சோலையைச்சேர்ந்து அரண்மனையிலிருந்து
அன்னபானாதிகளைவரவழைத்துப்புகுத்துக்கொண்டு ஜாலந்தரநாதரு
க்குத் தொண்டுபுரிந்து வந்தார்கள்.

தன் குருவென உலகெலாந்துற்றிச் சற்குருவேயெனப்போற்றி
எனையாள இவனெழுந்தருளிய யிறைவரேயென வாழ்த்தி இனியெ
னக்கேதும் குறையில்லை யென்றேத்தி ஊசியும் நூலும்போலும்
உடலு முயிரும்போலும் நீரும் பாலும்போலும் வெளியும் வளியும்
போலும் கண்ணும் இமையும்போலும் கடலும்ஒலியும்போலும் ஒற்
றுமையுடன் பாதசேவை முதலானதுஞ் செய்துகொண்டு வருங்கா
லத்தில், அரசனுக்குத்தருமம்மேலிட்டுக் கருமங்கீழ்ப்பட்டுமுத்தியை
நாடி முகமிகவாடி குருவேயென்று குறைபலபுகன்று ஞானசாஸ்தி
ரம் வாசித்து நல்லருளுடையோரை யாசித்து உபதேசம் பெற்றுத்
தவவேஷ முற்று நிஷ்டைக்கூடி நேயத்தைநாடி ஒருநாள் ஜாலந்
தரநாதரை வலம்வந்துபணிந்து இவ்வாழ்க்கை வேண்டிலேனெனத்
துணிந்து ஓ எனதையனே! மிகவுந்துய்யனே! தேகமோ நீர்மேற்கு
மிழி. செல்வமோ நீர்மேலெழுத்து. துக்கமோ ஆழமில்வளவென்ற
றியப்படாத ஆழி. சுகமோ அளந்திடும்நாழி. பந்தமாம் சம்சாரப்பா
ழில் எந்தையே யானின்னம் விழில் துன்பங்கள் நீங்குவதெக்காலம்.
அன்னப்பால் புசித்தாலுமென்ன ஆவின்பால் புசித்தாலுமென்ன
கற்கள்மேற் படுத்தாலுமென்ன கனகபூஷண மணிந்தாலுமென்ன
கஸ்தூரி திலகமணிந்தாலுமென்ன நாடெல்லாம் பணியவாழ்ந்தாலு

மென்ன நாற்றிசையோர்வந்து தாழ்ந்தாலுமென்ன மாடுபோலுழைத்து நொந்தாலும் வாசல்காத்திழிவடைந்தாலும் யென்ன எல்லாம் ஒன்றேயாம். ஆதலால் அருளானொருவழிகற்று ஆனந்தவாழ்வினைப் பெற்று உம்மைப்போ லொன்றாயிருந்து இம்மைமயிற் சுகமெல்லாந் துறந்து வீடெலாம்புகுந்து பிசைக்கவாங்கித்தெருத்திணைமையிற்றங்கி நித்திரித்து உணர்வானஒளிவிநீர்தோங்கி தேவரீரைப்போல துக்கத் தைச்சகித்து எண்ணமில்லாமற்றோங்கி எகத்தில்மனதினைத்தாக்கிப் பித்தனென்றன்னியருக்குப் புலப்படக்காட்டிப் பேய்மனதைநிலையா மலோட்டிச் சந்துஷ்டவாரிதியிற்படிந்து தன்னைத்தானறிந்துதேகஸ் மரணையிறந்து பிரமமத்திரமா யிருக்கக் கருணைபுரியும் சுவாமி என்று கிரீடமுதலானவைகளையும்பீக்கி இகவிச்சையைப்போக்கி ஜாலந்தரநாதரை அரையிமைப்பொழுதும்கிடப்பிரியாதிருக்கும்போது ஒருநாள் ஜாலந்தரநாதர் கருணையுடன் இராஜனைநோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

கேளும் அரசனே! மரவிடர்க்குஞ்சரசனே! இல்லறத்தைவிடுத்துத் துறவறந்தையடுத்தாலென்னலாபம்? யானெனதெனத்திரிபவர்க்ககலுமோகோபம்? சன்னையென்றுவேசாறுவதால்சாகுமோ தாடந்தா னிறக்காவிட்டாற் றோனையோதீடம் சாதுக்கள் சேவையாற்புத்தியும் பத்தியுட்வரும். சாதுக்கள் சேவைமாற் சித்தியும் முத்தியுட்வரும். சாதுக்கள் சேவைசெய்தால்வருபபாக்கியமும். சாதுக்கள்சேவைசெய்தால்வரும்போக்கியமும். சேவையால்வருமருள்சிலாக்கியம். சாதுக்க ள்பங்குவர்களுக்கருள்வார் மகாராக்கியம். ஆதலால், அரசாங்கத்தை யன்புடன்செய்து அறந்தாற்பாவாமனைத்தையுங்கொய்து இல்லறத்தி லிருப்பையோயானால் உன்போலொத்தவருலகினிலுண்டோஏழையெ ன்மொழியா விழிவுறலுண்டோவென்று கிரீடமுதலானவைகளையும் அழைப்பித்துத் தன்கைகளால் அரசனைக் கத்தரிப்பித்து மோனச மாதிரிலெழந்தருளி இறந்தார். கேட்டார்களோ சித்தர்களேயென்று காபாஜிசித்தர் பின்னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினார்.

கேளுங்கள் சித்தர்களே! பகவானிட மன்புற்றவர்களே! பின்பு அரசன் ஜாலந்தரநாதரைகோக்கி ஓ சுவாமி என்னுண்டவரே! பத்தர் சித்தர்பரமநூனியர்கள் சித்தங்கலங்கிடத் திவினைமுண்டிடுமெனப் பெரிமோர்களுரைக்கின்றார்களே அதுவுண்மையானால் தேவரீரைப் பலவிதத்திலும் கொல்லமுயன்றும் பயன்படாமல் கணற்றிலெறிய மினைத்த நான்வுடனே எரிந்துபஸ்சமாய்ப் போகாமலிருந்த காரண

மேதோ தெய்வீகத்தன்மைபொருந்திய தங்கனாக்கிவிதகர்மம்வந்த காரணமேதோ தாங்கள்மனதில் நினைத்தால் என்மனந் திடுக்கிட்டி டையேனோ எமலோகமடையேனோ இச்சங்கைநீங்க அனுக்கிரகம் புரியுமையாவென்று துதித்தான்.

ஜாலந்தரநாதர் நித்தியமாகிய ஆனந்தத்தைக்கோருஞ் சத்திய வாக்குள்ளவேந்தனே! உபசாந்தனே! பிராப்தமானது மூவர்தேவர்மு னிவர் மற்றியாவரையும் விட்டதல்ல. அப்படியிருக்க, என்னால் வெ ல்லக்கூடியதோ? இதற்கோர் திருஷ்டாந்தமான சரித்திரம் உண்டு அதாவது.

திரிகாலங்களையும் உணர்ந்த சித்துவித்தைகளிற்றேற்றத்துவன் முக்தி பதமடைந்த ஓர் முனிவரிடம் மோக்ஷாபேகையுள்ள ஓசீரு லன் அடைந்து அவர்க்குப் பணிவிடைசெய்து கொண்டிருந்தான். அதெவ்விதப்பணிவிடையெனில், ஆசான்மெய்ஞ்ஞானநிஷ்டையிலெ முந்தருளியிருந்து பகிர்முகப்பட்டுக் கண்களைத்திறந்து எந்தவஸ்து வை நினைப்பாரோ அதனை யவர் கேட்காமுன்னமே குறிப்பதறிந்து அவரெதிரில் அதை வைத்து வந்தனஞ்செய்வானாதலால் தேசிக னோர்நாளும் இப்பண்டம்எனக்குவேண்டியதென்றுவாய்திறந்து கே ட்டதேயில்லை. எதுவேண்டுமென்று ஓர் நாளும்சீஷனும்வினாவியது மில்லை. இத்தகைய அரிதாகியசேவைசெய்யுஞ் சீஷனைச்சோதிக்கும் பொருட் டம்முனிவர்ஓர்நாளொன்றையும்கூடநினையாமல் கண்களைத்திற ந்து மௌனமாயிருந்தார். அப்போதந்தசீஷன் ஆசிரியர்கவனித்ததை வேறுவிஷயத்திலும்புத்தியைச்செலுத்தி இருந்ததனால்லவோ உண ராமற்போனோம். குருவுக்கு அபசாரஞ்செய்த நாமினி இவ்வாக்கை யோடிருத்தல் மிகவுங் குற்றமென்றம்முனிவர் பாதத்தில் வந்தனஞ் செய்து தன்சிரத்தை யறுத்துக்கொள்ள எத்தனிக்கையில் மாதவன் சீஷனைநோக்கி ஓ சீலனே! நான்கேட்காமுன்னமே கோரியபொருளைக் கொடுத்துக்கொண்டுவந்த உன்னை மிகவும் மெச்சினேன். நீ எனக் குகந்தசீஷனேயாம். இனியுனக்குபதேசிப்பதற்குயாதொருதடையுமி ல்லை. உனக்கென் னபயஸ்தங்கொடுத்தேன். அறுபத்துநான்கு சித்திக ளையும் ஜீவன்முக்தியின் துட்பமானநிலையையும் போதிப்பேன். எம சாபத்தைச் சேதிப்பேன். உனக்கோர் குறையுண்டாகுமாயின் மூவ ரோடும்வாதிப்பேன். அண்டபிண்டபிரம்மாண்டங்களையும்பேதிப்பே ன்என்றுசீஷன்மத்தகத்தின்மேல்தனதஸ்தத்தைப்பொருத்திமகாவா

க்கிமோபபீதசஞ்செய்யமோசித்து இவ்வாக்கின்கொய்ததனைநான் ஆயு
 விருக்கின்றதேதாவென்று ஒருவாதிருத்தடியால்மோக்கி எழுபத்திரண்டு
 நாழிகையிருப்பதைபுணர்ந்து ஆச்சரியப்பட்டு மாச்சரியங்கொண்டு
 ககனமணிமுளிகையொன்றை வாயிலடைத்துமற்றொன்றைச் சிவனை
 யடைத்துக்கொள்ளும்படிச்செய்துபூலோகம், புனரீலோகம், தவரீலோ
 கம், ஜனலோகம், தபோலோகம், மாலோகம் என்னும் ஆறுலோகங்களை
 யுங்கடந்து பிரமனைத்தரிசித்து என்செய்தனா? அற்புதபுன்கொடுத்து
 காரணமெதென்றுகேட்க, விவரித்தான் ஒரு முனிவிரோஷமேரீது. என்செய்தனா
 க்கின்ன விருபத்தாறு முகூர்த்தமே. ஆயுவிருக்கின்றதாதலால், தாவென
 னன்னசெய்யப்பட்டுமென்று பின்னிலைந்ததைக்கண்ட அப்பங்கவான்னை
 சூந்தமடைந்து நாரணனைவினாவினா, அம்புமுத்தலிவனுக் கின்னம்பதி
 னுறு முகுர்த்தமிருப்பதா லென்னுலொன்றுந் சொயக்கபடியதல்ல
 வென, முனிநாதன் கைலைக்கெழுந்தருளி உமாபதிபைக்கேட்க, அக்க
 றைமிடற்றண்ணல் இவ்வாக்கினி ஆறுமுகூர்த்தமாயினே இருக்கின்ற
 தாதலால் என்னுலொன்றுந் சொயக்கபடியதல்லவென, அம்புமுனிவர்
 நமது சீடனைமாய்க்குங்காலனை இப்போதேதொட்டுவெனென்றுஎமபு
 ரிக்குப்போய் நமன்வாயிலிற் புருந்தமாத்திரத்தில் ஆறுமுகூர்த்த
 முங் கடந்துபோனதால் பின்வரும் சீடனுக்காய்முடிந்து காவடம்
 பட்டு மண்டையடைந்து ஆவிரியம்மேல் விழுந்துமரணமடைந்தான்.
 ஆதைக்கண்ட முனிநாதன் மிகவுமுனிந்து பெருமூர்க்கவிடவே அக்
 காற்றில் ஆக்கினிபிறந்து எமனுனைக வரிககத்தொடங்கிற்று. அப்
 போது கூற்றுவன்பயந்து நயந்துமிங்கியொருக்கி முனிவனைத்தொ
 முது ஓ மாதவனைஉம்முடையிடன் மடிந்ததுஉம்மாலன்றி என்னு
 லல்ல. எப்படியென்றால், உமதாசிரமத்தி லிருந்துகொண்டே எம
 னெப்படியவருவானென்று ஆசீர்வதித்திருப்பிராகில் இவ்வாயிர் நீங்கு
 மோ? மும்முர்த்திகளாவது தங்களுலகங்களிலிருத்தி ஆசீர்வாதஞ்
 செய்திருப்பாராகில் என்வாசலில் மரணமடைவதே? தேசிகர்பணி
 விடையிற் செழித்தவனுதலால் மும்முர்த்திகளையுந்தரிசித்து என்னை
 த்தரிசிக்காமல் மரணமடைந்தான். என்வாசலிலிவன்பிரானைநீங்கும்
 படியான விதியிருந்தபடியால் அவ்விதி உம்மையும் திரிமுர்த்திகளை
 யும் ஆசீர்வாதஞ்செய்யாமல் பேதித்ததன்றி இவ்வாசுதாரம் உம்
 மையும் வரும்படியாகச் செய்த பாய்த உண்மைதரியாமல் என்
 மேல்முனிவுகொள்ளலாமோ? உமதுசீடன்மேல் உமக்குக்கருணையிரு
 க்குமாயில் உமதஸ்தத்தை அவன் மஸ்தகத்தின்மேற்றுகி நீர்க்காயு

ஞடன் வாழ்வாயாகவென்று ஆசீர்வதிப்பிராகில் இப்போதே உயிர் பெற்றெழுவானெனப் பணியும்போது அம்முனிநாதன் உண்மையே யென்று ஆங்காரந்தணிந்து ஓங்காரமுச்சரித்து சீடனுக் கிசீர்வாத ன்செய் தெழுப்பிக்கொண்டு தன்னாசீர்மமடைந்து அறுபத்துநான் குகலைகளையும்பிரம்மாநந்த நிலையையும்போதித்து சுகசமாதியிலெழு ந்தருளி இருந்தாராதலால், ஓ மண்டலாதிபதியே! பிராப்தபோகம் யாரையும்விடாது. வீணாய்துக்கத்தைக்கொடாது. ஆனால், ஈசுவரக டாக்ஷமும் பெரியோர்க ளாசீர்வாதபலமும் திடஞானமுமுள்ளவர்க ளுக்கு மலைபோல்வரும்வினை பனிபோல் நீங்குமென்பதற் கையமில் லை. அதெப்படியெனில்,என்னைத் துரவில் போடப்பட்டிம்முனிமந்நாரா யணன்கருணாகடாக்ஷத்தாலெனக்கோரணுவளவுந் துன்பம்நேரிடாமற் பிரம்மானந்தத்திற் சொக்கியிருந்தேன். எந்தெந்த சுகதுக்கங்களைய னுபவிக்கவேண்டுமோ அந்தந்தகாலத்தில் அதுவது வந்தடையாம ற்போகாது. பஞ்ஞாய்வரும்விதி சுஞவாகப்போவதற்கு சாதுக்கள் சேவையே முக்கியமானது. ஏனெனில், திரிமூர்த்திகாலந் தீராதவி னைகள் ஜீவன்முத்தர்களாற் தீர்ந்துபோம். முன்னம் மாந்தாதா மை ந்தரில்லாக்குறையால்வாட்டமடைந்திருக்க அதையறிந்தநாரதமாமு னிவர் ஆசீர்வசனம்புகலாமல் மும்முரத்திகள்பாற் சென்றுகேட்க அவர்களும் வரமளிக்காமல் அவ்வரசனுக்குப் புத்திரபாக்கிய மில்லை யென்றகற்ற யாழ்வல்லோன் சிந்தாக்கிராந்தனாய் காட்டிற்சென்று தவஞ்செய்யத்தொடங்கினார். அதையறிந்த ஓர் முனிவர்மாந்தாதாவீ ட்டடையடைந்து நிற்க அவர்மனைவிபணிந்து அன்புடன்கொடுத்த நான்குபலகாரங்களுக்கு நான்குபுத்திரர்கள் பிறக்கக்கடவதென் றுசீ ர்வதித்துத் தன்னிருப்பிடஞ் சேர்ந்தார்.

அம்முனிவர் வாக்கியபடியே மாந்தாதாவுக்கு நான்கு பிள்ளைகளுண்டாகி சந்தோஷசாகரத்தி லமிழ்ந்திருந்தான். ஆதலால், மகான்களுக்குப் பணிவிடை செய்வோர்க்கு ஒருகாலத்திலும் பழுது நேரிடாது. ஆஞ்சநேயர்முதலானவர்களும் பழுதுநேரிடாமல் சிரஞ் சீவியைப்பெற்றது உத்தமர்களினாசீர்வாதபலனல்லவோ? விரித்து இன்னுஞ் சொல்லவோ? ஓ அரசனே! நீயும் பெரியோர்களுக்குத் தொண்டுசெய்வதற் குடன்படுவையாகில் மேன்மையான லாபத்தை யடைவாயென்கிற பலமொழிகளைப்பகரும்போது நிருபன் மகாபாக்கி யமென்று சாதுக்கள் சேவையிற் செழித்திருந்தான்.

எப்படியெனில், மந்திரிப்பிரதானிகளை மோக்கி அரசன் ஓ அமைச்சர்களே! நம்முடையபட்டணத்தில் விஷ்ணுவந்தர்கள் பிரம்மக்ஞானிகள் அதிதிகளாயவர் வந்தாலும்களிக்கக்கூடியது சேவை தருவித்துள்ளனர் உய்யச்செய்து கீர்த்தியைப் பெருக்கொன் றுக்கியாபிக்க அப்படியே மந்திரிப்பிரதானிகள் நடக்கப் பிராமணர்களும் சாதுக்களும் நிறைந்து வீதிகள்தோறும் விஷ்ணு சங்கீர்த்தனங்களும் வேதகோஷ்டங்களும் வேதாந்தகோஷ்டங்களும் முழுங்க எத்திசையிலும் ஆலயகோபுரங்களும் அநாமக்கொடிகளும் ஒன்றிலுமொன்று யாந்ததாய் விவங்கிப் புகக்கூட்டங்களெய்வி ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு வீற்றிருக்கும் வைகுந்தத்தைப்போலவும் பாமகிவனார் வாசஸ்தானமாகிய திருக்கயிலையைப்போலவும் பிரம்மதேவன்விவாசஞ்செய்யும் சத்தியலோகத்தைப் போலவும் சொர்க்கலோகத்தைப்போலவும் அளகா புரிரியைப்போலவும் அந்நகரமானது பிரகாசித்து ஐம்பத்தாறு தேசங்களிலும் பிரக்யாதியாய் நான்குதிருக்களிலும் கீர்த்திப்பிரசன்னமாகி அரிச்சந்திரன், நளன், மாந்தாதா, சகுநரசன், தருமர் முதலானோர் செய்த அரசாக்கியைப்போல விருந்தது. கோமளர்களோசித்தர்களோமொன்றுவிரிஞ்சாவ தாரரான நாபாஜிசித்தர் பின்னுஞ்சொல்லத்தொடங்கினார்.

இந்தப்படியாக கோபிசந்தனைக்காரான் சாதுக்கள் சேவைசெய்து அவரவர்களுதிய பொருள்களைநீந்து ஆவிரியர்மேல் அன்புபிரகந்து நாடுநகரமுதலானதுகளையும் ஹெடுத்து அரசான்றிருவார்களே தஞ்சமென்றுபணிந்து அவரடிகளில் நயனங்களணிந்துசர்வசங்கத்தை யும் ஒழித்து தனகனக வஸ்துவாககுதிகளைப்பழித்து அனைத்தும் அணித்தியமெனக்கருதி ஆவிரியருக்குத் தொண்டுசெய்வதே மேலாகிய பலனென்றெண்ணி சொல்லுவதால் திடமனத்தனாகப் பிரியாது பணிவிடைசெய்து வந்தான். இப்படிக்கிருக்க ஜாலந்தரநாதர் அவ்வரசன் மீதுருக்கும் அன்பின்மேலிட்டால் ஓ அரசனே! சத்தியந்தவ னுமல் செங்கோல் செலுத்திவந்த உனக்கு என்னகுறை மேரிட்டதுஎன்று கருணையுடன்கேட்க, அரசன் ஜாலந்தரநாதரைப்பணிந்து ஓம் நமோ சத்குருபராத்பரா, சர்வவியாபக நிர்விகாரா ஆனந்தமனிக் கும் சர்வேஸ்வரா, அடியேனையாட்கொள்ளும் கருணாசாகரா உம்முடைய கருபை ஆகாமியமேசெய்யும் மோகாந்தகாரன்மேல்வருமோ? வந்தால் பாவனையப் போகமாட்டேனோ ஓ அனாதிகாரனா, சர்வபரிபூரணா, அடியேனுக்கு வேண்டியது பிரமக்ஞானமேயாதலால் ஆத்மநாண்பவத்தையே சொல்லி யாட்கொள்ளும்படியா யும்மை மிகவும்

வேண்டிகிறேன். ஒ தீனபந்துவே! நானுக்குள்ள என்னுயள் அந்தக
னுக்கிரையாய்ப் போகின்றது. ஒடத்திலேறிச்சென்றும் ஆறும்சுதி
மென்கிற பழமொழிப்படியே ஓர் பிரேதத்தைச் சுமந்துகொண்டு
போகுமித்தாலத்தை ஓர்நாளொருவர் சுமக்கநீரிடம். ஒருரிமையி
லோ, ஒருமாத்திரையிலோ, ஒருவிகடிகையிலோ, ஒருகடிகையிலோ,
ஒருமுகூர்த்தத்திலோ, ஒருஜாமத்திலோ, ஒருகாலையிலோ, ஒருமாலே
யிலோ, ஒரு அல்லிலோ, ஒருஎல்லிலோ, ஒருதினத்திலோ, ஒருவார
த்திலோ, ஒருபக்ஷத்திலோ, ஒருமாதத்திலோ, ஒருருதுவிலோ, ஒரு
அபனத்திலோ, ஓராண்டிலோ, தசாண்டிலோ, கனவிலோ, நினவி
லோ, காட்டிலோ, நாட்டிலோ, இடியாலோ, கடியாலோ, புலியா
லோ, கிலியாலோ, வலியாலோ, நலியாலோ, கிடக்கும்போதோ, நடக்
கும்போதோ, புசிக்கும்போதோ, வசிக்கும்போதோ, இந்தப்பிராணன்
நீங்குமாதலால், இது வித்தியமல்லவே. வெட்டவெளியில்வைத்தவி
ளக்கைப்போலவும், பழுத்தயிலையைப்போலவும், கனியைப்போலவும்,
நீர்மேற்குமிழியைப்போலவும், எழுத்தைப்போலவும், சுழற்காற்றைப்
போலவும், பம்பரத்தைப்போலவும், மின்னலைப்போலவும், அறுகுது
னிபனியைப்போலவும் உள்ள ஆவியைநம்பிப்பாவியாய்ப்போனேன்.
நிச்சயமில்லா யிம்மலவுடலை மெய்யென்றுநம்பி பொய்யனாய்ப்போ
னேன். நாயும், நரியும், பேயும், கழுகும், பிடுங்கித்தின்னும் இப்பிண
த்துக்கு மணஞ்செய்து பேதையாய்ப்போனேன். பிரத்தியக்ஷ நரக
மான இத்தேகத்துக்குச் சுகங்கொடுத்துப் பலருக்கும் மகவாய்ப்பிறந்
தேன். கோழையுங் குருதியும் என்பும் நரம்பும்சதையும்பொருந்திய
இவ்வுளை நானென் றஞ்ஞானியாயினேன். லவணஞ் சலமல்லவென்
றும், பாண்டம் மண்ணல்லவென்றும், ஆபரணம் பொன்னல்லவெ
ன்றும், ஆயுதம் இரும்பல்லவென்றும், சொல்வாருண்டா? அதை
ப்போலவே தேகமனித்தியமென்றும் பிரபஞ்சம் மாயாஜாலமென்
றும் சொல்வதே மெய்யன்றிப் பொய்யென்று பிதற்றும் பேதைய
ரைப்போலக் கோதுக்குள்ளானேன். மெய்ஞ்ஞான சாதனத்துக்குரிய
அரிதானவாயுளை வீணாய்ப்போக்குவதழகோ? காலனைப்போதிவ
னாயுள் முடியுமென்று காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். சூரியனென்
னும் நாழியால் ஆயுளென்னுந் திவசங்களையுண்டு முடிவிறற்றனையு
முண்ணும் எமனுக்குத்தப்பி இவ்வுலகிய்யாருமிருக்கவில்லை. குலைபழு
த்தவுடனடியோடும் வெட்டித்தள்ளும் வாழைக்கிணையான இவ்வே
ழமை யாக்கையைக்கோழைக்குணத்தால்வாழையாய்வைத்திருப்பது

எப்படியெனில், மந்திரிப் பிரதானிகளை நோக்கி அரசன் ஓ அமைச்சர்களே! நம்முடையபட்டணத்தில் விஜயபக்தர்கள் பிரம்மக்ஞானிகள் அதிகளயாவர் வந்தாலும் எவர்க்கு நிகழ்ச்சி செய்து சேவை தருவித்துள்ளீர் உய்யச்செய்து நிர்ந்தியபாடயங்களை நுகர்வியாபிக்க அப்படியே மந்திரிப் பிரதானிகள் நடக்கப் பிராமணர்களும் சாதுக்களும் நிறைந்து வீதிகள்தோறும் விஜய சங்கீர்த்தனங்களும் வேதகோஷ்டங்களும் வேதாந்தகோஷ்டங்களும் முழங்க எத்திசையிலும் ஆலயகோபுரங்களும் அநாமக்கொடிகளும் ஒன்றிலுமொன்று யாந்ததாய் விளங்கிப் புகக்கப்பட்டன என்பது சூரியவிஜய விந்நிபுக்கும் வையுந்ததைப் போலவும் பரமசிவனார் வாசஸ்தானமானியதிருக்கயிலையைப் போலவும் பிரம்மதேவன்சிவாசஞ்செய்யும் சத்தியலோகத்தைப் போலவும் சொர்க்கலோகத்தைப் போலவும் அளகாபுரிநிலையப் போலவும் அந்நகரமானது பிரகாசித்து ஐம்பத்தாறு தேசங்களிலும் பிரக்யாபியாய் காண்குதிக்குகளிலும் நிர்ந்திப் பிரசன்னமாயி அரிச்சந்திரன், நளன், மார்தாதா, மஞ்ஜரன், தருவம் முதலானோர் செய்த அரசாக்கியையப் போல விருந்தது. கேட்டவர்களை அறித்தவர்களை மொன்றுவிரிஞ்சாவ தாரரான நாபாஜிசித்தர் பின்னுஞ்சொல்லத்தெரடங்கினார்.

இந்தப்படியாக கோபிசக்தனாகாராஜன் சாதுக்கள் சேவைசெய்து அவரவர்கருதிய பொருள்களையிற்று ஆவிரியம்மேல் அன்புபிரகந்து நாடுநகரமுதலானதுகளையும் வெகுத்து அரசான்றிருவாடிகளை தஞ்சமென்றுபணிந்து அவரடிகளில் நயனங்களை ணிந்துகர் வசங்கத்தை யும் ஒழித்து தனகனக வஸ்துவாககுதிகளைப்பழித்து அனைத்தும் அளித்தியமெனக்கருதி ஆவிரியருக்குத் தொண்டுசெய்வதே மேலாயிய பலனென்றெண்ணி சொல்லுவதால் திடமனத்தனாகிப் பிரியாது பணிவிடைசெய்து வந்தான் இப்படிக்கிருக்க ஜாலந்தரநாதர் அவ்வரசன் மீதுருக்கும் அன்பின்மேலிட்டால் ஓ அரசனே! சத்தியந்தவருமல் செங்கோல் செலுத்திவந்த உனக்கு என்னகுறை நேரிட்டது என்று கருணையுடன்கேட்க, அரசன் ஜாலந்தரநாதரைப்பணிந்து ஓம் நமோ சத்ருபராத்பரா, சர்வவியாபக நிர்விகாரா ஆநந்தமனிக்ஞம் சர்வேஸ்வரா, அடியேனையாட்கொள்ளும் கருணாகாரா உம்முடைய கிருபை ஆகாமியமேசெய்யும் மோகாந்தகாரன்மேல்வருமோ? வந்தால் பாவனையப் போகமாட்டேனோ ஓ அருதிகாரனா, சர்வபரிபூரண, அடியேனுக்கு வேண்டியது பிரமக்ஞானமேயாதலால் ஆத்மநானாயத்தையே சொல்லி பாட்கொள்ளும்படியா யும்மை மிகவும்

வேண்டிகிறேன். ஒ தீனபந்துவே! நானுக்குள்ளுள் என்னுயர் அந்தக
னுக்கிரையாய்ப் போகின்றது. ஓடத்திலேறிச்சென்றும் ஆறும்சுடு
மென்கிற பழமொழிப்படியே ஓர் பிரேதத்தைச் சுமந்துகொண்டு
போகுமித்தாலத்தை ஓர்நாளொருவர் சுமக்கநேரிடும். ஒருநிமையி
லோ, ஒருமாத்திரையிலோ, ஒருவிகடிகையிலோ, ஒருகடிகையிலோ,
ஒருமுகூர்த்தத்திலோ, ஒருஜாமத்திலோ, ஒருகாலையிலோ, ஒருமாலே
யிலோ, ஒரு அல்லிலோ, ஒருஎல்லிலோ, ஒருதினத்திலோ, ஒருவார
த்திலோ, ஒருபக்ஷத்திலோ, ஒருமாதத்திலோ, ஒருருதுவிலோ, ஒரு
அயனத்திலோ, ஓராண்டிலோ, தசாண்டிலோ, கனவிலோ, நினவி
லோ, காட்டிலோ, நாட்டிலோ, இடியாலோ, கடியாலோ, புலியா
லோ, கிலியாலோ, வலியாலோ, நலியாலோ, கிடக்கும்போதோ, நடக்
கும்போதோ, புசிக்கும்போதோ, வசிக்கும்போதோ, இந்தப்பிராணன்
நீங்குமாதலால், இது நித்தியமல்லவே. வெட்டவெளியில்வைத்தவி
ளக்கைப்போலவும், பழுத்தயிலையைப்போலவும், கனியைப்போலவும்,
நீர்மேற்குமிழியைப்போலவும், எழுத்தைப்போலவும், சுழற்காற்றைப்
போலவும், பம்பரத்தைப்போலவும், மின்னலைப்போலவும், அறுகுது
னிபனியைப்போலவும் உள்ள ஆவியைநம்பிப்பாவியாய்ப்போனேன்.
நிசசயமில்லா யிம்மலவுடலை மெய்யென்றுநம்பி பொய்யனுய்ப்போ
னேன். நாயும், நரியும், பேயும், கழுகும், பிடுங்கித்தின்னும் இப்பிணை
த்துக்கு மணஞ்செய்து பேதையாய்ப்போனேன். பிரத்தியக்ஷ நரக
மான இத்தேகத்துக்குச் சுகங்கொடுத்துப் பலருக்கும் மகவாய்ப்பிறந்
தேன். கோழையுங் குருதியும் என்பும் நரம்பும்சதையும்பொருந்திய
இவ்வூனே நானென் றஞ்ஞானியாயினேன். லவணஞ் சலமல்லவென்
றும், பாண்டம் மண்ணல்லவென்றும், ஆபரணம் பொன்னல்லவெ
ன்றும், ஆயுதம் இரும்பல்லவென்றும், சொல்வாருண்டா? அதை
ப்போலவே தேகமனித்தியமென்றும் பிரபஞ்சம் மாயாஜாலமென்
றும் சொல்வதே மெய்யன்றிப் பொய்யென்று பிதற்றும் பேதைய
ரைப்போலக் கோதுக்குள்ளானேன். மெய்ஞ்ஞான சாதனத்துக்குரிய
அரிதானவாயுளை வீணுப்போக்குவதழகோ? காலனைப்போதிவ
னாயுள் முடியுமென்று காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். சூரியனென்
னும் நாழியால் ஆயுளென்னுந் திவசங்கனையுண்டு முடிவிறற்றனையு
முண்ணும் எமனுக்குத்தப்பி இவ்வுலகியாரும்பிருக்கவில்லை. குலைபழு
த்தவுடனடியோடும் வெட்டித்தள்ளும் வாழைக்கிணையான இவ்வே
ழமை யாக்கையைக்கோழைக்குணத்தால்வாழையாய்வைத்திருப்பது

நலமோ? இராஜரீகம்முதலானவியாபாரத்தாலும் தேகேந்திரியமனே விகாரங்களாலும் தேகவாதையாலும் மனோவாதையாலும்சஞ்சலமே மிகுதியாய் வளர்ந்துகொண்டு வருகின்றது. மண்ணுசைபெண்ணுசை பொன்னுசை என்னும் ஈஷ்ணத்திரவியங்களால்கட்டுண்டு வெட்டுண்டு தட்டுக்கெட்டுத்தடுமாறித்தலைதெரியாமல் தலைகீழாய்விழுந்து தறுதலையாய்ப்போயினேன். ஒருநாளு மும்மைப்போ லாந்தமாயிருந்தறியேன். அஞ்ஞானந்தகாரத்தாலும் துன்மார்க்கருறவாலும்மனே விச்சையாலும் பஞ்சேந்திரியவாசையிற் சுக்கிச்சொக்கிச் சம்சாரமென்னும் சாகரத்திலாழ்ந்தும் தாழ்ந்தும் விழுந்தும் எழுந்தும் அமிழ்ந்தும் கரையேறுதற்கோர் துறைகாணாமல் வெருநாளா யழுதுகொண்டிருக்கின்றேன். பந்தமென்னும்பாசத்தாற்கட்டுப்பட்டேன். மோக்ஷவிச்சையையே மறந்துவிட்டேன். ஆகெட்டேன். அனித்தியமான இவ்விதவாசையால்நித்தியத்தைத்தேடாமல்நாசமாய்ப்போனேன். சந்தோஷமோ அணுவளவுமில்லை. அனுபவிப்பதோ அளவற்றதொல்லே. ஆனந்தந்தரும்நிலையோதெரியவில்லை. நிலையறிவதற்கெனைப்போன்றவர்க்கும் மிகவுந் தொல்லை. பஞ்சவறிவுள்ள மானிடனாகப்பிறந்தும்பூமிக்குப்பாரமானமிருகத்துக்கிணையானேன். மிருகமாகிலும் ஓர் காரியத்துக்குதவும்; நானே ஒன்றுக்குமுதவாப்பினமானேன். மரணமோ புலியைப்போல பயங்காட்டிக்கொண்டு முன்னிற்கின்றது. மரணத்தை நினைத்துக்கொண்டாலோ கிடுகிடுகென்று நெஞ்சம்நடுநடுங்குகின்றது. பிறக்கும்போதுள்ள துன்பத்தைவிட இறக்கும்போதாயிரம் பங்கதிகமான துன்பமிருக்குமென்பதற்கோர்சந்தேகமேயில்லை. இது கவனத்தில்வந்தாலோ இருதயம்பிளந்து போகின்றது. பிரமஞ்ஞானமில்லாதவர்க்கு சன்னமரணத் துன்பமொழியாதென்றநேக சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றது. புருஷஜன்மமாய்நரபதியாய் மெய்ஞ்ஞானத்தை யறியும்படியான விவேகியாய்ப்பிறந்தும் அகண்டாநந்தத்தைத் தரும்படியான கருணாநிதியாகிய உம்மைச் சரணாகதியடைந்தும் பாவத்தைநீக்குஞ் சிவத்தையடையும் மார்க்கந் தெரிந்துகொள்ளாமற்போனால் இனியெப்பிறப்பில்மெய்ப்பொருளைச்சேர்ந்து இப்பிறவிகளை நீக்கிக்கொள்ளப்போகிறேன்?

ஓ சுவாமி! நிஷ்காமி! சிசுவுக்குத்தாயும், விருக்ஷங்களுக்குச் சலமும், பக்தர்களுக்குத்தெய்வமும், ஜீவர்களுக்குணவும், பிரஜைகளுக்கிராசனும், தரித்திரர்களுக்குப் பிரபுவும், பகலுக்குச் சூரியனும், இராத்திரிக்குச் சந்திரனும், தர்மத்துக்கு சாந்தமும், வீரனுக்கு தைரி

யமும், வேந்தனுக்குப் படையும், சதிக்குப்பதியும், பதிக்குச்சதியும், தவத்துக்கு வைராக்கியமும், திடத்துக்குச் சிரவணமும், சன்மபாசத்துக்குநிராசையும், ஸ்திரீகளுக்ககற்பும், புருஷர்களுக்குக்கல்வியும், கல்விக்குஜீவகாருண்யமும், மந்திரிகட்குயுத்தியும், வியாபாரிகட்குத்திரவியமும், உலகத்துக்குமழையும் துணையாயிருந்து துன்பத்தைவிலக்குவதுபோல, அடியேனுக்குத் தாங்களே துணையாயிருந்து காக்கவேண்டுமென்றி வேறுவழியில்லை. ஏனெனில், அனேக சாஸ்திரங்களை வாசித்தும் இஷ்டதேவதையைப் பூசித்தும் பெரியோர்களை நேசித்தும் அன்பால் விசுவாசித்தும் பேரின்பத்தையே ஆசித்தும் வறியன்போல்யாசித்தும் ஒருநிமைப்பொழுதேனும்சஞ்சலமற்றானந்தமாயிருந்தறியேன். ஆதலால் பிரம்மமே யோருருவான தேவாரே! என்னையாநந்தக்கடலில் ரமித்திருக்கச் செய்யவேண்டுமென்று கண்ணீர்விட்டழுது பலதரந்தொழுது பயபக்தியுடன் நிற்கும்போது, கருணாநிதியான ஜாலந்தரநாதர் இவனதிதிவிரபக்குவமுடையோனென்றறிந்து மார்புடனணைத்துக்கொண்டு ஒவேந்தனே! உபசாரத்தனே; சர்க்கரையெனச் சொல்வதால் மதுரந்தோன்றுமா? அன்னமென்றுரைப்பதால் பசுநீங்குமா? பாகீரதியென்றவைதாற் பாபநிவாரணமாகுமா? தீபமென்றிசைப்பதால் இருள்நீங்குமா? கிரியாபத்தியால்நானென்பதற்றுப்போகுமா? வேதாந்தமென்றிசைப்பதால் சகலசந்தேகங்களும்நிவர்த்தியாகுமா? மந்திரமென்றோ துவதால்சித்தியுண்டாகுமா? அஷுஷதமென்றுசொல்லுவதால்பிணிநீங்குமா? குருவெனப்பகர்வதாற்கிருபையுண்டாகுமா? தெய்வமென்றுசெப்புதலால் அன்புண்டாகுமா? அதைப்போலவே, வாசாநானத்தா லாநந்தமுண்டாகுமா? ஓ அரசர்குலவிளக்கே! மோகேஷச்சையுள்ளவனுக்கு முன்னம்வைக்கிய மில்லாக்குநாம் நிஷ்பிரபோசனமாய்முடியும். ஆனால்வைராக்கியங்களுமனேகவிதமுண்டு. அதுயாதெனில், சாஸ்திரங்களைக் கேட்கும் போதுமாத்திரம் அப்படியிருக்கவேண்டும்; இப்படியிருக்கவேண்டும். பாபஞ்செய்யவேகூடாது; புண்ணியமேசெய்யவேண்டும்; எப்போதும்பகவானேத்தியானிக்கவேண்டும் என்றுநினைப்பதுபுராணவைராக்கியம். பிரேதத்தைக்கொண்டு போகும்போதுமாத்திரம் என்னவாழ்வு என்னசுகம் என்னசம்சாரம் எல்லாம்நிஷ்பிரயோஜனம் பிரபஞ்சம் இந்திரஜாலத்துக்கிணையானது என்றுநினைப்பதுமசானவைராக்கியம் வேதனைபொறுக்கமாட்டாமல் இனிப்புருஷனைப்பணரவே கூடாதென்று உறுதியாய் நிச்சயஞ் செய்துகொள்ளும் ஸ்திரீயைப்போலக்

சூடும்பத்திலோர் சங்கடம் வருங்காலத்தில் இகடோகங்களில் துன்ப
மேயன்றி இன்ப மணுவளவுமில்லை யாதலால், இவ்வாழ்வை நீக்கிப்
பேரின்பத்தை யடையவேண்டுமென்று நிச்சயித் துக்கொள்வது பிர
சுத்தவையாக்கியம். சம்சாரத்தில் கலகம்மேரிட இலியிவர்களுடன் கூ
டியிருப்பது கூடவேகூடாதென்று அயல்நாட்டையடைந்து கோப
மேலீட்டால் தனியனுயிருப்பது சலனவையாக்கியம். அக்கிரமஞ்செய்
த இவர்களைவெட்டி இரண்டு துண்டாக்கவேண்டுமென்கிற சூரோத
ங்கொண்டு தன் பிரதிக்கிளையைமுடித்துச் சந்தியாசியாய்ப்போவது
மூடவையாக்கியம். இச்சையானபதார்த்தங்களைப்பிசித்துப்போகபோ
கியங்களிலிழந்து சோம்பலின்றி இரவும்பகலுமுழுன்று எதிர்த்த
வர்களைவென்று யாதொன்றுக்கு மஞ்சாதவனாய்க் கர்வமடைந்திருப்
பது இராக்கதவையாக்கியம். பரமசிவன் தன்னையடைந்து பிரம்மஹத்
தியை விஷ்ணுவாலகற்றிக்கொண்டதால், நாராயணனே ஆதிதெய்வ
மென்றும் திருமாலும் பிரம்மாவும் அடிமுடிவாய்த் தேடிக்காணாத
தால் பரமசிவனே ஆதிதெய்வமென்றும் எங்களுடைய சமயத்திற்
பிரவேசித்துக் காரணகுருவைத் தொழுதவர்களுக்கே மோகூழ்மு
ண்டென்று தேவதைகளைத் தூஷிப்பது மதவையாக்கியம். காரணகுரு
வைத்தேடி அவரருளால்தனதெதார்த்த ஸ்வரூபத்தையும் பிரம்மத்
தையு முணராமல் காரியகுருக்கள் போதிக்கும் யானென்னும் அகம்
விர்த்தியடையும் நிலைகளில் நம்பிக்கைவைத்திருப்பது அஞ்ஞான
வையாக்கியம். அனித்தியமலபாண்டதேகத்தை என்னைக்கும் அழி
யாமல் வைக்குமபொருட்டுக் காயகற்பங்களைப்பிசித்துப் பிராணவாயு
வை அடக்கி நாதாந்தவசமானிச்சோதியைத்தெரிசித்து முடிவில்கூனி
யப்பாவத்தையடைவது அடவையாக்கியம். வேதாந்தசாஸ்திரங்களைச்
சுத்தகுருமுன்னிலையில்விசாரித்துப் பிரபஞ்சமித்தியமென்றும் தான்
மித்தியமென்றும் பிரம்மமேதானென்றும் எல்லாம் பிரம்மமென்றும்
திட்பிரக்ஞையால் ஆனந்தவசமாகும் ஞானநிஷ்டையைச்சாதிக்காமல்
இறுமாநதிருப்பது அபலவையாக்கியம் என்றும் இன்னும்பல அஞ்ஞா
னவையாக்கியங்குறிக்கின்றன. இவைகளால்கற்பகாலங்களிலும் ஆந
ந்தமடையக்கூடாது. ஏனெனில், நானென்னும் மதமானது அகத்தை
போதருமன்றி இதத்தையும் சம்மதத்தையும் ஒருநாளுந்தராது. ஞா
னியானவன் ரணக்களத்தில் தன்னையெதிர்த்தவனெனவானாலும் அவ
னையெதிர்த்து ஜெயம்பெறும் அதிசூரனைப்போலவும் நியாயசபையில்
உற்றோர்மற்றோர் எளியோர் வலியோரென்கிற பாரபகூழ் பாராமத்

இவ்வவஸ்தைக னேந்தையும் சத்தருமுன்னிலையில் நன்றாய்வி
சாரித் தறிந்தாலொழிய ஞானமார்க்கந்தொரியாது. ஞானமில்லாதவர்
க்கு நானென்பதற்றுப்போகாது. நானென்பதற்றுப்போவதே ஞான
மென்றுரைக்கத்தகும். ஞானமில்லாபக்தியும் சித்தியும் ஞானமில்லா
வைராக்கியமும் யோக்கியமும் சூக்ஷ்மில்லாத தியானமும் மோன
மும் ஒர்பிரயோஜனமுங்கொடுக்காது. மோக்ஷமென்பதை எளிதி
லடைவதற்கு ஞானவைராக்கியங்கள் முக்கியமாய்வேண்டும். அதாவது
அணுமுதல் பிரம்மாண்டபரியந்தம் பிரம்ம நிறைந்திருக்கிறதென்
றும் பரிபூரணமாகிய பரப்பிரம்மத்தைவிட நானென்பது வேறில்ல
வே இல்லை என்றும், இருப்பது பிரம்மமென்றும், நானென்னும்
அகம் பாவத்தையும் எனதென்னும் மமபாவத்தையும் தலையெடுக்
காமல் தவளையை உண்ணும் சர்ப்பத்தைப்போலப் புசித்து விடு
வது பூரணவைராக்கியம். கானல் ஜலத்துக்கிணையான பிரபஞ்சத்
தையெல்லாம் மித்தையென்றுன்னி ஸ்திரீ யாதிபோகங்களைக் கா
கத்தி நெச்சத்தைப்போ லெண்ணி மனதில்வருகிற நினைப்புக்களை
யெல்லா மாய்த்து காமக்குரோதாதிகளென்னுங் கள்வரை அடி
யோடும் வெட்டிச்சாய்த்துக் குடும்பத்தை விர்த்திசெய்ய வேண்டு
மென்கிற ஜீவேச்சையைத்தேய்த்து ஆனந்தசமுத்திரத்தில் கருவி
கரணதிகளைத் தோய்த்துத் தன்னையிற்று பிரம்மமாத்திரமாயிருப்
பது எதார்த்தவைராக்கியம். ஆசிரியர்மேல் அதிகபிரீதி யுடையவ

னாய் எப்போதும் சாதுக்கள் கூட்டத்தைவிடாம லனுசரித்துச் சந்த
தம் தான் பிரமமென்று மனைம்பண்ணி சரீரபாவனையைநீக்கிச் சங்
கல்பவிகல்பங்களைப்போக்கிப் பரமாத்தைத்துளாக்கி அகமுகத்தில்
பரப்பிரம்மத்தைநோக்கித் தன்னைப் பிரம்மத்துக்குள்ளாக்கி நிர்விகல்
பனாய் அகண்டாகந்த பிராமமனை சாக்ஷியாயிருப்பது சத்பாவவை
ராக்கியம். கர்மங்களெல்லாங்குணங்களாற்றிவர்த்திக்கின்றது. நானோ
குணாதீதன். கர்மபக்தியோகங்களா லோர்பிரயோஜனமுமில்லையென்,
று நிரோதுவாய் ஒன்றையுங் கேளாதவாக்கு மெளனமும் ஒன்றையு
மிச்சியாத ஜீவமெளனமும்பெற்றுச் சமாதியிஷ்டாபானாய் அத்வைத
மாயிருப்பது அபாவவைராக்கியம். எல்லாவற்றையுஞ் சொற்பனமாய்
நினைத்துச் சுகதுக்காதீதனாய் விநியுக்தசந்துஷ்டனாய் நானீ என்னும்
துவிதபாவ மில்லாதனாய்த் தானேதானாய்ப் பிரபஞ்சவெத்தனத்
தைத் தள்ளிப் பிறவாயிக்யவெத்தனமே மேலிட்டு சொப்னத்திலும்
இகபோகங்களை நினையாமலிருப்பது ஸ்தாபனவைராக்கியம். சுகதுக்
கமயமான சரீரம் பிராப்தாதீனமென்றும் பிராப்தப்பயனே சுகதுக்க
முஞ் சுகமும்வந்தாற் சமமாய்ப் பாதுகாத்துச் சகலசந்தேகங்களையும்
போர்த்துத் தூரியதிருஷ்டியைமேவியிருப்பது திடவைராக்கியப் பிரா
ப்தமென்னும் ஆசனத்தின்மீது ஸ்தூதியா இருந்துகொண்டு ஞானக்
கினியால் அஞ்ஞான ஆபரண நிக்ஷபாதிகளைப் பஸ்பமாக்கிக் கால
பயத்தை நினைக்காமல் பித்தன் உன்மத்தன் விக இராஜன் சுபாவத்
தையடைந்து நிர்த்தொந்தனாயிருப்பது விச்சிரவைராக்கியம். ஆல
ஸ்யம் நித்திரைநிந்தாஸ்துதியைவிட்டுத் தேகஸ்மரணைகெட்டு அக
ண்டசிரவண மனைங்களாற் பூர்த்தியடைந்து பரமாத்மாவிலேக்கிய
மாய் மக்னமாயிருப்பது சம்மதவைராக்கியம். பேரிடிவிழுந்தாலும்
பயப்படாமல் நான்வினாசன், அவிசேஷன், அதுலன், அசலன்,
அனாமயன், பரிபூரணன் ஆதலால் எனக்குமரணமேது, ஜனன
மேது, பாவமேது, புண்ணியமேது, நரகமேது, மோக்ஷமேது,
எனக்குள்ளாகவே இப் பிரபஞ்சமுமுது மித்தையாயுதித்து ஒடுங்
குகின்றதென்று நிர்ச்சலனமாயிருப்பது விசாரவைராக்கியம். யா
தொரு வியாகூலமுமில்லாமல் பிரமம் நிர்வசனவனாதி; அதற்கே
துபாதியென்று நிர்ச்சிந்தனாய் அயிக்கியசுபுத்தி யுடையவனாய்
பிரமம் நிர்விகாரம் நமக்கேதுவிகாரம் என்று சுலபநாமரூபத்தைக்
கெடுத்துச் சுயம்புவாய்ச் சாவகாசமாய் ஒரேநிதானமாய் நிவர்த
தீபம் போலவும் நிஸ்தரங்க சமுத்திரம் போலவும் இருப்பது

நிர்வாணவைவராக்கியம்என்றனேக ஞானவைவராக்கியங்கள்சாஸ்திரங்க
ளிற் சொல்லியிருக்கின்றன. இதுஞானபக்தி. வைவராக்கியம் இதனால்
வஸ்துலாபபாக்கியம்.வஸ்துலாபத்தால் வரும் சிலாக்கியம். தரும்மே
லானயோக்கியம்.யோகிகளுக்குரைக்கத்தகுந்தது மகாவாக்கியம்.மே
ற்சொன்ன ஞானவைவராக்கியங்களன்றி மற்றவைவராக்கியங்கள் வீட்ட
ப்பனம் உத்தண்டகல்பனம் என்று சொல்லப்படும். எதெது மனோ
வாக்குக்கு கோசரமாயிருக்கின்றதோ அதுகனெல்லாம் கற்பிதமென்
றே நினைக்கவேண்டும்.மனோவாக்குக்கு அகோசரமாய் வேதாதீதமா
ய் மூவரும்தேவரும் மற்றியாவரும் போற்றும்பொருளானதெதுவோ
மூகபாவத்தைக்கொடுக்கும் வஸ்துவெதுவோ அதுவே சத்தியக்ஞா
நானந்த நித்திய நிர்மலமாயிருக்கும் பரப்பிரம்மமென்றும், இந்தபரப்
பிரம்மமே ஆதிதெய்வமென்றும் இதில் ஐக்கியப்பட்டவர்க்கே ஆந
ந்தமென்றும்,இவ்வாநந்தமே மோக்ஷமென்றும் சொல்லப்படும். சந்
திரகிரணத்தைப்புசித்துத் திருப்தியாகும் சகோரபக்ஷியைப்போல
ஞானரசனையான பிரம்மாநந்தத்தைப் புசித்துத் துரிய பூமியில்வசி
த்து நானென்பது நசித்து தேகேந்திரியங்கள் முசித்துப் பரப்பிரம்
மத்தி லேக்கியப்பட்டு ஜிளைப்பாறி யிருத்தலும் எழுதலும் மற்றது
பிரம்மாநந்தம் நிறைந்து நடத்தலும் பேசலுங்குறைந்து தேகாபி மா
னத்தையுந்துறந்து சொஸ்தனாய்ச் சகோரபக்ஷிக்குணவாகியும் எங்
கும் சீதளப்பிரகாசமாய் நிறைந்திருக்கும் சந்திரனைப்போல உனக்கு
ள்ளே குளிர்ச்சி யடைந்து அந்தக்கரணதிகளுக்குள் சீதளத்தைத்
தந்து குறையாமல் பரிபூரண ஸ்வரூபமாகிபிரபஞ்சமயமாகாமல்அதி
குப்தனாயிருப்பா யப்பாவென்ற ஜாலந்தரநாதர் திருத்தாட்டாமரை
களிற்பணிந்து இருகண்களையுமணிந்து இவரே பரமேசுவரரெனத்
துணிந்து நானென்னுமகங்காரந் தணிந்து ஓ என்சத்குருராயனே!
மதுரமொழிகளை யுரைக்கும்வாயனே! இவ்வுலகிலுள்ள சகலருமேத்
துர்தூயனே! என்னைப்போன்ற யெளியோர்களுக்குமிகவும்நேயனே!
இப்படிக்குப் பதார்த்தமாய் சன்னல் பின்னலாய்த் திருவாய்மலர்ந்த
நளினால் முழுமுடனாகிய அடியேன் தெரிந்துகொள்வ தெப்படி
யென்று அரசன் பிரார்த்திக்க, அதற்கு ஜாலந்தரநாதர் சொல்லு
கின்றார்.

கேளும் அரசனே! மனிதர்க்குள்சரசனே! பிரம்மாநந்தத்தை
விரும்பினவன் முன்னம் சகுணமாகிய திரிமூர்த்திகளையாவது நிர்க்
குணமாகிய பரப்பிரம்மத்தையாவது அன்பாயுபாசிக்கவேண்டும். இத

னாய் எப்போதும் சாதுக்கள் கூட்டத்தைவிடாம லனுசரித்துச் சந்த
 தம் தான் பிரமமென்று மனனம்பண்ணி சரீரபாவனையைநீக்கிச் சந்
 கல்பவிகல்பங்களைப்போக்கிப் பாமரத்தைத்தூளாக்கி அகமுகத்தில்
 பரப்பிரம்மத்தைநோக்குத் தன்னைப் பிரம்மத்துக்குள்ளாக்கி நிர்விகல்
 பனாய் அகண்டாநந்த நிராமயமான சாக்ஷியாயிருப்பது சத்பாவவை
 ராக்கியம். கர்மங்களெல்லாங்குணங்களாற்பிரவர்த்திக்கின்றது. நானோ
 குணாதீதன். கர்மபக்தியோகங்களா லோர்பிரயோஜனமுமில்லையென்
 று நிரேதுவாய் ஒன்றையுங் கேளாதவாக்கு மெளனமும் ஒன்றைய
 மிச்சியாத ஜீவமெளனமும்பெற்றுச் சமாதிரிஷ்டாபரனாய் அத்தைவத
 மாயிருப்பது அபாவவைராக்கியம். எல்லாவற்றையுஞ் சொற்பனமாய்
 நினைத்துச் சுகதுக்காதீதனாய் விதியுத்தசந்துஷ்டனாய் நானீ என்னுட்
 துவிதபாவ மில்லாதவனாய்த் தானேதானாய்ப் பிரபஞ்சவெத்தனத்
 தைத் தள்ளிப் பிறவாயிவெத்தனமே மேலிட்டு சொப்னத்திலுட்
 இகபோகங்களை நினைபாமலிருப்பது ஸ்தாபனவைவராக்கியம். சுகதுக்
 கமயமான சரீரம் பிராப்தாதீனமென்றும் பிராப்தப்பயனே சுகதுக்
 முஞ் சுகமும்வந்தாற் சமமாய்ப் பாதுகாத்துச் சகலசந்தேகங்களையு
 பேர்த்துத் துரியதிருஷ்டியைமேவியிருப்பது திடவைராக்கியப் பிர
 ப்தமென்னும் ஆசனத்தின்மீது ஸ்துதியா இருந்துகொண்டு ஞான
 கினியால் அஞ்ஞான ஆபரண நிக்ஷபாதிகளைப் பஸ்பமாக்கிக் கா
 பயத்தை நினைக்காமல் பித்தன் உன்மத்தன் சிசு இராஜன் சபாவ
 தையடைந்து நிர்த்தொந்தனையிருப்பது விச்சிரவைராக்கியம். ஆ
 ஸ்யம் நித்திரைநிந்தாஸ்துதியைவிட்டுத் தேகஸ்மரணைகெட்டு அ
 ண்டசிரவண மனனங்களாற் பூர்த்தியடைந்து பரமாத்மாவி லைக்கி
 மாய் மக்னமாயிருப்பது சம்மதவைராக்கியம். பேரிடிவிழுந்தாலு
 பயப்படாமல் நான்வினாசன், அவிசேஷன், அதுலன், அசலன்
 அனாமயன், பரிபூரணன் ஆதலால் எனக்குமரணமேது, ஜன
 மேது, பாவமேது, புண்ணியமேது, நரகமேது, மோக்ஷமேது
 எனக்குள்ளாகவே இப் பிரபஞ்சமுழுது மித்தையாயுதித்து ஒடு
 குகின்றதென்று நிர்ச்சலனமாயிருப்பது விசாரவைராக்கியம். உ
 தொரு வியாகூலமுமில்லாமல் பிரமம் நிர்வசனவனாதி; அதற்கே
 துபாதியென்று நிர்ச்சிந்தனாய் அயிக்கியசுபுத்தி யுடையவனா
 பிரமம் நிர்விகாரம் நமக்கேதுவிகாரம் என்று சுலபநாமரூபத்தை
 கெடுத்துச் சுயம்புவாய்ச் சாவகாசமாய் ஒரேநிதானமாய் நிவா
 தீபம் போலவும் நிஸ்தரங்க சமுத்திரம் போலவும் இருப்பது

நிர்வாணவைராக்கியம்என்றனேக ஞானவைராக்கியங்கள்சாஸ்திரங்க
ளிற் சொல்லியிருக்கின்றன. இதுஞானபக்தி. வைராக்கியம் இதனால்
வஸ்துலாபபாக்கியம்.வஸ்துலாபத்தால் வரும் சிலாக்கியம். தரும்மே
லானயோக்கியம்.யோகிகளுக்குரைக்கத்தகுந்தது மகாவாக்கியம்.மே
ற்சொன்ன ஞானவைராக்கியங்களன்றி மற்றவைராக்கியங்கள் விட்ட
ப்பனம் உத்தண்டகல்பனம் என்று சொல்லப்படும். எதெது மனோ
வாக்குக்கு கோசரமாயிருக்கின்றதோ அதுகனெல்லாம் கற்பிதமென்
றே நினைக்கவேண்டும்.மனோவாக்குக்கு அகோசரமாய் வேதாதீதமா
ய் மூவரும்தேவரும் மற்றியாவரும் போற்றும்பொருளானதெதுவோ
மூகபாவத்தைக்கொடுக்கும் வஸ்துவெதுவோ அதுவே சத்தியக்ஞா
னந்த நித்திய நிர்மலமாயிருக்கும் பரப்பிரம்மமென்றும், இந்தபரப்
பிரம்மமே ஆதிதெய்வமென்றும் இதில் ஐக்கியப்பட்டவர்க்கே ஆந
ந்தமென்றும்,இவ்வாநந்தமே மோக்ஷமென்றும் சொல்லப்படும். சந்
திரகிரணத்தைப்புகித்துத் திருப்தியாகும் சகோரபக்ஷியைப்போல
ஞானரசனையான பிரம்மாநந்தத்தைப் புகித்துத் துரிய பூமியில்வசி
த்து நானென்பது நசித்து தேகேந்திரியங்கள் முசித்துப் பரப்பிரம்
மத்தி லேக்கியப்பட்டு ஜிளைப்பாறி யிருத்தலும் எழுதலும் மற்றது
பிரம்மாநந்தம் நிறைந்து நடத்தலும் பேசலுங்குறைந்து தேகாபி மா
னத்தையுந்துறந்து சொஸ்தனாய்ச் சகோரபக்ஷிக்குணவாகியும் எங்
கும் சீதளப்பிரகாசமாய் நிறைந்திருக்கும் சந்திரனைப்போல உனக்கு
ள்ளே குளிர்ச்சி யடைந்து அந்தக்கரணதிகளுக்குஞ் சீதளத்தைத்
தந்து குறையாமல் பரிபூரண ஸ்வரூபமாகிபிரபஞ்சமயமாகாமல்அதி
குப்தனாயிருப்பா யப்பாவென்ற ஜாலந்தரநாதர் திருத்தாட்டாமரை
களிற்பணிந்து இருகண்களையுமணிந்து இவரே பரமேசுவரரெனத்
துணிந்து நானென்னுமகங்காரந் தணிந்து ஓ என்சத்குருராயனே!
மதுரமொழிகளை யுரைக்கும்வாயனே! இவ்வுலகிலுள்ள சகலருமேத்
துர்தூயனே! என்னைப்போன்ற யெளியோர்களுக்குமிகவும்நேயனே!
இப்படிக்குப் பதார்த்தமாய் சன்னல் பின்னலாய்த் திருவாய்மலர்ந்த
ருளினால் முழுமூடனாகிய அடியேன் தெரிந்துகொள்வ தெப்படி
யென்று அரசன் பிரார்த்திக்க, அதற்கு ஜாலந்தரநாதர் சொல்லு
கின்றார்.

கேளும் அரசனே! மனிதர்க்குள்சரசனே! பிரம்மாநந்தத்தை
விரும்பினவன் முன்னம் சகுணமாகிய திரிமூர்த்திகளையாவது நிர்க்
குணமாகிய பரப்பிரம்மத்தையாவது அன்பாய்பாசிக்கவேண்டும். இத

— ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ —

னால் அக்கினியில்வீழ்ந்த சருகைப்போல சகல ஆகாமிய பாபங்
களும் பஸ்பமாய்ப் புண்ணியம் மேலிடும். இப்புண்ணியம் மேலிட்
டால் அனித்தியமாகிய சம்சாரம் துன்பமாய்த்தோன் றுவதன்றி நித்
தியமானமோக்ஷமார்க்கத்தைக்காட்டும். சத்குருதரிசனங்கிடைக்கும்.
அந்த சத்குருநாதருக்கு அன்புடன் பணிவிடைசெய்வதால் பெருங்
காற்றூற் சிதழிப்போகும் மேகத்தைப்போல சுஞ்சிதகர்மங்களெல்
லாஞ் சிதறுண்டுபோம். இதனால் சந்தேதாஷமுண்டாகும். பின்பா
சாரியருபதேசிக்கும் மகாவாக்கியத்தை ஏகாந்தஸ்தானத்தி லிருந்து
தைலதாரையைப்போல் தியானிக்கவேண்டும். இதனால் காற்றில்லா
விடத்துள்ள தீபத்தைப்போலச் சகலசஞ்சலங்களும் நீங்கி ஏகாக்கிர
சித்தமுண்டாகும். பிறகு சத்குருமுன்னிலையில் தேகத்தையும் இதிலி
ருங்கும் துவாரங்களையு மிதனுள்ளுலவும் சுவாசத்தையும் இதிலிருந்
துதிக்கும் அந்தக்கரணங்களையு மிவைகளையெல்லாம் நான் நான்என்
றிருக்கும் ஜீவனையும் இவற்றிற்காதாரமான சுத்தசூனியமாகிய அஞ்
ஞானத்தையும் ஜாக்ராவஸ்தையில் கருவிகளின் சேஷ்டையையுஞ்
சொப்பனத்தில் மனக்கூத்தையும் சுஷுப்தியிற் சூனியத்தையு மறிந்
துகொண்டிருக்கும் சாக்ஷியாகிய தானும் இப்படியே சராசரங்களி
லுஞ் சாக்ஷியாயிருக்கும் சர்வசாக்ஷியாகிய பிரம்மமும் ஒன்றேயெனக்
காட்டும். மகாவாக்கியார்த்த சிவனாஞ் செய்யவேண்டும். இதனாற்
சூரியோதயத்தால்நீங்கும் இருளைப்போல அஞ்ஞானம் நீங்கிப்போம்.
பின்பு தேகமனீத்திபம், நாம்நித்தியம், இந்திரியங்கள் துக்கமயம்,
நாமாநந்தமயம், அந்தக்கரணஞ் சலனசுபாவம், நாம் நிர்ச்சலனசுபா
வம், வாய்வு தேகத்துக்காதாரம், நாம்சமஸ்தத்துக்கு மாதாரம், ஜீவ
ன்நானென்னும்பாவம், நாம்நானற்றஅபாவம், அஞ்ஞானம்சுத்தசூனி
யம், அகண்டபரிபூரணமென்று மண்டேகத்தின் கண்டத்தைப்போல
வும், சிசுக்களினுச்சியைப்போலவும், மானிடர்களின் இருதயத்தைப்
போலவும் சமாதானம் பண்ணவேண்டும். இதனால் தீர்ப்பானபின்
வாதியின் சந்தேகமற்றதுபோலச் சகலசந்தேகங்களும் தலையெடுக்கா
மற்சாகும். பிறகு தேகாதிகள் நாமல்லவாதலால் நமக்கு தர்மாதர்மபந்த
மோக்ஷ ஜராமரணங்கள் முக்காலத்திலுமில்லை. பல துளிகள் கூடிப்பெ
ருவெள்ளமானதுபோலச் சகலசாக்ஷிகளின் கூட்டமே சர்வசாக்ஷியா
கிய பிரமமென்றும், பிரமமே சாக்ஷிஸ்ரூபமாகிய நானென்றும், ஜன
னமில்லாவெனக்கு மரணமேதென்றும், ரூபமில்லாவெனக்கு விரகர
மேதென்றும், சங்கல்பமில்லாவெனக்கு விகல்பமேதென்றும், மரண

மில்லாவெனக்குப் பயமேதென்றும், எங்கும்பரிபூரணமாயிருக்குமெனக்குத் தேசமேதென்றும், முக்காலத்திலும் ஒரேயியல்பாயிருக்கும் எனக்குக்காலமேதென்றும், என்றைக்கு மழியாமலிருக்கும்எனக்கு முன்னும்பின்னு மித்தையான இந்திரஜால வித்தையைப்போன்ற இப்பிரபஞ்ச முழுமித்தையென்றும், எப்போதுமழியாதிருக்கும்பிரம்மமே நானென்பதற்குச் சந்தேகமே இல்லையென்றும் திடமான நித்தியாசனத்தாற் றெளிந்துகொள்ளவேண்டுமென்றார்.

அப்பால் தீபமேற்றியபின் சர்ப்பபயம்நீங்கிப் பழுதையென்று காலாற்றள்ளி விடுவதுபோலப் பிரபஞ்சம் மெய்யென்றும் தேகந்தானென்றும் பந்தமோகூதங்களுண்டென்றும் நினைக்கச்செய்யும் விபரீத பாவனை யொழிந்துபோம். பிறகு தேகமிருந்தாலென்ன மரித்தாலென்னகாட்டிலிருந்தாலும்நாட்டிலிருந்தாலும்பிராப்தாதீனமானஇத்தாலசரீரம் சுகத்தைதும் துக்கத்தையும் அனுபவித்தே நீங்கவேண்டுமென்றும் பலதரம் இச்சித்து நினைத்தாலும்வாராது வரவேவராது. பலதரம்வேண்டாமென்று நிக்கிரகித்தாலும் வருவது போகவேபோகாதென்றும் நிரேதுவாய்ச் சுகலகிச்சைகளுமற்றுப் புற்றினுள்ளிருந்து புறப்படும் ஈசலைப்போல, உள்ளத்திலிருந்துதிக்கும் சங்கல்பங்களை இந்திரியங்களின்வழியாய்ச்செலுத்தாமல் மீனையுண்ணுகொக்கைப்போலுண்டு இச்சையென்னும் மடுவிலிருக்கும் நினைப்பென்னுமச்சங்களை யெல்லாம் நாசம்செப்து இச்சையின்வழியாய்மனதைச்செலுத்தாமல் நிக்கிரகித்துநிஸ்தரங்க சமுத்திரத்தைப்போலசைவற்றுக் கடஸ்தப்பிரம்மம் இருப்பது சமாதியென்று சொல்லப்படும். இதனாற் சஷுப்தியிலுண்டாகும் சுகத்தைப்போலக்கண் டாநந்தமுண்டாகும். இத்தகைய எல்லையில்லாச்சுகாநந்தக் கடலிற்படிந்துதன்னைமறந்து தலைவலிற்கலந்து திக்குதேசாதிகளிறந்து திருக்யஸ்வரூபத்திற்கரைந்து எங்கணும் நிறைந்து மூகபாவத்தையடைந்து தானின்னானென்றுத் தெரியாமல் எத்தாகத்தத்தையுங் குறியாமல் பேசுவது முண்ணுவதும் சொப்பனத்திற்கண்டுங் காணாதகாகிபோலுணர்ந்து முணராமல் பேயன்பித்தன் உன்மத்தன் சிசுவைப்போலாகிஹரி ஹராதிகள் பிரத்தியகூதமானும் மாயாமானென்றறிந்து தலையரிவதுந்தெரியா ஆநந்தமேலிட்டு ஜாக்ரகஷுப்தியின் நிலையை மேவிப்பிரம்மமாதிரிமாயிருப்பதுசாகூதாத்காரம். இதனாற் கற்புள்ள கன்னிகைக்குச் சாயுச்சியங்கிடைப்பதுபோலச் சாலோகசாம்பசாரூப சாயுச்சிய மென்னும் நாலு பதங்களுக்கப்பாற்பட்ட ஐந்தாம்பதமா

கிய ஆநந்தமாத்திரமான கைவல்லியங் கிடைக்கும். ஆதலாற் சகல பற்றுக்களுமற்ற மன்னனே! பிரம்மே இஷ்டதெய்வமென்றும், தெய்வமே சத்ருருவென்றும், குருசேனையே சகலகிரியைகளென்றும், குருவுபதேசமே வேதமென்றும் வேதமுடிவே வேதாந்தமென்றும், வேதாந்த சிரவணமே மோக்ஷமார்க்கமென்றும், மோக்ஷச்சையே தபோபலனென்றும், தபோபலனே மனனமென்றும், மனனமே நித்தியாசனமென்றும், நித்தியாசனமே சமாதி நிஷ்டையென்றும், நிஷ்டையே சாக்ஷாத்காரமென்றும், சாக்ஷாத்காரமே பிரம்மமென்றும், பிரம்மமே ஆநந்தமென்றும், ஆநந்தமே முத்தியென்றும் நிச்சயமாயறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்றுபின் னுஞ்சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஓ நரபதியே! முக்கியமாகப்பரமாசாரியர்மீதும் இஷ்டதேவதை யின்மீதும் சிரவணர்த்தங்களின்மீதும் சிரத்தை பூரணமா இருக்க வேண்டும். பரமாசாரியர்மீதிருக்கும் சிரத்தையானது பரமஞானத் தைக் கொடுக்கும் இஷ்டதேவதை மீதிருக்கும் சிரத்தையானது பாபவிமோசனமாக்கும். சிரவணர்த்த சிரத்தை இல்லாதவனுக்கு ஞானம் லபிக்கமாட்டாது. எப்படி யெனில், ருதுவாகாத கன்னிகைக்கு எப்படி கர்ப்பந்தரிக்காதோ அப்படியே சிரத்தையில்லாதவனுக்கு ஞானர்த்தம் மனதிறற்றரிக்காது. சிரத்தையேருது; உபதேசமேபிந்து; ஞானமே கர்ப்பம்; ஆநந்தமே சுகவென்றுரைக்கத்தரும். குருகிருபை இல்லாவிட்டால் சிரவணாதிகள் பலிக்கமாட்டாது. தன்னை மறக்கிறபரி யந்தம் மேற்சொன்ன மூன்றிடத்திலும் சிரத்தைபூரணமா இருப்ப வனுக்கே பிரமானந்த முதயமாதும். எப்போது ஆசாரியருடைய பரிபூரணகிருபை பெறுவானோ அப்போதே ஞானப்பிரகாசம் உதயமாகும். அஞ்ஞானபாசம் அற்றுப்போகும். ஆத்மவிலாசம் விஸ்தரிக்கும். சிந்தனம் லவலேசம் இருக்காது சஞ்ஞிதகர்மங்கள் நாசம். தன்னை மறக்கச்செய்து விடுமப்பாபிரம்மோபதேசம். சகலபற்றுக்களு மற்றுப்போகும்படிச்செய்யும் சாதுக்கள் றோசம். இவ்வளவுமேன்மை யானதுபார். குருவிகவாசமுள்ள ஓ இறைவனே! தேகம்சேதனம். மூடசடம். நீநித்தியாகஞ்ஞானசேதம். தேகங்கண்டரூபநாமம். நீ அகண்ட பரிபூரண நிருபநிர்நாமம். தேகம்விகாரமலதுக்கம். நீ நிரவிகாரநிர்மலாநந்தம். முத்தனான உனக்கேனிலி தேகாபிமானம்? உன்னுடைய ரூபமென்றைக்கு மொரோதிதானம். உன்னை இப்படியாய் செய்ப்போகிறா சமா தானம்? உன்னுடைய ரூபம்யாரா லுஞ் சொல்லுதற்கரியமோனம். இதுவே வேதமுடிவான யதார்த்தஞானம். முகபாவமடைந்துருப்ப

தே பிரம்மத்தியானம். தற்குதந்தரமற்றிருப்பதே ஆசாரியருக்களிக்
குந் தானம். நானென்பதற்றவர்க்கு முண்டோ ஈனம். நானற்ற பிரம்
மஞானியே மூவர்க்குஞ் சமானம். நானற்றபேர்க்குண்டு நாரதாதிக
ளின் சன்மானம். ஒ மன்னனே! தேகத்தை நடப்பிப்பது பிராணன்.
பிராணனை நடப்பிப்பது ஜீவன். ஜீவனை விளங்கச்செய்வது ஆத்ம
ஞானம் ஆதலால், தேகாதிகளை நானல்லவென்றே இருக்கவேண்டும்.
பிராப்தாதீனமான இத்தேகத்தைக் குறித்துனககக்கரை என்ன? தே
காபிமானத்தை இன்றுடன்விட்டுவிடு. உன்னையே நன்றாயாராய்ந்
துபார். தனக்குளாராய்பவர்க்கே எல்லையற்றஆநந்தமுண்டாகும். தே
காதிகளை அசைவற நிறுத்தினவனுக்கு நித்தியாநந்தம் வந்தடைவது
போல துரிய திருஷ்டியைமேவிப் பிரம்மமாத்திரமா யிருப்பவர்க்கே
ஆநந்தோதயமாகும். நித்திரையானது தன்னைமறக்கச்செய்வது போ
ல ஆநந்த நித்திரை யுன்னைமறக்கச்செய்யும். நீ முக்காலத்திலும் முக்
தகைவே இருக்கின்றாய். இனிமேற் சங்கைசெய்வாயானால்பந்தத்து
க்குட்பட்டுப்போவாய். திரிகுணங்களும், திரிகுணசேஷ்டைகளும்,
பஞ்சபூதங்களும், பஞ்சகர்த்தர்களும், மாயையால் நிர்மானிக்கப்பட்
டது. நீயோ சர்வசாக்ஷி இவைகளையெல்லாங் சாக்ஷியாயிருந்தறிகிற
உனக்கு மாயையும் திரிகுணங்களும் பஞ்சபூத விகாரங்களும் ஒரு
காலத்திலுமில்லை. நீபிருதிவியப்தவன்னிவாய்வாகாசங்களிலும்நிறை
ந்திருக்கும் பிரமமேயாம். இவ்விதவைக்கியவத்விதா னுபவத்தினாலே
யே நானென்னும் ஜீவபாவமொழிந்து போமென்கிற பற்பலவேதாந்
தரகசியங்களுரைத்து ஒ பூபதியே! இந்தஅனுபவமே நான்குவேத
த்திலும் வதிஷ்ட சங்கிதை, சூதசங்கிதை, பகவத்கீதை, பிரமகீதை,
ஆத்மகீதை, ராமகீதை, உத்தரகீதை, ரிபுகீதை, குருகீதை, அஷ்ட
வக்கிரகீதையிலும் வேதவியாசருரைத்த பதினெண் புராணங்களில்
தச்சிபுராணங்களிலும், நான்கு விஷ்ணுபுராணங்களிலும், உபயமர்ம
புராணங்களிலும், சூரியபுராணம், அக்கினிபுராணம், கணபதி புரா
ணம், சக்தி புராணமுதலான புராதன புராணங்களிலும், சொல்லி
யிருக்கிறதைப்பொய்யென்று மதபேதத்தால் திரஸ்கரிப்பவர்களுக்கு
ரவுரவாதி நகாமே பிராப்தியாக்ருமென்றறைந்த ஜாலந்தரநாதரைவண
ங்கி அரசன்பின்னுங் கேட்கத்தொடங்கினான்.

எனதுயிருக்காதார பூதமானஎந்தையே! தேவரீர் சொல்லியது
வெகு விந்தையேயாகிலும் அடியேனுக்கின்னொரு சந்தேகமுளது
அதை நிவர்த்தியாக்கி ஆட்கொள்ளவேணும் சுவாமியென, ஜாலந்தர

நாதர் ஓ அரசனே ! உனக்குற்ற சந்தேகமேதென, அரசன் ஹரி ஓம்
என்ற வாக்கியத்தின்பொருளை யானுணர்ந்து கொள்ளும் பொருட்
டுத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேணும் சுவாமியென, ஜாலந்தரநாதர் ஹரி
ஓம் என்னும் வாக்கியத்தின் மர்மத்தைத் தெரிந்துரைக்கத் தேவர்
மூவர் மற்றியாவராலும் தரமாமோ ! ஆகிலும் என்னுருநாதர் எனக்கு
ரைத்தவண்ணஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். அதாவது, பத்தர்களடா
பங்களை அரிக்கப்பட்ட பகவானுக்கே ஹரி என்று சொல்லப்படும்.
அப்பகவானே பிரணவஸ்வரூபியெனச் சொல்லப்படும். பிரணவமென்
பது அகார உகார மகார மென்னும் திரியாக்ஷரங்கள் கூடிய ஒங்கார
மென்றுரைக்கத்தக்கது. இதினர்த்தம் பூரண பிரமஞானிகளுக்க
ன்றி மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. பிரம்மமே ஒங்காரமென்று வேத
ங்கள் முறையிடுகின்றன. பிரணவத்தின் இரகசியத்தெரியாதவர்கள்
சகலவேதாகம சாஸ்திரார்த்தங்க ளறிந்தவர்களானாலும் ஒன்றுத்தெரி
யாதவர்களேயாம். பிரணவத்தின் மர்மமரியாதவர்கள் பிரமைக்குள்
ளானவர்களேயாம். பூரணபிரம்மஞானியாகி சாக்ஷாத்காரதசைய
டைந்த சத்குரு கிருபையாலன்றிப் பிரணவார்த்தத்தெரிதல் வெகு
தூர்லபம். வேதாகம சாஸ்திரங்களெல்லாம் ஒங்காரத்தினுதாரத்தினு
லேயே பிரகாசிக்கின்றது. வேதத்தினுடைய சாரம் பிரணவமென்றே
சொல்லப்படும். சர்வகிருஷ்டிக்கும் அதாரமாயும் ஆதேயமாயுமிருப்
பது மூலாக்ஷரமென்றே சொல்லப்படும். பிரணவத்தின் மர்மமறிந்
தவனே சக்ஞானியாகும். அறியாதவனே அக்ஞானியாகும். சகல மந்
திரங்களுக்கு முயிராகி நின்ற மூலாக்ஷரத்தின் மர்மமறியாமற் செய்
யும் தபம், ஜெபம், யோகம், தியாகம், வேதாத்தியயனம், வேதாந்த
விரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம், சமாதிசாக்ஷாத்காரங்களும்வீண்
முயற்சியாய்ப் பூடியும். ஒங்காரம்சமுத்திரமாவும். வேதாகமங்கள் நூற
களாகப் பலபலவிதவாதகள் பதார்த்தங்களுப் ஒங்காரம் லைணமுமாயி
ருக்கின்றது. ஒங்காரத்தின் இரகசியம் தெரிந்தவர்களே பூதபவுஷ்ட
வர்த்தமான மென்னும் திரிகாலங்களையறிந்த பிரம்மஞானிகளென்
றுரைக்கலாம். பிரணவார்த்தசோதனையினாலே அஞ்ஞானம் சந்தே
கம் விபரீதம் சாஸ்திரவாதனை, லோகவாதனை, தேகவாதனை முதலா
னதும் நிவாரணமாய் திடபிரக்னை யுண்டாகவேண்டும். அஷ்டாக்ஷ
ரத்துக்கும் பஞ்சாக்ஷரத்துக்கும் ஸ்திரமான வலிமையுண்டாக்கு
வது பிரணவமேயாம். விருக்ஷங்களுக்கு ஜலமும் ஸ்திரீகளுக்குக் கற்
டும்புருஷர்களுக்கு விவேகமும்மேடைகளுக்கு அஸ்திவாரமும்எப்படி

ஆதாரமாயிருக்கின்றதோ அப்படியேசமஸ்தமர்திரங்களுக்கும் ஆதா
ரமாயிருப்பது பிரணவமேயாம். தானும்பிரம்மம் ஜகத்தும் பிரம்ம
மென்னும் திடமெவனுக்கு வந்ததோ அவனே பிரணவத்தினிற்றதி
யார்த்தமறிந்தவனும். புத்திசாலியென்றும், விற்பனென்றும், முழு
ட்குவென்றும், சிரேஷ்டனென்றும், பண்டிதனென்றும், பக்தனெ
ன்றும், முத்தனென்றும், சித்தனென்றும், சுத்தனென்றும், பிரண
வார்த்த மறிந்தவனையே சொல்லவேண்டும். பிரணவபாவ மறிந்தவ
னொருவனே பிரமத்திலே ஏகீகபாவமாயிருப்பான். மற்றவர்கள்மாயை
யிற் சிக்கினவர்களாம். பிரணவானுபவ மறிந்தவனே பிராந்திரகித
னென்றும், பிராமணனென்றும், அறியாதவனே பிராந்தி சகிதனெ
ன்றும், சுவபசனென்றும் சொல்லப்படும். பாலுக்குள் வெண்ணெய்
போலவும், எள்ளுக்கு எண்ணெய்போலவும் பரிபூரணமா யிருக்கும்
பிரம்மத்துக்கு னேகீகபாவமாயிராது வெதிருக்தமாயிருப்பதே பிர
ம்மஹத்தி யென்றும் பெரியோர்கள் உரைப்பார்கள். மாதாபிதாக்க
ளுக்கு கயிக்கியமா யிராமல் மாறுபட்டதாய் நபராதியானதுபோ
லப் பரப்பிரம்மத்துக்கு னேக்யமாய் நான் பதமுத அகங்காரக்கிரந்
தியுள்ள வபராதிக்கு விபரீதகுணங்க ளுண்டாகிப் பிரம்மத்துக்
குற்ற விரோதியாய் மூவர் தேவர் முனிவர்களுக்கும் விரோதியா
ய் குரோதமோருருவாயிருக்கும் ஜீவனேதானாகி ஜராமரணதரங்கக்
கணங்களிருக்கும் பவசாகரத்துளோர் திரணமாய் வீழ்ந்து கரையே
றுவதற்கோர் துறைகாணாமல் கற்பாந்தகாலங்கள் பல கடந்தாலும்தன
க்குச்சலனமும் துன்பமும் நீங்காமல் மேற்படி தரங்கங்க ளெந்தெ
ந்ததிசையிற் றுவுகின்றனவோ அந்தந்ததிசைகளி லுழன்றலைந்து
இன்பங்குலைந்து யாதொன்றும் தோன்றாமல் மலைந்து அந்தகாரத்தி
லமிழ்ந்திருப்பான். அன்றி, மாயபென்னுங் கன்னிகை வினையாடு
வதற்கோர் பந்தாய்நைந்து மிகவு நொந்து சிந்தாக்கிரந்தனாய்ப் பந்த
த்தாற் பிணிக்கப்பட்டு க்ஞானஸ்மரணை கெட்டு மோகஷமார்க்கம்வி
ட்டுத் தொன்று தொட்டுப் பிரம்மப்பிரளய பரியந்தம் சுழல்காற்றில
கப்பட்ட இலவம்பஞ்சுபோலவும் சூழ்ந்தெரியும் ஆக்கினியின் மத்தி
யிலுற்றபன்னகம்போலவும் இருபுறமுமெரியுங் குழாவினுள்ளிருக்கும்
எறுப்புபோலவும் உழன்றுழன்று அலக்கணுற்று இடறடைந்துமிக
வுமிடைந்து இறுதியில் நிரயத்துக் காளாவன். ஓ அரசனே! மூன்ற
ரைமாத்திரையான ஓங்காரத்தின் அம்சமான அகாரம்சாக்ராவஸ்தை
யென்றும் பிரமதேவனென்றும் சிருஷ்டியென்றும் நாதமென்றும்

ருக்வேதமென்றும் சத்தியலோக மென்றும் மனதென்றும் சொல்ல
ப்பதும். உபகாரமசொப்புவஸ்தையென்றும், விஷ்ணுவென்றும்ஸ்தி
தியென்றும் பிந்து வென்றும், எசுர்வேதமென்றும், சொர்க்கலோக
மென்றும்புத்தியென்றும் சொல்லப்பதும். மகாரம்சமுப்தியவஸ்தை
யென்றும், ருத்திரனென்றும் சம்ஹாரமென்றும், டாதாளலோகமெ
ன்றும், சாமவேதமென்றும், ஆதிசத்தியென்றும், க்ஞானமென்றும்,
சாக்ஷியென்றும், அதர்வணவேத மென்றும், மோக்ஷலோக மென்
றும், சித்தமென்றும், சொல்லப்படும். அன்றிலங்காரத்தைப்பிண்டம்
அண்டம், பிரமாண்டமென்றும் இச்சாசக்தி கிரியாசக்தி ஞானசக்தி
தியென்றும், சத்வரஜதமோகுணங்களென்றும் இளாபிங்களாகமுமு
னாடியென்றும், கங்காயமுனா சரஸ்வதியென்றும், மனம்வாக்கு
காயமென்றும், வாணீலக்ஷ்மீபவானியென்றும், ஆதிமத்யாந்தமென்
றும், மாதாபிதாசுருவென்றும், ஆகாபிய சஞ்சிதபிராப்தமென்றும்,
ஆதியாத்மீக ஆதிபௌதீக ஆதிதெய்வீகமென்றும், சந்திரசூரியாக்
கினியென்றும் சொல்லப்பதும். அல்லாமல், மனசுயென்பதிலே ம-என்
னும் தமோகுணமும், ந-என்னும் ரஜோகுணமும், ச-என்னும் சாத்
வீககுணமும் அடங்கி யிருக்கின்றன. இதனால் 96 தத்துவங்களா
கிய ஒவ்வொன்றில் திரியாக்ஷராதி பதிகளாகிய திரிமூர்த்திகளுமிரு
ந்து தங்கள்நொழிலை இயற்றுவார்கள். திரிமூர்த்திகளுக்காதாரமான
திரியாக்ஷரங்களில்லாத வஸ்து எவ்வுலகத்திலும் எங்காலத்திலும்
இல்லையென்றே சொல்லத்தகும்.

அல்லாமலும் அகாரம் ஸ்தூலதேகமென்றும், உகாரம் சூக்ஷ்ம
தேகமென்றும், மகாரம் காரணதேகமென்றும், அர்த்தமாத்ராமகா
காரண தேகமென்றும், சொல்லத்தகும். மூன்றுதேகங்களும், சாக்ஷி
யான மகாகாரணமே பிரத்யேகாத்மா வென்றும், ஆந்தமென்றும்,
அனாதிகாரண மென்றும், அசியென்னும் ஐக்கியபாவத்தை யளிப்ப
தென்றும், நித்தியசத்தியவஸ்துவென்றும், நிர்வாணபதமென்றும்,
சஞ்சக்தயோகீஸ்வரர்க ளுரைப்பார்கள். தூரியராணியோடுங் கூடிச்
சுகித்திருக்கும் ஆத்மராமனைத் தூரியாதீதனென்றும், பரமாத்மாவெ
ன்றும், பராத்பரமென்றும், பரஃபரமென்றும், பரிபூரணனென்றும்,
பரமேசுவரனென்றும், பகவானென்றும், சொல்லுவார்கள். ஆனால்
தூரியராணியே ஆந்தமென்றும், ஆந்தத்தை யனுபவிப்பவனே
ஆத்மராம னென்றும், உரைக்கத்தகும். அர்த்தமாத்நிரையான மா
யையுடன்மற்ற அர்த்தமாத்நிரையால் அவாங்கமேனாகோசரமாயிருக்

கும் பிரம்மம் கூடிப் புலப்படாமலே ஒங்காரத்துக் கிடங்கொடுத்தி
ருக்கின்றது. நிச்சயத்தமான பிரம்மத்திலிருந்து ஒங்கார முண்டாயி
ற்று. அதிற் சப்தமும்பதமும், வாக்கும்வார்த்தையும், சுலோகமும்
வேதாகமமும் உண்டாயிற்று. வேதாகமங்கள் வாச்சியார்த்தமென்
றும், ஒங்காரம் லக்ஷியார்த்தமென்றும் பெரியோர்களுரைப்பார்கள்.
வாசானூனிக்குலக்ஷியார்த்தந் தெரியாததுபோல, ஜாக்ரதஸ்வப்ன
சுஷுப்தியினனுபவ முரைக்கவேசெய்து துரியானுபவ முணர்தலதி
துர்லபமென்றும் சொல்ல வேண்டும். அகாரத்தில் நரரும், உகாரத்
தில் சுரரும், மகாரத்தில் ராக்ஷதரும், அர்த்தமாத்திரையில் ஞானிக
ளும், உற்பத்தியானுர்களுண்டு வேதத்தில் முறையிடுகின்றது. திரி
மூர்த்திகளாகுத லரிதல்ல. பிரம்மஞானியாதலே அரிதென்றரைக்
கத்தகும். அன்றி, ஒங்காரம் சகுணப்பிரம்மமாகவும் நிர்க்குணப் பிர
ம்மமாகவுமிருக்கின்றது. எப்படியெனில், ஓம் நமோநாராயணஓம்
சிவாயவென்னும் சகுணப்பிரம்மமான பிரதானமந்திரங்களுக் காகி
யிலிருப்பது ஒங்காரமேயாம். ஒங்காரத்தை யுச்சரிப்பவன் திரிமூர்த்
திகளையும் ஆதிசத்தியையும் பரப்பிரம்மத்தையும் நினைத்தவனாகின்
றான். நிர்க்குணமர்மமான அம்சோஹம் என்னும் அஜபாமந்திரமே
அர்ச்சுனா நீஜபிக்கத்தகுந்ததென்று பகவானும்சிவோ ஹமஎன்னும்
அத்வைதமந்திரமே ஸ்ரீராமா நீஜபிக்கத்தகுந்ததென்றுவதிஷ்டபக
வானும் போதித்த மகாவாக்கியங்களில் ஒங்காரமே ஆதாரமாயிருக்
கப் பிரணவத்தினர்த்த மின்னஞ்சொல்லப்புகின் ஓ அதுவென்னும்
பிரம்மமே அம் நானென்றும் நிர்க்குணப் பிரம்மமெக்கியத்தைக்காட்
டும் அத்வைத பாவமாயிருக்கின்றது. எல்லாவற்றிற்கும் ஒங்காரமே
பிரதானமென் றறிந்துகொள். சரீரத்துக்குப் பிரதானமான மஸ்தக
மே பிரமாணமா யிருக்கின்றது. எப்படியெனில், ஆதியில் பிரம்மா
வானவர் பரப்பிரம்மத்திலிருந்து முதல்முதல் ஒங்காரமுண்டானபடி
யால் நாமும் ஒங்காரத்தையே ஆரம்பத்தி லுண்டாக்க வேண்டுமெ
ன்று ஒங்காரஸ்வரூபமாய் மஸ்தகத்தை யுண்டாக்கிக் களிப்புற்றுப்பி
ன்பவ்வவாயங்களைச்சிருஷ்டித்தான். ஓ மன்னே! ஒங்காரத்தின்மர்
மம் இன்னம் விரித்துரைக்க வேண்டுமோவென்றுகிருபாநோக்கம்புரி
ந்த ஆசிரியரைவிடாது தினமுஞ்சேவித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இந்தப்படியாக மைனாவதியும் கோபிசந்தனமகாராஜனும் ஜஸத்
தைவிட்டுப்பிரியாத தாமரைமலரைப்போலவும் கிளையைவிட்டு உதி

ராத ஈச்சம் இலையப்போலவும் ஆசானேவிட்டுப் பிரியாதிருந்தார்
 கள். இவர்களிப்படிக்கிருக்க, காண்பாநாதர் ஆசாரிபுத்தில் விடை
 பெற்று சீஷர்கள் சமேதராக யாத்திரைசெய்யும்பொழுதி மனதுக்
 கிசைந்தபடி சென்றார். அதன்பின்னர் ஜாலந்தரநாதர் கோபீசந்தனை
 னுக்குண்டாயிருக்கும் தீவிரத்தைபற்றி ஜீவன்முத்தனையும் மார்க்
 கத்தை யுபதேசித்துச் சிலகாலம் தன்னிடம்வைத்திருந்து ஒருநாள்
 கோபீசந்தனைமையழைத்து நீ இன்னுசென்று இவ்வுரில் பிசைக்கொ
 டித்து வரவேண்டுமென்று கட்டளைபிரிட்டார். அக்கட்டளையின்படி
 மகாராசன் தான்தரித்திருந்த நாவரத்தின ஆபரணங்களையும் புஜிருதி
 கிரீடகுண்டலங்களையும் உயர்ந்த வஸ்திரங்களையும் களைந்து எறிந்து
 விட்டு இடையில் கௌபீனமும் தலையில் பித்தவஸ்திரமுந்தரித்து
 கழுத்தில் துளசிமணியாலையும் தாமரைமணியாலையும் அணிந்து மெ
 ற்றியில் திருமணிக்காயிட்டு ஆசானைக் குவந்தனம்புரிந்து சோலை
 யைவிட்டு வெளிப்பாட்டு மாடத்து அரண்மனையொருதித்துத் தன் அன்
 னையை வணங்கி ஆசிபெற்று அந்தப் பாதத்திற்குட் புருந்து தன்
 மனைவிகளைத் தாய்களாகப்பாவித்து ஓ அன்னையார்களே பிசைக்கொ
 ண்டுவந்து அவிழங்கோள் என்னுமேண்ட அனையவர்கள்நின்று இ
 தென்னாமதரசனைக்குப் பைத்திரம் பிடித்ததுபோலக்காண்கின்றது.
 இடையில் கோமணியின்றி வேலுவஸ்திரங்கிடைபாது. தலையிலிருக்
 கும் வஸ்திரமீமா இலிகழிய இடயில்லாத கந்தலாக இருக்கின்றது.
 இவருக்குடைய ஆடையாபரணங்கள் புஜிருதி கிரீடகுண்டல கோபு
 ரப் பட்டாடைகள் செங்கோல் முதலியவெல்லாவற்றையு மெழித்
 துச் சகலத்திலும் பற்றற்ற சந்தியாசியைப்போல வேடம்பூண்டு
 நாணமற்று மனைவிகளாகிய நம்மை அன்னையேயென்று அழைத்து
 பிசைக்கிடச்சொல்லுகின்றார். இதையோசிக்க வெரு விந்தையாக
 இருக்கின்றதே என்று தனித்தனியே ஒவ்வொருவரும் மனதிற்
 றேன்றியவண்ணம் புகன்று பதறிக்கதறியமுது புலம்பி முடிவில்
 ஓகாதா! இப்படிநீர் ஆனதற்குக்காரணம்யாதோ தெரியவில்லையே, இவ்
 ழுரில் நீர் பிசைக்கொடுத்தால் நமதரசனென்று மறித்துக் குடிசை
 பிசைக்க இரிவார்கள். இந்தப்படியே அன்னியதேசங்களுக்கு நீர் செ
 ன்று பிசைக்கேட்டால் உமதருமைமெதிரிந்து பிசைக்க இரிமெயர்கள்
 யாவரிருக்கின்றார்? நாவரசுதிபுண்டாயில் உனக்குத்தகைத் துக்குக்கொ
 டித்துத்தாபத்தைத் தீர்ப்பவர்களாயார்? ஒருவருக்கிடையாதே. யினைக
 நீர் ஏன் இந்தக்கேகாலங்கொண்டார் பாங்கள் துறப்போர்கள் உமக்குவே

ஊழிய தொண்டுகள்செய்ய சித்தமாயிருக்க எங்களைவிட்டு உமக்கு ண்டான கௌரவத்தை யொழித்து இழிவான காரியத்திற் பிரவேசி ப்பது உம்மைப்போலொத்த அரசர்களுக்கடுக்குமோ? ஏதுக்கும் வழியற்றவனன்றோ இக்காரியத்தில் முயலவேண்டும். நாடுநகரம் முதலான அஷ்டலக்ஷ்மிகளுந் தாண்டவமாடுகின்ற செல்வமிசூர்திரு க்கிற நீர் இவ்வேடம் புனைவது தருமமல்லவே என்று பலவாறுகச் சொல்லும் வனிதைகள்சொல்லுக் குட்படாமல் வைராக்கிய சீலனாக ஓ அன்னைமார்களே! என்னைக்காக்கும் அன்னைகள்உலகத்தில்அனேக ருண்டு. இந்தசெல்வமும் நாமும்இதிலெனக்குண்டாகிய அதிகாரமும் நிலையல்ல. சின்னாள்வாழ்வு என்று தெரிந்தபின்னும் இதனை நம்பி நானடைவனோதாழ்வு. இனியெனக்கிந்த அற்பவாழ்வில் மனஞ்செல் லாது என்றிந்தப்படி பலவிதநீதிகளையோதி அங்கேநின்றும்திரும்பி ஆசானிடத்திற்குவந்து பணிந்து ஓ சுவாமி! சத்தருநாதரே! தங்கள் கட்டளைப்படி இவ்வுருக்குள்தானே பிச்சையெடுத்துக்கொண்டுவந் தேன். இனிதங்கள் சித்தம் எப்படியோ அப்படிநடக்க சித்தமாயிரு க்கின்றேன் என்ற சீஷனேநோக்கி அப்பா குருபக்தியிற்சிறந்த குண சீலனே! அரசர்களிலே உன்னைப்போல இத்தனை விரைவில் சகலபற் றையும் ஒழித்து வெளிப்பட்டவர்களை நான்கண்டதேயில்லை. நாளா வட்டத்தில் சிறுகச்சிறுக விலக்கி சர்வசங்கத்தையும்ஒழித்து அனே கநானைக்குப்பின் தன்னியர்களானவர்களைக் கண்டிருக்கிறேன். இதில் நான்கு பிரிவுண்டு. அவையாவையெனில், மந்தன், மந்ததரன், தீவி ரன் தீவிரதரன் என்பனவாம். இந்நான்கு வகுப்பில் நீ தீவிரதரனா யிருக்கின்றாய்.

அதெப்படியெனில், யானுனக்குபதேசித்த ஜீவன்முக்தி மார்க் கத்தை மிகவும் எளிதில் உணர்ந்து அதனுட்பத்தைக்கண்டுதெரி சித்தாயாதலால், உன்னைத் தீவிரதரனென்று சொல்லத்தகும். இனியா னுனக்குச் சொல்லவேண்டிய தொன்றுமில்லை. குருபக்தி விகவாச முடையவ னெவனோ அவனுக்குத் தானாகவே சகலமும் கரதலா மலகம்போலத் தோன்றும். அதில்லாதவனுக்கு எத்தனைதரம்போதி த்தபோதிலும் மனதில்தரிப்பது மிகவும் அரிதேயாம். இத்தன்மை யாகிய அகோசரமனமும், குணமும், மணமும்பொருந்திய நீ தேச ங்கள் தோறுஞ்சென்று சஞ்சரித்துவரக்கடவாயென்றுநேமிக்க, கோ பீசந்தனன் அப்படியே தங்களிஷ்டப்படி சென்றுவருகிறேன் என்று விடைபெற்றுநடந்து தன் அன்னையிருக்கும் உப்பரிகைக்குச்சென்று

எணங்கி ஓ அம்மணீ! தேசயாத்திரை செப்துவரும்படி எனக்கு ஆசான் நியமித்தபடியால் யான் தேசங்கள்தோறும் சஞ்சரிக்கப்போகிறேன். விடைதாரும் என் அம்மணியென்று வேண்டிக்கொள்ளும் புதல்வனேனோக்கி மைஞவதி சொல்லலுற்றாள்.

கண்கொள்ளுவதற்கு மிகவும் அரிதாகிய வஸ்துவை ஆசா னாலுணர்ந்து மிகவு மெளியில் தெரிசித்த தவப்புதல்வனாகிய உனக்கு யான் சொல்லவேண்டியதும் ஒன்றுண்டோ? ஒன்று மில்லை. ஆகிலும், உனக்கொன்று சொல்லுகிறேன். அதென்னவெனில், தேசசஞ்சாரஞ் செங்கிறபோது ஒருக்கால் உன் தங்கைவாழும்நாட்டிற் குப்போகவேண்டியிருந்தால் அவ்வரண்மனைக்குள் போகாமல் வெளியிலிருந்தபடி உன்காரியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு சீக்கிரம்வந்து சேரக்கடவாயென்று ஆசைகூறியனுப்ப அவனும் மிக சந்தோஷ மடைந்து நாட்டைவிட்டுநடந்து அங்கவங்க கலிங்க காம்போஜகாஸ்மீர விராட மராட நேபாள சோழபாஞ்சாலமென்று சொல்லப்படும் தேசங்கள்தோறுஞ்சென்று பிசைஷ எடுத்துப் பசிதணித்துக்கொண்டே தன் தங்கைவாழும் நாட்டையடைந்து பிசைஷ எடுத்துக்கொண்டு அரண்மனையின் பக்கமாய் வருகிறபோது உப்பரிசையின் மீது நுந்து தங்கையானவள் அண்ணனைக்கண்டு இதுவென்ன ஆச்சரியம்! நம தண்ணன் பிசைஷ எடுத்துத் திரிகுறோ! இவருக்கென்னகுறை? இப்படியாவதற்குக்காரணம் யாதோவென்று தனக்குள்ளேனெகிந்தி த்து உடனே ஓர் பாங்கியை அனுப்பி அழைத்துவரச்சொன்னாள். அவனும் அந்தப்படியேசென்று அழைத்துவந்தான். அப்போது அண்ணனை நேரில்கண்ட தங்கையானவள் மிகவுந்துக்கப்பட்டுத் தமை யானே! தாங்களிப்படிக்கிருப்பது எனக்கு மிகவும் வெட்கமாக இருக்கிறது. ஆகையால் சீக்கிரம் தாங்களிந்த வேடத்தைமாற்றி அரசர்கள் தரிக்கும் ஆபரணங்களும் வஸ்திரங்களும் தரித்துக்கொண்டு எங்கும் போகாமல் என்கண்முன்னே உலாவிக்கொண்டு தாங்களிருந்தால் போதும். அல்லது இந்நாட்டைக் கொடுக்கச் சொன்னபோதிலும் தருகிறோம். உமதுமைத்துனர் வராமுன்னம் தலையிலிருக்கும் கந்தலை அவிழ்த்தெறிந்து நல்ல ஆடையாபரணங்களைத் தரித்துக் கொண்டிடும் அண்ணாவென்று சொல்லி விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களைத் தருவித்துத் தமையன்முன்வைத்து வெகுவாக வேண்டிக்கொண்டாள். எத்தனையாகவேண்டிக்கொண்டபோதிலும் ஆடையாபரணங்களைத் தரித்துக்கொள்ளாமலும் மறுமொழி பேசாமலும்

இருப்பதைக்கண்டுதங்கைகோபங்கொண்டு தாதிகளைக்கூவி இவனைக்
கொண்டுபோய்ப் பாராவில்வையுங்கொண்டு ஆக்கினைசெய்தாள். அந்
தப்படியேதாதிகள் அவ் உத்தமசீலனை யழைத்துக்கொண்டுபோய்ப்
பாராவில்வைக்கும்படிஒப்புவித்தார்கள். பாராகொடுப்பவர்கள்மகாத்து
மாவென்று அறியாமல் பாராவில்வைத்து வெகுஜாக்கிரதையாய்ப்
பாராகொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அந்த மகானு
பாவன் மனதில் விசனமின்றி தன் குருசுவாமியை மனதில் சிந்
தித்த மாத்திரத்தில் அவரது கிருபையால் மாயமாக ராஜவீதிக்கு
வந்து முன்போலப் பிணைத்துக்கொண்டிருந்தார். இந்த அற்புத
த்தைத் தங்கையானவள்கண்டு மறுபடியும் வரவழைத்து நயமாகப்
பேசி இருக்கச்சொல்லி அந்தப்புரத்திற்குச்சென்று நாம்சொன்னபடி
க்கேளாமல் நமக்கு அவமானம்உண்டாகும்படிச்செய்யும் இந்தப்பேய்
னைக்கொன்றுவிட்டாலொழிய நம்மைவிட்டு நானம் நீங்காதென்று
யோசித்து அடையில் விஷத்தைச்சேர்த்து எடுத்துவந்து அண்ணா
இதைப்புகியுமென்று கொடுத்தாள். அதை மகாத்துமா கையிலெ
டுத்துப்பார்த்து அதற்குள் வைத்திருக்கும் மருந்தினனதென்றுணர்
ந்து ஆசானைத் துதித்து அந்த அடையை ஒட்டினமீது வைத்துவி
ட்டு அரண்மனையைவிட்டு வெளிப்பட்டு ராஜவீதிக்கு வருவதற்குள்
அரண்மனை முழுமையும் தீப்பற்றி எரிந்து சாம்பலாகிவிட்டது.
இதற்கு மேற்கோள்யாதெனில், தன்னைக்கொன்றுவிட வேண்டு
மென்று கருதியமனைவி பாஷாணத்தைக்கலந்து அடைபட்டுக்கொடு
க்க அதைவாங்கிக்கொண்டு பட்டணத்துப்பிள்ளையானவர் அதன்ரக
சியத்தையுணர்ந்து அந்த அடையை அவ்விட்டின் ஒட்டின் கீழ்வை
த்துத் “தன்வினை தன்னைச்சுகும்; ஒட்டப்பம்வீட்டைச்சுகும்” என்று
சொல்லி வெளியில்வந்தமாத்திரத்தில் எவ்வண்ணம் அவ்விடானது
தீப்பற்றி எரிந்து சாம்பலாகியதோ அவ்வண்ணமே மேற்சொன்ன
அரண்மனையும்வெந்து நீறுகியது. இதை ஊரார்கண்டு இம்மகாநு
பாவர் பரிசுத்தஆத்துமா வாகையால் இவர்விஷயத்தில் ஜாக்கிரதை
யாக இருக்கவேண்டும் என்று தெரியாதவர்களுக்கெல்லாம் தெரிவித்
தார்கள்.

பின்னர் அந்நகரைவிட்டு ஆக்கத்திற்கிறந்தவரும் ஊக்கத்தில்
நிறைந்தவரும் ஏக்கமுந்தூக்கமும் நீங்கினவரும் நீக்கமும்நோக்கமும்
ஒங்கினவரும் வாழுமிடமாகிய வாரணாசியென்னுங் காசிப்பட்டணத்
தைநாடிக்கங்கையில்நீராடிசிவபெருமானைச்சேவித்துசாதுக்களோவண்
ங்கிவிவேகிகளுக்கிணங்கி அந்தக்ஷேத்திரத்தைவிட்டுப்புறப்பட்டுவரு

கிறமார்க்கத்தில் ஓரூரில் சில நுலுக்கர்கள் சேர்ந்து பசுவின் கண் னைறக் கொல்ல முயல்வதைக்கண்டு ஜீவவதைசெய்கிறதைவிலக்கிச்சகலரும் மெய்ஞ்ஞானத்தைத் துலக்கி அஞ்ஞானிகளின் மனதைக்கலக்கிப் பிரம்மத்தி லொன்றுபட்டிருக்கும் நிலைக்குப்பலவந்தமாய் அனேகரைவ ரும்படியாகச்செய்து பந்தபாசங்களைக்கொய்து அகமென்னும் வியாக் கிரமத்தின்மே லம்பெய்து, அபிம்சாபரர்கள்மீது அன்பெய்து, சகல ஜீவர்கள்மீது கருணைமழைபெய்து, நகத்திரங்களிற்சிறந்த திருவோ ணத்தைப்போலவும், கிரகங்களிற்சிறந்த சந்திரனைப்போலவும், பசுக் களிற்சிறந்த காமதேனுவைப்போலவும், விருகங்களிற்சிறந்த கற்ப கத்தைப்போலவும் மாந்தரிற்சிறந்த தருமவானைப்போலவும், ஸ்திரீ களிற்சிறந்த ஜீவகாருண்யத்தைப்போலவும், பூசையிற்சிறந்த மானச பூசையைப் போலவும், விவேகத்திற்சிறந்த சாந்தத்தைப் போலவும், பிரம்மஞ்ஞானத்திற் சிறந்த கோபிசந்தன சாதுவானவர் அங்கு கூட்டமாயிருக்கக்கண்டு அங்கு சென்று கூட்டத்துக்குட் புகு ந்து நின்று அனியாயமீதென்று புகன்று நிற்கவே, பசுவின் கன்று நாலுபேர் பிடிக்கநின்று கண்ணீரொழுக இன்று இவர்கள் நம் மைக்கொன்று பல்லாற்கடித்துமென்று ருசிருசியெனவேதின்று இன் புறுவர்க ளிதானு. வீணாய்ப்போதல் நன்றன்று. நமக்குத் துணை யாமொன்று. நாமறியாமல் தொன்றுசெய்த தீவினையாமென்று, இத ற்கு சாஷியோர்குன்று. இனி நாம் மனதைவென்று, சேரலாந்த சிற்சு கமென்று, அருளென்னுஞ்சொற்களைப்புகன்று, பகவதஸ்மரணையோ டிநிற்பதையும், அதைச்சூழ்ந்து துடுக்கர் எல்லாம் நிற்பதையும் கோ பிசந்தனநாதர் பார்த்து, தேகமெல்லாம்பேர்த்து, கோதனத்தை மார் புடன்சேர்த்து அபயந்தந்தேனெனப் பேர்த்து கொல்வதழகலவென ஈர்த்துத் தன்னுயிரை அதற்குத்தாரைவார்த்து உயிர் பெற்று வாழ்நக்காத்து இஸ்மாயில் என்பவன் தனக்குத்தோற்று ஓடிப்போ கின்றதை நோக்கித்துலுக்கரைக் கொலைக்குள்ளாக்கி ஜீவகாருண்யத் தைநீக்கி மோகஷமார்க்கத்தைப்போக்கி உன்வசப்பட்டவரைப்பாழா க்கி ஈடேருமற் கீழாக்கி நரகஞ்சேர்தற்காளாகச். செய்தாய் இம்சை யேசாக்கி (சாஷி) ஆதலாலுன்னை இப்போதேதூக்கி இவ்வனலிற் போட்டுக்கரியாக்கி விடுவேன்பாரென்றேறுங்கி முகமீதே தாரைவாங்கி விடவே, இஸ்மாயில் என்பவன் எங்கி உயிர்போனதுபோற்றேங்கி உம்மாவென்னுயிர் நீங்கிப்போதல்நன்றேறு அருட்சீலனே! அறத்தாற் பிறந்தபாலனே, கருணைக்கடற்கோர் பூலனே, சகலஜீவர்க்கு மனு

கூலனே, துடுக்கரைவெல்லுங்கோலனே, எனக்குக்காலனே, திரிசுல
னே, பரிபாலனே. என்று தோத்திரம்புரிந்து மிகவும் பரிந்து அரு
வாயிருந்ததோ ருருவாகிய ஓ அருட்சொருபதர்மமே! ஓ பரப்பீரம
மே! இது நீ யறியாமர்மமே. இது முன்செய்தகர்மமே என்று தன்
னைத்தானே நிந்தித்துத் தாழ்களெல்லாம் வெளுத்து நிற்போரே!
இதன்கழுத்தை அருப்பீர். இதுமுன் கொழுத்து செய்துகொண்ட
தெழுத்து. அதனாற் படிமீதழுத்திக் காஜி கடவுளைவழுத்து மென்
பதைக்கேட்ட துடுக்கர், சொல்லுமுன் கொல்லுமுடுக்கர் அங்கேவந்
திருக்கும் சாதுவைநோக்கி ஓ ஐயா! சகல ஜீவர்களுக்கும் மனிதரை
யும் மோகத்திற்காகவே கடவுள்படைத்தார். அதில் ஆடுமாடுமுதலா
கியவைகளை அவர்கள் புசிக்கவே உண்டாக்கினார். இப்படி கடவு
ளால் அனுப்பப்பட்ட வேதத்தில் முறையிடுகின்றது. இதோ இக்
காஜியும் மௌலியும் எங்கள் ஆதிவேதமானசுராணைத் தீர்க்கமாய்வா
சித்துச் சகலமார்க்கத்திலுந் தேர்ந்திருக்கிறார்கள். இவர்களைவிட நீ
ரென்ன விசேஷமா யோதினவரோ? வேதத்தின் இரகசியத்தை
யறியாத உம்முடன் வாதுசெய்வதற்கிவர்களேபோதும். நீர் அகட
விகடஞ்செய்கிறீர் என்று நவின்றனர்.

இதைக்கேட்ட கோபீசந்தன சாதுவானவர் ஓ மாயாபூதமே!
நீ யுரைப்ப தபவாதமே! உனை நம்பினோர்க்கபராதமே! நீசெய்ததெல்
லாம் அநீதமே! நல்லோர்க்குமிகவும்பேதமே! விரோதமே! செருதே
சமே! மிகுசுரோதமே எனனையா வெருவச்செய்யவந்தாய்! கலியே நீ
இன்றைக்கானாய் பலியே. ஞானப்பூசை உண்ணெலியே, துடுக்கர்க்
கெல்லாம் புலியே, இப்போதுனக்கு நான்புலியே, சற்று முன்னடந்
தாய் கிலியே, என்முன் செல்லாதுன்வலியே, கொலைஞரைக் கொ
ள்ளைகொண்டநலியே, ஆணும் பெண்ணுமல்லா அலியே என்றுசொ
ல்லிக் கன்றைநோக்கி உனக்கிடர்வேண்டாமெனப் போக்கி வசுமஸ்த
கத்தின்மேல் தனதஸ்தத்தைத்தாக்கிக் கொற்றிக்குச்சகமுண்டாக்கி
மார்புடனணைத்துக்கொண்டு ராமா ராமாவெனவிண்டு, என்ன கர்
மஞ்செய்தாய் பண்டு. ஆனாலும் பகவானே அண்டு, பயமில்லை என்
வாக்கல்லவிரண்டு இந்த யிஸ்மாயிலெனக்கோர் பெண்டு, வெட்டுதற்
குத் துருமீயின்துண்டு உனக்குச்செய்யச் சொல்லுகிறேன் தொண்டு
என்றங்கிருக்குமோர் கோலையெடுத்து வீசினார். அப்போதந்தத் தடி
யானது சரேலென்றெழும்பி வருவதால் இஸ்மாயில் மனங்குழம்பி

காஜியின் பின்னாலோடி நீங்களெல்லாங்கூடிக்கொடுத்துவிட்டீர்தாடி; ஆதலாலானீர்பேடி; ஆகாவிடில் நீண்டோடித் தடியைப்பிடியுங்கள் நாடி; கோபீசந்தனரைக் கொண்டாடி, இந்த வார்த்தைகளாடி, கொலைசெய்வோர்களைத்தேடி, மிகுதுரிதமாயோடிப்போகவே, முசல்மான்கள் யாவரும் கடுஞ்சினமடைந்தவர்களாய் எரிந்துபொரிந்து கோபீசந்தனரைப்பார்த்துக் கரத்தைப்பிடித்தீர்த்து அடாகோபீசந்தன எங்கள் குலத்திலுற்பவித்தவிருத்தனை வருத்தப்படுத்தி, ஏனோட்டி விட்டாய்? நீ கெட்டாய். கோதனத்தை அலால்செய்வதைத் தடுத்தாய். அனைவருமுன்பதைக் கெடுத்தாய். எங்களை வெல்லவோ சலந்தொடுத்தாய் அனைக துன்பங்களைக் கொடுத்தாய். நீ இங்கு வரவேண்டி பகாரணமென்ன? எங்கள் மரபிலுதித்தவனன்றோ இக்கூட்டத்திற்குள் எிருக்கவேண்டும்? நீ இந்துமதஸ்தனாக இருந்தும் எங்களுடன் உனக்கென்னவாது? நீ வந்தவழியைப் பார்த்துக்கொண்டு போடாபோ என்றனர்.

கோபீசந்தனர் ஓ கொலைஞரே! ஜீவகாருண்யமில்லா வலைஞரே! ஓர் ஜீவனைப் பதைக்கப்பதைக்க வைதக்கலாமா? உயிர்நீங்கச் சிதைக்கலாமா? பஞ்சமாபாதகத்திழ்முந்தின துகொலையல்லவா? அதைநான் பலதரம்சொல்லவா? கொலைபாதகமொன்றுசெய்பவன் களவுகட்காம குருநிந்தையுஞ்செய்தவனாமே. ஜீவகாருண்யத்தால் மோகஷமடையலாமே. ஜீவயிம்சை செய்பவருக்கு முத்தியில்லையெனல் சத்தியமா? அசத்தியமா? ஐயையோ! ஓ தேறித்தெளிந்தகாஜியே! கல்வியில் வல்லமெளலியே! நீங்களாவதுபோதிக்கலாகாதா? உமக்கருளுண்டாகாதா! ஓர் பிராணியைக் கொல்லுவதுஞ் சந்தோஷமா? கொல்லென்றுரைப்பதும் நற்கோஷமாவெனப் பலபரிதாபவார்த்தைக ளாடினார்.

காஜி, எங்கள் வேதத்தில் விதித்திருக்கிறபடியே அலால் செய்வதைக் கன்றின் கழுத்தைக்கொய்வதை மறுத்தலுனக்குத் தகவேதகாது. ஜீவகாருண்ய மொழிகளெங்கள் செவியிற் புகவேபுகாது. ஏனெனின், பசுவிலுதிர்ஞ் சுண்டுதலா லுண்டாகும் பாலையுண்டோர் தசையைப்பிசிக்க லாகாதோவென, கோபீசந்தனர் தாயின்பாலையுண்ணும்சருவத்ராளும் அன்னையின்மேதையுமுண்ணலாமோவென, காஜி,மானிடர்கட்கும் மிருகங்களுக்கும்பேதமில்லை. அன்றியும்மனிதருக்காகவே படைத்தமிருகங்களைக் கொல்லுவதாற் பழுதில்லவேயில்லையென, கோபீசந்தனர் சர்வபிராணிகளையும் சமமாகப்பார்க்கும் பகவான் பாரபக்ஷமாய்ப் பார்ப்பாரா? பாரபக்ஷமாய்க் காப்பாரா?

மிருகங்களுக்கிருக்கின்றவிவேகம்மானிடர்களுக்கிருக்கின்றதா? அதை யொருவரா ஸ்மிருகங்கொள்ளத்தக்கதா? நம்மைப்போல் மிருகமும் யுத்தியுஞ் சக்தியுங் காட்டுமாயின் நம்மாற்கொல்லக்கூடுமோ? கொல் லென்று சொல்லக்கூடுமா? கோவாலல்லவோ பலதானியங்களும் வெ குமானியங்களும்பெறுகிறோம். பால்தயிர்நெய்மோர்முதலான துண்டி சுகமுறலால், சகாயஞ்செய்வதைக்கொல்லல்லவோ? வதைத்தலால் உமக்கென்னபலமோ? அல்லதாணவமலமோ? அலால்செய்தலே சூல மோ? ஆச்சரியம்! தன்னுயிரைப்போல் மன்னுயிரைப்பார்க்கத்தேவ யில்லையா? ஜீவகாருண்யம்மேலான தவமல்லவா? இதற்குத்தக்க மாறு த்திரஞ் சொல்லையா. சொல்லியென்னை வெல்லையா வென்றிக் கோத னத்தைக் கொல்லையாவென்றார்.

காஜி, கடவுளைத்துதித்து உயிர்வதைசெய்வதாற்பாபமில்லையெ ன, கோபீசந்தனர் மனோவாக்குக் காயமென்னும்திரிகரணசத்தியோ டிங்கடிக் கடவுளைத்துதிக்கவேண்டுமே யல்லது கொலைசெய்யும் போது துதிசெய்தல் மிகவும் பராதமென, காஜி, கடவுளைத்துதித்து அலால்செய்ததே புசிப்பதற்கு யோக்கியமானதன்றி மற்றதுகூடா தென, கோபீசந்தனர் நாகால் இருகாலுள்ள ஜீவர்களைக்கொல்லுவ தால் அதன் கற்பத்துற்ற குட்டியும் முட்டையும் கொல்லப்பட்ட தல்லவே யதைப்புசிக்கத் தகுமாவென்றார்.

காஜி, கருவிலுறங் குட்டியையும் முட்டையையும்கொல்லக்கட வுள் விதிக்கவில்லையென, கோபீசந்தனர், நிருபமாய் நிஷ்களமாயிருக் கும் கருணாகாக்கடவுள் ஒரு பிராணியைப் பதைக்கப்பதைக்க வதை க்கும்படி கட்டளைகொடுத்துக் கருணாநிதிஎன்கிற தன் பேரைக்கெடு த்துக்கொள்வாரா? கொலைசெய்தோர் நரகத்திற்புகுவதைத் தடுப்பா ரா? ஜீவரக்ஷணையை விடுப்பாரா? கொல்லக்கட்டளை இடுபவருக்குக் கருணாகரனென்கிற பேர்தகுமா? அவராக்கினைக்குட்படுவது நேர்மை யாகுமா? ஓ காஜி! நான் சொல்லுவதைக்கேளும். அதாவது, ஜலம் அசரஜீவர்களுக்கும் சரம்ஜீவர்களுக்கும் ஆகாரமாகப் பகவான் சிரு ஷ்டிசெய்திருக்க, அதைவிடுத்து அதோகதிக்காளாக்கும் கொலைசெய் துண்ணக் கட்டளையிட்டார் என்றுரைக்குமொழி விபரீதமா யிரு ப்பதன்றி மிகவு மபராதத்திற்கும் ரௌரவாதி நகரத்தையடைவதற் கும் இடமாயிருக்கின்றதேயென்றார்.

காஜி, கடவுள் கொலைசெய்யும் கொடியமிருகங்களை யுண்டாக் கின காரணமேதென, கோபீசந்தனர், தன்தாயைப்புணரும் மிருகத்

தினசெய்கையைச் சாத்திரத்திற் பேசக்கூடுமோவென, காஜி ஜீவன் எல்லாவற்றிற்கும் உண்டேயென, கோபிசந்தனர் சரசரங்களில் பேத மில்லையோவென, காஜி, ஜலமெல்லாம் ஜீவமாயிருக்கின்றதெயென, கோபிசந்தனர், ஈதுண்மைபாகில் கொல்லுங்காரணமேதென, காஜி, கொலைசெய்வது கொடியபாபமாகில் இந்துக்கள் பலியிடுவது பாபம ல்லவோவென, கோபிசந்தனர், பாமரர்கள் இஷ்டகாபியார்த்த நிமித் தம் துஷ்டதேவதைகட்குப் பலியிடுகிறார்கள். அதுவுங்கொடியோர் செய்யுங் கொடுங்காரியமே. அவர்கட்கு நரகமே பிரபந்தியாகுமென, காஜி, தேவதைகளிலும் இரண்டிவிதமுண்டோவென, கோபிசந்தனர், பிரமருத்திராதிபர்கள் சிரேஷ்டதேவதைகளென்றும், காளிவராசுத் திகள் துஷ்டதேவதைகளென்றும் சொல்லப்படும். அதில் துஷ்டதே வதைகளைப்போல் சிரேஷ்டதேவதைகள் பலியைக் கோராமல் தூப தீபநைவேத்தியங்களாற் சந்தேதாஷ்டப்படுகின்றார்களென்றன.

காஜி, அசுவமேதாதி யாகங்களிற் கொன்றிராணியின் அவிர்ப் பாகத்தை விஷ்ணுமாதலானோர்கள் இச்சிக்கவில்லையோவென, கோ பிசந்தனர் பிரமம் தெய்வம் பூதம் பிதூர்மணிதென்றும் ஐந்துவித முண்டு. அதில் வேதமோதல் பிரம்மபாகம். ஓமம்வளர்த்தல் தெய் வபாகம். பலியிடல் பூதபாகம். தர்ப்பணம் முடித்தல் பிதூர்ப்பாகம். இரப்போர்க்குணவு முதலியனவீதம் மணிதபாகம் என்றுதிவெதத் தில் முறையிடுகின்றதனால், பலிவற்றுக்கொள்ளுதல் பூதத்தின் கொ ள்கையாம். பிரம்மாதிதேவர்கள் மந்திரேராச்சாடனங்களால் மரித்த ஜீவனை அக்கினிஷ்டோமங்களாற் பஸ்பமாக்கி அபூதமெய்யும் மற்ற வஸ்துக்களையும் அவிர்ப்பாகத்தைக்கொண்டு பின்னுடச்சீவனை மந் திரபலத்தால் எழுப்பவேண்டும். அல்லது அதற்கு மேலானபதவி யைக் கொல்லவும் எழுப்பவும் வல்லவர்கள் பூதயாகஞ் செய்யவேண் டும். யாகமந்திரஞ் செபிக்கும் பூசரன் அந்தயாகம் முடியும்பரியத் தம் நித்திராகாரமின்றி இருக்கவேண்டுமென்றும், பூதயாகம் கா மியார்த்தத்தின் நிமித்தமே என்றும், மதுமாஸத்தின்மே விச் சையுள்ளோர்க்கே உரியதென்றும், இதற் குடன்படுவோர் மா யாசம்பந்தமுடையவர்களே என்றும், இதையெவ்வளவு சிறப்பு டன் செய்தாலும் சாகுனி டாகுனி முதலான பூதங்கள் களிப்ப டையும் பூதயாகமே என்று சொல்லும். வேதத்தின்கருத்தோ பவி யிடும் யாகத்தை விலக்கியதன்றி செய்யச்சொல்லவில்லையே. உங்கள் குரானிலோ மாயாரகிதமாய் நிதூபமாய் நிர்ப்பேதமா யிருக்கும் பரம்பிரம்மத்தைத் தியானித்து உயிர்வதைசெய்தால் பாபமில்லை

என்றும் இதுகூடவுள்கட்டளை என்றும் உரைக்கின்றதே! அதைமெய்
யென்று நம்பி பேதமைபுடைய மானிடர்கள்கொல்லும் புழுவைப்
போல் நாளொன்றுக்கு அனேகங் கோஹத்திகளைச்செய்து நிரயத்
துக்காளா யிருக்கிறார்களே! இந்துக்கள் ஆயிரம்வருஷங்களிலோர் யா
கஞ்செய்வது அரிதா யிருக்கின்றது.

நீங்களோ அரைநாழிகையில் ஆயிரங்கோக்களைக் கொல்லுகிறீர்
கள். அன்றி பசுவைத்தானு வதைசெய்துண்ணவேண்டுமீ? கோமே
தமாதியாகங்களைச் செய்வோர்க்கு மாயாசம்பந்தமான லோகங்களின்
பிராப்தியேயல்லது மோட்சமில்லையென்றும், சுரபியானது பயிர்தி
ன்னல் முதலாகிய தீங்குசெய்யுமாயின் அதை வாயாலதட்டியோட்
டவேண்டுமென்றும், கையாற்றட்டி யோட்டக்கூடாதென்றும் ஓர்
வேளை தட்டியோட்டினால் அதன் தேகத்திருந்து ஒருரோம முதிரு
மாயின் அதனால் நிரயத்துக்காளாக வேண்டுமென்றும் ஆதிவேதத்
தில் முறையிடுவதே அல்லாமல் அசரமான மாம்ஸத்தைப்பிசிக்கவே
ண்டா மென்று ஆதாமுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கருணையன்
அலால் செய்யுங்களென்றும் செய்யும்போதென்னைத் துதியுங்களெ
ன்றுத் துதித்தால் பாபமும்க்கில்லையென்றும் உரைத்திருப்பாரா?
வாயில்லாயே: மூமிருகங்களை வெறுப்பாரா? கொலைபாதகமொருவரை
விட்டு நீங்குமா? அதிலுங் கோஅத்திகொடிய நரகத்திலாழ்த்தாமல்
விடுமா? ஐயையோ! உங்கள் குரானில் இவ்வநீ தத்தைச்சொல்லி யிரு
ப்பதன்றி இஸாக்கென்பவனுக்குரிய வேதத்தில் நிர்க்குணமாய் நிர்
மலமாய் நிராங்காரமா யிருக்கும் பராபரத்துக்கு மிருகங்களைப் பலி
யிடவேண்டுமென்றும், அப்படி பலியிடுவதால் மாந்தர்களின் பாபவி
மோசனமாய் பரிசுத்த மாவார்களென்றும், இதுதேவனுடைய கட்
டளையென்றும் சொல்லியிருக்கின்றதே. அனியாயம்! மிருகங்கள் பய
ன்படுவதென்ன? மனிதர் பரிசுத்தமாவதென்ன? அந்தோயிதைமெய்
யென்றும், தேவனுடையகட்டளையென்றும் நம்பலாமா? நம்புவோர்
மோட்சமடையப்போமா? பூதமேற்றுக்கொள்ளும் பலியைக் கருண
சாகரனான பரமேசுவரர் ஏற்றுக்கொள்வாரா? மிகவும் பரிசுத்தமான
பரப்பிரம்மம் மிகவும் அசுத்தமான உதிரத்தை யிச்சிப்பாரா? கொலை
செய்யுங் கொடியபாவிகளை ரக்ஷிப்பாரா? அன்றி கொலைசெய்யவு
ம் பலியிடவும் உண்டாக்கியகட்டளை தினதயாபரனான பரமேசுவரர்
இட்டகட்டளையா? ஆதாமைக்கெடுத்த பைசாசத்தின் கட்டளையா?
சுயேச்சையுள்ள மானிடர்கள் பெயிதிவைத்த கட்டளையா? இதை

விச்சைகொண்டு என்னைபோகவிடாமல் நிறுத்திவிட்டது. பின்பு
 அம்மனைதளறித்து நான்சொன்ன வாக்கியங்களை வான், ஓ மாயாம
 னதே! உன்தேகத்தின்பீ நுனக்கென்னவடி இச்சையோ அப்படியே
 சகலஜீவர்களுக்கும் இச்சையிருக்குமல்லவா? அதுபதைக்கப்பதைக்க
 க்கொன்று தின்னு பருத்துக் பெருத்துக் கொழுத்து இவ்வுலகிலெத்
 தனைநாளிருக்கப்போகியும்? புல்லைப்பிழித்துவளர்ந்த பிராணியைய
 றுத்துண்பதால் உனக்கு நிராயணநிப் பிரணிகளாற் குழம்பிட்டு வாத
 பித்தனிலேஷ்டமங்கொன்றிற காலன் என் தூதகொன்பவர்க்கு ஐக்ய
 மாய் தாழப்போகியும், ஓர் ஜீவன் மாப்சந்தவர்க்குற்ற ஓர் புண்ணுக்
 கிணையானெதன் றான் கண்ணுற் றார்ந்தும் அஞ்சா சைப் பந்தத்தால்
 வாஞ்சித்தாய். ஐயோ கொல்வவர்க்கொழுங்மும், உண்பவர்க்கு எட்
 ப்பங்கு பாபமென்றவைக்கும் வேதங்களை யோ நியிழந்தும் மதுமாம்
 சங்களை மறந்துப்பிரையாமலிருப்பதே பிராமணை ராசாபென்றதிற்தும்
 மடமைக்குணத்தால் மாப்சத்தை விச்சித்தபோதே பட்டித்தாயே.
 அந்தோ! ஒருநாளன்றி மதுநான் புரிக்கத்தகாத புழுக்கள் வெளிந்த
 புலலைப்பிசிப்போர்மீது புங்கவன் பூரண கடாசலம் வருமோ? ஓ
 பேதைமனதே யானைத்துநிக்கையையேபோல் சொல் சொரிந்து கேடி
 ராஜசூயமாகஞ் செய்வதினும் ஒருநிலைக்கொன்று தின்னு நிருக்கும்
 ஜீவகாருண்யவிரதம் மேலானதல்லவோ வென்னும் இவ்விதந் திகளை
 ப்பலவாறோது என்மனத்திற்றுப் போதித்துக்கொண்டிருந்தகையில்.
 அதைக்கேட்ட சாரங்கத்தின் தசையப் பந்திப் பிக்கொண்டிருந்தமி
 லேச்சருக்குமேன்மையானஜீவகாருண்யவிரதம் துணியோ! அநியாம
 யால் அரிணத்தைக்கொன்று பாபத்துக்காவாறோமே! இப்பழியை
 எவ்விதத்தில் நீக்கிக்கொள்ளப்போகினோம்? என்ற அலக்கணுற்றவர்
 ந்து பெருமூச்சுவிட்டு என்னைபோக்கிஒபிராமேனாக்தாயா! நீ இச்சித்த
 மேதைபைய நீயோளற்றுக்கொன்னென்று என்மேலெறிந்து தங்கலிருப்
 பிடஞ்சேர்ந்தார்கள். பின்பு நான் என்மேலெறிந்த மாப்சங்களைப் பார்
 ப்பதற்குச்சுப்பியமும், அச்சமுற்றவனுய்க்கண்டகோபமுட்கொண்டுநிற்
 கையில் அங்கொருகலோமன் னந்தாபிரவாபித்துத்தன்பினை வையக்கொன்
 றவன் நானே எனத்தீர்மானித்துக் கன்மையான கொம்பால் என்னை
 க்குத்திக் கதறிக்கொண்டேபோய்விட்டது. பின்பு நானெழுந்து மட
 க்கச்சுத்தியாற்றவனும் மலையாருநிலாக்ந்து கொண்டேபோய் ஓர் குறை
 யிற் றங்கியிருக்க அர்த்தராத்திரியிலேவர் தவையாகி அக்குகைக்குள்
 ளிருந்து வெளிப்பட்டுடன் னுடைய தேகமெல்லாம் உ நிரமயமாயிருப்

பதைப்பார்த்து அருகில்வந்தென்னை ஆதரணைசெய்து நீயார் உனக்
கிவ்விதத் துன்பமேன் வந்ததென்று வினவ, ஓ சுவாமி! நான் வேத
பாராயணஞ்செய்யும் வேதியன். என்வரலாறு இவ்விதமென மேல்
நடந்தயாவுஞ் சொல்லவே, அத் தபோதனை மறையோனாயிருந்தும்
மாமிசத்தை இச்சூலத்தாற்குத்தித் தூரமாயெதிர்த்துவிட்டார். பின்பு
முட்புதரில் வீழ்ந்த நான்குநயமுது ஓ ஸ்வாமி! யான்செய்தவினை
தீரவும் சிக்கிரம் என்பிராணன் நீங்கவும் கருணைபுரியுமையாவென்று
தோத்திரஞ்செய்யும்போது அக்கருணாசாகரனான முனிசிரேஷ்டன்
யாதுகாரணத்தாலோ அதிசிக்கிரமாகஎன்னருகிலேடிவந்து ஓ பிரா
மணோத்தமா யான்செய்த குற்றத்தை மன்னியும், தவத்துக்குஜீவகா
ருண்யமே விரதமெனத்தொரிந்தும் உன் தீயினையானதெனக்கு முனி
வுவரும்படியாகச்செய்து உனக்குற்றபாபத்தி லெனக்குப் பாதிவந்த
டைந்தது. அதைநீக்கிக்கொள்ளும்பொருட்டு யான் கங்காதீரத்துக்
குத் தவஞ்செய்யப்போகிறேன். உனக்கேதாவது உபதேசஞ்செய்வே
னாகில் மற்றைப்பாதிபாவமும் நானே யேற்றுக்கொள்ளவேண்டியதா
கும். இனியுன்பா லரைக்கணமும் தங்கேனென்று ஓ காசிவிசுவநாதா!
பூதகணநாதாவென் றுரைத்துக்கொண்டே வாரணாசியைநோக்கிலுட
த்தொடங்கினார். உடனே என்பிராணனுமக் காசிவிசுவநாதரைதியா
னித்துக்கொண்டே உடலைவிட்டுநீங்கிக் காசியையடைந்து புண்ணி
யஜென்மமான கோவின்கற்பத்திற் பிரவேசித்து பத்துமாதபரியந்தம்
விசுவநாதரைப்பூசித்துப் பின்பு பூவுலகிற்பிறந்து யான்மறந்து மாமி
சத்தை இச்சித்த குற்றத்தால் இத்துடுக்கர்கையிலகப்பட்டுக் கக்கச
த்துக்குட்பட்டு நிற்கும்வேனையில் பிரம்மமே ஒருருவான நீர்வரஉம்
மைத் தெரிசித்துப் பூர்வக்ஞானம் பிறந்து கண்ணீர்விட்டழுதேன்.
கடவுளையுந்தொழுதேன். பின்புமது அஸ்தமென்மஸ்தகத்தின்மேல்
வைக்கவே எல்லாப்பாபங்களும் நீங்கிப் பரிசவேதியால் நவலோக
ங்கள் களங்கம்நீங்கிப் பசும்பொன்னாவதுபோலப் புண்ணியவானு
னேன். ஓ பரமபுருஷா, பரமசொருபா, என்மேலுமக்குக் கருணைவந்
தகாரணம் முற்பிறப்பில் பிராணன் நீங்குங்காலத்தில் தவயோகியின்
தெரிசனங்கண்ட பலனல்லவோ? இனிநான் மோட்சவாழ்வைப்பெற்
றேன். பாசபந்தங்களற்றேன். ஓசுருபத்தியிற்சிற்ற தபிரக்யாதரே! பிர
ம்மாநந்தநிஷ்டையிற்றேர்ந்த அவதூதரே! ஜீவகாருண்யத்தை என்
றுங் கைவிடாதே. ஜீவயிம்சை செய்வோர்களைத் தொடாதே. காரு
ண்யமில்லார்க் குன்பாதங்கொடாதே என்ற வாக்கியங்களையுரை
த்து மாயமாய்மறைந்து பரமபதத்தையடைந்தது.

என்னுயோசிக்குமிடத்துக் கொடியமுதேனிக் குணமுள்ள பூதத்தி ண்டைய மாயைக்குட்பட்ட மனிதர்கள் வரைந்தகட்டுக்கலையாக வே யிருக்கவேண்டுமென்பதற் சந்தேகமேயில்லை. அப்படிச் சைகய மிருக்குமாயின் சொல்லும் காலியென்றார்.

அதற்குக் காலி, கடவுளிட்ட கட்டளைபோன்றி மற்றவர்களின் கற்பனையல்ல. இக்கட்டளை இப்பிராயிம் பயம்பர்க்காலத்திலேயே உண்டாயிற்று. இதற்க்கென திரஷ்டாந்தங்கள் குரானிற் சொல்லி யிருக்கின்றதென்றான்.

கோபிசந்தனை இக்கொடியாகட்டளை இப்பிராயிம் காலத்தில் உண்டான துணைமையோயும். எப்படியெனில், ஆஜரானின் குமாரனா கிய இஸ்மாயிலேப் பணிகேட்க அவைந்தந்தையாகிய இப்பிராயிம் ஆட் டைப் பணிகொடுத்துத் தன்னைச்சார்ந்தவர்களுக்கு ஸ்பாடிப் பிஷ்டர்க ளாக்வினான். அதை இஸ்மாயிலிவிமேல் எப்பொழுதும் இப்பலிதன் மதத்தேதார் கடவுளுக்குக் கொடுக்குப்படியாய் அந்தரங்கமாய்ப்போ தித்துவந்தான். அதாவது, கடவுளைத் துதித்துஒருபிரைசவதைத்தால் கடவுளுக்குப்பலியானதேயன்றி வீணாகவில்லை. எப்படியென்றால், சக லருக்கேட்க “ஓ கடவுளே! உனக்குப்பலிகொடுக்கிறேனென் றுரைத்த லும் ஒருவருக்கேட்காமல் கடவுளைத்தியானித்து ஜீவனையறுத்தலும் ஜார்த்தமன்றி உபயமல்ல. எப்பொழுது இவ்விசுவரண்டைய திருமாத் தைநனின் றுவதை செய்துவிடு அது ஈகவரணக்கே அர்ப்பணையாயிற் று. இதை மெய்யென்று நுதிசெய்ய இஸாக் வுண்டாயிய வேதமே போதுமான சாட்டியாய் பிறக்கின்றது. அதெப்படியென்றால், இப்பி ராயிம் இளையமனைவியாகிய சாராயன்பவன் தன்னுயிர்போல் பாது காத்து வளர்த்தபுகளின் கண்ணைப்பலிகொடுத்து இஸாக்கென்பவ னைப்பெற்றான். அவன் வயதுமேலிட்டு சிலபதிகுஞ் அரகனுநித் தன் தாய்கொடுத்தபடி தன்னைச்சார்ந்தவர்களைவாராய் கடவுளுக்குப் பலியிடும்படியாகக் கற்பித்தான். அன்னுபுதல் அவர்கள் பலியிடத் தொடங்கினார்கள். இஸாக்கென்பவன் பலிரங்கமாய்ப் பலியிடும்படியா கக்கட்டளையிட்டான். சகலருமறியவிபசாரஞ்செய்பவனைப்பார்க்கிலும் ரகசியமாய் விபசாரஞ் செய்பவன் மிகவுறுமுற்றத்துக் குட்பட்டவனா வான். அதுபோல், அந்தரங்கமாகபலியிடு முகங்களுக்கு அதிக ஆக்கி னைகிடைக்காமற்போகாது. இவ்விதஞ்ஞற்றங்களுக் காளாக்வினிட்டது ஆதாமைக்கொடுத்த மாயபூதமேயாய். துஷ்டர்களிஷ்ட காமியார்த்த மாகக் கனிஷ்டதேவதைகளுக்கிடம் பலியை சிரேஷ்டமான மாயா

அதற்கு அக்கோதனமானது கோபீசந்தனரது உபயபாதங்களி
ன்மேற்றன் தலையைச்சாய்த்து வந்தனஞ்செய்து கண்ணீர்விட்டமுது
ஒ சுவாமி! என்னுடைய சரித்திரத்தைச்சற்றேகருணைகூர்ந்து கேட்
டருள்வீரேல் தேவரீர் வினாவுக்குப்போதுமான சாக்ஷியாகும். நரக
மென்பதுவேறிடத்திலில்லை. தசைஎலும்பு நரம்புதோல் மயிர்மச்சை
மலசலம் பீளை முதலானவைகளும் நிறைந்திருக்கும் இத்தேகமே
நரகமென்னப்படும். இதற்குற்ற குன்மம், சூஷ்டம், க்ஷயம், வாதவி
ரோதம் முதலான கொடியரணவியாதிகளே எமதண்டனையெனச்
சொல்லப்படும். ஈதுமக்குத்தெரிந்ததே. இனியென்வரலாற்றைச்சொ
ல்ல வெகு ஆச்சரியமும் பெருந்துக்கமுமாயிருக்கும். அதாவது நான்
முற்றிப்பில்மிகவுங் கற்றறிந்த பிராமணனாகும். நானோர்காலத்தில்
இமயபர்வதத்தின் சமீபமாக ஓர் காரியார்த்தமாய்ப்போகையில் அங்கு
சிலமாந்தர்களோர் மாணைக்கொன்று அதன்தசைகளை வகிர்ந்து பங்கி
ட்டுக்கொண்டிருந்ததைக்கண்ட யென் கண்களின் வழியாய் மாயாச
ம்பந்தமான மனம் வெளிப்பட்டந்த அரிணத்தின் மாமிசத்தின்மே

லிச்சைகொண்டு என்னைப்போகவிடாமல் நிறுத்திவிட்டது. பின்பு
 அம்மனைதளர்த்து நான்சொன்ன வாக்கியங்கனாவன, ஓ மாயாம
 னதே! உன்தேகத்தின்மீது நானக்கெள்ளவி இச்சையோ அப்படியே
 சகலஜீவர்களுக்கும் இச்சையிருக்குமல்லவா? அதுபதைக்கப்பதைக்க
 க்கொன்று தின்று பருத்துக் பெருத்துக் கொழுத்து இவ்வுலகெலெத்
 தனைநாளிருக்கப்போகிறாய்? புல்லைப்புகித்துவளர்ந்த பிராணியைய
 றுத்துண்பதால் உனக்கு நிரயமன்றிப் பிரணிகளாற் குழப்பாட்டு வாத
 பித்தசிலேஷமங்கொள்கிற காலன் எமன் தூதனென்பவர்க்கு ஐக்ய
 மாய் தாமுப்போகிறாய். ஓர் ஜீவன் மாம்சம்தனக்குற்ற ஓர் புண்ணுக்
 கிணையானதென்றுன் கண்ணுற்பார்த்தும் அஞ்சாமைமயந்தத்தால்
 வாஞ்சித்தாய். ஐயோ கொல்பவர்க்கொருபுள்ளும், உண்பவர்க்கு எட்
 ப்பங்கு பாபமென்றாரைக்கும் வேதங்களைமோ நியிருந்தும் மதுமாம்
 சங்களை மறந்தும்நினையாமலிருப்பதே பிராமணாசாரமென்றறிந்தும்
 மடமைக்குணத்தால் மாம்சத்தை யிச்சித்தபோதே பட்சித்தாயே.
 அந்தேதா! ஒருநாளன்றி மறுநாள் பிளிக்கத்தகாத புழுக்கள் நெளிந்த
 புலாலைப்புகிப்போர்மீது புங்கவன் பூரண கடாக்ஷம் வருமோ? ஓ
 பேதைமனதே யானேத்துநிக்கையையப்போல் நெய் சொரிந்து கோடி
 ராஜகுய்யாகஞ் செய்வதிலும் ஒருபிராக்கொன்று தின்னா திருக்கும்
 ஜீவகாருண்யவிரதம் மேலானதல்லவோ வெண்ணம் இவ்விதம் நிகளை
 ப்பலவாறேறுதி என்மனத்திற்குப் போதித்துக்கொண்டிருக்கையில்.
 அதைக்கேட்ட சாரங்கத்தின் தசையப் பங்கிட்டுக்கொண்டிருந்தபி
 லேச்சருக்குமேன்மையான ஜீவகாருண்யவிரதம் ஐயோ! அறியாமையால்
 அரிணத்தைக்கொன்று பாபத்துக்காளானோமே! இப்பழியை
 எவ்விதத்தில் நீக்கிக்கொள்ளப்போகிறோம்? என்ற அலக்கணுற்றவர்
 ந்து பெருமூச்சுவிட்டு என்னைநோக்கினோபிராமனோத்தமா! நீ இச்சித்த
 மேதைையை நீயேஎற்றுக்கொள்ளென்று என்கேடலெறிந்து தங்களிப்புப்
 பிடஞ்சேர்ந்தார்கள். பின்பு நான் என்கேடலெறிந்த மாம்சங்களைப் பார்
 ப்பதற்கசங்கியமும் அச்சமுமுற்றவனாய்க்கண்களைமுடிக்கொண்டுநிற்
 கையில் அங்கொருகலையான் வந்துபிரலாபித்துத்தன்பினை வையக்கொன்
 றவன் நானே எனத்தீர்மானித்துக் கடர்மையான கொம்பால் என்னை
 க்குத்திக் கதறிக்கொண்டேபோய்விட்டது. பின்பு நானெழுந்து மட
 க்குச்சக்தியற்றவனாய் மலையருகில்கூர்ந்து கொண்டேபோய் ஓர் குறை
 யிற் தங்கியிருக்க அர்த்தராத்திரியிலேவர் தவபோகி அக்குகைக்குள்
 ளிருந்து வெளிப்பட்டென்னுடைய தேகமெல்லாம் உதிரமயமாயிருப்

பதைப்பார்த்து அருகில்வந்தென்னை ஆதரனைசெய்து நீயார் உனக்
கிவ்விதத் துன்பமேன் வந்ததென்று வினவ, ஓ சுவாமி! நான் வேத
பாராயணஞ்செய்யும் வேதியன். என்வரலாறு இவ்விதமென மேல்
நடந்தயாவுஞ் சொல்லவே, அத் தபோதனை மறையோனாயிருந்தும்
மாமிசத்தை இச்சுலத்தாற்குத்தித் தூரமாயெறிந்துவிட்டார். பின்பு
முட்புதரில் வீழ்ந்த நான்கதறியழுது ஓ ஸ்வாமி! யான்செய்தவினை
தீரவும் சீக்கிரம் என்பிராணன் நீங்கவும் கருணைபுரியுமையாவென்று
தோத்திரஞ்செய்யும்போது அக்கருணாசாகரனான முனிசிரேஷ்டன்
யாதுகாரணத்தாலோ அதிசீக்கிரமாகஎன்னருகிலோடிவந்து ஓ பிரா
மணோத்தமா யான்செய்த குற்றத்தை மன்னியும், தவத்துக்குஜீவகா
ருண்யமே விரதமெனத்தெரிந்தும் உனதீயினையானதெனக்கு முனி
வுவரும்படியாகச்செய்து உனக்குற்றபாபத்தி லெனக்குப் பாதிவந்த
டைந்தது. அலாதநீக்கிக்கொள்ளும்பொருட்டு யான் கங்காதீரத்துக்
குத் தவஞ்செய்யப்போகிறேன். உனக்கேதாவது உபதேசஞ்செய்வே
னாகில் மற்றைப்பாதிபாவமும் நானே யேற்றக்கொள்ளவேண்டியதா
கும். இனியுன்பா லரைக்கணமுந் தங்கேனென்று ஓ காசிவிசுவநாதா!
பூதகணநாதாவென் றுரைத்துக்கொண்டே வாரணசியைநோக்கிலுட
த்தொடங்கினார். உடனே என்பிராணனுமக் காசிவிசுவநாதரைதியா
னித்துக்கொண்டே உடலைவிட்டுநீங்கிக் காசியையடைந்து புண்ணி
யஜன்மமான கோவின்கற்பத்திற் பிரவேசித்து பத்துமாதபரியந்தம்
விசுவநாதரைப்பூசித்துப் பின்பு பூவுலகிற்பிறந்து யான்மறந்து மாமி
சத்தை இச்சித்த குற்றத்தால் இத்துடுக்கர்கையிலகப்பட்டுக் கக்கச
த்துக்குட்பட்டு நிற்கும்வேளையில் பிரம்மமே ஒருருவான நீர்வரஉம்
மைத் தெரிசித்துப் பூர்வக்ஞானம் பிறந்து கண்ணீர்விட்டழுதேன்.
கடவுளையுந்தொழுதேன். பின்புமது அஸ்தமென்மஸ்தகத்தின்மேல்
வைக்கவே எல்லாப்பாபங்களும் நீங்கிப் பரிசவேதியால் நவலோக
ங்கள் களங்கம்நீங்கிப் பசும்பொன்னாவதுபோலப் புண்ணியவானா
னேன். ஓ பரமபுருஷா, பரமசொருபா, என்மேலுமக்குக் கருணைவந்
தகாரணம் முற்பிறப்பில் பிராணன் நீங்குங்காலத்தில் தவயோகியின்
தெரிசனங்கண்ட பலனல்லவோ? இனிநான் மோட்சவாழ்வைப்பெற்
றேன். பாசபந்தங்களற்றேன். ஒருருபத்தியிற்சிறந்தபிரக்யாதரே! பிர
ம்மமாந்தநிஷ்டையிற்றேர்ந்த அவதூதரே! ஜீவகாருண்யத்தை என்
றுங் கைவிடாதே. ஜீவபிம்சை செய்வோர்களைத் தொடாதே. காரு
ண்யமில்லார்க் குன்பாதங்கொடாதே என்ற வாக்கியங்களையுரை
த்து மாயமாய்மறைந்து பரமபதத்தையடைந்தது.

கேட்டீர்களோ சித்தர்களே! இவ்விதமாகச் சொல்லி அந்தகோத
னம்மறைந்தபின் அங்குரிற்றும் பலரும் கோபிசந்தனரும் கன்றுக்கு
ண்டான பாக்கியத்தைக்குறித் தானந்தபரவசராய்த் தன்னைமறந்து
சற்றுகேரமிருந்து பின்புதெளிந்து தோத்திரஞ்செய்யும் காலிமுத
லானவர்களைநோக்கிக் கோபிசந்தனர் ஓ சிலர்களே! கொற்றியுரைத்த
வாக்கியங்களைக் கேட்டீர்களோ? ஜீவகாருண்யத்தைக்குறித்து முற்
காலத்திலோர் விசித்திரமானகதை நடந்திருக்கின்றது. அதென்ன
வெனில், நேபாளதேசத்துக்கிடையிலிருக்கின்ற ஒர்பட்டினத்துக்கிற
வனும் அமைச்சனும் தன்னகருக்கிருகாத தாரத்திலிருக்கும் ஒர்பத்தி
ரகாளியின் கோயிலுக்கு இரவில் இரண்டுஜாமம் கழிந்தபின்னிரு
வரும் சென்று காளியைப்பூசித்துத் தங்குவிட்டகாமியார்த்தத்தை
முடிப்பிக்க வேண்டு மென்று பிரார்த்தனைசெய்துகொண்டேவந்தார்
கள். இப்படிப்பன்னிரண்டு வருஷங்கள்கடக்க ஒருநாள் பத்திரகாளி
நராதிபன்முன் பிரசன்னமாகி ஓ அரசனே இக்கணத்திலெனக்கோர்
நரபலிகொடுப்பாயாகில் உன்னிஷ்ட காமியார்த்தம் முடியுமென்று
நவின்றனர்.

அரசன் அமைச்சனைநோக்கி ஓ மதிமந்திரி இதற்கென்ன செ
ய்யலாமென, மந்திரியானவன் நாம்நகரத்திற்குப்போய் கொண்டுவரு
வதற்குள் சூரியோதயமாகும். ஆகையால், தடையின்றி என்னைப்பலி
கொடுத்து உமதிஷ்டத்தைநிறைவேற்றிக்கொள்ளுமென்றுகூற, பார்
த்திபன் நாமிருவருமல்லவோ சுகமணபவிக்கப் பன்னிரண்டுவருஷ
மாய்ப் பூசித்துவந்தோம். அப்படியிருக்க, நீரிப்படிச் சொல்லு தகா
து. வேறுமனிதனையே தேடவெண்டுமென, அமைச்சன் இப்போ
திங்கிருப்பது நாமிருவரன்றி வேறுமனிதரில்லை. என்னசெய்யலாமெ
ன்றனன். பூபதி அரசனைசெய்யும் அந்தணனிருக்கின்றான். அவனைப்
பலியிடுவோமென மந்திரி ஸ்திரீ ஹத்தியிலுஞ் சிவவத்திகொடியது.
சிவவத்தியிலுங் கோஹத்திகெட்டது. அதிலுங்குருஹத்திதியது.
இதனிலும் பிசம்ம ஹத்தி பொல்லாதென் றுரைக்கும் நீதிநூலைக்
கற்றறிந்த நாமிரம்மஹத்திக்குட்படலாமோவென, நோந்திரன் நீர்
சொல்லுவது நிச்சயமாகுலும் விருத்தப் பிராமணனைக் கொல்வதால்
நேரும் பாபத்துக்குப்பதில் அவன் தனயனைக்கு ராமக்குக்கிடக்கும்
வரத்திற்பாதி கொடுப்பதால் விமோசனமாகாதோவென, மந்திரி அர்
ச்சகரபழைத்து இராஜன் கருத்தை யறிவித்தனன். வேதியன் அர்
சன மமைச்சனு மொன்றானின் ராமது சொற்படி நடப்பதரி
தென்றுன்றி ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் மௌனமா யிருந்தனன்.
பின்னர் நிருபன் ஓ பூசரனே! எங்கள் மொழிக் கிணங்குவை

யாபி னுனது தனயனுக்கு என்னுடைய ராச்சியத்திற்பாதி கொடுப்
பதன்றி இப்போதுபெறும்வரத்திலும் பாதிக்கொடுக்கிறேன். மறுக்க
வேண்டாமென, ஆதிவருணன் இனிநமக்கு முடிவுகாலம் வந்ததாயி
னும் நெடுநாளா யன்புடன் பூசித்துவரும் என்னைத்தானு இக்காளி
பலிகொள்ள வேண்டுமென் றுன்னிக் கோயிலிற்பிரவேசித்துக் கோப
மேலிட்டால் காளிபின் கன்னத்திலறைந்து அடிசாமுண்டி ! சண்டி
கை! காளிவேதாளி! திரிசூலி! மிகுநீலி! ஏழாண்டிலிருந்து எழுபதாண்
டுவரையிற்பூசித்த என்னைத்தானு பலிகொள்ள ஆசித்தாய்! நீயுமுன்
கோயிலும் பாழாய்ப்போக வென்றிரைந் தறைந்தனன்.

அம்மறையோன்முன் காளிபிரசன்னமாகி ஓ விப்பிரனே! நீ மு
ற்றிறப்பில் சூக்திரனாயிருந்து உன்னிஷ்டகாமியார்த்தமாய் இரண்டா
டுகளைக்கொண்டு வந்தென்முன்னி டுத்தி வாளாலிரண்டையும் ஒரே
வெட்டாய்வெட்டி மடித்தாய். அவ்விரண்டாடுகளும் இவ்வுருக்கரச
னும் அமைச்சனுமாகியுதித்துப்பதிலுக்கு இப்போதுன்னைவெட்டத்
துணிந்தார்கள். ஏககாலத்திலவர்களிருவருமுன்னைப் பலிகொடுக்காவி
டில் இன்னமோர்ஜென்மமெடுத்து நீ பலியாகவேண்டியதாய்நேரிடும்.
அதனாலேயே நீ யெனக்குப்பலியானாய். வீனாய் கோபஞ்செய்யாதே
யென்றுரைத்து மறைந்து எதாவருவாய்நின்றான். உடனே அம்முப்
புரிநூலோன் ஆலயத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு அரசனையும் அமைச்
சனையும்நோக்கி நீங்களிருவரும் ஏககாலத்திலென்னை வெட்டுகிறோ
மென்று வாக்கைக் கொடுத்தால் உங்களிஷ்டத்துக்கு உட்படுகிறே
னென, அமைச்சன் அரசனைநோக்கி ஓ சுவாமி ஆடுகளிரண்டு அரச
னும் அமைச்சனுமான தும் அவைகளைவெட்டி நவன் அந்தணனாய்ப்
பிறந்ததும் ஏழுவயதிலிருந்து எழுபதுவயதுமட்டும்பூசித்துக்கொலை
பாதகம்விடாமல் அவ்வாட்டின் பிறப்பான நம்மிருவராத் பலிக்குட்
படும்படியாய் நேரிட்டதே. ஐந்தறிவுள்ளமறையோனைக் கொன்றால்
சூதனாலுண்டாகும் பாவம்நம்மை எக்கதியிற்கொண்டுபோய்விடுமோ
ஆதலால்நமக்குவரமும்வேண்டாம்வாழ்வும்வேண்டாமென்றுரைப்ப
தைக்கேட்ட அதிபன் நம்மாலிம்மறையோன் சாகாமற்போனாலும்
இனியோர் காலத்திலேனும் இறப்பதுரிச்சயமாதலால் துணிந்துவெ
ட்டுவதேநலம். பின்பிவ்வேதியன் நம்மைக்கொல்லாமற்செய்துகொள்
ளுமுபாயமுரைக்கின்றேனென் றமைச்சனைச்சம்மதிக்கச்செய்து வே
தபிராமணனை இருவரும்பிடித்துஒரேவெட்டாய்வெட்டி க்காளியைத்
துதிசெய்தார்கள்.

உடனே திரிசூலி பிரசன்னமாகி என்னவரம்வேண்டுங் கேளுங் கெளன் றுநவில, அண்ணல் எகக்கிவ்வந்தணையெழுப்பவரந்தரவே ண்டும் எம்மந்திரிக்கு இஷ்டகாமியார்த்தத்தைக்கொடுமென்று பணியவே அதிபனுடைய புக்தியைக்குறித்தம்மாதங்கி மிகவுஞ்சந்தோஷ முற்று இரண்டிவரமும் தந்தேன் இனியோர் வரங்கேளென.

பூபாலன்வணங்கி ஓ அம்மணி! எங்கள்மூவர்க்கும் மோட்சபா க்கியங் கொடுப்பாயென, அக்கங்காளி அப்படியேகொடுத்தேன். இன் றுடனிம்மந்திரத்தைத்துதித்துக்கொண்டுவாருங்கென்று ஓர்மந்திர த்தை உபதேசித்தும்றையோனையெழுப்பித்தந்து மறைந்துபோ யினான். பின்பம்முவருங் களிக்கடலிலாழ்ந்து தங்கள் நகரத்தையடை ந்து தம்பட்டணத்திலுட் டிராவது ஜீவயிம்சை செய்வார்களாகில் அவர்களைக்காளிக்குப்பலியாகவேனென்றுபறையறைவித்து ஜீவகாருண் யவிரதத்தைக் கைகொண்டு மூவரும் ஒற்றுமையாகவிருந்து இறு தியில் மோகஷ சீட்டையடைந்தார்கள். ஆதலால் ஜீவகாருண்ய விர தமேமேலானவிரதமென்றுரைக்கத் தகுமெனக்கேட்ட துலுக்கர் கோபீசந்தனருரைத்த மொழிகளெல்லாம் உத்தமமாகவே யிருக்கின் றதென்றுன்னி ஜீவயிம்சைசெய்வதற் கிடைந்திருந்தார்கள். ஆதலால் ஓ சித்தர்களே! சாதுசத்குணங்களே பூரணமாய்த் திரண்டோருரு வாகிவந்த கோபீசந்தனருரைத்த ஜீவகாருண்யமொழிகளைக் கேட்ப வர்க் கிம்சைசெய்யும்படியான மனம்ஜெனிக்குமோ ஜெனிக்காது. ஓ ருக்கால் ஜெனிக்குமாயின் தீயநரகிற் காளாவார்களென்று நாபாஜிசித் தருரைத்துப் பின்னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினார்.

இந்தப்படியாக சோபீசந்தன சாதுவானவர் துலுக்கருக்கு அ னேக நீதிமார்க்கங்களையோதி கோஹத்தி செய்வதை மறுத்துத் துலுக்கர்கள்கொண்டாடிப் பணியவேற்று விடைபெற்று யாகஞ்செ ய்து புசித்துக்கொண்டே தன்னாசிரியனைச் சேவிக்கவேணுமென்று அவர் மிகுதிகொண்டு வருகிறபோது யெதிர்த்துக்கொண்டு வருகிற ஞானபோதனும் அவதூதனுமான மச்சேந்திர நாதரைக்கண்டுப ணிந்து அவர்திருவடியை நயனங்களிலணிந்து ஓ சுவாமி! உலகிலுள் ளமாலிடர்களுஞ் செய்யாக் கொடும்பாவமாகிய காமாந்தகார சூகை ககுட்பட்டு ஞானவிலைகெட்டு உலகந்தூஷிக்க உடலெடுத்தேனெயெ ன்று பலவாறாக மொழிந்து மச்சேந்திரநாதரைச் சூழ்ந்திருக்கும் சி ஷியர்களைப்பார்க்க நாணமடைந்து மச்சேந்திரநாதர் முன்னிற்பதற்கு

டைந்து அவரை வலம்வந்து பணிந்து ஓ கர்த்தனே! தங்களுடைய
பரிபூரண கடாக்ஷம்பெற்ற அடியேன் கொடியோனாகிக் காமவலையிற்
சிக்கி அசங்கிதமான விஷயானந்தத்திற்சொக்கிப் பிரம்மஞானத்தை
மறந்து உபரதிவைராக்கியமிறந்து துர்க்குணங்கள்நிறைந்து மாயத்தி
னரயில் மறைந்து சொல்லுதற்கரிய துன்பத்தாற்றுகுறைந்து பாமா
னாகாரணமென்னமோ தெரியச்சொல்லும் சுவாமியென்றிரந்துகூ
றும்சாதுவை மச்சேந்திரநாதர் கருணைகூர்ந்து ஓ பரமபக்தனே! ஜீவ
னானு முன்னே கிரேதாயுகத்தில் பகவான் ராமாவதாரமெடுத்துப்
பூர்வஞானம் மறந்து மிகவுமயர்ந்து வசிஷ்டராற்றெறிந்து சகல சந்
தோஷங்களுமறந்து சங்கல்பவிகல்பங்களைத் துறந்து அனேகநா ளா
சுபுரிந்து நாட்டிற்றருமத்தையும் காட்டிற்றவத்தையும் நிலைநிறுத்தி
எதாஸ்தானமடைந்தார்.

ஆதலால் மாயாசம்பந்தமானஜென்மமெடுப்பவர்க்கெல்லாம் துக்
கமே பலிதமாகும். நீரும் மாயையின் சாமர்த்தியத்தாலேயே விஷய
போகத்தை யிச்சித்து வெகு அவஸ்தைக்குள்ளானீர். காமத்தைவெ
ன்றவர்கள் மூவுலகத்திலுமில்லை. நீரிதைப்பாராட்டி சஞ்சலப்படவே
ண்டாம். இதற்காமனம்வருந்துகிறீர். முன்னம்நாரதர்பிரமித்தசரிதை
யைக் கேட்டிராகில் வெகு ஆச்சரியப்படுவீர்.

அதாவது, முதல்யுகமாகிய கிரேதாயுகத்தில் யாழ்வல்லோ
னான நாரதர் உபாத்தியினால் சுரநாட்டைவிட்டுக் காட்டையடைந்து
புதினான்கு வருஷங்கள் தவஞ்செய்து காமாதிக்களை வென்றோமெனச்
சிறிது கெர்வமடைந்து சொர்க்கலோகத்திற்குச்சென்று தவமேமே
லானதெனப் புகன்று அதைவிட்டு சத்தியலோகமடைந்து சதூர்
முகனைநோக்கி நாட்டிலிருப்பதைப்பார்க்கிலுங் காட்டிலிருப்பதேதத்
தமமென்றறைந்து சுடலைக்குச்சென்று பரமசிவனைப்பணிந்து காமத
கனஞ் செய்தவர்க்குக் காடே திவ்யஸ்தானமென நவின்று வைகுந்த
த்தை அடைந்து மகாவிஷ்ணுவைப்பலவிதமாகத்தோத்திரம்புரிந்து
ஆனந்தமேலீட்டால்நடித்துத் தன்னைமறந்து ஓமாயாவிசாலா! வைகு
ந்தவாசா! சர்வேசா! ஜெகதீசா! உம்முடையமாயைதவத்திலிருப்போ
ரை என்னசெய்யுமென்றுவினவ, பகவான் சுழுத்தியிலிருக்கும் சுகம்
கனவிலிருப்போர்க் கெப்படிவருமென்றுகேட்க, நாரதர் எப்பொழு
தும் நனவிற் சுழுத்திநிலையிலிருப்போர் சாக்ரசொப்ன சேஷ்டைக
ளால் வேஷ்டையையடையமாட்டார்களென, பகவான் சாக்ர சுழு
ப்திநிலையை எப்போதும் மேவியிருத்த லரிதல்லவாவென, நாரதர்சுக

ஐனானமுள்ளோர் சந்ததமுஞ் சமாதிகிஷ்டையிலேயே யிருப்பார்க
ளென, பகவான் நாரதரைப் பரிசோதிக்கும்பொருட்டு ஓ நாரதமகா
ரிஷியே! உம்மைப்போன்ற திவ்யஞானிக ளிவ்வுலகிலுண்டோ? உம்
மைக் காமதகனஞ்செய்த கரைமிடற்றண்ணலென்றேயுரைக்கவேண்
டுமெனத்துதிக்க, நாரதரகமடைந்து அடியேன் காட்டிற்குப்போய்த்
தவஞ்செய்துநாஸ்கழிக்கிறேனென்றுவணங்கிக் கானகத்தைநாடிச்செ
ன்றார். அப்போதுபகவான்நாரதர்போருமார்க்கத்தில்மாயையால் ஓர்
பட்டணமுண்டாகி அந்நகருக் கிறைவனுக்கோர் அழகுள்ள கன்
னியிருக்கவும், அப்பெண்ணுக்கு சுயம்வரம்நடக்கவும் ஐம்பத்தாறு
தேசத் தரசர்களு மங்குவந்திருக்கவும், அந்நங்கையின் தந்தை சோதி
டம்பார்த்து எந்தமன்னனுக் கென்புத்திரி மாலைபிடுவாளெனக் கேட்
கவுஞ்செய்ய, அப்போது நாரதர் கும்பிடப்போனதெய்வம் குறுக்கே
வந்ததுபோற் களித்து அச்சந்தரியை யற்றுப்பார்த்துப் பரிவுகொண்
டு பிரமித்து ஸ்தம்பித்து மனமுருகி அன்புபெருகி இவள் பூலோகப்
பெண்ணல்லவென்றுன்னித் தான்மணஞ்செய்யாநண்ணி அரசனேநே
சித்து மிகவும் விசுவாசித்து ஓ மகாராஜனே! இப்பெண்ணுக்குரிய ஆ
டவன் தேவலோகத்திலிருந்தினியோர் முகூர்த்தத்துக்குள் வருகின்
றான். உங்களுக்குத்தரிசனந்தருகின்றான். அவனுக்கே உமது கன்னி
கையைக்கொடுத்து வதுவைசெய்வீரென்றதைந்தார.

பின்னும் அம்மாதேநோக்கி ஒப்பெண்கள்நாயகமே! உனக்கெவ்வி
தபுருஷன்மே லிச்சையென்றுவினாவு, அதற்கவ்வனிதை ஓ முனிசி
ரோஷ்டரே! எனக்குமகாவிஷ்ணுவுக்குநிகரானபுருஷன்மே லிச்சையெ
ன்றுவணங்க, யாழ்வல்லோன் இப்போது வரும்புருஷன் மகாவிஷ்
ணுவைப்போலவே யிருப்பானென்றுசொல்லி அந்நாட்டைக் கடந்து
காட்டையடைந்து கன்னியென்னும் வன்னிதன் சென்னியைக்கொ
ளுத்துவதால் காமாபேசுதயால்நொந்து நாணமிழந்து ஓ ஓ இத்த
ருணத்தி லெந்தருபத்துடன் சென்றால் நம்மை யம்மாது வாதுசெய்
யாமல்மாலைசூட்டுவாள், பாராட்டுவாள், இன்பத்தையூட்டுவாள், களி
முகத்தைக்காட்டுவாள், ஆவா அம்மாதின் முகவிலாசமே விலாசம்!
இப்பேற்கொத்தவளுடைய நேசமேநேசம்; அவளுடைய கூந்தலே
கூந்தல், அவளையணையும் ஏந்தலேஎந்தல், அவளுடைய சூபமேசூ
பம், அவளாலிங்கன லாபமேலாபம், அவளுடைய வசனமேவசனம்,
அவளைத்துதிக்கும் பஜனமேபஜனம், அவளுடைய நட்டமேநட்டம்,
இப்பேற்கொத்தவட்கீயுங் கொடையேகொடை, எனப் பற்பலவார்

த்தைகளாடி மாரன்செய்யுங்கோரத்தால் தவஞ்செய்யப்போகுந் திற
த்தைவிட்டு நேரத்துக்குட்பட்டி பக்தவச்சலனை நினைந்து ஓ பகவா
னே! இவ்வேனைவந்து உன்னுடையரூபத்தைத்தந்து பாதுகாக்காமற்
போனால் காமாக்கினியாலெரிந்துபோவேனென் றறியாபோ ஓர் கன்
னிகையால் நாரதன் மரணமடைந்தானென்னும் பழிநிலை நிற்குமெ
னக்குறியாயோ, உன்னுடையமாயையை வென்றவர்களுமுண்டோ?
நாள்சொல்லும் மொழியிற்பிசகுண்டோசீக்கிரம்வருவாய்உன்னுடை
யரூபத்தைத்தருவாயென் றுருகும்போது, பகவான் தன்தொரிசனந்தந்
தால் சேவைபலத்தால் காமவிகாரம் நீங்குமென்று அந்தர்த்தானமா
கவேயிருந்து ஓ முனிசிரேஷ்டரே! நீ ரிச்சித்தபடி என்னுருவைக்
கொடுத்தேன். சீக்கிரம்போய் உம்முடைய இச்சையை நிறைவே
ற்றிக்கொள்ளுமென் றுரைத்தார்.

உடனே அம்முனிவர்தனக்கும் பச்சைநிறமும் பீதாம்பரமும்
கௌஸ்துபாபரணங்களும் அடைந்ததேகளிப்புற்றுப் பகலவனையு
ம் புருகூதனையும் தனக்குத் துவாரபாலகராகிவர நினைத்தமாத்திரத்
தில் உடனே அவர்களிருவரும் ஸ்ரீவைகுந்த வாசலைக்காக்குந்துவார
பாலகரைப்போல் வடிவெடுத்து அவர்பக்கலடைய, உடனே அந்த
மகாத்மா வெகு அவசரத்துடன் அப்பட்டணத்திற்பிரவேசிக்க அந்
தவேளையில் தான் இச்சித்த வடிவழகி பூமாலையைக் கையிலே
ந்திக்கொண்டு விசாலமான சபாமண்டபத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும்
ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களும் அதிக ஆவலாய் அவளருகிற்சென்
று ஆயிரங்கண்ணால் ஹரியணையை வரவழைத் ததில் வீற்றிருந்து
அடங்காக் காமவிகாரத்தால் அவ்வரிவையை நோக்கி நாணத்தைநீக்
கிப் பூதலம்போற்றும் ஓ மாதரசே! நீ தவிர எனக் காதரவில்லாமை
யால் இக்கணமேஎன்னைக்காப்பாய்கடைக்கண்ணால்பார்ப்பாய்என்னை
உன்னிருகரங்களாலும் மார்பிற்சேர்ப்பாய் என்மையலைத்தீர்ப்பாய் எ
ன்று இன்புள்ளவார்த்தைக ளன்புடனுரைக்க அதுகேட்ட அம்மோ
கனாங்கி கரியசூரங்குமுகமுள்ள அவரைநோக்கிக் கலீரென நகைத்து
மன்னர்களருகிற்செல்ல அம்முனிநாதர் அவள்பேரிலிருக்கும் பேரா
சையால் அருகிற்சென்று கரங்களைக்குவித்து நின்று ஓ அழகுசந்தர
மே ஆசைப்பெருக்கமே உனக்குகந்த மணுளன் நானன்றி வேறொரு
வருண்டா? இல்லை இல்லை. ஆதலாலன்புடனெனக்கேமாலையிட்டமகி
ழவடையக்கடவாய் என்றவஞ்சியைப்பற்பலவிதங்களாகக்கெஞ்சிகெ
ஞ்சிக் கொஞ்சிவேண்டியும் இசையாத அம்மங்கைமேலுள்ள வாஞ்

அதையறிந்து கோபீசந்தனர் தப்பிதமறியாத தராபதியைப்பிரி யத்துடனழைத்து அருகிலிருத்திக்கொண்டு பசுமாணவார்த்தைகள் பலபுகன்று இறைவனே! உனக்கோர் குறையும் நேரிடாது. அரசன் அஜாக்கிரதையா பிருத்தலடாது. உத்தமர்கள் சித்தக்கலக்கம் கிஞ்சி த்தில்விடாது. சாதுக்களைத் தணலுஞ்சுடாது. இலியுமது நாடுநகரம் யாவும் முன்போலிருக்கப் பரமகுருநாதர் அருள் புரிந்தார். ஆகையா ல், அங்குசென்று நீர் சுகத்துடன்வாழ்ந்திரும். நான் பலதேசங்களிற் சென்று சஞ்சாரசமாதியால் சுகஜஞானத்தைப் பூரணமாயடையவே ண்டுமென்று சிலதேசங்களெல்லாந்திரிந்து என்பட்டணத்திற்கு வந் தேன்; வந்தவிடத்தில் எனக்குத் தங்கையும் உனக்குமனைவியுமானவள் மாயைக்குள்ளாகித் தன்னிடம் ஆடையாபரணங்களைத்தரித்துக்கொ ண்டிருக்கும்படி சொல்ல, அப்படிநான் அணிந்துகொள்ளாமையால் என்னை அலகழியஞ்செய்து பாராவில்வைத்தாள். அதனால் உனது நகரம்பற்றியெரிந்து சரம்பலாகியதேயன்றி உன்னாலொரு இடையூ றும் நடக்கவில்லை. இது பூர்வகர்மபலனாகும். இதைப்பற்றி நீ விசன ப்படவேண்டாம். உனக்கொருநாளும் குறைவு நேரிடமாட்டாது. போய்வாருமென்ற மைத்துனரைநோக்கி அரசன் மிகவுமனம்வெறு த்து கோபீசந்தனர் மகிமைக்குப்பிரமித்து ஓ சுவாமி! அரைக்கண மேணுந் தங்களைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன். பிரிந்தும் மாயை யிற் கட்டுப்பட்டிருக்கவுங்கிடேன். நாடு நகரம் பெண்டுபிள்ளை சுக லமும் எனக்குத்தேவரீரே. மற்றவெல்லாம் தீதேஎன திடமடைந்த அடியேனைக்கைசோரவிட்டால் காப்பவர் வேறொருவருண்டோவெ ன்று மிகவுங் கரைந்தழத்தொடங்கினான்.

அப்போது சாதுவாகிய கோபீசந்தனர் அரசனை ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்டு ஓ வேந்தனே! சத்துவகுணத்திற்குரிய சாந்தனே! ஹிரியென்றும், சிவனென்றும் மதபேதத்தால் தெய்வத்தை இகழ்க் கூடாது. அப்படி பேதமா யிருந்தாலும் ஒன்றையே தொழுததாகும். எப்படியென்றேல், லவணத்தைப்போன்றது ரூபம். ஜலத்தைப்போ ன்றது நிரூபம். ஜலமேலவணமன்றி வேறில்லை. அதுபோல நிரூபம் ரூபமன்றி வேறல்ல. அவிவேகத்தால் வேறுபடுத்திவதன்றி விவேக த்தால்லான்றி விசாரிக்கில் சமமாகவே யிருக்கின்றது. ஆதலால் நீரிது காலபரியந்தம் தியானஞ் செய்து கொண்டு வந்த நிரூபமாகிய பரப் பிரம்மத்தையே தியானஞ் செய்துகொண்டிருப்பதன்றி அப்பரப் பிரம்மத்தை உமக்குள்ளீரறிந்தும் சந்தோஷசாகரத்தில் மூழ்கியிரு

ஃபிராகவென்றஸ்தமஸ்தக சைபோகஞ்செய்துமகாவாக்கியோப தேச
ஞ்செய்து தேகேந்திரிய கரணபிராண ஜீவவக்ஞானங்க ளீத்தென்
றுணர்த்தி சாக்ரசொப்ன சுஷுப்தி இன்னிலவரங்களைத் தெரிவித்
துச் சிலனாளிருந்து பிரம்மரிஷ்டையிலிருக்கும் மர்மத்தையும் அந்தர்
முகத்தில் மனனஞ்சென்று ஆந்தரித்திரையில் ரமிக்குங்குறியும்
புலப்படக்காட்டி அத்வைதஞானத்திற் பூர்த்தியடையும்படியாய்ச்
செய்து ஒருநாளிறைவனைநோக்கி ஓ அரசனே! உமக்கேதேனுஞ் சந்
தேகமிருந்தால் கேளுமென்றறைய, அரசன் பட்டணத்திலிருந்த அ
னேகம் சாதுக்களுரைக்கு மார்க்கமும் தன்மைத்துனர் சொன்ன
மார்க்கமும் ஒற்றுமையா யிருப்பதால் யாதொன்றுங் கேட்கக்கூடா
மல் சற்றேமௌன முற்றிருந்து பின் தனக்குற்ற ஓர் சங்கைநீங்கப்
பரமசாதுவைத்தொழுது ஓ சுவாமி! நமதுபட்டணத்தில் பிரம்ம
ஞானிகளும் ஹரிபக்தர்கள் என்னும் புகழ்பெற்ற பேர்படைத்தஉத்
தமார்களும் சொல்லும் நெறியும் தாங்கன்புகன்ற வழியும் அபேதமா
யிருப்பதாலும் பிரத்தியக்ஷமான அனுபவஞானத்தாலும் சந்தேக
மொன்றுமில்லை. ஆயினும் இவ்வுலக மெவ்விதமா யுண்டாயிற்றோ
எவ்விதமாயொடுங்குமோ என்ற சங்கைமாத்திரம் நிவர்த்தியெய்யும்
படிக் கோருகிறேனென்று வணங்க,கோபிசந்தனர் ஓ அரசனே! அனு
தினமும் சகலருக்குமனுபோகமான நித்திரையினுற்பத்தியும் நாசத்
தையும் சொல்லுதற்கே கூடாமையாயிருக்க, பிரபஞ்ச உற்பத்தில
யத்தை யொருவராலுரைக்கத்தகுமோ? ஆயினும் சகலமதஸ்தரும்ஒ
ப்புக்கொள்ளும்படியான வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் உரைக்கும் பிரப
ஞ்சோற்பத்திலயத்தைப் பெரியோர்களால் கேள்விப்பட்டபடியே யு
ரைக்கின்றேன்; சற்றேகவனமாகக்கேளும். அதெப்படியென்றால், அக
ண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த நித்திய நிர்மலசொருப சாக்ஷாத்காரச
யம்பிரகாசமாகிய ஒப்பற்ற பரப்பிரம்ம வஸ்துவானது நாமருபரகித
மா யிருக்கின்றபடியால் இத்தகையதென்று மூவர்தேவர் மற்றி
யாவர்களா லுஞ் சொல்லக்கூடாததா யிருக்கின்றது. சொல்லப்புகின்,
பிரமைக்குள்ளாகுமாதலால், அத்வைதமாகியநிர்க்குணவஸ்துவுக்கும்
பிரம்மமென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. இப்படியே பலகாரணங்களாற்
பலநாமங்களேற்பட்டது, நிராங்காரமாகிய பிரம்மம் நிவாததீபம் போ
லவும், நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போலவும், ஒவியம்போலவும், காந்தக்க
ல் போலவும், சலனமற்றிருக்க அதன்சந்நிதானத்தில் காந்தக்கல்மு
ன் இரும்புசிகளைப்போலவும், அக்கினியிற் சூடுபோலவும், விளக்கி

டங்களாகி மயில் முட்டையையப்போல் ஈனாவிசித்திரரூபங்களால் விளக்கமுற்றிருப்பன். அல்லாமல், ஸ்படிகம் நிஷ்களங்கமாய்ச் சத்ததுல்யமாயிருந்ததும் பஞ்சவர்ன்னக் கோட்பாட்டால் பலவிதவர்னங்களை யெப்படிதோன்றப்படுமோ அப்படியே அரூபமான ஆகாயத்திற் பிரதிபலித்த பரப்பிரம்மம் அரூபமான சதாசிவனாகவும் ரூபாரூபமான வாயுவிற் பிரதிபலித்த பரப்பிரம்மம் ரூபாரூபமுள்ள மயேசனாகவும் ரூபமானதேயு அப்பு பிரிதிவியிற் பரப்பிரம்மம் ரூபமுள்ள ருத்திராதி பிரம்மாவாயும் விளங்கின பிரிதிவிசொரூபனாபிரம்மாவானவர் ஐர் துருண முள்ள பிரிதிவியா லனேக அண்டபிண்டங்களை யுண்டாக்கினார். விஷ்ணுவானவர் நான்குருணமுள்ள அப்புவால் பிரம்மாவா லுண்டாக்கினதை ரட்சிக்கத்தொடங்கினார்.

பின்னும் ருத்திரன் மூன்றுருணமுள்ள தேயுவால் ஹரியால் ரட்சிப்பதைசம்மாரஞ்செய்யத்தொடங்கினார். மஹேசுவரன் இரண்டுருணமுள்ள வாயுவால் மாயாம்ஸமான ஜீவர்களுக்கு மயக்கமுண்டாக்குவார். சதாசிவன் ஏகருணமுள்ள ஆகாயத்தில் ஜீவர்களுக்குத்தெளிவைக்கொடுப்பார். மாயைபஞ்சபூதாம்ஸமானதேகேந்திரியாதிகளே நான்கானென்றும் அகங்கா ரக்கிரந்தியைவினைவிக்கும் பிரம்ம தேகாதிகளுக்கும் இவைகளையே நானென்றிருக்கும். சிதாபாசனுக்கும் விலட்சணமாய் எல்லாவற்றிற்கும் சாட்சியாயறிந்துகொண்டு கலக்ஷணமாகி திரிபக்குவாகிய ஆத்மாமாத்திரமாயிருக்கும். பிரம்மஜாக்கிராவஸ்தையாய் ஜீவனை நானாவித போகபோக்கியங்களி லீலையச் செய்வார். விஷ்ணுசொப்னாவஸ்தையாய் ஜீவனுக்கனேகவித லீலையைக்காட்டுவார். ருத்திரன்சமுத்தியவஸ்தையாய் எல்லாவற்றையுஞ் சூனியமாக்கி ஜீவனைத் தனியாக்குவார். மயேசன் ஜீவனுக்குத் துரியாவஸ்தைக் கிணையான ஓர் மயக்கமுண்டாக்குவார். சதாசிவன்ஜீவனுக்குத் துரியாதீத அவஸ்தைக்கிணையான ஓரானந்த முண்டாக்குவார். மாயைசுகத்தை மறைத்துச் சுத்தசூனியமாய்ப் பிரமிக்கச்செய்யும். பிரம்மம் சுயம்புவாய் அறிவானந்தமாயிருக்கும். பரப்பிரம்மமான இந்த ஆத்துமானந்தத்தை மாயாவிசேஷத்தாலறியாச்சீவன் துக்கத்தையே சுகமாகவினைத்து அளவற்ற ஆசைக்குள்ளாகி இச்சுரோரூபமான அனந்த தேகங்களெடுத்து ஜனனமரணமென்னும் வாரிதியிலமிழ்ந்து கரைபேறுதற்கோர் துறைகாணாமல் துக்கத்தையேயனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும். பஞ்சதன்மாத்திரைகள் பஞ்சபூதங்கள் இவைகளா லுண்டான அண்டபிண்ட பிரம்மாண்டங்களும் மாயையி

ஊடைய லீலையன்றி வேறல்ல. விவேகத்தாஸறிஜூன்றி விசாரிக்கில் ஜீவசப்தமேயில்லை. எங்ஙனமெலில், தேகாதிகளைப் பஞ்சபுத்தாம்சமென்று நியதிசெய்து பார்க்கையில் நானென்னுஞ் ஜீவசப்தம் குணம்மாகும். தேகாதிகளை நானெனறகங்கரித்துநிற்கும் பிரமையே ஜீவனன்றி வேறில்லை. சாக்ஷியாகிய ஆத்மாவேபிரம்மமாகும். இந்தசப்தஸ்த பிரம்மமே சுயம்பிரகாசமாய் சாக்ர சொப்ன சுருத்தியிலுள்ள விஷயபோகங்களையும் நானுபேத விசித்திரங்களையும் குணியத்தையும் ஜீவனுக்குள்ள மயக்கத் தெளிவையும் விலக்ஷணமாயிருந்தறிந்து கொண்டு அவைகள் நானுபேதப்பட்டாலும் தானுபேதமாய் அவைகளசத்தானாலும் தானழியாச்சத்தாய் அவைகளஞ்ஞான மாயானாலும் தான்ஞானமயமாய் அவைகள் துக்கமாயானாலும் தானுனந்தமயமாய் அவைகள் துக்கமயமானாலும் தான்ஞானமயமாய் நிர்மலமாய்நிர்விகாரமாய் நிர்ஹமாய் ஏகப்பிரகாசமாய் பெருவெளியாய் அகண்ட பரிபூரணமாய் விளங்கியிருக்கும். மாயை ஓர்காலத்தில் விசித்திரரூபங்களாய் அநிர்தசடதுக்கமாயிருக்கும். இந்தமாயையை நாடினோர்களுக்கு விசித்திரமானசித்திகள் சித்தித்தாலும் நானற்ற பிரம்மக்குநானில்லாமையால் அகங்காரம் விர்த்தியடைந்து இறுதியில் துக்கமே பலிதமாகும். பிரம்மத்தை நாடினோர்களுக்குச்சித்திகளேனும்பலிதமாவ தன்றி அகண்டாநந்த முண்டாகி இறுதியில் கைவல்யங்கிடைக்கும். பிரம்மாட்ஸமானபஞ்சகர்த்தாக்களில் யாரைப்பரதொய்வென நம்பிதியானதோத்திரங்கள்செய்தாலும் அந்தப்பரப்பிரம்மத்தையே தியானதோத்ரஞ்செய்ததாகும். அதனாலேயே அனேகர் எந்தேவதையை இஷ்டதெய்வமெனத் தொழுதார்களோ அதையே தேகவியோகபரியந்தம் நம்பி அதே தேவதையினருளால் மோட்சமடைந்தார்கள். ரூபமுள்ள தேவதைகளை த்தள்ளி நிர்ஹமான பரப்பிரம்மத்தைத் தியானித்தல் வெகு தூர்லபமாயிருக்கும். ரூபத்திலேயே நிலைக்காத நம் நிர்ஹத்தில் நிற்பதருமைபாதலால் சுலபமாய்முத்தியை நாம் வழி ரூபமென அனேகர் அங்கீகரித்தார்கள்.

இதிலிருந்துதேர்ந்து நிர்ஹமான பிரம்மத்தைநாடினோர்களைப் போல எல்லோரும் ரூபத்தைவிட்டு நிர்ஹத்தைத்தியானஞ்செய்வதால் நிஷ்பிரயோனமே பலிதமாகும். உறுதியானமனதாற் தியானிப்பதற்கோர் தடையுமில்லை. தடைசொல்வாரூமில்லை. பரப்பிரம்மமே இருஷ்டயாகி இருத்தியங்களியற்றுகின்றதென்றால், நிர்ச்சலனவஸ் துவென நுரைத்தல் கூடாது. நினைத்தமாத்நிரத்தில் சகலமுமுண்டாயிற்

நென்றால் நினைப்பிருந்தால் மறப்புமிருக்கும். இவ்விரண்டுமிருந்தால்
 விகாரமுமிருக்கும். ரூபமுமிருக்கும். விகாரமும் ரூபமுமில்லாமல்பா
 ம்பொருளுக்கு நினைப்புண்டென்பதே எல்லாச்சங்கைகளுக்கும்மிடமா
 யிருக்கின்றதாயினால், திரிமூர்த்திகளாலேயே சிருஷ்டித்தி லயங்கள்
 ஈடக்கின்றது. ஆதலாலிவர்களுடைய முக்கியமாகத்தொழுவேண்டும்.
 திரிகரண சத்தியோகும் திரிமூர்த்திகளையாவது பரப்பிரம்மத்தையா
 வது பஜிப்பவனை பரமபக்தனென்றுரைக்கத்தரும், இந்தசிரத்தாப
 க்தியோடு சர்ப்பத்தைப்போல் சுவாசத்தைபுணுநீண்ட ஆயுளை
 ப்படைத்து அனைக்கித்திகளால் பூர்த்தியடைந்து நிர்வியாகூலத்து
 டலிருப்பவன் மாட்சிமையான சித்தனென்றுரைக்கலாம். பகவத்பக்
 தியும யோகப்பயிற்சியும் செய்தபலத்தால் சித்திப்பதென்னெவ்வில்,
 ஜீவன்முத்திதனையாமாம். ஜீவன்முத்தியென்பதுதேசாதிகளைநியதி
 செய்து தன்னையறிந்து தானேபிரமமென்றுணர்ந்து பிரம்மநிஷ்டா
 சாதனத்தினால்விஸ்ரந்தியடைந்துதன்னைமறந்துபரப்பிரம்மத்திற்கு
 ள் அடிக்கியமாய் ஆனந்தவாரியில்மூழ்கித்தானினுனென்றுணராமல்
 அக்ஞானியாதலேயாம். கேவலமெனமிகமாகப்பகவைப்போலிருப்ப
 வனிலும்மூர்த்தி நியானஞ்செய்வனதிகம். அவனிலும் பரப்பிரம்
 மத்தைத்தனக்குளறிபவனதிகம். அவனிலும் அப்பரம்பொருளாயிரு
 ப்பவனதிகம். அவனிலும் அகண்டானர்த்தத்தாற்றன்னையின்ருனென்
 றறியாமல்சாக்ஷாத்காரத்தை யடைந்திருப்பவனதிகம். அவனிலும்
 நூரியதிருஷ்டிகளைமேவி திக்குதேசாதிகளிறந்து பேய்பிடித்தவன்
 போலவும் சேயிருப்பதுபோலவுமிருக்கும். சகஜக்ஞானிகளைத் தேடிக்க
 கண்டுபிடித்து அன்னபானுகளுட்டிசூற்றேவல்செய்வனதிகமாகு
 ம். ஓஇராஜனே! இத்தனையமேலானலாபத்தைவிடுத்துத்துன்பத்தை
 யடுத்து அரிதான் ஆயுளைக்கெடுத்தாக்காமமென்னாம் பொருட்புட்டை
 களையெடுத்துப் பகவைப்போலிருக்கும் மானிடர்கள் ஈனை எமன்வ
 ர்தடுத்தால்என்னசெய்வார்களோ யாரைவைவார்களோ யானறிகிலே
 ன். ஓவேதனே! எத்தனைநாளிருந்தாலு மொருநாளிலழிந்துபோகும்
 இத்தேகத்தைப் பொய்யெனத்தீர்மானித்து மெய்வாழ்வுக் குடன்ப
 டாமல்அரைநிமையுமீண்டகாலம் போக்கலாமோ? மண்ணினுற்செ
 ய்த பாண்டம் உடைந்தும் மண்ணே இருந்தும் வண்ணையானது
 போல பரமபக்தியும் ஜீவன் முத்தியுமடையாதவர்களுக்கைக யிருந்
 தும்பிரோதமே. மரித்தும் பிரோதமேயல்லவோ? ஆஹா! மந்தமதி
 யோர்க் கெந்தவிதமா யுரைத்தாலும் அந்தகன் குரியனைக்காணா
 லுன்றுந்தீதானுமல் அந்தகாரமே நின்றந்திருப்பதாகக் காண்பதைப்

போல, மந்தத்துக்குள்ளகப்பட்டு வெகு தொந்தரைக்குட்பட்டிருக்கி
 றார்களே. மதபேதவாதிகள் வாதுகளாடி வேதைக்குட்பட்டு தான்
 கற்றகல்வியாலோர் பயனடையாமல் சம்மதத்துக்குட்படாமல் உங்
 கள் வேதம் பொய்யென்றும் எங்கள்வேதம் மெய்யென்றும் உங்கள்
 தெய்வம் அசத்தியமென்றும் எங்கள் தெய்வம் சத்தியமென்றும்
 தூஷணவார்த்தைகள் விண்டு மதாபிமானமேற்கொண்டு உலகத்துக்
 குட்படாமல் தன்னையறியாமல்தனக்குள்ளிருக்கும் ஆநந்தத்தையும்
 அனுபவிக்காமல் உத்தமர்களைப்பழித்து வீணாய்நாளைக்கழித்து எம
 ன்வருங்காலத்தில் தந்தங்களைக்காட்டிச் சூழ்ந்திருப்போரையும் வா
 ட்டி சொல்லொணுயரத்தை யூட்டி நரகப்பட்டணத்துக்கு மேட்
 டான மேட்டிகளாகிறது நன்மையோ? தனக்குள் மெய்ப்பொருளைத்
 தேடாமல் தெரிவிப்பவரிடமு மோடாமல் பகவத்பக்தியையு நாடா
 மல் பரமபாகவதர்களைக்கூடாமல் வீணுப்தர்க்குதர்க்கங்களால் நாட்
 களைக்கழிக்கலாகுமோ? இதனாலகந்தைபிரிந்துபோகுமோ? கஷணபங்
 கமான இவ்வங்கத்தைத் தங்கத்தைப்போ லெண்ணலாமோ? பாபகர்
 மங்களைப் பண்ணலாமோ? ஒ அரசனே! மதபேதகர்க்குச்சூர்வேத
 மும் சங்கையேயாகும். சம்மதமுள்ள சாதுக்களுக்கு ஓர் மொழியே
 போதும். முடிவுளமுவகைத்தோற்றங்களான சராசரங்க ளெத்தனையு
 கமிருந்தாலும் ஓர்காலத்தில் பூமியிடங்கிட்டுபோகும். பூமியோ சூரி
 போஷணத்தாற் சுன்னமாகிப் பிரசண்டவாயுவாற்றாசாகி வருண
 பகவானால் ஜலமயமாய்ப்போகும். ஜலமோ அக்கினியால் வற்றிப்போ
 கும். அக்கினியோவாயுவினால் இல்லாமற்போகும். வாயுவோ ஆகாய
 த்தி லடங்கிப்போம். ஆகாயமோ இருள்மயமான மாயையி லடங்கிப்
 போகும். மாயையோ தன்சாமர்த்தியங்கெட்டுச் சூரியனைக்கண்ட ப
 னிபோலவும், சுழற்காற்றிலகப்பட்ட இலவம்பஞ்சுபோலவும், அக்கி
 னியில்வீழ்ந்த சருகைப்போலவும், சுத்தசூனியமாய்ப் பிரம்மத்திலி
 ல்லாமற்போகுமானால் நமதாக்கையை ஓர் பொருளாகமதித்து அகம
 டைந்திருக்கலாமோ? ஒ நரபதி! மாயையிவ்விதமாயொடுங்கியும்பரப்
 பிரம்மம் ஆதிமத்யாந்த ரகிதமாய் நாபருபவிகாரரகிதமாய் அகண்
 டானந்தமாய் நித்த சுத்த புத்த முத்தமாய் நிஷக்களபுஷ்க்கள பிராம
 யமாய் நிர்ச்சேத நிர்வேதநிராவர்ணமாய் என்றுமுள்ளபடியே இரு
 க்கும். ஆதலால், தனக்குளிப்போ துமந்த லட்சணத்தோடுருக்கும்பா
 மாத்மாவை சத்குருவாலறிந்து கூடஸ்த பிரம்மத்தையே சாதிகவி
 சாதிக சுவகதபேதரசித மென்றும் அகண்டபரிபூரண ஸ்வரூபியென்

ஹும் சத்யக்ஞானுனந்தவஸ்துவென்றும் தேவரும்மற்றியாவரும்போ
ற்றும் ஆதிதெய்வமென்றும்முத்தரும் பத்தரும் சித்தரும் வணங்கு
ம பரம்பொருளென்றும் சித்விலாச சின்மமசயம்ரகாச தேஜோம
யமென்றும் திவ்யமங்களாற்புதபோதமென்றும் இதை யடைந்தவ
ர்களுக்கே ஜனனமரண சூக்கமாம் பரைபொழியு மென்றும் சகலபா
பகர்மங்கள் விமோசனமாளுமென்றும் நரகவேதனை இல்லையென்றும்
மோட்சசாதனந்தங்கிடைக்குமென்றும் சொல்லப்படும். இதற்கந்தே
கமே யில்லை. சந்தேகமுள்ளோர்க் களவற்றதொல்லே-ஓ அரசனே! இந்
தப்பிரம்மக்ஞானம் லேசிலடைவதற்குச் சற்குரு கிருபையும் இஷ்ட
தேவதையின் வரப்பிரசாதமும் அவசியம்வேண்டும். இல்லாவிடில்
நிஷ்பிரயோஜனமாய் முடியும். ஆதலால், இன்றுடன் தெய்வபக்தியும்
சத்குருசிரத்தையும் சாதுக்கள்சேவையும்செய்து சுகமுற்றிருப்பாயா
க வென்றதைந்து அவ்வரசனிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு மது
ரபிருந்தாவனமுதலான புண்ணியசேஷத்திரங்களிற் சஞ்சரித்து ஆந
ந்தமேலிட்டாற் றன்னைமறந்து சகஜஞானத்தாற் பூர்த்தியடைந்து
ஆருடக்ஞானியாய்ச்சிறப்புற்றுத் தன்குருநாதரையும் அன்னையையு
ம் சேவிக்கவேணுமென்ற ஆவல்மிகுந்து ஈகரத்தைநாடி ஆசான்நீரு
வடியை மறவாமல் துதித்துக்கொண்டே திரும்பினார்.

அரசனோ விடைபெற்றுத் தன்னகரத்தையடைந்து அன்றுமு
தல் பகவத்பக்தியில் விசேஷித்துப் பிரமக்ஞான நிஷ்டையும சாதித்
துக்கொண்டு செங்கோலும்செலுத்திக்கொண்டு மிருந்தார். இப்படி
க்கிருக்க, இவருடைய மனைவியும் தன்னாயகனைவிளித்து ஓ ராதா! தா
ங்களிவ்வண்ணம் கண்களைமூடிக்கொண்டுமௌனசமாதியிலிருந்தால்
மற்றராஜகாரியங்கள் அனைத்தையும் பார்ப்பவர்கள்யாவர்? எனக்குத்த
மையனும் நினக்குமைத்துனனுமாகிய துஷ்டாத்துமாவினிடம் உப
தேசம்பெற்றுக்கொண்டீரோ? அப்பாவி தான்கெட்டதுமல்லாபல்
உன்னையுங்கெடுத்தானோ என்குடியைக்கெடுக்கவேணுமென்று எத்த
னை நாளாய்காத்திருந்தானோ என்று தன்தமையனென்ற பரியாதை
எட்டுணையும்வையாமல் பற்பலவிதமாய்தூஷிக்கிறதைக்கேட்ட அரச
ன் வெகுண்டு சினங்கொண்டு அடிபாவி! சாதுக்கள்போற்றும் உத்த
மபுருஷருடைய சித்த அருமையைக்கொஞ்சித்தும்யோசிக்காபல்வாயில்
வந்தபடி வைகிறாயா உனக்கித்தனைவாயா நீயொருபாவையா உனக்
குமிது நியாயமா அம்மகாணுபாவர் நீ திவாக்கியங்களையும் தேவாக்க
ியங்களையும் உரைத்து என்னைப் பாவக்கடலில் நின்றும் வெளிப்ப

முத்தித்தெளிவடையச் செய்ததுமன்றி என்றும் இறப்பிறப்பில்லா ஜீவன் முக்திமார்க்கத்தில் இடைவிடாது நடக்கவும் போதித்த உத்தமபுருஷரை வெறுக்கவும் நீ திவாக்கியங்களுரைக்கவும் நேரிட்டதல்லவா ஓ! ஓ! அஞ்ஞானமனதே உன்னாலல்லவா அபகீர்த்திக்குள்ளானேன். பேதையாய்ப் போனேன். உன்மீதுங்குற்றமில்லை. நானேதே திக்கொண்டேன் தொல்லை. முன்னம் அடையில் விஷத்தைச்சேர்த்துக்கொடுத்தபடியால் அதை அமமகானுபாவருணர்ந்து கேட்பபிழுந்து பட்டணமுழுமையும் பற்றியெரிந்து சாம்பலாகும்படிச் செய்தார்.

அதுதெரிந்திருந்தும் இப்பாவி மறுபடியும் ஏதேதோ வாயில் வந்தபடி பிதற்றினேன். இதனால் நமக்கென்ன விபத்து நேரிடுமோ வென்று பயந்து ஓ பெண்ணே! இப்போதே ஸ்ரீமந்நாராயணன்மே லாசையாய்விட்டது. இனியுன்னெண்ணப்படி நடப்பது கெட்டது. இனிமேல் மரணபரியந்தம் கொஞ்சிப்பேசும் வஞ்சகரைக் கணவிலும் நினைக்காதே. கோதையரைப்பார்த்துக் கனைக்காதே என்றுபறபலவார்த்தைகள் பகர்ந்து காமவிகாரமறந்து கர்த்தன் பக்திநிறைந்து பாமர குணங்களுக்குறைந்து பாவியானேனெனப்பறந்து மனைவிக்ஞவந்தனம் புரிந்து நீயேகுருவெனப்பரிந்து இன்றுடன் நீ தாயென்றுபகர்ந்து வீதியிற்போகையில் உடனேமனைவிநாயகானெனக்கூவி, அன்பன்பால் மேவி, ஆர்வலாநீரெனனாவி, அடியாள்பிகவும்பாவி என்றவரைப்பல தரஞ்சூழ்ந்துபாதங்களில்வீழ்ந்து அன்புடன்தாழ்ந்து ஓ கவாபி! ராஜாங்கமார்க்கத்தைபுரைத்தால் என்னைத்தாயென வெறுக்கலாமா? அன்பைச் சுருக்கலாமா? அடியாள்சூழத்தை நறுக்கலாமா? இப்படியும் அடத்தைப்பெருக்கலாமா? இல்லறதருமத்தை வெறுக்கலாமா? என்றபரும்போது.

அரசன் ஓ மாதரசே! இன்றுடனானக்கு மெனக்குமுள்ள சம்பந்தம்போய்விட்டது. காமவிகார மிகவுங்கெட்டது. என்மனதைச்சுட்டது. பகவத்தியானம் நேரிட்டது. ஆகா நான் செய்ததபகாரம். நாவியற்றியதபகாரம். நீ இயற்றியதுபகாரம். உன்னைமறப்பேனோ. உயிருள்ளமட்டும் வெறுப்பேனோ. நீ தாயென்பதுறுதி. நீ நன்னாய்ப்பார்களுதி. இது வென்மன உறுதி. இது வேதத்தினுறுதி. இனிஎன்னஞ்சையவிரித்து இழிவுள்ள மனதைத்தடுத்து இப்போதத்தைக்கெடுத்து இறைவன் பாதத்தைப்பூண்டு அரியைச்சேர ஆவாக்கொண்டு நாட்டைக்கடந்து காட்டில்நடக்கத் தொடங்கினார்.

இவ்வாச்சரியத்தைப்பார்த்த பந்துக்கள்முதலான சகலரும் அரசனைப்புகழ்ந்து மிகவும் மனமகிழ்ந்து அரசன் மனைவியையிகழ்ந்து விந்தை யிதெனத்திகழ்ந்து ஒன்றுந்தோன்றாதவர்களாய் நின்றார்கள்.

அரசியோ கணவன்முன்சென்று பட்சவார்த்தைகளைப்புகன்று ஓ பிராணகாயகா, ஓ பிராணவல்லபா, என்னைவிட்டுப் பிரியவும்மனம் வந்ததோ ாணுரைத்த கடுஞ்சொற்களால் மனம்வெந்ததோ வீட்டுக் குவாரும். வந்தன்புடனேசேரும். சேர்ந்தின்பத்தைத்தாரும். கருபைகூடும் என்றுசொல்லி போகாமற்றதித்தாள். விடாசலந்தொடுத்தாள்

அரசன் ஓ மாதே ! நான்தாயெனவெறுத்தபின் நீ மறுத்துவரு த்துவுதால் என்கருத்துப் பிறழாதெனச் சிரித்துக் காமனை யெரித்த வன்போல் கார்த்தையை ரோக்கிச் சார்த்தத்தைநீக்கி இக்கணம் ராமது நாட்டைச்சேரு. பகலான் பதத்தைக்கோரு. பதியேதெய்வமெனுஞ் சதிநீயானால் என்வார்த்தைகளைத்தள்ளுதே. யாதொருமொழியும் வி ள்ளாதேஎன்றுரைக்கும் பதியின்பாதங்கனிற்பணிந்து நாயனங்கனைய ணிந்து பலதரமுமுத்தமிட்டு உம்மையுமவிட்டு நானுயிருடனிருப் பேனோ மனமும் பொறுப்பேனோ உமக்குமெனக்குமுள்ள சம்பந்தம் இன்றுடன்தீர்ந்து விட்டதோ நானுரைத்த கடினசொற்க ளும்மைச் சட்டதோ எவ்விதமாக மறந்திருப்பேன். துக்கந்தணிந்தெப்படி. யிரு ப்பேன். தனித்தெப்படி உயிருடனிருப்பேன். பட்சமாயினியாருடன் பேசுவேன். பாடுவேன். சந்தனாதிக ளெவருக்குப்புகுவேன். யாருடனா ளுவேன். எவருடன்பாடுவேன். நாயகாவென்று யாரையழைப்பேன். எப்படிபிழைப்பேன். யாருடன்நகைப்பேன். எவருடன் பகைப்பேன். யாருடன் கொஞ்சுவேன். எவர்பால் கெஞ்சுவேன். இனியென்க்கும் பூமாலைகளேன். முத்துமாலைகளேன். சிங்காரகொண்டையேன். செ ஞ்சதங்கைத்தண்டையேன். என்னழகைப்புகழ்பவர்பார் ? புகழ்ந்து மகிழ்பவர் யார்எனப் பெருமூச்சுவிட்டயர்ந்து ஆயாசத்தால் மூர்ச் சையாய் நிலத்திற் சாய்ந்துவிட்டாள்.

இவை யாவையும் பார்த்திருந்த அரசன் சற்றுமீடருமல் அரிவையின் காமம்நீங்கி ஹரிமேற் காமமோங்கி அச்சதனைப்பார்க்க வேங்கி அரைக்கணம்நிற்கப்பின்வாங்கித் தன்னெதிரில் யார்வந்துமரி த்தாலும் ஓ ஐயமாரே ! நீங்களானந்தமாயிருக்கிறீர்களே. அரிமைப்பா ர்த்தீர்களா? அவரடி யிற்றலையைச் சேர்த்தீர்களா? அசைகளை யெல் லாம் மாய்த்தீர்களா? அடியோடகந்தையைச் சாய்த்தீர்களா? அரியின்

வழியாய் வந்தாரா? அரியசேவைதந்தாரா? அரியபக்கண்டு புகழ்ந்தாரா? அன்பாய்ருகி மகிழ்ந்தாரா? அரி நீ என்முன்வாராயோ. அரியசேவைதாராயோ. அடியேன்மேற்கிருப்பாராயோ. அருட்கண்ணுலையே பாராயோ. ஐயோவீனாய் நான்கன்போச்சு. அடியேனாயுள் வீனாச்சு. மெய்யோர்க்கிதுபுகழேச்சு. விதியோனென்றுபெருவுச்சு அடிக்கடிவிட்டுக் கொண்டே போய் போலவும் பித்தன்போலவும் பேசிக் கொண்டே கண்ணையிழந்த பகவான்போலவும் புதல்வனையிழந்த பூவையைப்போலவும் பதியையிழந்த சதியையப்போலவும் பதறிக்கதறிக்கொண்டு அரிஹரிபொங்கிற வார்த்தையன்றி வேறுவார்த்தை சொல்லாமல் எங்குந்தங்கி நிற்காமல் கற்களென்றும் முட்களென்றும் பாராமல் காடென்றும் நாடென்றும் தேராமல் கந்தனைக்காணாமல் தார். அப்போது அரளி முர்ச்சைதெளிந்தெழுந்து கணவனைக்காணாமல்பின்னும் பூமியில்விழுந்து புறண்டுமருண்டு கதறிப்பதறி ஓலமிட்டமுதுஒகந்தனைபொனத்தொழுது ஐயாயோசெய்தேனேபழுது இனியெப்படிப்போரும்பொழுது எனப்புலம்பிக்கண்ணீரார்நீரேகத்தையலம்பி கணவனைக்காண காட்டைபாடிப்போகத் தொடங்கினான்.

அப்போதங்கிருந்த சுற்றத்தார் பலவாறுகத்தேற்றித் துக்கத்தைபாற்றி நீ வீட்டிலிருந்தேவொறுநாங்களைழைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்மெனத் திடப்படுத்தினார்கள். அதற்கு மாதாவி நீங்கல்போய் எனதுமாமியை அழைத்துக்கொண்டிவந்தா லன்வாம்பலையிதன் சுதனை மரித்து நாட்டுக்கழைத்துக்கொண்டு வருவானென்றுரைக்கச் சிலர் இதோ அழைத்துக்கொண்டு சுண்ணத்தில் வருகிறேன்மென் றேனாடார்கள். இதற்குள் அரசன் இரவிலேயே காட்டைக்கடந்து காட்டிற் புகுந்தும் சேற்றிற்புகைத்தும் புதருகளாற் சிதைத்தும் ஆரியோதய மாவதற்குமுன் ஓர் மலைமேற்றிறவேளித்து ஆயாசமேலீட்டாலயர்ந்து சற்றாதங்கியிருந்து பகலவன்வந்ததே அம்மலையையிட்டி றங்கிப் பலகாடுகளிலும் புகுந்து இன்றைக்கு அரியபக்காண்போன இன்பாபரணம்பூண்போன இன்றைக்கென்புன் வருவாரா, எளியேன்விரதம் முடிப்பாரா, எனக் காலையிலிருந்து உச்சிமட்டும் பலவிதங்களிலுஞ் சொல்லிக்கொண்டே திரிந்து மணங்கொந்து இப்போதுபதினைந்து நாழிகையாகிவிட்டது. இனிமேல் காலக்கண்ணன் வருவானா, விமலபதத்தைப் புகழ்வேனா, மேலாடின்மடைவேனா வென்றதே வாலாங்களிற்றிரவேளித்து பகவானிவசே யாவாரா பகவானானுற்பேசாரா. மகிழ்வோடெழுந்துவாராரா. அவம்பாதங்கள் தாராராவென

வெகுநேரம் தோத்திரஞ்செய்து அசையாதவிக்கிரகங்களைப்பார்த்து
மார்புடன்சேர்த்து ஓ சுவாமி! நானும்மைக்காணவேண்டி நாடு காடு
மலைந்து திரிகிறேனே, கால்கள் மிகவும்நோகின்றதே, பாதங்கள் தேய்
ந்துபோயிற்றே, பொழுதுமிதோபோச்சுதே, நீ ரசையாமலிருக்கின்றீ
ரே, நானிரவும்பகலும் ஒலமிட்டுக் கூப்பிடுகின்றேனே, நீர் வாய்திற
ந்துபேசாமலிருக்கின்றீரே, இதுவுமக்குத்தர்மமோ, அல்லதுவேறே
மர்மமோ, நான்செய்தகர்மமோ, நீ ரசையாப்பிரமமோவெனத்துதித்
துச் சூரியனஸ்தமனமானதே ஆலயத்திலேயேசயனித்து அரியென்
கனவில்வருவாரா அரியசேவைதருவாரா உரிமையாக்கிக்கொள்வாரா
உபதேசஞ்செய்வாரா கமலபதங்கள் பார்ப்பேனா நளினசாகரத்திற்
குளிப்பேனா நிமலாவென்றுதுதிப்பேனா நிச்சலனாகியிருப்பேனா பண்
னோடுருகிப்பணிவேனோ பவசாகரத்தைக் கடப்பேனோ கண்ணாற்
பார்ப்பதெந்நாளோ கவலைகள் தீர்வ தெந்நாளோவென்று தியானஞ்
செய்துகொண்டேநித்திரைபோய் பாதியிரவிலேயே விழித்துக் கோ
யிலிலிருந்து வெளிப்பட்டு ஓகோபகவானே! நீ ரென்னெதிரிற் பிரசன்
னராய் சேவைதரல்வேண்டும். கண்களாற்பார்த்து மகிழவேண்டும்.
மனங்குளிரப் பேசவேண்டும். என்மனவாட்டங்க ளறவேண்டும்.
ஆனந்தமுறவேண்டும். நிர்த்தனஞ்செய்யவேண்டும். தன்னைமறந்து
திரியவேண்டும். எனப்புகன்று பகவானைக்கனவிலு மறக்காமல்
ஹரி ஹரியென்கிற வாக்கியத்தைத் துறக்காமல் அனேக நூதன
கீர்த்தனைகள் பாடிக்கொண்டே பலதேசங்களிற்றிரிந்து மிகவும்பரிந்து
கால்களெரிந்து முகங்கரிந்து காசிப்பட்டணத்திற் பிரவேசித்து விசு
வநாதரைப்பூசித்து சாதுக்களைநேசித்து அரிகதைகளை வாசித்து
விஷ்ணுசங்கீர்த்தனங்களைக் கோஷித்துப் பக்தியில்விசேஷித்து நாள்
களைக்கழிக்கத் தொடங்கினார்.

இவரிப்படியிருக்க, சூரியோதயமாகியும் புதல்வன்வராததால் அன்
னையானவள்வாடி வீதிகளிற்போய்த்தேடிப் பலதிசைகளிலும் ஓடிப்
பாலனைக்காணுதற்குநாடி துக்காக்கினியால்வெந்து மிகவுஞ் சிந்தை
நெந்து மகனைக்காண வீதியைக்கடந்து வருகிறபோது பந்துக்களில்
சிலரைக்கண்டு என்னருமைப்புதல்வனைக்கண்டார்களாவெனக்கேட்க,
அவர்கள் சகலமும் சவிஸ்தாரமாகவுரைக்க அவ்வசனத்தைக்கேட்ட
தாய் பூமியில்விழுந்து புரண்டெழுந்து அதிசீக்கிரமாக அரண்மனை
க்குச்சென்று மருமகனைக்கூப்பிடவே உடனே மருமகள் மாமியைத்
தொழுது ஓ வென்றழுது துக்கித்தலறும்போது அவ்வன்னையுங்கூ

டவேபுலம்பி ஆ என்மகனே! அழகானமுகனே! என்னையும்மறந்தாயோ உன்னையுந் துறந்தாயோ எத்திசையிற்சென்றாயோ எங்கேஇருக்கின்றாயோ பசிவேதனைக்கெப்படி பொறுப்பாய் கால்களேநாக எப்படி உயிர்தரிப்பாய் மோகஜன்னிமேலிட்டதோ மனைவியின் வாய் மொழிசுட்டதோ இல்லறங்கசப்பாய்விட்டதோ மதிமயங்கிவிட்டதோ விதிபிரிந்துவிட்டதோ இவ்வூர்தான் கெட்டதோ உன்முகத்தைக் காட்டாமற் போய்விட்டாயே என்னைப் பாவியாக்கிவிட்டாயே உன்னைப்பார்க்காமலெப்படியிருப்பேன் எவ்விதமாய் மனம்பொறுப்பேன் ஒகோ மோசம்செய்தாயே எனப் புலம்பிக்கொண்டிருக்கும்போது பந்துக்களிலொருவர் அந்த அம்மணியையுடன்றோக்கி இதோ என்புதல்வர்களால் உமதுசுதனை இப்போதே அழைப்பிக்கிறேன் துன்பப்படவேண்டாமெனத் தேற்றித் துக்கத்தைமாற்றிப் புதல்வரையும் ஏவலாளரையும் கூட்டி அரசனைத்தேடி அழைத்துக்கொண்டு வரும்படியாக அனுப்பினான்.

அவர்களும் காடு நாடு மலை வனாந்திரங்கெல்லாந்தேடியலைந்து திரிந்து அங்கங்கே அரசனுடைய சங்கதியைக் கேள்விப்பட்டிடுக்கொண்டே வாரணசியை யடைந்து அங்கிருக்கும் அரசனைக்கண்டு பித்தனுய்விட்டானென் றுணர்ந்து தங்களுருக்குச்சென்று அரசனிருக்குங் கோலத்தைச்சொல்லி முறையிட்டார்கள். அதுகேட்ட அன்னை மிகவும் பிரலாபித்துத்தானும் மருமகளும் பல்லக்குகளிலேறி ஏவலாளருடன் பிரயாணப்பட்டு வாரணசியையடைந்து தனத்தின்மீது ம் வஸ்திரம் முதலான சகல சொகுசுகளின்மீதும் ஆசையின்றி ஓரிடத்திலும் நில்லாமல் ஹரி ஹரியென்கிறமொழியல்லாமல் வேறுவார்த்தை சொல்லாமல் பரதேசியைப்போற் கிழிந்த ஆடையைத் தரித்துக்கொண்டு குடுமியை விரித்துக்கொண்டு பாதங்கள்வெடித் துதி ரம்புறப்பட நடந்துகொண்டு பகவானே, ஓசையுடன் கூப்புட்டுக்கொண்டு மஸ்தகத்தின்மே லஸ்தங்களைக் கூப்பிக்கொண்டு தெருவிற்றிரிந்துகொண்டு மழையென்றும் வெயிலென்றும்பாராமல் யாரிடத்தும் பேசாமல்ஊமையாகி அங்கங்குத்து கோடைக்கும்பொறுத்துளலும்புமாத்திரமா நிச்சலத்தனாகிமேடைமாளிகையிலிருந்ததுபோய்மடஞ்சத்திரங்களிற்றங்கிப் பஞ்சணைமேற் சயனிப்பதுபோய்ப் புழுதியிலனந்தல்செய்து பேய்பிடித்தவன்போலும் சேயிருப்பதுபோலும்இருக்குமைந்தனைக்கண்டு தாயானவள் தாரைதாரையாய்க் கண்ணீர்விட்டழுது பாதங்களின்மேல் இத்தகைய விதிவந்ததோ உன்

மனைவிசொன்ன கடுஞ்சொல்லால்மனம்நொந்ததோ சிங்காரமேடையி
லிருந்து தியானஞ்செய்யலாகாதோ அஞ்ஞானம் நாசமாய்ப்போகா
தோஒளன்னருமைக்குழந்தாய்! உனதந்தையுமெனைப்பிரிந்தாரேநீயும்
பிரிந்துவிட்டாயே நான்தனித்திருப்பேனோ உன்னைப்பிரிந்துயிர்தரிப்
பேனோவெனப்பற்பலமொழிகளைப்புகன்று இரண்டிகரங்களையும்பிடி
த்துக்கொண்டு வயிற்றிற்றலையைவைத்து ஓ வென்றழத்தொடங்கி
னாள்.

அதற்கந்தபாகவதன்பணிந்து ஓ என்தாயே! நாராயணனைப்பார்
த்தாயா, நயனங்களவர்பதத்திற்சேர்த்தாயா. இழிவான யெண்ணங்க
ளைப்பேர்த்தாயா. எல்லாவாயாசங்களையுந்தீர்த்தாயா. அடியேன்அரி
யைக்காணவில்லை. கொடியேன்மே லருள்கூரவில்லை. கோதுகளின்
னுந்தீரவில்லை. பச்சைவண்ணனைக் கமலக்கண்ணனைசுதாற்புதனை அ
ரசனாரசுதனைக்கோதண்ட அஸ்தனைக் குறைவிலாசொஸ்தனைச் சீதை
மனாளைப் பத்மசொருபனைக் கதிதருமுதல்வனைக் கௌசலைப்புதல்
வனை ஆதிமூலனை அன்பரனாகூலனை மாதவர்நேயனை மதிதருமாய
னைக் கண்குளிரக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு பலவரங்களைப் பெற்றுக்
கொண்டு இதோவருகிறேன். இன்றைக்ககத்தியம் பகவான்வருவார்.
தரிசனந்தருவார். இன்றைக்கென்விரதம்நிறைவேறும், சமஸ்தகுறை
களுந்தீரும். எனப்பற்பல வசனங்களாடி அரியைத்தேடிக்காணாமல்
வாடிப் பலகீர்த்தனங்களைப்பாடிக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது மனைவி கணவனைச்சூழ்ந்து அடிகள்மேல்வீழ்ந்து
பலதரந்தாழ்ந்து ஓ சுவாமி! நான்செய்தகுற்றத்தைக் க்ஷமித்து வீட்டு
க்குவாரும். தாயைக்காரும். ஆஹா இத்திவ்யதிருவடிகள் நோகநடக்
கவும் நேரிட்டதோ. புழுதிபிலுஞ்சயனிக்கலாச்சுதோ. உமக்குள்ள அ
வமானமெங்கே பிரிந்துபோச்சுதோ. இப்பேர்க்கொத்தவிதியும்வாய்ச்
சுதோ. ஓ கொடுங்காலமே! ஓ கடுந்தெய்வமே! என்னையிப்படியுஞ்சோ
திக்கலாமோ என்று பலமுறை முகத்திலறைந்துகொண்டு கல்லும்
உருகக்கரைந்தழத் தொடங்கினாள்.

அதற்கந்த அரிதாசர் ஓ மாதரசே! நீசொப்தஉபதேசப்படி இன்
னும் ஹரியேன் வரவில்லை. எனவர்தெரிசனந்தரவில்லை. இன்னும்
எத்தனை நாள் செல்லும்? எனக்கோருபாயஞ்செல்லும் என்று விபி
ஷணனைக்காத்தவனை, ராவணனைமாய்த்தவனை, சும்பகர்ணனைவென்
றவனை, மூலபலத்தைக்கொன்றவனை, அயோத்தியை யாண்டவ
னை, எனக்குமுனக்கும் ஆண்டவனை இதோபார்த்து வருகிறேன் நீம

னைக்கேகென்றுரைத்து ஸ்ரீராமா, பரந்தாமா, துளப்பத்தாமா, சகஸ்
 ரநாமா, பரசுராமா, பலபத்திரராமா, நீலமேகசியாமலா, புஜபலபராக்
 கிரமா, திரிவிக்கிரமா, புருஷோத்தமா, நாரசிம்மாவெனத் தோத்திர
 ன்செய்துகொண்டே இச்சைப்படிப் பலவிடங்களிலுந்திரியும் காவல
 னை மறுக்காமல் மாமியைநோக்கி இனியிவரை நாமழைத்துக்கொண்
 டி போவதருமை யாதலால் இவ்விடத்தில் ஓர் பெரியமடமேற்படுத்
 தி அதில் நாமிருந்துகொண்டு இவருடைய தெரிசனஞ்செய்துகொ
 ண்டே இருக்கலாமெனப்புகல, அதற்கவ்வம்மணி ஓ மருகி! நீ நமக்கு
 ள்ள ஆஸ்தியை எல்லாம் அழைப்பித்து உன்னிஷ்டப்படியேசெய்
 து என்மகனுக்கு அன்னவஸ்திர முதலானதுகளுக்குக் குறைவராம
 ற் பாதுகாத்துக்கொண்டிருவென்று சொல்லித்தண்டிகையின்மேலூ
 ர்ந்துசென்று கௌடபங்காளதேசத்தைகணுகித் தன்புதல்வனுடைய
 ஸ்திதியைக்கூறிவிசனித்தனள். அதைக்கேட்டகுருவானவர் அம்மா!
 புதல்வன் நன்மார்க்கத்திற் பிரவேசித்திருப்பது உன்னுடைய ஏழே
 முதலேமுறைக்கும் நன்மைபயக்குவதாகும். இதைக்குறித்துச்சந்தோ
 ஷிப்பதைவிட்டு ஒன்றுமறியா அஞ்ஞானிகளைப்போல் துக்கப்படுவது
 நன்றேருவெனப் பலநீதிகளையோதி அம்மாநினைக்குள்ள மகவாசை
 யைநீக்கி இகவாசையைப்போக்கிபகவான்பதத்துக்காளாக்கி சுகமடை
 யக் கிருபைக்கண்ணோக்கித் தன்னிடத்திற்குநேனைவைத்துக்கொண்டு
 பலநீதிவாக்கியங்களை விண்டு ஆசானிடஞ்சேர்த்து அன்பாயவளைக்
 காத்து ரக்ஷியும் சுவாமி என்று வேண்டிக்கொள்ள, ஆசானும் அம்
 மாதுக்கு பிரம்மரிஷ்டையையோதி மகாவாக்கியோபதேசஞ்செய்து
 களங்கத்தைமாற்றினார். அவ்வுத்தமியும்மைனாவதியுடன் இடைவிடா
 து ஆசானைப்பூசித்து ஆசித்துநேசித்து விசுவாசித்துக் கொண்டிருந்
 தாள்.

இம்மாதது இங்கிப்படியிருக்க, இவள் மருகிதனக்குள்ள ஆஸ்தியை
யெல்லாந் தருவித்துக்கொண்டு அவ்வூரில்பெருத்த மடமொன்றுகட்
டிக்கொண்டு அதில் நிவாசமாயிருந்துகொண்டு தன்கணவனுக்கும்
அவருடன்கூடிவரும் தொண்டர்களுக்கும் குறைவின்றி அன்னபான
திகளை உதவிக்கொண்டு இரவும்பகலும் மாறாமல் கணவனையே தி
யானித்துக்கொண்டிருந்தாள். கணவனோ சிலநாளில் பக்தியோக
னானம் விசேஷித்து அவ்வூரைவிட்டுத் தன்னிஷ்டப்படி வேறோ
ருருக்குப் போவதும் மறுபடியும் திரும்பிவருவதும் இப்படியாக
விருந்து அனேகபாமரர்களை யெல்லாந் திருத்திப் பகவத்தியானம்

போதித்துக் கீர்த்தனைகளைப்பாடும்படிக்கேட்டு ஆரந்தித்துக்கொண்டிருந்தார். இவர்களைவிடவும் அல்லும் பகலும் பதிபக்தியிற்சிறந்தவளாதலால் யாதொருவியாதியுமின்றி ஆச்சரியமான மரணமடைந்து பரலோக வாழ்வைப்பெற்றாள். மனைவி மரணமடைந்தவுடனே சாதுவானவர் மிகவும் சந்தோஷமடைந்து அத்திரவியங்க ளைத் தையும் ஏழை பரதேசிகளுக்குத் தானஞ்செய்து அவ்வுரி லிருக்கும் வீடுகள்தோ றுஞ்சென்று பிசைஷவாங்கிப்பிசித்து பரமானந்த த்திற் சுகித்து நித்தியமுக்தராகி யின்றும் உலகத்தில் வசித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்.

அங்கே கோபீசந்தனநாதர் சிலமகத்துவங்களைக்காட்டி அவ்வு ரைவிட்டுத் தன் ஆசான்வசிக்கும் கௌடபங்காள தேசத்தையடைந் து அன்னையைக்கண்டு தெரிசித்து ஆசானிடத்திற்குவந்து வலம்புரி ந்து தீர்க்கதெண்டனிட்டுத் தான்போய்வந்த விசேஷங்களை யெடு த்துச்சொல்லி ஆசான்களிப்புறத்தொண்டு செய்திருந்தான். இப்படி க்கிருக்கிறபோது மைனாவதியோர்நாள் ஆசானிடத்திற்குவந்து பணி ந்து ஓசவாமி சத்குருநாதரே! அடியாளுக்கு யாத்திரைசெய்யவேணு மென்ற எண்ணம் மிகுதியாயிருப்பதால் தேவரீர்நேமித்தால் போய் வருகிறேனென்ற மைனாவதியைநோக்கி ஜாலந்தரநாதர் ஓ அம் மணி! நீ இன்னமும் என்னுடைய உத்திரவுக் கெதிர்பார்க்கவே ண்டாம். இனி உன்னிடஷ்டப்படி நடக்கலாம். உனக்குயாதொரு கு றைவும் நேரிடமாட்டாது. போய்வாரும்மாவென்று மங்களவாக்களி த்க் உடல்பூரித்து மயிர்க்கூச்செறிந்து பரமானந்த மடைந்தவளாகித் தன்குமாரனை அழைத்துக்கொண்டு பரதேசவேடம்பூண்டு வெகு தேசதேசங்களெல்லாம் பிசைஷயெடுத்துப் பசியாறித்திரிந்துகொண் டிருக்கிறபோது ஒரு கிராமத்தில் வசிக்கும் பிராமணனொருவன் இ வர்களைக்கண்டு அழைத்துக்கொண்டுபோய் அன்னமளித்துப் புசிக் கும்படிசெய்து உபசரித்து ஓ மகாத்மாக்களே எனக்கு அனேகநா ளாய்ப் புத்திரபாக்கிய மில்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறேன். ஆகை யால் எனக்கோர் பால னுண்டாகும்படிக்கிருபைசெய்ய வேணுமெ ன்று வேண்டிக்கொண்ட பிராமணனைநோக்கி மைனாவதிசொல்லுந் தாள்.

ஓ பிராமணேத்தமரே! உமக்கு இந்தஜென்மத்தில் புத்திர பாக்கியங் கிடையாது. மறுஜென்மத்தில் உண்டாமென்றாள். அ தற்கந்த பிராமணன் சாதுக்கள் நினைத்தால் ஆகாதகாரியமும்

உண்டோ நீ சொல்லுவது விந்தையாயிருக்கிறது, ஆகையால் எனக்குப் புத்திரபாக்கியம் உண்டாகும்படிச் செய்யாவிடில் உங்களிருவரையும்விடாமல் என்னபாடுபடுத்துகிறேன் பாருங்களென்று சொல்லி இருவருக்கும் கைகால்களுக்கு விலங்குபூட்டி ஒர்கொட்டடியில்போட்டுப் பூட்டி வெகுஜாக்கிரதையாகக் காத்திருந்தான். இவனிப்படிக்கிருக்க அவ்விருவரும் கண்மூடித்திறப்பதற்குள் விலங்குகளைக் கழட்டிக்கொண்டு மாயமாய் வெளிப்பட்டுவந்து அப்பிராமணன்முன்னம் நிற்க அவர்களைக்கண்ட பிராமணன் மிகவும் வியப்படைந்து ஓசாதுக்களே கொட்டடிக்குள்ளிருந்து நீங்கள்மாயமாய்வெளியில்வர மாத்திரம் மந்திரங்கற்றுக் கொண்டீர்களோ எனக்குப்பிள்ளை யுண்டாகும்படி கிருபைசெய்ய மந்திரங்கற்கவில்லையோ உங்கள்மோசக்கருத்தை ஒருநிமைப்பொழுதில் யிவ்ஹாரெல்லாம் பார்க்கும்படி வெளிப்படுத்துகிறேன் என சமர்த்தைச் சற்றேபாருங்களென்று சொல்லித் தனக்கு நேசனாகிய அதிகாரியிடத்திற்குச்சென்று இவர்களிருவரும் சாதுக்களைப்போல வேடம்பூண்டிவந்து என்விட்டில் புசித்துப்படுத்திருந்து நடுராத்திரிலெழுந்து என்மனையாள் பூண்டிருந்த கெட்டிமுத்து மாலையைத் திருடிக்கொண்டார்களென்று அசத்தியம் செய்தான்.

இதைக்கேட்ட அதிகாரிது லுக்கனாதால் அந்தவார்த்தையைத்திரவிசாரிக்காமலும் நன்றையோசிக்காமலும் சமீபத்திலிருந்த அர்க்கர்களை யழைத்து நீங்களிவ்விரண்டுபேர்களையும் அழைத்துக்கொண்டுபோய் கொலையாளிகள்வசம் ஒப்புவித்து சிரசைவெட்டி யெறிந்துவிடும்படி யான்சொன்னதாக இம்முத்திரைமோதிரத்தை அடையாளமாகக்காட்டிச்சீக்கிரம்வாருங்களென்று ஆக்கியாபித்தான். அந்தப்படியே அர்க்காரர்கள் அவர்களிருவரையுங்கைதெய்துமுன்னும் பின்னும் உருவினகத்தியோடு நான்குபுறமும் சூழ்ந்தபடி கொலைக்களத்திற்குக்கொண்டுபோய் கொலையாளிகளின் வசம் ஒப்புவித்து அதிகாரிசொல்லியபடி முத்திரைமோதிரத்தை அடையாளங்காட்டி சிரசைத் துணிக்கும்படி சொல்லிவந்தார்கள். உடனே கொலையாளிகள் இருவரையும் ஜாதையாகறிந்துத்தி வாளாயுதத்தையெடுத்து ஒங்கி சிரசுவேறுமுண்டம்வேறாகும்படி வெட்டினார்கள்.

அவ்வெட்டானது இவர்கள் சிரசைச் சேதிக்காமல் கிராமத்திலிருந்த கொடியபிராமணன் சிரத்தைத் துண்டித்து விட்டது. இரண்டாவது அதிகாரியின் சிரசைவெட்டியது. இந்த

அற்புதத்தை ஊரார் கண்டு கொலைக்களத்திற்குக் கொண்டுபோகப் பட்டவர்கள் மகான்களென்று னார்ந்து கொலைக்களத்திற்கு ஓடிவந்து நடந்த விந்தையைச் சொல்லி அவர்களை விடுவித்துக்கொண்டுபோய் சிலநாளாவது உபசரித்து அனுப்பினார்கள். இந்தப்படி மைனாவதியும் அவள் குமாரனும் நாளுக்குநாள் மகத்துவமிருந்து நாடெங்கும் சஞ்சரித்துத் திரும்பிவந்து ஆசானைத் தெரிசித்துப் பூரணக்கிருபையைப் பெற்று இன்றைக்கும் நாளேக்கும் ஜீவன்முத்தர்களாக வெங்கு ம்சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

இந்தமைனாவதியினுடைய சரித்திரத்தை அன்புடன்பாராயணஞ்செய்பவர்களும் சிரவணஞ்செய்பவர்களும் பகவத்பக்தியும், நிஷ்காமியமும், பிரமஞானமும், அகண்டானந்தமும் சித்திக்கும். ஓ சித்தர்களே! ஜீவன்முகத்தர்களே! தொண்டர்மீது அன்புற்றவர்களே! இனியுங்கள் நிவாசத்துக்குச் செல்லுங்கோளென்று விடைதந்து நாபாஜி சித்தர் தன்னைமறந்து யோகநிஷ்டையிலெழுந்தருளியிருந்தார். பின்பு உத்தவசித்தர் முதலானோரும் தங்கடங்களிருப்பிடஞ் சேர்ந்து பிரம்மாநந்தத்திற் படிந்திருந்தார்கள்.

ஓம் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரப்பிரம்மணே நம:

வாழ்த்து.

சற்குரு ஜாலந்தர்தஞ் சரணம் வாழி
தனைச்சரணம் புகுமைனாவதியும் வாழி
இக்குவல யத்துள்கேர்பி சந்தன் வாழி
எழிலாரு மிக்கதையைப் படிப்போர் வாழி
பக்குவமாய்ப் பகர்பவருங் கேட்போர் வாழி
பாரெங்கு மும்மாரி பொழிந்து வாழி
தக்கபுல வர்களுந்தா சர்களும் வாழி
தாசரதி தாளிணைகள் தினமும் வாழி.

மகா மகிமைபொருந்திய

மைனாவதிக்கதை.

முற்றிற்று.

நூதனமாய் அச்சிட்டிருக்கும்
புத்தகவிளம்பரம்.

ஸ்ரீ இராமலிங்கப்பிள்ளையவர்கள் அருளிச்செய்த
திருவருட்பா மூலமும்-உரையும்.

உலகமாகிய பெண்ணுக்கோர் நெற்றிக்கண்ணதாகிய திலகம் போல் விளங்காநின்ற இச்சென்னைமுதலியதேசங்களில் அநேக அற்புதங்களைச் செய்துவந்த ஸ்ரீ இராமலிங்கப்பிள்ளையவர்கள் அருளிச்செய்த திருவருட்பா மிகவும் பெரிய நூலாயிருக்கின்றமையால், நூல்முழுமையும் பயன்படவில்லைபென்பது யாவருக்குந்தெரிந்தவிஷயமே. ஆகையால் யாவருக்கும் பயன்படும்படி அந்நூலிலிருந்து சிலபாகங்களை யே எடுத்துத்திரட்டி தக்கவாறு உரையெழுதி நல்லகிளேஸ்கடிதத்தில் டிம்மி (168) பக்கங்களாக அச்சிட்டு ஷே. பிள்ளையவர்களின் திருவுருவப் படமொன்று சேர்த்து புல்காலிகோபையிண்டு செய்திருக்கிறது. புத்தகம் 1-க்கு விலை ரூபா-1 வி-பி-சார்சு அணா-3.

அனுபோக பிரசனை ஆரூடம்.

இந்த ஆரூடபுத்தகத்தில் உலகத்தில் பிரஜைகள்நினைத்துக்கேட்கும் எல்லாவித கேள்விகளுக்கும் பிரதியுத்தரமும் அதற்குப் பலாபலனும் கூறியிருக்கும். இந்தபுத்தகம்சோதிடர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் மிக்க அனுகூலமானது சுத்தமானபதிப்பு.

இதன்விலை அணா-8 வி. பி. சார்ஜ் அணா-2.

தற்கால வயித்தியபோதினி.

அனேக வைத்தியர்களால் கையாளப்பட்டுவருகின்ற பாகங்களை மாத்திரமே (15) அத்தியாயங்களாகப் பிரித்துத் தற்காலவைத்திய போதினி என்கிறபேரிட்டு எழுதி ஒருநூல் அச்சிட்டிருக்கின்றனன். ஆனால் இந்நூலில் சொல்லியபடியே விபரீதமான அர்த்தஞ்செய்து கொள்ளாமல் சரியானமாதிரிசெய்துபார்த்தால் அவ்வம்மருந்துகளுக்குச் சொல்லியுள்ள வேலைகளைக் கட்டாயம் செய்தேதீரும். இதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. உயர்ந்தபதிப்பு கிளேஸ்காகிதம் உயர்ந்தபயிண்டு.

விலை அணா-8.

வி. பி. சார்சு 2.

வேண்டியவர்கள் அடியிற்கண்டவரிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

எஸ். பி. ராஜாராம் அண்டு கம்பெனி.

ஸன் ஆப் இந்தியாபிரெஸ், சூளை போஸ்டி,

ம த ர ா ஸ்.

